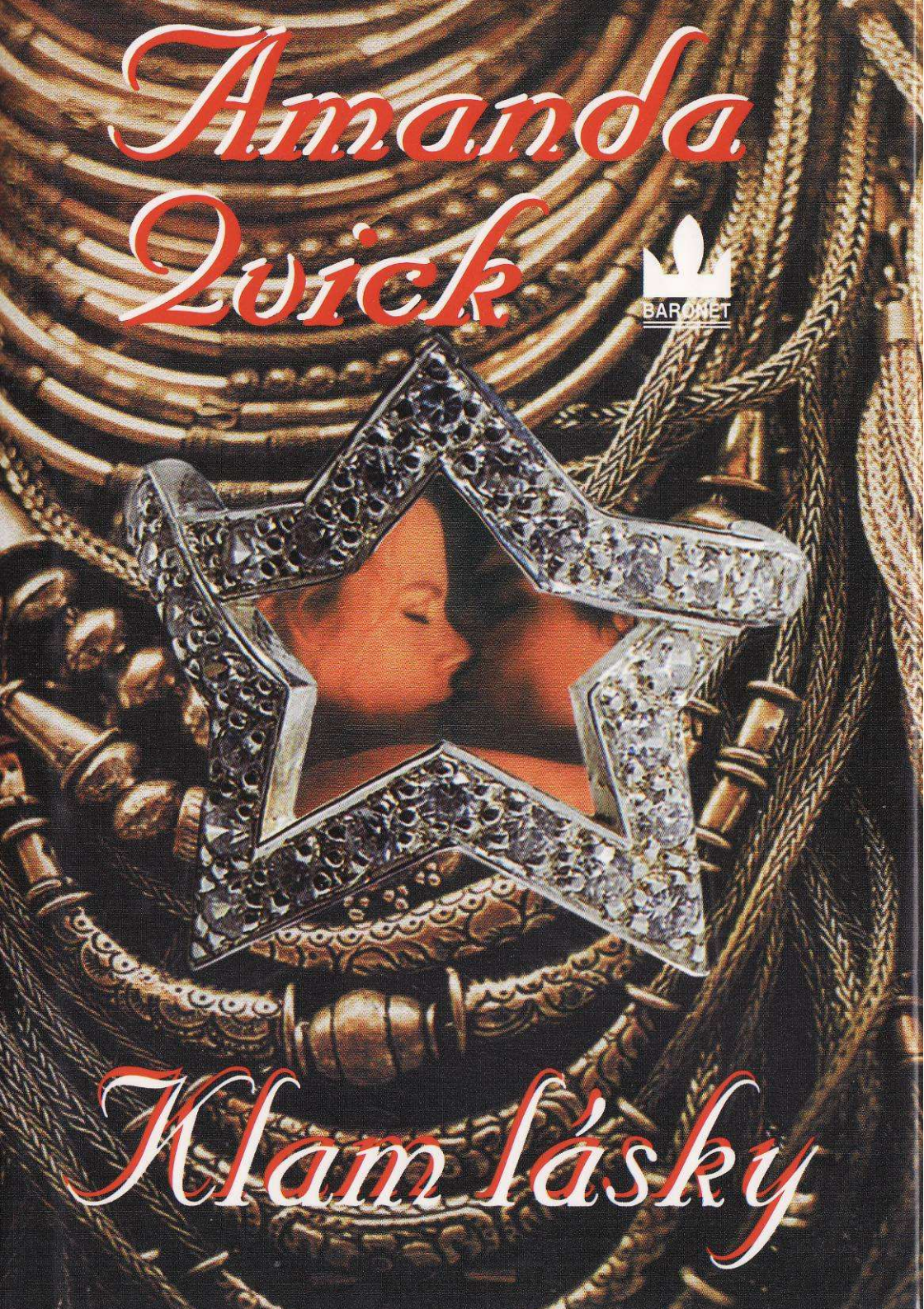

Amanda Quick
BARONET
Klam lásky

Amanda Quick

Klam lásky

Přeložila:
JANA PACNEROVÁ

Amanda Quick: Klam lásky
Vydání první.

Copyright © 1993 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books,
a division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Široká 22, Praha 1
v roce 2002 jako svou 722. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Deception vydaného
nakladatelstvím Bantam Books, a division of Bantam Doubleday
Dell Publishing Group, Inc., New York, v roce 1994.
Český překlad © 2002 Jana Pacnerová.
Přebal a vazba © 2002 Ricardo a Baronet.
Ilustrace na přebalu © 2002 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Odpovědná redaktorka Otilie Grezlová.
Korektorka Zdeňka Grigarová.
Tisk FINIDR, s. r. o., závod Vimperk, Boubínská 483.

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-499-5

BARONET
Praha 2002

PRVNÍ PROLOG

„Řekněte jí, ať se varuje Strážce.“ Artemis Wingfield. se nakláněl přes stůl v taverně, vybledlé modré oči pod huňatým šedým obočím soustředěné. „Rozuměl jste, Chillhurste? Má se varovat Strážce.“

Jared Ryder, vikomt Chillhurst, se opřel lokty o stůl, přitiskl špičky prstů k sobě a pozoroval svého společníka upřeným jednookým pohledem. Wingfield si na něj za poslední dva dny tak zvykl, že už necivěl na černou sametovou pásku, která zakrývala jeho nevidoucí oko.

Bylo zřejmé, že Wingfield přijímal Jareda takového, jakým si přál být – jako dalšího anglického dobrodruha, podobného jemu samotnému, který se teď, když válka s Napoleonem konečně ustala, vydal na cesty.

Oba muži strávili poslední dvě noci v zájezdním hostinci v tomhle špinavém malém francouzském přístavu, kde očekávali lodě, jež odvezou každého jinam – tam, kam měli namířeno.

Wingfieldovi stékal pot z čela do licousů. Byl teplý večer na konci jara a v zakouřené taverně bylo přeplněno. Jared v duchu uvažoval, že Wingfield trpí vedrem zbytečně. Vysoký límec, elegantně zavázaný nákrčník, přiléhavá vesta a vypasovaný kabátec staršímu muži rozhodně nepřispívaly k pohodlí.

Módní oděv se očividně nehodil do vlahé noci ani do prostředí přístavní krčmy, Wingfield však patřil k Angličanům, kteří si cení zevnějšku daleko víc než osobního pohodlí. Jared měl podezření, že jeho nový známý se na cestách převléká k večeři každý den, i kdyby se jídlo náhodou podávalo ve stanu.

„Dám na vaše slova, pane,“ bezděky zaťukal špičkami prstů. „Ale není mi jasné, jak je míníte. Kdo nebo co je ten Strážce?“

Wingfieldovy licousy zacukaly: „Spousta nesmyslů, abych byl naprosto upřímný. Jen součást jakési staré legendy, která se váže k jednomu deníku, který posílám neteři do Anglie. Starý hrabě, který mi knihu prodal, mě na varování upozornil.“

„Aha,“ pravil Jared zdvořile. „*Varujte se Strážce*, hm? Zajímavé.“

„Jak už jsem řekl, pouhé zbytky staré legendy spojené s deníkem. Nicméně včera večer došlo k podivné příhodě a člověk nikdy nemůže být dost opatrný.“

„K podivné příhodě?“

Wingfield přimhouřil oči: „Mám za to, že můj pokoj tady v hostinci, zatímco jsem byl na večeři, byl prohledán.“

Jared svraštil čelo: „Dneska ráno u snídaně jste se o tom nezmiňoval.“

„Nebyl jsem si jistý. Víte, nic se neztratilo. Ale celý den jsem měl tuze zvláštní pocit, že jsem sledován.“

„Nepříjemné.“

„To tedy ano. Bezpochyby to s deníkem vůbec nesouvisí, ale stejně mi to začalo dělat kapánek starosti. Nechtěl bych ji nijak ohrozit.“

Jared si lokl slabého piva: „Jaký deník vlastně posíláte neteři?“

„Je to deníček nějaké dámy,“ vysvětloval Wingfield. „Patřil Claire Lightbourneové. Nic víc o něm ani o té dámě nevím. Záznamy jsou z větší části úplně nečitelné.“

„Jak to?“

„Zdá se, že je to psáno v nějaké hatmatilce, směsici řečtiny, latiny a angličtiny. Hotová soukromá šifra. Má neteř je přesvědčena, že deník v sobě chová stopy k nějakému pohádkovému pokladu,“ opovržlivě zafuněl.

„Vy té pověsti věříte?“

„Podle mého je to sakra nepravděpodobné. Ale Olympia se pobaví, až se bude pokoušet deník dešifrovat. Ji takovéhle věci baví.“

„Řekl bych, že je dost neobvyklá žena.“

Wingfield se uchechtl: „To tedy je. Nejspíš za to nemůže. Vychovávala ji dost výstřední teta se svou společnicí. Nikdy jsem se s touhle větví rodiny moc neznal, ale povídalo se, že obě se osobně chopily Olympiina vzdělání a nasadily jí do hlavy spoustu divných nápadů.“

„Jakých nápadů?“

„Olympia díky jejich výchově kašle na majetek. Nesmíte mě špatně chápat, je to skvělá mladá žena, jejíž pověst je bez poskvrnky, ale nezajímá se o věci, o jaké se mladé dámy zajímat mají, jestli chápete, jak to myslím.“

„Jako třeba?“

„Například móda. Nemá zájem o oblečení a všechno to, co k tomu patří. A navíc ji teta nikdy nenaučila užitečné věci, které by dáma

měla umět – třeba tančit, flirtovat nebo chovat se příjemně k potenciálnímu nápadníkovi.“ Potřásl hlavou: „Hodně zvláštní vychování, podle mého názoru. A asi hlavní důvod, proč si ještě nenašla manžela,“ dodal.

„O co se vaše neteř zajímá?“ Jared byl proti své vůli čím dál zvědavější.

„Tu holku fascinuje všechno, co souvisí se zvyky a legendami cizích zemí. Je velice aktivní ve Společnosti pro cesty a bádání, přestože v životě nevytáhla paty z Dorsetu.“

Jared na něj pohlédl: „Jestli sama necestuje, jak může být v takové společnosti aktivní?“

„Studuje staré knihy, časopisy a dopisy, které souvisí s cestami a bádáním. Co najde, to pročte a sepíše závěry. Ve čtvrtletníku Společnosti publikovala během posledních tří let několik článků.“

„Opravdu?“ Jared byl každým okamžikem zaujatější.

„Ano, je to tak.“ Ve Wingfieldově pohledu se objevil záblesk pýchy. „Její články jsou populární, protože obsahují všechny možné informace o zvycích a obyčejích cizinců.“

„Jak objevila deník Lightbourneové?“ zajímal se opatrně Jared.

Wingfield pokrčil rameny. „Prostřednictvím série dopisů, na které narazila při výzkumu. Trvalo jí to skoro rok, ale nakonec vystopovala deník v jednom malém městě tady na francouzském pobřeží. Původně byl součástí mnohem větší knihovny, kterou zničili během války.“

„Vy jste sem přijel jen proto, abyste jí deník opatřil?“

„Měl jsem to při cestě,“ uváděl to na pravou míru Wingfield. „Mám namířeno do Itálie. Deník patrně během posledních několika let mnohokrát změnil majitele. Ten starý pán, který mi ho prodal, byl v těžké situaci. Potřeboval peníze a víc než ochotně mi odprodal další ze svých knih. Vybral jsem jich při té příležitosti pro Olympii ještě hodně.“

„Kde je deník teď?“

„Ach, v bezpečí,“ zatvářil se poťouchle. „Včera jsem ho zabalil a postaral se, aby byl bezpečně uložen v podpalubí *Mořského plamene* s ostatními věcmi, které Olympii posílám.“

„Vy se o ty věci nebojíte?“

„Dobrý bože, to ne. *Mořský plamen* je jedna z Flamecrestových lodí a má výtečnou reputaci. Spolehlivé posádky, zkušení,

důvěryhodní kapitáni. Kompletní pojištění. Ne, ne, mé věci jsou v bezpečí, dokud jsou na moři.“

„Ale bezpečností anglických silnic už si tak jistý nejste, viďte?“

Wingfield se ušklíbl. „Teď, když vím, že doprovodíte mou zásilku až na Upper Tudway v Dorsetu, z toho takovou hrůzu nemám.“

„Vážím si vaší důvěry.“

„Ano, pane, moje neteř bude nesmírně šťastná, až deník uvidí.“

Jared v duchu dospěl k závěru, že Olympia Wingfieldová bude opravdu velmi zvláštní stvoření. Ne že by o zvláštních stvořeních ledacos nevěděl, připomněl si. Koneckonců vyrůstal v rodině nepřístojných, bujarých výstředníků.

Wingfield se opřel o zadní stěnu boxu a přelétl očima krčmu. Pohled mu padl na mohutného zjizveného muže, sedícího u vedlejšího stolu. Měl neurvalý výraz a nůž, což byla kombinace, která nevěstila nic dobrého pro toho, komu by se zachtělo přisednout. Byl to typický štamgast taverny.

„Drsná cháska, že?“ zeptal se nejisté.

„Polovina mužů, které tady dneska vidíte, není o nic lepší než piráti,“ odvětil Jared. „Vojáci, kteří teď, když byl Napoleon poražen, nemají kam jít. Námořníci, co čekají na loď. Muži, kteří hledají povolnou ženštinu nebo rvačku. Obvyklá sebranka, jaká se potlouká v přístavních městech.“

„A ta druhá polovina?“

Jared se krátce usmál. „To patrně *jsou* piráti.“

„To mě nepřekvapuje. Říkal jste, že hodně cestujete, pane. Asi jste už byl na mnoha místech, jako je tohle. Hádám, že si umíte poradit.“

„Jak vidíte, zatím se mi podařilo přežít.“

Wingfield pohlédl významně na černou sametovou pásku, zakrývající Jaredovo poškozené oko. „Ne docela bez úhony, pozoruju,“ dodal zlomyslně.

„Ne, ne docela bez úhony.“ Jaredova ústa se nelítostně zkřivila.

Dobře věděl, že lidem obvykle nepřipadá jeho zevnějšek nijak atraktivní. Nebyla to jen páska přes oko, co v nich budilo obezřetnost. I za nejpříznivějších okolností, když měl vlasy jaksepatří ostříhané a byl oděn do módních šatů, příslušníci jeho rodiny často podotýkali, že vypadá jako pirát.

Nejvíc ovšem litovali, že se jako pirát nechová.

Když se to vezme kolem a kolem, je obchodníkem; nikoliv bujarým, vzrušujícím, horkokrevným synem, který, jak otec doufal, ponese dál rodinnou tradici.

Wingfield byl vůči němu zprvu ostražitý. Jaredovi bylo jasné, že právě jeho klidné vystupování a vzdělaná řeč, nikoliv vzezření, staršího muže přesvědčily, aby ho přijal jako sobě rovného gentlemana.

„Jak se stalo, že jste přišel o oko, jestli se smím zeptat?“

„To je dlouhá historie,“ opáčil. „A poněkud nepříjemná. Radši bych se tím momentálně nezabýval.“

„Samozřejmě, samozřejmě,“ zrudl. „Promiňte mi tu impertinenci.“

„Nedělejte si starosti. Jsem zvyklý, že na mě lidé civí.“

„Ano, inu, musím říct, že mi ubyde starostí, až *Mořský plamen* ráno vypluje. Teď když vím, že budete na palubě a doprovodíte mou zásilku do Upper Tudway, je to pro mě velká útěcha. Ještě jednou vám děkuji, že jste se toho úkolu ujal.“

„Jelikož mám sám cestu zpátky do Dorsetu, s radostí vám vypomohu.“

„Klidně vám řeknu, že mi to ušetří trochu peněz,“ svěřoval se Wingfield. „Nebudu muset najímat jako obvykle firmu ve Weymouthu, aby zásilku převzala a doručila Olympii. Je dobře, že tentokrát za to nebudu muset platit. Bývá to dost drahé.“

„Dovážet zboží není nikdy laciné.“

„To ne. A naneštěstí se Olympii nepodařilo dostat za poslední dvě zásilky tolik peněz, kolik jsem doufal. Myslel jsem, že touhle dobou už na tom budeme líp, než zatím jsme.“

„Trh s předměty z dovozu bývá nepředvídatelný,“ poznamenal Jared. „Je vaše neteř v obchodních záležitostech zdatná?“

„Bože, kdepak,“ uchechtl se Wingfield láskyplně. „Olympia nemá na obchody hlavu. Chytrá je jako čert, ale o finanční záležitosti se vůbec nezajímá. Vyvedla se do mé rodiny, obávám se. Chtěla by cestovat jako já, ale to je samozřejmě nemožné.“

„Samotná žena by měla ve značné části světa při cestování veliké potíže,“ souhlasil Jared.

„Tahle skutečnost by mou neteř nezastavila. Jak jsem říkal, není typická anglická slečinka. Je jí pětadvacet a má vlastní hlavu. A ani nemluvím o tom, co mohla dokázat, kdyby měla nějaký slušný příjem a nebyla postižená třemi synovci. Jsou to uličníci.“

„Ona vychovává synovce?“

Wingfieldovi zacukaly licousy: „Říká jim synovci a oni jí teto Olympie, ale pravda je taková, že tohle příbuzenství je trošičku vzdálenější. Kluci jsou synové nějakého bratrance a jeho ženy, kteří zahynuli před dvěma roky při nehodě v kočáře.“

„Jak to, že děti skončily zrovna v péči vaší neteře?“

„Však víte, jak to chodí, pane. Po smrti rodičů si příbuzní kluky předávali z ruky do ruky, až nakonec před šesti měsíci skončili u dveří Olympie. A tak se jich ujala.“

„Taková žena, odkázaná sama na sebe, musí mít plné ruce práce.“

„Zvlášť když nemyslí na nic jiného než na zkoumání cizích zemí a starých legend,“ zamyšleně se zamračil. „Kluci rostou jako dříví v lese. Jen co já vím, rozcupovali na kousky už tři vychovatele. Jsou to skvělí mládenci, ale samá čertovina. Celá domácnost jako by byla pořád vzhůru nohama.“

„Aha,“ chápavě pokýval hlavou Jared. V takové domácnosti vyrůstal a nelíbilo se mu to. Dával přednost klidné, spořádané existenci.

„Snažím se Olympii samozřejmě pomoct. Když jsem v Anglii, dělám, co můžu.“

Ale nezůstáváš v Anglii dost dlouho na to, abys vzal ty tři malé kluky pořádně do parády, co? pomyslel si Jared. „Co ještě posíláte neteři kromě deníku Lightbourneové?“

Wingfield dopil zbytek piva. „Látky, koření a pár cetek. A knihy, jak jinak.“

„Ona se postará o to, aby se to v Londýně prodalo?“

„Všechno kromě knih. Ty jsou do její vlastní knihovny. Ale zbytek půjde do Londýna. Část peněz použije na řízení domácnosti a zbytek ušetří, aby mi pomohla financovat cesty. Systém funguje docela dobře, ačkoliv jsem doufal, že si povedeme trošičku lépe.“

„Je těžké vést si dobře v obchodních záležitostech, pokud člověk nevěnuje důkladnou pozornost účtům,“ konstatoval Jared suše.

Vzpomněl si na problémy, jež zaznamenal ve svých obchodních účtech během posledních šesti měsíců. Bude muset v tomhle směru zapátrat důkladněji. Není pochyb, že z rozsáhlého Flamecrestova finančního impéria se vypařilo několik tisíc liber. Jaredovi se pranic nezamlouvala myšlenka, že je podváděn. Neměl rád, když z něj někdo dělal hlupáka.

Jedno po druhém, připomněl si. Momentálně se musí vypořádat s deníkem.

„Máte naprostou pravdu, že člověk musí věnovat pozornost účtům, pane, ale pravda je taková, že ani Olympia, ani já nemáme čas zabývat se takovými nudnými detaily. Ale naštěstí máme z čeho žít.“ Pozorně se na Jareda zadíval: „Jářku, víte jistě, že vám nevadí prokázat mi tuhletu laskavost?“

„Vůbec ne.“ Vyhlédl z okna na přístav, zahalený nocí. Viděl temný trup *Mořského plamene,* zakotveného a čekajícího na ranní odliv.

„To jsem vám vděčný, pane. Jářku, náramné štěstí, že jsem tady v téhle části Francie narazil na pána jako vy. Mám nesmírné štěstí, že míříte do Anglie na palubě *Mořského plamene.*“

Jared se lehce pousmál: „Ano, docela štěstí.“ Uvažoval, co by Wingfield řekl, kdyby věděl, že vládne nejen *Mořskému plameni,* ale celé Flamecrestově flotile.

„Ano, inu, cítím se mnohem líp, když vím, že se postaráte, aby se zásilka a deník dostaly bez úhony k mé neteři. Teď mohu vyrazit na další úsek cesty.“

„Říkal jste, že máte namířeno do Itálie?“

„A pak do Indie.“ Wingfieldovy oči se naplnily nedočkavostí nezdolného cestovatele. „Vždycky jsem chtěl vidět Indii, víte?“

„Přeju vám dobrou cestu.“

„Nápodobně, pane. A ještě jednou díky.“

„Potěšení na mé straně.“ Jared vytáhl z kapsy zlaté hodinky. „Teď mě musíte omluvit.“

Wingfield k němu vzhlédl: „Půjdete si lehnout, že?“

„Ještě ne. Projdu se po nábřeží, abych si pročistil hlavu, než půjdu do postele.“

„Hlídejte si záda,“ radil Wingfield tlumeně. „Moc se mi nelíbí, jak vypadá tady ta banda. Nemusím vám vykládat, jací zloduši jsou v tuhle hodinu venku.“

„Nedělejte si o mě starosti, pane.“ Sklonil hlavu ve zdvořilém pozdravu na rozloučenou, otočil se a vykročil ke dveřím.

Jeden nebo dva z mužů, kteří seděli shrbeni nad svými korbely, vrhli zádumčivé pohledy na jeho drahé boty, ale pak očima sklouzli k noži, připevněnému řemenem k noze, a ještě výš k černé pásce přes oko.

Nikdo nevstal, aby ho sledoval ven.

Jared vykročil do noci a vánek od moře mu pocuchal dlouhé vlasy. Na rozdíl od Wingfielda byl do teplého počasí oblečen mnohem vhodněji. Neměl nákrčník, nesnášel je, nemohl vystát ani vázanky.

Límec jemně tkané bavlněné košile měl rozhalený a rukávy vykasané až k předloktí.

Vyrazil po kamenném nábřeží, soustředěn na momentální problémy, smysly zbystřené nocí. Muž, který přišel o jedno oko, má velmi dobrý důvod dávat si pozor na to druhé.

Na konci nábřeží se zhoupla lucerna. Jared pokračoval v cestě a pozoroval dva muže, kteří vystoupili ze stínu. Oba byli velcí, skoro tak vysocí jako Jared, a téměř stejně širocí v ramenou. Drsné tváře jim rámovaly stříbrné licousy a hřívy bílých vlasů. Kráčeli ráznými, sebevědomými kroky, i když oběma bylo přes šedesát. *Dva stárnoucí bukanýři*, pomyslel si Jared s hlubokou náklonností.

První z mužů zamával a jeho úsměv zablýskl tmou. Barva očí byla v měsíčním světle nezřetelná, ale Jared ten neobvyklý odstín šedi znal dokonale – tutéž barvu vídal každé ráno v zrcadle, když se holil.

„Dobrý večer, pane," pozdravil Jared otce a pokynul i druhému muži: „Strýčku Thaddeusi. Krásná noc, že?"

„Že ses taky ukázal!" Magnus, hrabě z Flamecrestu, naježil obočí: „Už jsem si začínal myslet, že tě ten tvůj nový známý bude zdržovat povídáním celou noc."

„Wingfield si moc rád popovídá."

Thaddeus zvedl lucernu výš: „No, hochu? Copak ses dozvěděl?"

Jaredovi bylo čtyřiatřicet let a už mnoho let se za hocha nepovažoval, po pravdě řečeno, často měl pocit, že je o celé světelné roky starší než ostatní členové rodiny. Nemělo však smysl Thaddeuse opravovat.

„Wingfield je přesvědčen, že našel deník Claire Lightbourneové," prohlásil klidně.

„*Zatracená práce.*" Uspokojení na Magnusově tváři bylo v záři lucerny jasně viditelné. „Tak je to tedy pravda. Deník byl po tolika letech konečně nalezen!"

„Aby mě čert!" zvolal Thaddeus. „Jak se k němu, u všech ďasů, mohl Wingfield dostat jako první?"

„Mám za to, že ve skutečnosti knihu vypátrala jeho neteř," soudil Jared. „Nejspíš vás to překvapí, ale našel se tady ve Francii. Moji bratranci se očividně před dvěma měsíci namáhali zbytečně, když se ho vydali hledat do španělských hor."

„Ale Jarede," chlácholil ho Magnus. „Mladý Charles a William měli dobrý důvod domnívat se, že tam byl odvezen během války. Ty

jsi na bratránky jen kapku nabroušený, protože se nechali zajmout od těch zatracených banditů.“

„Celá ta aféra byla poněkud nepříjemná,“ připustil Jared chmurně. „A co víc, stálo mě to skoro dva tisíce liber na výkupném, nemluvě o spoustě času a námahy, o něž jsem ošidil obchodní záležitosti.“

„Zatraceně, synu!“ zaburácel Magnus. „Copak nedokážeš myslet na nic jiného? Tvé obchodní záležitosti? Máš v žilách krev bukanýrů, přisámbůh, ale srdce a duši jako obchodník.“

„Je mi dobře známo, že jsem vás i zbytek rodiny poněkud zklamal, pane.“ Jared se opřel o kamennou zeď směrem k přístavu. „Ale jelikož jsme o té záležitosti už několikrát hovořili, nemyslím, že bychom to dnes v noci museli rozebírat znovu.“

„Má pravdu, Magnusi,“ ozval se rychle Thaddeus. „Momentálně máme na práci důležitější věci. Deník máme prakticky na dosah. Jářku, máme ho v rukou!“

Jared vyklenul jedno obočí: „Který z vás si dal včera v noci práci, aby se ho zmocnil? Wingfield tvrdil, že mu někdo prohledal pokoj.“

„Stálo to za pokus,“ pokrčil rameny Thaddeus nezkrušeně.

Magnus kývl: „Jen jsme se porozhlédli, nic víc.“

Jared spolkl rozhořčenou kletbu. „Deník je uložený na palubě *Mořského plamene* od včerejšího odpoledne. Abychom se k němu dostali, museli bychom celou tu zatracenou loď vyložit.“

„Škoda,“ zamumlal Thaddeus poraženecky.

„Na každý pád,“ pokračoval Jared, „deník náleží slečně Olympii Wingfieldové z Luční chaloupky v Dorsetu. Koupila ho a zaplatila za něj.“

„Pchá, deník je náš,“ odmítl Magnus bujaře, „je to rodinné dědictví. Jářku, ona na něj nemá právo.“

„Zřejmě jsi zapomněl, že i kdyby se nám dostal do rukou, s největší pravděpodobností ho nedokážeme dešifrovat. Nicméně…,“ odmlčel se na tak dlouho, aby se mu opět dostalo otcovy a strýcovy nedílné pozornosti.

„Ano?“ ptal se Magnus dychtivě.

„Artemis Wingfield je přesvědčen, že jeho neteř dokáže rozluštit kód, v němž je deník napsaný.“

„Slečna Wingfieldová zřejmě v takových věcech vyniká,“ rozzářil se okamžitě Thaddeus. „Jářku, hochu, pak je jasné, kam se budeš ubírat, že? Musíš sledovat deník až do cíle a pak se vetřít do milosti slečny Wingfieldové, aby ti svěřila všechno, co zjistí.“

„Brilantní nápad.“ Magnusovy licousy vzrušeně zacukaly. „Okouzlíš ji, synu. Svedeš ji. A až ti roztaje v rukou, přiměješ ji, aby ti pověděla všechno, co se z deníku dozví. Pak jí ho vyfoukneme.“

Jared vzdychl. Bylo těžké být jedinou duševně zdravou, rozumnou bytostí v rodině plné výstředníků a originálů.

Pátrání po deníku Lightbourneové zaměstnávalo už po tři generace všechny muže z rodu Flamecrestů až na Jareda. Jaredův otec, strýc a bratranci se za ním v té či oné době hnali. Stejně tak dědeček a prastrýcové. Lákadlo pokladu mělo na klan potomků opravdového bukanýra vskutku hypnotické účinky.

Ale co je moc, to je moc. Před několika týdny se bratranci bezmála dali kvůli deníku zabít. Proto Jared usoudil, že je nejvyšší čas jednou provždy tenhle nesmysl ukončit. Naneštěstí jediným způsobem bylo objevit deník a konečně zjistit, zda skutečně existuje tajemství pohřešovaného pokladu.

Nikdo nic nenamítal, když Jared oznámil, že teď je řada na něm vydat se za záhadným jměním, které zmizelo téměř před sto lety. Po pravdě řečeno všichni, zvlášť jeho otec, byli rádi, když viděli, že Jared konečně projevuje o tuto záležitost nějaký zájem.

Jared věděl, že příbuzní ho považují za užitečného pro podnikatelský talent, ovšem v rodině proslulé smělými, horkokrevnými muži to mnoho neznamenalo.

Připadal jim zoufale nudný a tvrdili, že mu schází flamecrestský oheň. On zas o nich na oplátku soudil, že postrádají sebeovládání a zdravý rozum. Neuniklo mu, že neváhají za ním přijít, když se dostanou do problémů nebo potřebují peníze.

Jared řešil a napravoval problémy a staral se o nudné drobné detaily života flamecrestského klanu od devatenácti let a všichni se shodli, že to je jediná věc, v níž vyniká.

Jaredovi někdy připadalo, že věčně někoho z rodiny zachraňuje.

Když pozdě v noci sedával a dělal si poznámky do diáře, letmo ho napadlo, jestli by taky někdo přišel pomoci jemu.

„Vám dvěma se to mluví o šarmu a svádění,“ prohodil, „ale všichni víme, že já flamecrestský talent k jednomu ani k druhému nezdědil.“

„Pchá!“ Magnus nad tím velkoryse mávl rukou. „Potíž je, že ses tomu nikdy nevěnoval.“

Thaddeusovu tvář přelétly vážné obavy. „No tedy, Magnusi, já bych netvrdil, že si tyhle věci nikdy nevyzkoušel. Nezapomeň na tu

nešťastnou situaci před třemi lety, když se pokusil nalákat jednu do manželství.“

Jared pohlédl na strýce: „Myslím, že bez debaty na tohle téma se obejdeme. Nemám v úmyslu svádět slečnu Wingfieldovou ani nikoho jiného jen proto, abych se dozvěděl tajemství deníku.“

Thaddeus se zaškaredil: „Tak jak se to tedy chceš dozvědět, hochu?“

„Nabídnu jí, že za tu informaci zaplatím.“

„*Zaplatíš.*“ Magnus se zatvářil zděšeně: „Ty myslíš, že takové legendární tajemství se dá koupit za peníze?“

„Podle mých zkušeností se za peníze dá koupit takřka všechno. Přímočarý obchodní přístup dělá zázraky doslova v každé situaci.“

„Hochu, hochu, co s tebou budeme dělat?“ zaúpěl Thaddeus.

„Necháte mě, abych to vyřídil po svém,“ odtušil Jared. „Tak tedy, abychom si rozuměli: půjdu za deníkem. Mezitím chci vaše slovo na to, že budete mít na paměti naši dohodu.“

„Jakou dohodu?“ zeptal se Magnus nechápavě.

Jaredovi ztuhly rysy: „Zatímco se budu zabývat tímhle podnikem, vy se nebudete žádným způsobem vměšovat do obchodních záležitostí Flamecrestů.“

„Zatracená práce, synku, Thaddeus a já jsme řídili rodinný podnik, ještě než ty ses narodil.“

„Ano, pane, já vím. Vy dva jste ho řídili rovnou ke dnu.“

Magnusův knír poskočil rozhořčením: „Nebyla to naše vina, že jsme měli trošičku smůlu. V těch letech šly obchody bídně.“

Jared se moudře rozhodl v diskusi nepokračovat. Všichni věděli, že nedostatek obchodního smyslu hraběte ve spojení se stejně mizernými schopnostmi jeho bratra Thaddeuse zničil i to málo, co z rodinného jmění Flamecrestů zbylo.

V devatenácti letech převzal kormidlo Jared, jen taktak, aby stačil zachránit jedinou polorozpadlou loď, kterou rodina ještě vlastnila. Zastavil matčin náhrdelník, aby získal potřebné peníze. Nikdo z rodiny, včetně matky, mu nikdy ten otřesný nedostatek sentimentu neodpustil. Matka se o té záležitosti zmínila ještě na smrtelné posteli před dvěma roky. Jared byl příliš otřesen žalem, než aby jí připomněl, že stejně jako ostatní příslušníci klanu si užívala plodů nového flamecrestského jmění plnými doušky.

Jared z té jediné lodi znovu vybudoval Flamecrestovo impérium a upřímně doufal, že až se z téhle šílené výpravy vrátí, nebude muset tu lopotnou práci opakovat.

„Těžko uvěřit, že je konečně pohřešované flamecrestské jmění téměř na dosah!“ Thaddeus sevřel vítězoslavně ruku v pěst.

„Jmění už máme,“ podotkl Jared. „Nepotřebujeme ukradený poklad, který kapitán Jack a jeho partner Edward Yorke zakopali na tom zatraceném ostrově skoro před sto lety.“

„To nebyl ukradený poklad!“ zaburácel Magnus.

„Jestli si vzpomínáte, pane, pradědeček – když žil v Západní Indii – byl pirát.“ Jaredovo obočí se pozvedlo: „Je vysoce nepravděpodobné, že by on a Yorke přišli k pokladu nějakým počestným způsobem.“

„Kapitán Jack nebyl žádný pirát,“ odporoval Thaddeus divoce. „Byl to loajální Angličan, který plul podle rozkazů admirality. Poklad byl právoplatná kořist, odebraná z nějaké španělské lodi, přisámbůh.“

„Bylo by zajímavé poslechnout si verzi Španělů,“ namítl Jared.

„Pchá!“ Magnus se zaškaredil. „Za tuhle situaci mohou oni. Kdyby je ti prokletí Španělé nehonili, kapitán Jack a Yorke by nebyli nuceni zakopat kořist na tom zatraceném ostrově a my bychom tady dneska v noci nestáli a nevymýšleli způsob, jak ji dostat nazpátek.“

„Ano, pane,“ souhlasil Jared unaveně. Tohle slyšel už mnohokrát a pokaždé ho to dokonale otrávilo.

„Jediný opravdový *pirát* široko daleko byl Edward Yorke,“ pokračoval Magnus. „Ten prolhaný, zrádný hrdlořez, který zradil tvého pradědečka Španělům. Jen díky milosti boží se kapitánu Jackovi podařilo uprchnout z pasti.“

„Všechno se to stalo skoro před sto lety. Nevíme najisto, jestli Yorke kapitána Jacka zradil,“ uvažoval Jared tiše. „Teď už na tom stejně moc nezáleží.“

„Ovšemže záleží,“ odsekl Magnus. „Jsi nositelem hrdé tradice, hochu. Je tvou povinností pohřešovaný poklad najít. Patří nám a my máme veškeré právo si ho nárokovat.“

„Koneckonců,“ dodal Thaddeus vážně, „ty jsi nový Strážce, hochu.“

„Zatracená práce,“ odsekl Jared polohlasem. „To jsou všechno nesmysly a vy to dobře víte!“

„To nejsou žádné nesmysly,“ trval na svém Thaddeus. „Právo na titul jsi získal před lety, té noci, kdys pomocí dýky kapitána Jacka zachránil bratrance před tím pašerákem. Zapomněls?“

„Na tu příhodu sotva zapomenu, protože mě stála oko, pane,“ zavrčel, ale nechtěl se pouštět do debaty o další idiotské rodinné legendě. Má plné ruce práce s tou starou pověstí o zakopaném pokladu!

„Nemůžeš popřít fakt, že jsi novým Strážcem,“ prohlásil Magnus s výrazem mudrce. „Zkrvavil jsi dýku. A co víc, jako bys kapitánu Jackovi z oka vypadl, když byl mladý.“

„Dost.“ Jared vyndal z kapsy hodinky. „Už je pozdě a já musím zítra ráno brzy vstávat.“

„Ty a tvoje zatracené hodinky,“ vzdychl Thaddeus. „Vsadím se, že máš u sebe taky diář.“

„Samozřejmě,“ ujistil ho Jared chladně. „Víš, že na něj spoléhám.“

Hodinky a diář s poznámkami byly dvě věci, jichž si v životě cenil nejvíc. Poskytovaly mu možnost vnést aspoň zdání řádu do světa často chaotického a nestálého díky jeho divoké, nevyzpytatelné rodině.

„Já tomu nemůžu uvěřit.“ Magnus smutně potřásl hlavou. „Ty se chystáš vyplout za tajemstvím velikého pokladu, a přitom koukáš na hodinky a kontroluješ diář jako nějaký nudný podnikatel.“

„Já jsem nudný podnikatel, pane,“ odtušil Jared.

„Z toho by se každý otec rozplakal,“ zavrčel Magnus.

„Snaž se projevit trochu flamecrestského ohně, hochu,“ naléhal Thaddeus.

„Jsme na prahu znovuzískání ztraceného dědictví, synu.“ Magnus sevřel okraj zídky na nábřeží a zadíval se na nocí ztemnělé moře – ztělesnění muže, který dohlédne za obzor. „Cítím to v kostech. Po všech těch letech máme flamecrestský poklad takřka na dosah. A ty máš velikou čest, že ho pro rodinu získáš nazpátek!“

„Ujišťuji vás, pane,“ pravil Jared zdvořile, „že mé vzrušení z této vyhlídky nezná hranic.“

1

„Mám ještě další knihu, která by vám mohla připadat velmi zajímavá, pane Draycotte.“ Olympia Wingfieldová balancovala jednou nožkou ve střevíčku na žebříku knihovny, špičku druhé zaklínila za okraj police a natahovala se pro svazek na horním regálu. „Tahle také obsahuje několik fascinujících informací o legendě z Ostrova zlata. A myslím, že je tu ještě jedna, kterou byste měl prostudovat.“

„Prosím vás, dávejte pozor, slečno Wingfieldová!“ Reginald Draycott popadl ze stran žebřík, aby ho přidržel, a zadíval se nahoru na Olympii, která se vykláněla pro další knihu z horní police. „Určitě spadnete, jestli nebudete opatrná!“

„Nesmysl. Věřte mi, že jsem na takovéhle věci zvyklá. Tak tedy, tuhle práci jsem použila, když jsem psala článek do čtvrtletníku Společnosti pro cesty a bádání. Je nadmíru užitečná, protože obsahuje poznatky o neobvyklých zvycích obyvatel jistých jihomořských ostrovů.“

„To jste hodná, že mi ji půjčíte, slečno Wingfieldová, ale opravdu začínám mít značné obavy z vašeho postavení na tomhle žebříku.“

„Neplašte se, pane,“ shlédla dolů na Draycotta s konejšivým úsměvem a spatřila, že se tváří nadmíru podivně. Bledé, slabozraké oči byly jaksi skelné, ústa měl pootevřená.

„Není vám špatně, pane Draycotte?“

„Ne, ne, vůbec ne, má milá,“ olízl si rty a civěl dál.

„Jste si tím docela jistý? Vypadáte, jako by vám bylo nevolno. S radostí vám pro ty knihy vyšplhám jindy.“

„Ani nápad. Přísahám, že je mi docela dobře. Na každý pád jste ve mně vzbudila chuť na každičkou informaci o legendě z Ostrova zlata, má milá. Nemohl bych odtud odejít bez dalších materiálů k prostudování.“

„Tak tedy, pokud jste si docela jistý… Tak, tenhle svazek pojednává o některých podivuhodných zvyklostech z Ostrova zlata. Jsem odjakživa uchvácena zvyky a obyčeji jiných zemí.“

„Skutečně?“

„No ano. Jako světskou osobu mě takové záležitosti dost stimulují. Rituály svatební noci obyvatel Ostrova zlata jsou obzvlášť zajímavé.“ Olympia prolistovala několik stránek ve staré knize a znovu zabloudila pohledem dolů k Draycottově tváři.

Něco se rozhodně děje, pomyslela si. Jeho výraz ji začínal trošičku znepokojovat. Nedíval se jí do očí; spíš se zdálo, že upírá pohled poněkud níž.

„Rituály svatební noci jste říkala, slečno Wingfieldová?“

„Ano. Velmi neobvyklé zvyky,“ soustředěně svraštila čelo. „Ženich zřejmě daruje nevěstě velký zlatý předmět tvarovaný jako falus.“

„Falus jste říkala, slečno Wingfieldová?“ Draycottův hlas budil dojem, že ho někdo škrtí.

Olympii konečně zčistajasna došlo, že v současné pozici na úpatí žebříku má Draycott výtečnou vyhlídku přímo pod její sukně.

„Dobrotivé nebe!“ Ztratila rovnováhu a chytila se horní příčky žebříku. Jedna z knih, které předtím držela, spadla na koberec.

„Stalo se něco, má milá?“ ptal se Draycott rychle.

Zděšena zjištěním, že vystavovala značnou část nohou v punčochách jeho pohledu, pocítila, jak ji zalévá horko.

„Nic se neděje, pane Draycotte. Našla jsem ty svazky, co jsem chtěla. Už lezu dolů. Můžete ustoupit stranou.“

„Dovolte, abych vám pomohl.“ Měkké, buclaté ruce se dotkly lýtek pod mušelínovou sukní.

„Ne, prosím. To je docela v pořádku,“ zajíkla se. Ještě nikdy nezažila dotek mužských rukou na svých nohou, ale při Draycottově dotyku ji zamrazilo.

Pokusila se vylézt po žebříku zpátky nahoru, aby unikla jeho rukám, ale prsty se jí sevřely kolem kotníku. Pokusila se nohu vyškubnout, ale nepodařilo se jí to. Rozpaky se proměnily v dotčení: „Kdybyste laskavě uhnul, pane Draycotte, mohla bych slézt bezpečně dolů.“

„Nemohu dopustit, abyste riskovala pád.“ Prsty sklouzly výš po noze a stiskly.

„Nepotřebuju žádnou pomoc.“ Další z knih, které Olympia držela, vyklouzla a se žuchnutím dopadla na koberec. „Laskavě pusťte můj kotník, pane!“

„Jen se vám snažím pomoci, má milá.“

Olympia už byla rozhořčena. Znala Reginalda Draycotta roky a nemohla uvěřit, že by neudělal, oč požádala. Divoce kopla a zasáhla ho do ramene.

„Uf," odpotácel se o krok dozadu a obdařil ji ublíženým pohledem.

Nevěnovala pozornost jeho vyčítavým očím. Ve víru mušelínu slezla po žebříku dolů a cítila, jak se jí vlasy, upevněné v uzlu, uvolňují. Bílý mušelínový čepeček měla nakřivo.

Když se špičkou střevíčku dotkla koberce, Draycottovy ruce se jí zezadu sevřely kolem pasu.

„Má nejdražší Olympie, nemohu už déle zastírat své city."

„To by stačilo, pane Draycotte." Upustila od veškeré další snahy řešit situaci jako dáma a vrazila mu loket do břicha.

Zasténal, ale nepustil ji. Funěl jí do ucha, cítila z jeho dechu cibuli a zvedl se jí žaludek.

„Olympie, miláčku, vy jste dospělá žena, žádná žabka sotva odrostlá školním škamnám. Jste celý život pohřbená zaživa tady v Upper Tudway. Nikdy jste nedostala příležitost zažít radosti vášně. Je na čase, abyste *žila*."

„Mám dojem, že vám pozvracím boty, pane Draycotte."

„Nebuďte směšná. Jste bezpochyby trošičku nervózní, protože nejste obeznámena s rozkošemi fyzické touhy. Žádný strach, naučím vás všechno, co potřebujete vědět."

„Pusťte mě, pane Draycotte!" Upustila poslední knihu a zaťala mu nehty do rukou.

„Jste půvabná žena, která nikdy nepoznala chuť *l'amour*. Přece byste si nechtěla odpírat vrcholný smyslový zážitek?"

„Pane Draycotte, jestli mě okamžitě nepustíte, budu křičet!"

„Nikdo není doma, má milá." Strkal ji k pohovce. „Vaši synovci jsou pryč."

„Jsem si jistá, že paní Birdová tu někde je."

„Vaše hospodyně je venku v zahradě." Začal ji líbat na šíji. „Nemějte obavy, má sladká, jsme zcela sami."

„Pane *Draycotte!* Musíte se ovládat. Nevíte, co děláte!"

„Říkej mi Reggie, má drahá."

Olympia divoce hrábla po stříbrné sošce trojského koně, která stála na psacím stole. Minula.

K jejímu úžasu však Draycott náhle polekaně vykvikl a pustil ji.

„Zatracená práce," zajíkl se.

Konečně volná, ale z rovnováhy vyvedená Olympia klopýtla a málem upadla; zachytila se psacího stolu. Uslyšela, jak za jejími zády Draycott ještě jednou vykřikl.

„Kdo, k čertu, jste?“ začal rozhořčeným hlasem.

Ozval se nezaměnitelný zvuk úderu a pak náhlé žuchnutí.

Olympia se prudce obrátila, čepeček se jí svezl přes ucho. Odhrnula z očí několik pramenů vlasů a užasle zírala na Draycotta, ležícího na koberci jako zmuchlaný panák.

S podivným pocitem naléhavosti postupoval Olympiin pohled k páru černých holínek, zabořených do koberce vedle Draycotta. Zvolna zvedla oči.

Shledala, že ji pozoruje muž, jehož tvář jako by vystoupila přímo z legendy o zakopaném pokladu a záhadných ostrovech v nezmapovaných mořích. Od dlouhých, větrem zcuchaných černých vlasů a sametové pásky přes oko až po dýku, připevněnou řemenem ke stehnu, budil zbožný úžas.

Byl to jeden z nejsilnějších mužů, jaké kdy Olympia viděla. Vysoký, ramenatý a štíhlý, vyzařoval sílu a zároveň půvab. Tvář měl jakoby vytesanou smělou, nebojácnou rukou sochaře, opovrhujícího zjemnělostí a rafinovaností.

„Nejste náhodou slečna Olympia Wingfieldová?“ zeptal se klidně, jako by pro něj postávání nad člověkem v bezvědomí bylo každodenní záležitostí.

„Ano.“ Uvědomila si, že její hlas zní jako zaskřípání. Odkašlala si a zkusila to znovu: „Ano, jsem. A vaše jméno, pane?“

„Chillhurst.“

„Aha.“ Nechápavě na něj hleděla, nikdy to jméno neslyšela. „Těší mě, pane Chillhurste.“

Jezdecký kabát a nohavice mu padly docela dobře, ale i ona, která žila odmalička na venkově, poznala, že jsou truchlivě vyšlé z módy. Zřejmě nějaký nezámožný člověk. Očividně si nemůže dovolit ani nákrčník, protože límec košile má rozhalený. Jeho obnažené hrdlo působí trochu necivilizovaným, ba primitivním dojmem. Dokonce mu je vidět kousek hrudi. Zdá se, že je porostlá tmavými, kučeravými chloupky.

Ten člověk vypadá nebezpečně, když tu tak stojí, napadlo ji. Nebezpečně a přitom naprosto úchvatně.

Po páteři jí přejelo slabé zachvění – zachvění, které se vůbec nepodobalo nepříjemnému pocitu, jaký pocítila, když ji Draycott chytil za kotník. Tohle zachvění bylo způsobené vzrušením.

„Mám za to, že neznám nikoho jménem Chillhurst," vypravila ze sebe přívětivě.

„Posílá mě váš strýc, Artemis Wingfield."

„Strýček Artemis?" Zaplavila ji vlna úlevy. „Vy jste se s ním setkal někde na cestách? Je v pořádku?"

„Zcela v pořádku, slečno Wingfieldová. Potkali jsme se na francouzském pobřeží."

„To je báječné," upřímně se usmála. „Nemůžu se dočkat, až vyslechnu všechny novinky. Strýček Artemis vždycky prožívá náramně zajímavá dobrodružství. Jak mu závidím! Musíte u nás dnes povečeřet, pane Chillhurste, a všechno nám vyprávět."

„Není vám nic, slečno Wingfieldová?"

„Prosím?" Zmateně na něj hleděla. „Samozřejmě že mi nic není. Proč by mi mělo něco být? Moje zdraví je výtečné. Odjakživa. Děkuji za optání, pane Chillhurste."

Černé obočí nad Chillhurstovým zdravým okem se zvedlo. „Měl jsem na mysli váš zážitek v rukou toho člověka na podlaze."

„Aha, už vím." Olympia se náhle rozpomněla na Draycottovu přítomnost. „Dobrotivé nebe, já na něj skoro zapomněla!" Spatřila, že Draycottovy oči zamžikaly, a uvažovala, co dál. Nebyla zvlášť obratná v řešení obtížných společenských situací. Teta Sophy a teta Ida si nikdy ani náhodou nedělaly starosti s tím, že by ji učily takové jemnosti.

„To je pan Draycott," vysvětlila. „Náš soused. Znám ho už celé roky."

„Měl vždycky ve zvyku přepadat dámy v jejich domech?" otázal se Chillhurst suše.

„Cože? Ale ne," zarděla se. „Aspoň pokud vím. Zdá se, že omdlel. Myslíte, že bych měla zavolat hospodyni a říci jí, aby přinesla ocet?"

„Nedělejte si starosti. Brzy přijde k sobě."

„Ano? Nemám velké zkušenosti s pěstním zápasem, zato moji synovci jsou jeho velkými obdivovateli." Pohlédla na něj tázavě: „Vy jste v něm zřejmě velmi zběhlý. Studoval jste na některé z londýnských akademií?"

„Ne."

„Myslela jsem, že třeba ano. No, to nic.“ Znovu zabloudila pohledem k Draycottovi. „Rozhodně byl protivný. Doufám, že se poučil. Musím mu říci, že jestli se bude takhle chovat i napříště, už nesmí používat mou knihovnu.“

Chillhurst na ni pohlédl, jako by byla šílená: „Slečno Wingfieldová, dovolte, abych podotkl, že by mu už za žádných okolností neměl být přístup do vašeho domu dovolen. A co víc, žena vašeho věku by měla vědět, že nemá přijímat pány o samotě v knihovně.“

„Nebuďte směšný! Mně je pětadvacet, pane. Od pánů, kteří přijdou na návštěvu, se nemám čeho obávat. Jsem světácká a nedám se tak lehce zaskočit neobvyklými nebo mimořádnými situacemi.“

„Je to opravdu tak, jak říkáte, slečno Wingfieldová?“

„Zajisté. Chudák pan Draycott byl nejspíš pouze zaskočen tím druhem intelektuální vášně, kterou často plodí dychtivý zájem o starověké legendy. Celá ta záležitost se ztracenými poklady a podobně má na smysly některých lidí velmi rozohňující účinky.“

Chillhurst jen zíral: „Na vaše smysly má také rozohňující účinky, slečno Wingfieldová?“

„To tedy ano.“ Zarazila se, když si všimla, že se Draycott vrtí. „Podívejte, otevírá oči. Myslíte, že ho bude bolet hlava po té děsné ráně, co jste mu zasadil?“

„Při troše štěstí ano,“ zadoufal.

„Zatracená práce,“ zamumlal Draycott. „Co se stalo?“ Krhavým pohledem okamžik civěl na Chillhursta a pak vyvalil oči úžasem. „Kdo, k čertu, jste, pane?“

Chillhurst na něj shora shlédl: „Rodinný přítel.“

„Co vás to, sakra, napadlo, zaútočit na mě?“ ptal se Draycott pobouřeně. Opatrně se dotkl brady. „Za tohle vás poženu k soudu, přisámbůh.“

„Nic takového neuděláte, pane Draycotte,“ ozvala se Olympia ostře. „Vaše chování bylo zcela odporné a jste si toho bezpochyby dobře vědom. Určitě se budete chtít ihned vzdálit.“

„Nejdřív se vám omluví, slečno Wingfieldová,“ pronesl Chillhurst tiše.

Překvapeně na něj pohlédla. „Omluví?“

„Ano.“

„Zatraceně. Nic špatného jsem neudělal," protestoval Draycott dotčeně. „Jen jsem se snažil pomoct slečně Wingfieldové dolů ze žebříku. A tohle mám místo poděkování."

Chillhurst po otřeseném Draycottovi hmátl, popadl ho za nákrčník a zvedl na nohy. „Teď se omluvíte," poručil zřetelně, „a pak odejdete."

Draycott několikrát zamžikal. Jeho oči se setkaly s Chillhurstovým kamenným pohledem a nejisté uhnuly. „Ano, ovšem. Všechno to byl omyl. Strašně mě to mrzí."

Chillhurst ho bez varování pustil, Draycott se zapotácel a kvapně couval. Obrátil se k Olympii s výrazem prudkého znepokojení.

„Lituji veškerých nedorozumění, k nimž snad mezi námi mohlo dojít, slečno Wingfieldová," pronesl škrobeně. „Nechtěl jsem vás urazit."

„Ovšemže ne." Nemohla si nepovšimnout, že Draycott vypadá vedle pana Chillhursta velmi malý a zcela neškodný. Bylo těžké vybavit si těch několik minut, kdy byla skutečně jeho chováním poněkud vyděšená. „Myslím, že bude nejlepší, když oba na tuhle záležitost zcela zapomeneme. Předstírejme, že k tomu nikdy nedošlo."

Draycott úkosem pohlédl na Chillhursta. „Jak si přejete." Narovnal si kabát a upravil nákrčník. „A teď, jestli mě omluvíte, spěchám. Neobtěžujte se s voláním hospodyně. Trefím ven sám."

Po jeho kvapném odchodu zavládlo v knihovně ticho. Olympia pohlédla na Chillhursta, který si ji prohlížel s neproniknutelným výrazem. Mlčeli, dokud nezaslechli, jak se za Draycottem zavřely venkovní dveře.

Usmála se: „Děkuji, že jste mě zachránil, pane Chillhurste, je to od vás galantní. Ještě nikdy mě nikdo nezachraňoval. Tuze neobvyklý zážitek."

Chillhurst sklonil hlavu s žertovnou zdvořilostí: „To nic nebylo, slečno Wingfieldová. Jsem rád, že jsem vám mohl být k službám."

„To jste rozhodně byl, ačkoliv pochybuji, že by se pan Draycott pokusil o něco víc než ukrást mi hubičku."

„Myslíte?"

Svraštila čelo nad jeho skepsí. „On opravdu není zlý. Znám ho, co jsem se nastěhovala sem do Upper Tudway. Ale musím přiznat, že od doby, kdy mu před šesti měsíci zemřela žena, se chová dost

divně.“ Odmlčela se. „Poslední dobou se začal velice zajímat o staré legendy, což je náhodou to, čemu se věnuji já.“

„To mě ani nepřekvapuje.“

„Co? Že se o ně zajímám?“

„Ne, že se o ně najednou zajímá i on.“ Chillhurstův výraz byl chmurný. „Očividně to dělá, aby vás svedl, slečno Wingfieldová.“

Zhrozila se: „Dobrotivé nebe, přece byste nevěřil, že to, k čemu tady dnes odpoledne došlo, bylo úmyslné!“

„Mám tušení, že to byl velice promyšlený čin, slečno Wingfieldová.“

„Aha.“ Krátce o tom zauvažovala: „Tahle možnost mě nenapadla.“

„To je zřejmé. Bylo by moudré, kdybyste se s ním už nevídala o samotě.“

Mávla nad tím ledabyle rukou: „Inu, vlastně to není tak důležité. Už je po všem. Ale já úplně zapomínám na dobré vychování. Nejspíš byste si dal šálek čaje, viďte? Patrně za sebou máte velmi dlouhou cestu. Zavolám hospodyni.“

Rachot domovních dveří, které se prudce rozlétly, zhatil její úmysl zazvonit na paní Birdovou. Halu naplnilo hlasité štěkání a psí drápy škrábaly po dřevěné podlaze před knihovnou. Zadupaly boty a mladistvé hlasy zazněly v burácivém sboru:

„Teto Olympie? Teto Olympie, kde jsi?“

„Jsme doma, teto Olympie!“

Olympia pohlédla na Chillhursta: „Mám dojem, že synovci se vrátili z rybářského výletu. Budou u vytržení, až se s vámi seznámí. Mají strýčka Artemise moc rádi a určitě budou chtít slyšet všechno, co budete vyprávět o vašem setkání. Mohl byste se také zmínit o své zručnosti v pěstním zápase. Určitě budou mít v tomhle směru spoustu otázek.“

V tom okamžiku vtrhl do knihovny mohutný chlupatý pes neurčitého plemene. Jednou velmi hlasitě štěkl na Chillhursta a pak tryskem vyrazil k Olympii. Byl promočený a jeho mohutné tlapy zanechávaly na koberci blátivé stopy.

„Ach propána, Mínótaurus se zase utrhl z vodítka!“ Olympia se snažila obrnit rázností. „Lehni, Mínótaure. Lehni, povídám! Hodný pejsek.“

Mínótaurus se bez zastavení řítil kupředu a jazyk mu vlál z rozesmáté tlamy.

Olympia spěšně ucouvla: „Ethane? Hughu? Prosím, zavolejte si toho psa!“

„Sem, Mínótaure!“ řval Ethan z haly.

„Zpátky, Mínótaure!“ ječel Hugh.

Pes tomu nevěnoval pozornost. Chtěl se pozdravit s Olympií a nic ho nemohlo zastavit. Byla to přívětivá psí příšera a Olympia si ho od té doby, kdy ho synovci našli opuštěného a přivedli domů, opravdu zamilovala. Naneštěstí ta bestie neměla vůbec žádné vychování.

Obrovský pes se před ní zastavil a už se zvedal na zadní nohy. Vztáhla ruku ve snaze ho zadržet, ale věděla, že je to marné.

„Zůstaň, hochu! Zůstaň,“ přesvědčovala ho bez valné naděje na úspěch. „Prosím tě, sedni. *Prosím.*“

Mínótaurus v předtuše vítězství radostně zakňučel. Špinavé tlapy se nezadržitelně blížily k živůtku nažehlených šatů.

„Tak dost!“ křikl Chillhurst. „Nikdy jsem neměl rád v domě nevycvičené psy.“

Koutkem oka Olympia spatřila, jak jediným plavným skokem stanul u Mínótaura, popadl ho za kožený obojek a rázně stáhl dolů, až byly všechny mokré tlapy zase na podlaze.

„Sedni!“ poručil. „Zůstaň!“

Mínótaurovy oči k němu nevěřícně vzhlédly. Muž a pes na sebe okamžik hleděli. Pak, k Olympiinu neskonalému úžasu, Mínótaurus poslušně usedl.

„To bylo úplně nádherné,“ vzdychla. „Jak jste to dokázal, pane Chillhurste? Mínótaurus nikdy neposlouchá povely.“

„Potřebuje pevnou ruku.“

„Teto Olympie? Jsi v knihovně?“ Ethan se hrnul do dveří, osmiletou tvář rozjasněnou vzrušením, pískově hnědé vlasy přilepené k hlavě. Šatstvo stejně mokré a zablácené jako Mínótaurova srst. „Na příjezdové cestě je cizí kočár. Je náramně veliký a vypadá, že je nacpaný truhlami. Přijel strýček Artemis na návštěvu?“

„Ne.“ Olympia se zamračila na jeho oděv, z něhož kapalo, a už už se chtěla zeptat, proč plaval oblečený, když vtrhlo do místnosti Ethanovo dvojče, Hugh. I on byl zablácený a navíc měl roztrženou košili.

„Jářku, teto Olympie, my máme návštěvu?“ ptal se Hugh dychtivě a modré oči mu zářily nadšením.

Když chlapci zahlédli Chillhursta, prudce se zastavili. Zírali na něj, zatímco z nich na koberec stékala voda a opadávalo bláto.

„Kdo jste?“ vyhrkl Hugh neomaleně.

„Vy jste z Londýna?“ dychtil vědět Ethan. „Co máte naloženého v kočáře?“

„Co se vám stalo s okem?“ pokračoval Hugh.

„Hughu, Ethane, copak jste oba zapomněli na slušné způsoby?“ Olympia vrhla na oba chlapce jemně káravý pohled. „Takhle se host nevítá. Prosím, jděte nahoru a převlečte se. Vypadáte, jako byste spadli do potoka.“

„Ethan mě tam strčil, tak jsem ho tam strčil taky,“ vysvětloval Hugh stručně. „A Mínótaurus pak skočil do vody za námi.“

Ethan byl okamžitě rozhořčen: „Já tě do vody nestrčil.“

„Ale ano, strčil,“ opravil ho Hugh.

„Ne, nestrčil.“

„Strčil!“

„Teď na tom nesejde,“ přerušila je Olympia rychle. „Jděte nahoru a upravte se. Až se vrátíte zpátky dolů, představím vás panu Chillhurstovi.“

„Ale teto Olympie,“ promluvil Ethan odporně kňouravým tónem, který si poslední dobou osvojil. „Nebuď taková protiva. Nejdřív nám pověz, kdo je tenhle patron.“

Olympia se v duchu podivila, kde Ethan pochytil tyhle výrazy. „Všechno vysvětlím později, je to opravdu moc zajímavé. Ale oba jste velmi špinaví a musíte jít nejdřív nahoru. Víte, jak se paní Birdová zlobí, když najde na koberci bláto.“

„Čert vem paní Birdovou,“ odtušil Hugh.

„*Hughu!*“ zajíkla se.

„No, vždyť si pořád na něco stěžuje, teto Olympie. To přece víš.“ Pohlédl na Chillhursta. „Vy jste pirát?“

Chillhurst neodpověděl, nejspíš proto, že se z haly ozval další rámus. Do knihovny tentokrát vtrhli dva kokršpanělé, radostným štěkotem ohlašovali příchod a řítili se napříč místností, aby zjistili, co je s Mínótaurem, který stále ještě seděl zdvořile Chillhurstovi u nohou.

„Teto Olympie? Co se děje? Na příjezdové cestě je cizí kočár. Kdo tu je?“ Ve dveřích se objevil Robert, o dva roky starší než dvojčata. Vlasy měl tmavší než bratři, ale oči zářily stejným živým odstínem

modři. Nebyl promáčený, ale boty měl obalené blátem a obličej i ruce špinavé.

Jednou paží svíral velkého draka, jehož dlouhý, špinavý ocas se vláčel po podlaze. Na udici, kterou držel v druhé ruce, se pohupovaly tři rybičky. Zarazil se, když spatřil Chillhursta, a vyvalil oči.

„Zdravíčko," pravil. „Jářku, kdo jste, pane? Ten kočár venku je váš?"

Chillhurst ignoroval dovádějící kokršpaněly a zadumaně upíral pohled na tři vyčkávající kluky. „Jsem Chillhurst," řekl nakonec. „Posílá mě váš strýc."

„Vážně?" zeptal se Hugh. „Jak to, že znáte strýčka Artemise?"

„Nedávno jsme se seznámili. Věděl, že cestuji do Anglie, a požádal mě, abych se tady v Upper Tudway zastavil."

Robert zazářil. „To znamená, že nám určitě posílá dárky. Jsou ve vašem kočáře?"

„Strýček Artemis vždycky posílá dárky," doplňoval Hugh.

„Přesně tak," vmísil se do hovoru Ethan. „Kde máme dárky?"

„Ethane," napomenula je Olympia, „je nadmíru nezdvořilé vyžadovat od hosta dárky, ještě než měl možnost se po cestě občerstvit."

„To je zcela v pořádku, slečno Wingfieldová," usmál se Chillhurst a obrátil se k Ethanovi: „Mimo jiné vám strýček poslal mě."

„*Vás?*" Ethan byl jako omráčený. „Proč by posílal vás?"

„Jsem vaším novým vychovatelem."

V knihovně zavládlo omráčené ticho. Olympia sledovala, jak se dychtivé očekávání v tvářích synovců postupně mění v hrůzu. Zírali na Chillhursta s nelíčeným zděšením.

„Sakra krucinál," vydechl Hugh.

„My nechceme dalšího vychovatele," nakrčil Ethan nos. „Ten poslední byl strašný otrava. Pořád něco repetil latinsky a řecky."

„My nepotřebujeme vychovatele," pospíšil si s ujišťováním Hugh. „Že je to pravda, Roberte?"

„Přesně tak," souhlasil Robert hbitě. „Teta Olympia nás může naučit všechno, co potřebujeme vědět. Řekni mu, že žádného vychovatele nechceme, teto Olympie."

„Já tomu nerozumím, pane Chillhurste." Vytřeštila oči na piráta stojícího v knihovně. „Přece by strýček nenajal vychovatele, aniž by se se mnou poradil."

Chillhurst se k ní obrátil s podivným zajiskřením svého stříbřitého pohledu. „Jenže přesně to udělal, slečno Wingfieldová. Doufám, že to nepředstavuje žádný problém. Jel jsem až sem pod příslibem pracovního místa a jsem přesvědčen, že tu budu užitečný.“

„Vůbec si nejsem jista, jestli si mohu dovolit dalšího vychovatele,“ uvažovala Olympia zvolna.

„S honorářem si nemusíte dělat starosti,“ odtušil zdvořile. „Byl vyplacen předem.“

„Aha.“ Nevěděla, co říci.

Chillhurst se obrátil k chlapcům, kteří ho pozorovali se zjevnou nelibostí a obavou. „Roberte, odneseš ty ryby do kuchyně a očistíš je.“

„Vždycky je čistí paní Birdová,“ namítl hbitě.

„Tys je chytil, tak je očistíš,“ zdůvodnil Chillhurst klidně. „Ethane, Hughu, vy okamžitě vyvedete z domu psy.“

„Ale psi vždycky chodí do domu,“ pokusil se Ethan o odpor. „Aspoň Mínótaurus. A kokršpanělé patří sousedovi.“

„Od nynějška nebudou smět dovnitř žádní psi kromě Mínótaura, a ten jedině tehdy, když bude čistý a suchý. Nejdřív se postarejte, aby kokršpanělé odešli domů, a pak se postarejte o vlastního psa.“

„Ale pane Chillhurste,“ začal Ethan pisklavým hlasem.

„Žádné kňourání nebude,“ upozornil Chillhurst. „Kňourání mě rozčiluje.“ Vytáhl z kapsy zlaté hodinky: „Máte půl hodiny na to, abyste se vykoupali a převlékli do čistých šatů.“

„Já se nepotřebuju koupat,“ brblal Robert.

„Vykoupeš se a pospíšíš si s tím.“ Zasunul hodinky zpátky do kapsy. „Až budete všichni tři hotovi, sejdeme se a já vás seznámím s tím, jak bude probíhat studium pod mým velením. Je to jasné?“

„Sakra krucinál,“ zašeptal Robert. „Je to zuřivý šílenec, to je jasné.“

Ethan a Hugh nadále omráčeně zírali.

„Rozuměli jste mi? Je to jasné?“ Mluvil nebezpečně jemným tónem.

Ethanovy a Hughovy oči zalétly k noži na Chillhurstově stehně.

„Ano prosím,“ rozhodl se Ethan rychle. Hugh polkl: „Ano prosím.“

Robert obdařil Chillhursta nasupeným pohledem, ale nediskutoval: „Ano prosím.“

„Můžete jít,“ propustil je.

Kluci se obrátili a vyrazili ke dveřím, psi se vyřítili za nimi. Ve dveřích došlo k nevyhnutelné tlačenici, ale záhy se vše vyřešilo.

Za okamžik panoval v knihovně opět klid.

Olympia s úžasem zírala na zavřené dveře: „To bylo absolutně neuvěřitelné, pane Chillhurste," vydechla. „Jste přijat."

„Děkuji vám, slečno Wingfieldová. Budu se snažit, abych si zasloužil byt a stravu."

2

„Musím k vám být naprosto upřímná, pane Chillhurste.“ Olympia sepjala ruce na desce psacího stolu a pohlédla na Jareda. „Za posledních šest měsíců jsem najala tři vychovatele. Žádný z nich nevydržel déle než čtrnáct dní.“

„Ujišťuji vás, že zůstanu tak dlouho, jak bude nutné, slečno Wingfieldová.“ Opřel se pohodlně v křesle, lokty na čalouněných opěrkách, a pozoroval Olympii.

Sakra krucinál, říkal si v duchu. Nedokázal od ní odtrhnout pohled, fascinovala ho od chvíle, kdy vstoupil do knihovny a spatřil ji.

Ne, uvědomil si, to uchvácení začalo už večer ve špinavé francouzské přístavní krčmě, když mu Artemis Wingfield vylíčil svou neobvyklou neteř. Jared celou cestu přes průliv přemýšlel o ženě, které se podařilo vystopovat deník Lightbourneové. Mnozí členové jeho rodiny se celé roky pokoušeli deník objevit, a selhali. Byl zvědav na ženu, která je porazila.

Ani s ohledem na vlastní zvědavost však stále nechápal podivný šok, který jím projel, když viděl Draycotta sápat se po Olympii. Byl to hluboký a znepokojivý pocit, svou intenzitou takřka divošský.

Bylo to, jako by vstoupil do místnosti a zjistil, že jeho ženě ubližuje nějaký cizí muž. Měl sto chutí Draycotta zardousit, ale současně ho překvapoval a rozhořčoval Olympiin evidentní nedostatek zdravého rozumu. Toužil s ní zatřást a pak ji strhnout na koberec a pomilovat se s ní.

Jared byl sám sebou nemile překvapen. Připomínal si citové pohnutí tenkrát, kdy nalezl svou snoubenku, Demetrii Seatonovou, v cizí náruči. Kupodivu jeho reakce při té příležitosti nebyla ani zdaleka tak prudká jako dnes.

Nedávalo to smysl, nebyla v tom žádná logika, na niž by se mohl spolehnout.

Jaredovi trvalo pár vteřin, než dospěl ke zbrklému rozhodnutí. Ve zlomku okamžiku odhodil stranou chladně spřádané, logicky propracované plány. Veškerá předsevzetí, že odkoupí deník i s jeho tajemstvím a pak se vrátí k obchodním záležitostem, zmizela jak šlehnutím proutku.

Se zarážející a naprosto netypickou bezohledností ke zdravému rozumu poslal v duchu deník Lightbourneové do horoucích pekel. Prokalkulované obchodní ujednání bylo to poslední, do čeho se mu chtělo s Olympií vstupovat. Už jen pomyšlení na to se mu pranic nelíbilo.

Chtěl ji. *Chtěl ji.*

Jakmile si své náhlé vzplanutí uvědomil, připadalo mu důležité už jen to, aby přišel na způsob, jak zůstat v její blízkosti. Chtěl prozkoumat tuhle divokou, mocnou a vášnivou přitažlivost, i kdyby to mělo být to poslední, co na světě udělá.

Na ničem jiném nezáleží, nezáleží na jeho rozumném plánu, jak získat deník a ukončit dlouholeté pátrání rodiny, ani na rozsáhlých obchodních záležitostech, ba nezáleží ani na tom, aby zjistil, kdo ho systematicky okrádá.

Rodina, obchodní záležitosti i ten zatracený defraudant, to všechno se o sebe může nějaký čas starat samo. Poprvé v životě hodlá udělat něco, co udělat chce, a čert vem povinnosti!

S obvyklou nelítostnou inteligencí ho napadlo řešení, které bylo nasnadě, a představil se coby nový vychovatel. Bylo to pozoruhodně snadné, takřka jako by v tom měl prsty sám osud.

Teprve teď, když měl možnost uvažovat o své ohromující impulzivnosti, začal přemýšlet, jestli se náhodou nezbláznil.

Přesto se nedokázal přimět, aby svého ukvapeného činu litoval. Věděl velmi dobře, že svíjení touhy v útrobách a pocit horkosti v žilách jsou nebezpečným ohrožením sebeovládání, jehož si u sebe tolik cenil, ale kdovíproč mu na tom riziku náhle ani za mák nezáleží.

Vlastní bezstarostnost ho ohromovala víc než všechno, co se tak překotně doposud událo. To, čeho si Jared sám na sobě odjakživa nade vše cenil, byl klidný, chladný a logický přístup, s nímž se stavěl ke všemu, co život přinášel.

V rodině, kde všichni kolem něj pořád budili dojem, že jsou vydáni na milost a nemilost svým vášním a rozmarům, mu sebeovládání a chladná zdrženlivost zajišťovaly vnitřní mír a uklidňující pocit řádu. Ovládl vlastní emoce tak důkladně, až začínal poslední dobou pochybovat, zdaje vůbec ještě nějakých schopen.

A teď ho Olympia Wingfieldová přesvědčila, že ano. Rozhodně je jako Siréna, říkal si; taková, která ještě nezná vlastní moc.

Nebyla to její krása, co proťalo krunýř, který ho tak dlouho svíral. Naopak uznával, že Demetria byla mnohem elegantnější a krásnější.

Jenže Olympia s divokými, jako západ slunce rudými vlasy, výraznou tváří a očima barvy skryté laguny je něco úplně jiného než jenom krásná, uvědomoval si Jared. Je vzrušující. Poutavá. Živá. Vyzařuje z ní nevinné kouzlo, jež působí lákavěji, než si kdy dokázal představit.

Připadalo mu, že její štíhlé, jemně zaoblené tělo pod cudnou mušelínovou róbou zpívá smyslnou píseň beze slov. Reginaldi Draycottově tohoto světa si budou muset hledat ženskou společnost jinde, rozhodl Jared. Chtěl Olympii a vůbec neměl v úmyslu dovolit, aby se k ní přiblížil jiný muž, dokud on sám bude dobrovolným zajatcem jejího kouzla.

I když uvízl v jemných vláknech pavučiny zvědavosti a okouzlení, nedokázal si nepovšimnout, že Olympia představuje dost neuspořádaný a neupravený systém. Od mušelínového čepečku, který jí na ohnivých vlasech seděl nakřivo, až po bavlněnou punčochu, jež se vysmekla z podvazku a sjela ke kotníku, bylo na jejím oblečení cosi vesele roztržitého. Měla vzezření ženy uvízlé mezi každodenním světem a jakousi snovou, pohádkovou krajinou, kterou vidí jen ona.

Očividně představovala modrou punčochu, odsouzenou k tomu, aby zůstala na ocet, ale podle všeho byla se svým osudem spokojená. Jared si dokázal představit, že má ze svého staropanenství radost. Bezpochyby už zjistila, že existuje jen velmi málo mužů, kteří by dokázali pochopit, natožpak s ní sdílet její tajný vnitřní svět.

Olympia se kousla do rtu: „Je od vás moc hezké, že jste slíbil zůstat, a jsem si jista, že máte ty nejlepší úmysly. Jde ovšem o to, že moji synovci jsou někdy poněkud těžko zvládnutelní. Víte, měli trochu potíže zvyknout si tady.“

„Nedělejte si starosti, slečno Wingfieldová. Já je zvládnu.“ Po letech jednání se svévolnými právními zástupci, bojovnými lodními kapitány, sem tam nějakým pirátem a nevyzpytatelnými členy rodiny vyhlídka na zvládnutí tří malých raubířů Jareda ani v nejmenším nelekala.

Výraz naděje na okamžik rozzářil Olympiiny nádherné zelenomodré oči, ale vzápětí se zamračila: „Doufám, že nehodláte zvládnout mé synovce pomocí výprasků, pane Chillhurste?

Nedovolím, aby byli biti. Toho už vytrpěli za ty dva roky, co ztratili rodiče, víc než dost.“

„Nevěřím, že by člověk mohl zvládnout bičem chlapce nebo koně, slečno Wingfieldová.“ Byl mírně překvapen zjištěním, že opakuje cosi, co před roky slyšel od otce. „Takové metody slouží jen ke zlomení ducha nebo k vyvolání zloby a nenávisti.“

Olympia se uklidnila: „To je přesně můj dojem. Zjišťuji, že mnoho lidí věří na takové staromódní vynucování disciplíny, ale já bych je nikdy nedovolila. Synovci jsou hodní chlapci.“

„Rozumím.“

„Jsou v mé péči teprve šest měsíců,“ pokračovala. „Příbuzní si je po smrti jejich rodičů předávali z ruky do ruky. Když stanuli u mých dveří, byli celí ustrašení a velmi skleslí. Hugh ještě pořád občas trpí nočními můrami.“

„Aha.“

„Uvědomuji si, že jsou poněkud nedisciplinovaní, ale velice se mi ulevilo, že už konečně jsou trochu veselejší. Během prvních týdnů byli až příliš tiší. Považuji jejich současnou energii za dobré znamení, že už jsou šťastnější.“

„Velmi pravděpodobně jsou šťastnější,“ připustil Jared.

Olympia si propletla prsty semknutých rukou. „Toho dne, kdy je u mě zanechali teta a strýc z Yorkshiru, jsem přesně chápala, jak jim je. Sama jsem tutéž hroznou osamělost a úzkost zažila, když mě postavili ke dveřím tety Sophy.“

„Kolik vám bylo tehdy let?“

„Deset. Když moji rodiče zmizeli na moři, předávali si mě příbuzní mezi sebou stejně jako je. Nikdo se se mnou nechtěl obtěžovat, ačkoliv někteří se aspoň snažili konat svou povinnost.“

„Povinnost je ubohá náhražka za lásku.“

„Svatá pravda, pane. A dítě ten rozdíl pozná. Nakonec jsem se ocitla tady, v domě tety Sophy. Ona i teta Ida už měly přes šedesát, ale ujaly se mě a poskytly mi opravdový domov. Jsem rozhodnuta učinit totéž pro své synovce.“

„Velmi chvályhodné, slečno Wingfieldová.“

„Naneštěstí toho o výchově malých chlapců moc nevím,“ přiznala. „Bála jsem se je trestat, protože jsem nechtěla, aby si připadali nechtění nebo nevítaní.“

„Pořádek a rozumná disciplína nebudí v malém chlapci žádné takové pocity," uklidňoval ji tiše. „Po pravdě řečeno, je tomu právě naopak."

„Myslíte?"

Jared zamyšleně propletl prsty: „Jako vychovatel jsem toho názoru, že pevně stanovený rozvrh lekcí a výchovných činností vašim synovcům velice prospěje."

Olympia si úlevně povzdychla: „Rozhodně bych vám byla velmi vděčná, kdyby se do této domácnosti vrátil jakýsi řád. Věřte mi, že je velmi obtížné pracovat při všem tom hluku a lítání, co tu poslední dobou panují. Nejsem už několik měsíců schopna napsat jediný článek. Připadá mi, jako by pořád hrozila nějaká pohroma."

„Pohroma?"

„Minulou neděli Ethan přinesl do kostela žábu. Nevěřil byste, jaký to způsobilo rozruch. Před několika dny se Robert pokusil jet bez sedla na sousedově koni a ten ho shodil na zem. Soused zuřil, protože nedal Robertovi svolení na to zvíře usednout. Já jsem byla vyděšená, jestli se Robert nezranil. A včera se Hugh dostal do rvačky s malým Charlesem Bristowem a jeho matka kolem toho nadělala děsné cavyky."

„Kvůli čemu se strhla ta rvačka?" ptal se Jared zvědavě.

„Nemám zdání, Hugh mi to neřekl. Ale tekla mu krev z nosu a já se velmi obávala, aby ho neměl zlomený."

„Hugh zřejmě prohrál?"

„Ano, ale to sem teď nepatří. Důležitější je, že se vůbec zapletl do rvačky. Polekala jsem se. Paní Birdová říkala, že bych na něj měla vzít metlu, ale to rozhodně neudělám. Takže to je malá ukázka toho, jak to tady vypadá skoro každý den už několik měsíců."

„Hmm."

„A pořád jako by tady byl náramný *hluk*" pokračovala nešťastně. „Je to tady věčně jako v blázinci," přejela si rukou po čele. „Přiznávám, že je to občas dost náročné."

„Nedělejte si starosti, slečno Wingfieldová. Jste v dobrých rukou. Zavedu chlapcům uspořádaný domácí režim, který vám umožní pokračovat v práci. A když už o tom hovoříme, musím říci, že vaše knihovna na mě udělala velký dojem."

„Děkuji." Na okamžik zapomněla na problémy a rozhlédla se po místnosti s hrdostí a láskou. „Většinu knih jsem zdědila po tetě Sophy a tetě Idě. Za svých mladých let hodně cestovaly a všude, kam

přijely, kupovaly knihy a rukopisy. V téhle místnosti je mnoho, mnoho pokladů.“

Jaredovi se podařilo odtrhnout pohled od Olympie na dost dlouho, aby prozkoumal knihovnu trochu důkladněji. Místnost byla stejně překvapující a poutavá jako žena sama.

Bylo to doupě učence, přecpané knihami, mapami a glóby. Na dohled nebyl žádný herbář s lisovanými květinami ani košíček se šitím. Olympiin psací stůl byl velký a bytelný kus nábytku z leštěného mahagonu. Ani zdaleka nepřipomínal delikátní psací stolečky, jaké používala většina dam. Po pravdě řečeno, říkal si Jared, připomíná mi to můj vlastní stůl v knihovně.

„Ohledně vašeho postavení zde, pane Chillhurste.“ Olympia nejistě svraštila čelo: „Nejspíš bych měla požádat o reference. Paní Miltonová, moje sousedka, mi poradila, že by člověk nikdy neměl najímat vychovatele, který nepředloží výtečná doporučení z několika zdrojů.“

Jared odtrhl oči od knih: „Posílá mě váš strýc. Dovolil bych si předpokládat, že to je dostatečné doporučení.“

„Ach ano,“ tvář se jí rozjasnila. „Ano, samozřejmě. Jaké lepší doporučení byste mohl vůbec mít?“

„Jsem rád, že to berete takhle.“

„Tak tedy ujednáno.“ Olympii se ulevilo, že se nemusí starat o tak obtížné detaily, jako jsou doporučení domácího učitele. Do očí se jí vetřel teskný výraz: „Říkáte, že jste se setkal se strýcem Artemisem ve Francii?“

„Ano. Cestoval jsem do Anglie ze Španělska.“

„Vy jste byl ve Španělsku?“ Viditelně byla okouzlená. „Vždycky jsem toužila jet do Španělska. A taky do Itálie a Řecka.“

„Náhodou jsem všude byl,“ odmlčel se, aby mohl sledovat její reakci. „A v Západní Indii a v Americe,“ dodal.

„To je ale vzrušující, pane! Jak vám závidím! Vy jste opravdu světaznalý muž.“

„Někteří by to asi řekli,“ souhlasil. Jsem jen muž, pomyslel si lítostivě a pobaveně. Muž, který nedokáže zabránit, aby ho nerozehřál ženský obdiv, jež zahlédl v očích Sirény.

„Jste bezpochyby hodně znalý obyčejů obyvatel jiných zemí, to si dovedu představit.“ Hleděla na něj vyčkávavě.

„Některé poznatky jsem samozřejmě získal,“ připustil.

„Já se považuji za světaznalou ženu vzhledem k výtečnému vzdělání, kterého se mi dostalo od tet," svěřovala se, „ale nikdy jsem neměla příležitost cestovat do zahraničí. Tetičky na tom v pozdějším věku nebyly finančně zrovna nejlépe. Já vycházím s malým příjmem z dědictví, které jsem po nich dostala, ale rozhodně to nestačí na nějaké zajímavé cesty."

„Chápu," mírně se pousmál při představě Olympie coby světácky. „Tak tedy: jsou tu snad jedna či dvě maličkosti, které bychom měli projednat ohledně mého postavení v této domácnosti, slečno Wingfieldová," přinutil se opustit zajímavé téma.

„Ano?"

„Bohužel."

„Já myslela, že jsme si všechno dohodli." Klesla zpět do křesla. Unikl jí smyslný vzdech, který by se u jiné ženy dal vyložit jako projev vášně. „Ještě nikdy jsem nepoznala nikoho, kdo by byl tak zcestovalý jako vy, pane. Hrozně ráda bych vám položila mnoho otázek a ověřila si jistá fakta, která jsem objevila v knihách."

Uvědomil si, že se na něj dívá jako na nejhezčího, nejúchvatnějšího a nejžádoucnějšího muže na světě. Žádná žena se na něj nikdy nedívala s tak zřetelnou touhou. Zdálo se, že jí nevadí ani jeho nevidomé oko.

Nikdy se nepovažoval za obratného svůdce žen. Do svých devatenácti let měl prostě moc práce na to, aby se těmto záležitostem věnoval. A jak jeho otec často podotýkal, zřejmě se mu nedostávalo ani pověstného flamecrestského ohně.

Ne že by neznal normální mužské choutky, s těmi byl až příliš dobře obeznámen. Věděl, jaké to je, ležet v noci v posteli, nespat a hladovět po vřelé, milující ženě.

Potíž byla v tom, že neměl v povaze zaplétat se do povrchních poměrů. Těch několik málo vztahů, které zatím prožil, v něm zanechalo neklid a nespokojenost. Měl nejasné tušení, že jeho partnerky na tom byly stejně. Jak se Demetria odvážila kdysi podotknout, jakmile člověk zjistí jeho titul a majetek, nic moc zajímavého k objevování už nezbývá.

Dnes však jakýsi hluboký instinkt Jaredovi našeptával, že by pro něj vůbec nebylo nemožné Olympii Wingfieldovou svést. Nevyžadovala by básně, kytice ani žhoucí pohledy.

Stačilo by nabídnout jí historky z cest.

Uvažoval, jak by takové svádění probíhalo. Při vyprávění o dobrodružství v Neapoli či Římě by se na něj bezpochyby usmála a při líčení plavby do Ameriky by určitě doslova roztála. Mohl se jen dohadovat, co by udělala, kdyby vyprávěl o cestě do Západní Indie. Ucítil vzrušení, když uvažoval o různých možnostech.

Zhluboka se nadechl a zadusil horkou, rozbolavělou touhu. Udělal to, co dělal vždycky, když se obával, že ho opouští sebeovládání: sáhl pro diář. Byl si vědom, že ho Olympia soustředěně pozoruje, když ho otevřel na stránce se seznamem položek pro tento den.

„Za prvé, měli bychom projednat zásilku zboží, které váš strýc svěřil do mé péče," navrhl.

„Ano, samozřejmě," souhlasila. „Je od vás moc hezké, že jste mi tu zásilku dopravil. Strýček Artemis a já jsme dospěli k velmi výnosnému uspořádání, jak vám nejspíš sdělil. On na cestách vybírá zajímavé předměty a posílá mi je z různých míst na trase. Já je pak prodávám některým londýnským kupcům."

Jared se pokusil představit si Olympii jako mazanou obchodnici s dovozovým luxusním zbožím, a nepovedlo se mu to. „Smím se zeptat, jak hledáte kupce pro své zboží, slečno Wingfieldová?"

Obdařila ho slunným úsměvem: „Je to vlastně docela prosté. Jeden z mých sousedů, rytíř Pettigrew, je tak hodný, že mi v tomhle směru pomáhá. Je to prý to nejmenší, co může udělat z úcty k mým drahým tetám, které byly po tolik let jeho sousedkami."

„Jak Pettigrew s tím zbožím nakládá?"

Neurčitě mávla rukou: „Pokud vím, všechny detaily zařizuje jeho obchodní zástupce v Londýně."

„Jste spokojena s tím, že obchodní zástupce rytíře Pettigrewa dělá dobré obchody?" naléhal.

Olympia se uchechtla a předklonila se se spikleneckým výrazem, jako by sdělovala hluboce důvěrnou informaci: „Z poslední zásilky jsme získali téměř dvě stě liber."

„Opravdu?"

„Samozřejmě, však to taky byla mimořádná zásilka. Strýček Artemis poslal nějaké hedvábí a velké množství nejrůznějšího koření. Pochybuju, že tentokrát dopadneme stejně dobře."

Jared si vybavil zboží v přibližné ceně tří tisíc liber, které doprovázel z Francie. Musel najmout dva statné chlapy, aby fungovali jako stráže, poté co loď zakotvila ve Weymouthu.

Vytáhl z diáře přeložený papír a podal ho Olympii: „Tohle je kopie seznamu zboží, které vám strýček posílá tentokrát. Jak to vypadá v porovnání s poslední zásilkou?“

Vzala list papíru a s podmračeným čelem ho nepřítomně přelétla: „Nemohu si vzpomenout na žádné položky z předchozího seznamu, ale zdá se, že tentokrát je tu celkem stejné množství krajek. Ale nevidím italské vějíře, které strýček Artemis poslal v minulé zásilce.“

„Je tu několik štůčků hedvábí a sametu,“ upozornil ji tiše.

Olympia pokrčila jedním ramenem: „Rytíř Pettigrew říká, že trh s hedvábím a sametem naneštěstí momentálně není nijak silný. Celkem vzato nejspíš patrně nepochodíme tak dobře jako s minulým zbožím. Nicméně nám to vynese pěkné prašule, jak by řekli moji synovci.“

Zauvažoval, jak dlouho už ji rytíř Pettigrew systematicky oškubává. „Mám jisté zkušenosti s obchodováním se zbožím z dovozu, slečno Wingfieldová.“

„Opravdu?“ pohlédla na něj se zdvořilým překvapením.

„Ano,“ krátce se rozpomněl na věci za statisíce liber, které rok co rok plnily podpalubí Flamecrestových lodí. „Jestli chcete, mohu tuhle zásilku vyřídit za vás.“

„To by od vás bylo přímo velkorysé!“ Byla viditelně překonána jeho ochotou. „Ale jste si úplně jistý, že se chcete ujmout takového úkolu? Rytíř Pettigrew říká, že je to časově velice náročné. Člověk prý musí být neustále ve střehu, aby nenarazil na švindlíře.“

„Nejspíš ví, o čem mluví.“ V duchu usoudil, že Pettigrew by rozhodně uměl poznat kolegu podvodníka, kdyby na něj narazil. „Ale jsem přesvědčen, že pro vás dokážu pracovat alespoň stejně dobře jako v minulosti rytíř Pettigrew. Snad i lépe.“

„Musíte dostat z výnosu přiměřenou provizi, samozřejmě.“

„To nebude nutné.“ Jeho matematický mozek problém rozebral, zvážil a zhodnotil. Svěří zboží svému obchodnímu zástupci, Felixi Hartwellovi. Až mu pošle instrukce, využije příležitosti a poptá se, jaký nastal pokrok v situaci se zpronevěrou. „Budu s radostí považovat ten úkol za součást běžných povinností vychovatele v této domácnosti.“

„Opravdu?“ zadívala se na něj s úžasem. „To je ale zvláštní. Žádný z dosavadních vychovatelů nenabídl, že by rozšířil své služby mimo učebnu.“

„Jsem přesvědčen, že vám budu užitečný,“ řekl skromně.

Dveře knihovny se prudce otevřely a objevila se statná, podsaditá žena v zástěře a čepci, třímající upracovanýma červenýma rukama tác s čajem.

„Ale copak? Co je s tím novým vychovatelem?“ zaškaredila se na Olympii. „Chcete zklamat naděje a sny další ubohý duše, která věří, že dokáže ty příšerky něčemu naučit?“

„Moji synovci nejsou žádné příšerky,“ nesouhlasně se zamračila Olympia. „Paní Birdová, toto je pan Chillhurst. Strýček Artemis mi ho poslal a já jsem přesvědčena, že nám bude nadmíru užitečný. Pane Chillhurste, tohle je paní Birdová, moje hospodyně.“

Robustní žena s mohutnou tváří a velkým nosem vypadala, jako by strávila celý život oběma nohama na zemi. Ve vybledlých očích se jí usadil výraz obezřetné podezíravosti.

„Inu, inu, inu.“ S rachotem postavila tác na psací stůl. Zatímco nalévala čaj, pohlédla na Jareda: „Tak ti tři darebáci nahoře měli pravdu. Vypadáte spíš jako krvežíznivej pirát než vychovatel, pane Chillhurste.“

„Ano, opravdu?“ Pozvedl obočí nad familiárním chováním hospodyně, ale všiml si, že Olympii se zřejmě nezdá, že by něco bylo v nepořádku. Přijal šálek a talířek s chladnou zdvořilostí.

„To nic,“ pohlédla na něj hospodyně uvážlivě. „Bude to chtít někoho, kdo umí zacházet se šavlí a pistolí, aby ty ničemy udržel na uzdě. Ty poslední tři učence, co slečna najala, zrychtovali jedna radost.“

Olympia letmo pohlédla na Jareda polekanýma a úzkostnýma očima: „Poslyšte, paní Birdová, nesmíte vyvolávat v panu Chillhurstovi špatný dojem.“

„Proč ne?“ zavrčela. „Pravdu brzy zjistí sám. To jsem zvědavá, jak dlouho vydrží. Ubytujete ho ve starý hájovně jako ty ostatní?“

Olympia se na Jareda usmála: „Paní Birdová mluví o tom malém domečku na začátku cesty. Možná jste si ho všiml, když jste přijížděl?“

„Všiml. Bohatě postačí.“

„Výborně.“ Olympii se zřejmě ulevilo. „Tak počkejme. Co ještě potřebujeme probrat? Ach ano. Budete vítán, pokud budete chtít jíst s námi. V patře nad námi je pěkná místnost, která slouží jako učebna. A samozřejmě můžete volně využívat mou knihovnu.“ Odmlčela se,

zřejmě ve snaze rozpomenout se na všechno, co snad zapomněla. „S pracovními povinnostmi můžete začít ráno.“

Paní Birdová obrátila oči v sloup: „A co jeho plat?“ Vrhla na Jareda úkosem varovný pohled: „Budete si muset zvyknout, že slečna Olympia není moc dobrá v účetnictví. Nejspíš jí budete připomínat mzdu a tak, ale nic se neostejchejte.“

Olympia se zaškaredila: „Tak to by stačilo, paní Birdová. Líčíte mě tak, že si pan Chillhurst záhy pomyslí, že má co do činění se slabomyslným idiotem. Čirou náhodou strýček Artemis vyplatil panu Chillhurstovi mzdu předem. Je to tak, pane Chillhurste?“

„Není třeba dělat si starosti o mou mzdu, slečno Wingfieldová,“ pronesl laskavě.

Olympia střelila po hospodyni vítězoslavným pohledem: „Tak vidíte, paní Birdová!“

Hospodyně hlasitě zavrčela, nevypadala zcela přesvědčeně, ale nechala záležitost být. „Jestli budete jíst s rodinou, možná by vás zajímalo, že ve sklepě je klaret a sherry.“

„Děkuji,“ odvětil.

„Slečna Sophy a slečna Ida si vždycky dávaly pár loků jednoho nebo druhýho před večeří a kapku brandy, než šly spát. Je to dobrý na zažívání, víte? Slečna Olympia v tej tradici pokračuje.“

„Zvlášť od té doby, co přijeli synovci,“ zamumlala.

„Děkuji vám, paní Birdová.“ Jared se letmo usmál na Olympii. „Přijde mi k chuti dnes před večeří jedna či dvě sklenky klaretu. Byla to dlouhá cesta.“

„To věřím.“ Hospodyně těžce vykročila ke dveřím. „Jakpak dlouho asi vydržíte?“

„Dost dlouho,“ odtušil. „Mimochodem, paní Birdová, v kolik hodin se v téhle domácnosti podává večeře?“

„Jak to mám vědět? Přijde na to, kdy slečna Olympia dostane ty tři uličníky ke stolu. Nikdy nechoděj k jídlu včas, vždycky mají nějakou výmluvu.“

„Aha,“ pochopil. „V tom případě, paní Birdová, bude dnes večeře v šest a od zítřka stejně tak každý den. A ten, kdo se neobjeví u stolu včas, nedostane nic. Je to jasné?“

Podívala se na něj poněkud polekaně a nevěřícně, ale souhlasila: „Bodejť, to je docela jasný.“

„Výtečně, paní Birdová. Už můžete jít.“

Zamračila se na něj: „A kdopak tady teď vydává rozkazy? To bych ráda věděla.“

„Až na další já,“ oznámil chladně. Spatřil, jak Olympia začíná kulit oči. „V zastoupení své zaměstnavatelky, samozřejmě.“

„Pchá. Pochybuju, že budete poroučet dlouho,“ neodpustila si a odkráčela z místnosti.

Olympia se kousla do rtu: „Nevšímejte si jí, pane Chillhurste. Je kapku hubatá, ale myslí to dobře. Po pravdě řečeno, nevím, jak bych se bez ní obešla. Ona a její zesnulý manžel byli zaměstnáni u tety Sophy a tety Idy dlouhou dobu, a ona se mnou zůstala dál. Jsem jí docela vděčná. Ne každý chce u mě pracovat, víte? Tady v Upper Tudway mě považují za dost divnou.“

Neuniklo mu, že se jí v očích objevil slabý záblesk osamělosti. „Upper Tudway nepochybně není zvyklé na to, že se v jeho středu vyskytuje světácká,“ domníval se.

Sarkasticky se usmála: „To je pravda. Právě tohle vždycky říkávaly tety.“

„Nedělejte si starosti. Paní Birdová a já spolu určitě budeme docela dobře vycházet,“ uklidňoval ji a usrkl čaje. „Ještě je tu jedna záležitost, o které bych s vámi chtěl mluvit, slečno Wingfieldová.“

Ustaraně přimhouřila oči: „Zapomněla jsem na něco? Obávám se, že paní Birdová má pravdu. Vždycky přehlédnu nějaký protivný detail, který mi připadá nesmírně banální, ale všichni ostatní jsou přesvědčeni, že je z toho či onoho důvodu životně důležitý.“

„Nic důležitého jste nepřehlédla,“ ujistil ji.

„Díky nebesům,“ uklidněné se zase opřela do křesla.

„Váš strýc mě požádal, abych vám sdělil, že kromě věcí, které se mají prodat, posílá také několik knih. Jedna z nich je starý deník.“

Olympiin přirozený výraz rozkošné roztržitosti zmizel v okamžení. Zbystřila pozornost: „Co jste říkal?“

„V té zásilce zboží je nějaký svazek, známý jako deník Lightbourneové, slečno Wingfieldová.“ Na její reakci nemusel čekat dlouho.

„*On ho našel!*“ Vymrštila se, tvář zardělou vzrušením. Oči jí zářily jak tyrkys: „Strýček Artemis našel deník Lightbourneové!“

„Tak to říkal.“

„Kde je?“ ptala se dychtivě.

„Zabalený v jedné z truhel nebo beden, které jsem přivezl s sebou v kočáře. Nevím jistě, v které.“

Ne že by nebyl v pokušení se po něm podívat, ale ve skutečnosti poté, co loď přistála, neměl příležitost zastavit a pátrat po deníku. Rychle obstaral kočár a dva strážné, naložil bedny a truhly a ještě na noc se vydal z Weymouthu na cestu. Nezastavil, dokud nedorazil do Upper Tudway. Riziko přepadení silničními lupiči se mu zdálo menší než možnost, že mu zboží rozkradou zloději v nějakém zájezdním hostinci.

„Musíme kočár hned vyložit. Nemůžu se dočkat, až uvidím deník!“ Olympia překypovala nadšením a vzrušením.

Oběhla stůl, podkasala si sukně a utíkala ke dveřím.

Zmateně sledoval, jak se vyřítila z knihovny. Jestli bude muset setrvat nějakou dobu v téhle chaotické domácnosti, nezbude než zavést vlastní pravidla a důsledně vyžadovat jejich dodržování, říkal si. Není nad pravidelnost a pořádek.

Musí s tím začít hned a vytrvat.

Osamělý Jared klidně dopil čaj. Pak odložil šálek, vytáhl hodinky a zjistil, že zbývá ještě deset minut, než se objeví jeho malí svěřenci. Vstal a vykročil ke dveřím.

3

O několik dní později vplula paní Birdová do knihovny s čajovým podnosem. „Tak mi připadá, že je tady poslední dobou kapánek moc ticho.“ Postavila tác na Olympiin psací stůl. „To je náramně divný, jen co je pravda.“

Olympia neochotně odpoutala pozornost od deníku Claire Lightbourneové a zamračila se: „Jak to myslíte? Mně to ticho připadá docela příjemné. Na mou duši, tohle je první skutečný klid, který jsme zažili od doby, co přijeli mí synovci.“

Posledních několik dní byla hotová idyla, aspoň pokud šlo o Olympii. Stěží dokázala uvěřit, jakou změnu vnesl Jared Chillhurst do její domácnosti za tak krátkou dobu.

V hale už nezakopávala o zablácené boty, ze zásuvky psacího stolu na ni nevyskočily rozprchlé žáby a nebylo slyšet žádné hašteření. Chlapci chodili k jídlu včas, a co bylo ještě neuvěřitelnější – všichni čistí a upravení.

„To nejni přirozený.“ Paní Birdová nalila čaj do jediného šálku na tácu. „Co ten pirát nahoře v učebně s těma malejma darebákama provádí, ptám se vás?“

„Pan Chillhurst není žádný pirát,“ namítla ostře. „Byla bych vám vděčná, kdybyste ho tak přestala nazývat. Je vychovatel. A výtečný, soudě podle toho, co tady všechno dokázal.“

„Ha! On nahoře ty ubohý chlapce mučí, to dělá! Určitě jim vyhrožuje, že je pošle po pirátským prkně, jestli se nebudou slušně chovat. Vsadím se!“

„Žádné pirátské prkno tady nikde nemáme,“ pousmála se při té představě Olympia.

Paní Birdová zašilhala: „Tak teda možná vyhrožuje, že je zbije devítiocasou kočkou, jestli ho nebudou poslouchat.“

„Jsem si jistá, že kdyby jim pan Chillhurst něčím takovým hrozil, Robert by za mnou přišel.“

„Nepřišel, kdyby ten pirát hrozil, že chudákovi Robertovi podřízne krk, jestli o tom jenom cekne.“

„Ach propánajána, paní Birdová! Celou dobu od vás slyším, že chlapci potřebují pevnou ruku.“

Hospodyně postavila konvici na tác a naklonila se nad stůl: „Neříkala jsem, že chci, aby začali poslouchat z ustrašenosti. Když se to veme kolem a kolem, jsou to hodný kluci.“

Olympia zaťukala brkem o psací stůl: „Vy skutečně věříte, že jim pan Chillhurst vyhrožuje násilnými činy, aby je přiměl chovat se jaksepatří?“

„Nic než hrozba násilnejma činama nemůže takovýhle výsledky za tak krátkou dobu přinýst, jestli chcete něco vědět,“ významně pohlédla na strop.

Olympia sledovala její pohled. Shora se neozývalo žádné bouchání ani křik. Je pravda, že to abnormální ticho je trošičku denervující, pomyslela si.

„Nejspíš bych se měla podívat, co se tam děje,“ usoudila, zdráhavě vstala a zavřela deník.

„Musíte bejt šikovná,“ varovala ji Birdová. „Pan Chillhurst na vás zřejmě dovede udělat dobrej dojem. Nejspíš si nemůže dovolit přijít o místo. Kdyby věděl, že ho pozorujete, choval by se, jak nejlíp dokáže.“

„Budu obezřelá.“ Kvapně usrkla horkého čaje, obrnila se odvahou a odhodlaně zamířila ke dveřím.

„Ještě jednu věc, než zapomenu!“ volala za ní hospodyně. „Rytíř Pettigrew vzkazuje, že je zpátky z Londýna. Staví se dneska vodpoledne. Bezpochyby vám chce pomoct s tou poslední zásilkou zboží.“

Olympia se zastavila ve dveřích: „A propána! Zapomněla jsem mu sdělit, že už jeho pomoc nebudu potřebovat.“

„Pročpak ne?“

„Pan Chillhurst řekl, že tyhle protivné detaily za mě vyřídí.“

Výraz paní Birdové přešel z nesouhlasného mračení v upřímné zděšení: „No todle, co to má znamenat?“

„Přesně to, co říkám. Pan Chillhurst se laskavě nabídl, že se ujme prodeje poslední zásilky strýčka Artemise.“

„To teda nevím, jestli se mi tahle nabídka zamlouvá. Co jestli Chillhurst s tím zbožím práskne do bot?“

„Třesky plesky. Kdyby to chtěl udělat, vůbec by je sem nepřivezl. Byl by je zašantročil hned po příjezdu do Weymouthu.“

„No, možná vás teda zamejšlí okrást,“ upozorňovala Birdová. „A jak byste to poznala? Máte akorát jeho slovo, že dostane za ty věci

nejlepší možnou cenu. Já vám to říkala, ten mužskej vypadá jako pirát. Radši ať všecko vyřídí rytíř Pettigrew, stejně jako dřív.“

Olympia ztratila trpělivost: „Jsem si zcela jista, že můžeme panu Chillhurstovi důvěřovat. Strýček Artemis to udělal.“ Vyplula ze dveří, než hospodyně stihla zareagovat.

V hale si podkasala sukně po kotníky dlouhé toalety z potištěného mušelínu a rychle vyšla do schodů.

Zastavila se na odpočívadle a naslouchala. I tady nahoře panoval klid.

Po špičkách přešla chodbou k učebně a přiložila ucho ke dveřím. Jaredův hlas k ní zaznával jako příboj mořských vln.

„Od začátku to byl špatně vymyšlený plán,“ říkal zrovna. „Ale kapitán Jack míval šílené nápady. Později se ukázalo, že tento sklon byl nešťastnou dědičnou vlastností v rodině.“

„Znamená to, že v rodině kapitána Jacka byli i další piráti?“ zeptal se Ethan dychtivě.

„Kapitán Jack si raději dával říkat bukanýr,“ opravil ho Jared přísně. „A i když nevěřím, že by v klanu byli ještě nějací další, obávám se, že několik potomků bylo podezíráno z účasti na bezcelním obchodě.“

„Co je to bezcelní obchod?“ chtěl vědět Hugh.

„Pašeráctví,“ vysvětlil Jared suše. „Sídlo rodiny kapitána Jacka bylo na ostrově Flame. Je to nadmíru krásné místo, ale velmi odlehlé. Roberte, ukaž nám, kde se nalézá ostrov Flame.“

„Tady,“ okamžitě ho našel na mapě. „U devonského pobřeží. Vidíte? Tady je taková maličkatá tečka.“

„Výborně, Roberte,“ pochválil ho Jared. „Jak vidíte, ostrov má výtečnou polohu pro pašování. Dost příhodnou vůči pobřeží Francie a Španělska, a přitom dost odlehlou pro státní moc. V blízkosti je jen zřídka k vidění služební hlídka a u místního obyvatelstva se dá počítat s tím, že s lidmi zvenčí nebude mluvit.“

„Povídejte nám o těch pašerácích,“ toužil Ethan.

„Ne, já chci nejdřív slyšet o plánu kapitána Jacka překonat Panamskou šíji,“ navrhl Robert.

„Ano, povězte nám o tom bukanýrském plánu zajmout španělskou galeonu, pane Chillhurste,“ nezůstal pozadu Hugh. „O pašerácích nám můžete vyprávět zítra.“

„Tak dobrá,“ souhlasil Jared. „Ale nejdřív byste měli vědět, že ten nápad byl nejen idiotský, ale také velmi nebezpečný. Panamská šíje

je nadmíru zrádný terén. Je hustě zalesněná a plná četných podivných a smrtelně nebezpečných tvorů. Mnozí muži zemřeli, když se pokoušeli dostat k moři na druhé straně.“

„Proč chtěli kapitán Jack a jeho posádka vůbec tu šíji překročit?“ zajímal se Ethan. „Proč nezůstali v Západní Indii?“

„Zlato,“ odtušil Jared stručně. „Kapitán Jack měl tehdy partnera. Slyšeli pověsti o legendárním pokladu, který Španělé běžně převáželi ze svých kolonií z Ameriky. Ti dva bukanýři se rozhodli zjistit, zda by nedokázali proklouznout přes Panamskou šíji s tlupou mužů, zajmout jednu či dvě španělské lodi a okamžitě zbohatnout.“

„Sakra krucinál,“ zašeptal Robert užasle. „To je ale napínavý podnik. Kéž bych mohl být na tom výletě s kapitánem Jackem.“

Olympia už to déle nevydržela. Slova *legendární poklad* a *bukanýři* ji oslnila. Byla Jaredovým vyprávěním stejně uchvácena jako synovci. Velmi tiše otevřela dveře a kradmo vklouzla do místnosti.

Ethan, Hugh a Robert byli seskupeni kolem velkého glóbu, který stál u okna. Ani nevzhlédli, když se Olympia vplížila do učebny, veškerá jejich pozornost byla upřena na glóbus.

Jared byl mezi nimi. Jednu ruku měl na glóbu, v druhé svíral dýku, jejíž špička spočívala v oblasti Západní Indie.

Olympia se s nevolí zamračila na dýku. Během posledních dvou dní si jí nevšimla. Jared už ji nenosil připevněnou ke stehnu, předpokládala tedy, že ji má zabalenou v jedné z truhlic. Dnes ráno ji ale zřejmě přinesl do učebny a nebylo pochyb, že třímá starou čepel s jistou ležérní samozřejmostí.

Vypadá jaksepatří nebezpečně, jako obvykle, říkala si, když v ranním světle zkoumala jeho zachmuřenou tvář. Kdyby ho člověk trochu neznal, nejspíš by se měl na pozoru. Ale měla dojem, že už ho začíná znát docela dobře, protože si zvykl chodit po večerech za ní do knihovny.

Hned první den, než se odebral do staré hájovny, zavedl příjemný rituál společné sklenky brandy. Včera večer si chvíli četl a pak se docela obšírně rozhovořil o svých cestách. Olympia hltala každé jeho slovo.

„Jsou všichni vychovatelé tak zcestovalí jako vy, pane?“ ptala se.

Jeho tvář zůstala bez výrazu. „Ale ne. V tomto ohledu jsem měl docela štěstí. Pracoval jsem náhodou u několika lidí, které jejich

obchodní záležitosti často nutily cestovat do zahraničí. Rozhodli se cestovat i s rodinami.“

Přemoudřele přikývla: „A přirozeně chtěli, aby je na dlouhé cestě s dětmi doprovázel vychovatel. Vy jste si ale vybral báječné povolání.“

„Teprve poslední dobou jsem se naučil je plně docenit.“ Vstal ze židle, zvedl karafu s brandy a přilil jí do sklenky jantarovou tekutinu. „Vidím, že máte na stěně hezkou mapu s vyobrazením jižních moří.“

„Hodně jsem se zabývala legendami, které pocházejí z této části světa.“ Oheň v krbu a brandy v ní vyvolávaly příjemnou únavu a dostatečné uvolnění. *Světaznalá žena konverzuje se světaznalým mužem,* říkala si s uspokojením.

Jared tentokrát přilil ještě trošku brandy sobě a karafu postavil zpátky na stůl. „Jedna z mých zajímavějších cest mě zavedla na četné ostrovy v té oblasti,“ zmínil se zamyšleně a uvelebil se zpátky do hlubokého křesla.

„Opravdu?“ zadívala se na něj užasle. „To muselo být vzrušující.“

„To tedy bylo,“ spojil špičky prstů. „Z té části světa pocházejí rozmanité zajímavé legendy, jak bezpochyby dobře víte. Zvlášť jedna mě docela zaujala.“

„To bych si hrozně ráda poslechla,“ zašeptala. Knihovna jako by se naplnila čímsi snovým, jako by celá místnost, včetně Jareda a jí samotné, se přenesla na jiné místo a do jiné doby.

„Je spojená s dvojicí milenců, kterým nebylo dovoleno se vzít, protože otec mladé ženy byl proti jejich svazku.“

Olympia usrkla brandy: „To je smutné. Co se s nimi stalo?“

„Jejich vášeň byla taková, že byli odhodláni být spolu za každou cenu,“ pokračoval. „Setkávali se potají v noci na pláži skryté zátoky.“

„Nejspíš si povídali až do svítání,“ zasnila se Olympia teskně. „Bezpochyby si navzájem šeptali slova lásky. Svěřovali si svá nejintimnější tajemství. Snili o společné budoucnosti.“

Jared na ni pohlédl: „Po pravdě řečeno, trávili tu dobu vášnivým milováním.“

Olympia zamžikala: „Na pláži?“

„Ano.“

Odkašlala si: „Nebylo to poněkud nepohodlné? Chci říci, co ten písek a vůbec?“

Lehce se pousmál: „Co je trocha písku pro dvojici milenců, která po sobě zoufale touží?“

„Ano, samozřejmě,“ vyhrkla kvapně a doufala, že nepůsobila strašlivě naivně.

„Navíc tohle byla velmi zvláštní pláž. Byla zasvěcena ostrovnímu božstvu, které se nad milenci slitovalo.“

Olympia sice nebyla tak úplně přesvědčena, že milování v písku je zvlášť rozumný nápad, ale rozhodně o tom nehodlala diskutovat. „Pokračujte, pane. Dopovězte tu legendu.“

„Jednou v noci objevil milence rozzuřený dívčin otec a mladého muže zabil.“

„To je ale strašné! Co se stalo potom?“

„Mladá žena byla přirozeně zoufalá žalem. Vběhla do moře a šla tak daleko, až úplně zmizela. Božstvo, které pláži vládlo, se rozzuřilo, a potrestalo otce tím, že proměnilo všechen písek na pláži v perly.“

„To byl trest?“ zeptala se ohromeně.

„Ano,“ chladně se usmál. „Muž byl nadšený z tak obrovského bohatství a utíkal domů probudit rodinu. Ale božstvo zahalilo zátoku zázračným kouzlem, takže pro všechny, kdo ji hledali, byla neviditelná.“

„To znamená, že perlová pláž nebyla nikdy nalezena?“

Zavrtěl hlavou: „Do dnešního dne o ní ostrované stále mluví. Mnozí po ní pátrali, ale nikdo ji nikdy neviděl. Říká se, že ji může objevit jen dvojice milenců, jejichž vášeň je stejně veliká jako těch dvou, kteří se tam scházívali a milovali ve světle měsíce.“

Olympia vzdychla: „Jen si to představte, pane Chillhurste, takhle všechno riskovat pro lásku.“

„Už jsem začal věřit, že veliká vášeň je jako veliká legenda,“ poznamenal tiše. „Stojí za jakékoli riziko.“

Olympia se zachvěla. Pocítila nejprve horko a potom chlad. „Bezpochyby máte pravdu, pane. Každopádně vám děkuji za vyprávění. Ještě nikdy jsem tu legendu neslyšela. Je krásná.“

Jared se jí zhluboka zahleděl do očí. V jeho pohledu se mihlo cosi temného a znepokojivého. „Ano,“ souhlasil tiše. „Velice krásná.“

V tom okamžiku by Olympia takřka dokázala uvěřit, že mluví o ní, ne o legendě. Pocit vzrušení zesílil, byl podobný tomu, který pociťovala, když pátrala po nějaké legendě, ale daleko silnější. Zůstala podivně otřesená, trochu v závrati.

„Pane Chillhurste…?“

Vyndal hodinky: „Naše dnešní povídání rychle uteklo,“ zalitoval. „Je čas, abych se vrátil do domku. Zítra večer snad budu mít příležitost popsat vám jeden dost neobvyklý zvyk, který praktikovali obyvatelé jiného jihomořského ostrova, když jsem tam náhodou zavítal.“

„To bych moc ráda,“ vydechla.

„Dobrou noc, slečno Wingfieldová. Uvidíme se u snídaně.“

„Dobrou noc, pane Chillhurste.“

Když doprovázela Jareda k domovním dveřím, ovládla ji chvějivá touha. Ještě dlouho stála a dívala se, jak odchází do noci a splývá s ní.

V noci se jí zdálo, že se s Jaredem líbá na pláži poseté perlami.

Nyní v jasném ranním světle naslouchala, jak vypráví synovcům, a uvědomovala si, že se velmi rychle stal důležitou součástí její malé domácnosti. Dozvídala se velmi mnoho o muži s tváří piráta, a shledávala, že se jí zamlouvá. *Možná až moc*, říkala si s jistými obavami.

Nesmí zapomenout, že jednoho krásného dne Jared odejde a ona bude opět sama, jen s knihami, které nenahradí společníka, s nímž by mohla sdílet intelektuální rozkoše.

V tom okamžiku vzhlédl a uviděl ji na prahu učebny. Koutek úst se mu mírně zvedl:

„Dobré jitro, slečno Wingfieldová. Chtěla jste něco?“

„Ne, ne,“ vyhrkla kvapně. „Prosím, pokračujte. Jen jsem si přála pozorovat lekci.“

„Samozřejmě.“ Ukázal na glóbus: „Dnes ráno probíráme zeměpis.“

„To vidím.“ Přistoupila o krok blíž.

Ethan se zazubil: „Učíme se o Západní Indii, teto Olympie.“

„A o pirátovi jménem kapitán Jack,“ doplnil ho Robert.

Jared lehce odkašlal: „Měli byste mít na paměti, že kapitán Jack byl bukanýr, ne pirát.“

„Jaký je v tom rozdíl?“ chtěl vědět Hugh.

„Velmi malý, po pravdě řečeno,“ konstatoval Jared suše. „Ale někteří lidé na tom rozlišení dost trvají. Bukanýři pluli s pověřením, teoreticky tedy byli oprávněni korunou nebo místními vládními úřady v Západní Indii přepadat nepřátelské lodě. Ale občas se to dost zkomplikovalo. Pročpak to bylo, co myslíš, Roberte?“

Robert se napřímil: „Nejspíš proto, že v Západní Indii mělo kolonie tuze moc různých zemí, pane.“

„Přesně tak,“ pochvalně se usmál: „Za časů kapitána Jacka se v této oblasti pohybovala anglická, francouzská, holandská a španělská plavidla.“

„A bukanýři nesměli útočit na lodě a města svých domovských států, vsadím se,“ uvažoval Ethan a zamračil se. „To by pak znamenalo, že Angličané vyplouvali proti Francouzům a Španělům a Holanďanům. Francouzi útočili na Angličany a Španěly a Holanďany.“

„Zní to dost složitě,“ podivila se Olympia. Upustila od předstírání, že je zaujatým pozorovatelem vyučovacích metod. Spěšně přešla místnost a připojila se ke chlapcům. „Co bylo s tou výpravou přes Panamskou šíji za pokladem?“

Jaredův úsměv byl mírný a záhadný. „Chtěla byste zůstat s námi, než to dokončím, slečno Wingfieldová?“

„To tedy ano,“ souhlasila a vděčně se na něho usmála. „To bych moc ráda. Taková povídání mě dost zajímají.“

„To chápu,“ zašeptal. „Pojďte trochu blíž, slečno Wingfieldová. Nerad bych, aby vám něco uniklo.“

Rytíř Pettigrew dorazil ve tři hodiny odpoledne. Olympia byla v knihovně, když zaslechla na příjezdové cestě rachocení lehkého dvoukolového kočáru. Vstala od psacího stolu, šla k oknu a pozorovala, jak Pettigrew vystupuje z povozu.

Byl to statný muž, věkem se blížil k padesátce. Kdysi byl považován za hezkého muže a stále zejména s ženami jednal, jako by pro každou byl v širokém okolí ten nejneodolatelnější. Olympia dost dobře nechápala, co kdy kdo na něm mohl vidět.

Podle ní dokázal být Pettigrew děsně otravný, ale na to, aby to řekla nahlas, byla příliš zdvořilá. Věděla, že v této oblasti není zrovna největší odbornice, ale přesto jí většina mužů v Upper Tudway připadala nadmíru nudná a neinspirující. Jejich cíle a zájmy se jen zřídkakdy shodovaly s jejími, navíc rádi drželi ženám obšírné přednášky. Ani Pettigrew nebyl výjimkou. Pokud věděla, jeho hlavní vášní byli lovečtí psi, hony a farmaření.

Nicméně si byla vědoma, že je mu zavázána za obstarávání strýčkových pravidelných zásilek, a byla mu doopravdy vděčná za všechno, co kdy pro ni udělal.

Ve chvíli, kdy opět usedla, se dveře knihovny otevřely a Pettigrew vešel do místnosti. Jeho příchod signalizovala i silná vůně kolínské vody.

Pettigrew cestoval dost často do Londýna a měl tak příležitost držet se nejnovější módy. Dnes odpoledne byl nastrojen do kalhot lemovaných drobnými sklady. Frak měl nadmíru přiléhavý a v pase probraný, vzadu vlály dva ke kolenům dlouhé šosy. Pod frakem měl složitě skládanou košili a nákrčník byl tak vysoký a tvrdý, až měla Olympia podezření, že ho přidržuje jakási výztuž.

„Dobré odpoledne, slečno Wingfieldová," obdařil ji tím, co bezpochyby považoval za šarmantní úsměv, a přistoupil ke stolu. „Dnes vám to velmi sluší."

„Děkuji, pane. Prosím, posaďte se. Mám pro vás zajímavé zprávy."

„Skutečně?" Nacvičeným pohybem ruky rozhodil do stran šosy kabátu a usedl. „Mám tušení, že se mi chystáte povědět o strýčkově poslední zásilce zboží. Žádný strach, má milá, už jsem se o ní dozvěděl a jsem připraven vám pomoci jako vždy."

„To je od vás velmi laskavé, pane, ale dobrá zpráva je, že už nebudu nadále požadovat v těchto záležitostech vaše služby."

Pettigrew několikrát rychle zamžikal, jako by měl v oku smítko, a nevěřícně ztuhl: „Prosím?"

Vřele se usmála: „Byl jste nesmírně ochotný, pane, a já jsem vám tuze vděčná, ale už vás nemohu dále obtěžovat."

Pettigrew se zamračil: „Tak koukejte, slečno Wingfieldová, já nepovažuji za obtěžování pomáhat vám zbavit se těch zásilek. Upřímně řečeno, mám pocit, že je přímo mou povinností vám pomáhat. Nechoval bych se jako dobrý přítel a soused, kdybych dopustil, abyste padla do rukou bezohledných ničemů, kteří by nezaváhali zneužít takového neviňátka, jako jste vy."

„O slečnu Wingfieldovou nemusíte mít strach," ozval se ode dveří Jared. „Je v dobrých rukou."

„Co, k čertu?" Pettigrew se hbitě otočil a zadíval se na Jareda. „Kdo jste, pane? O čem to mluvíte?"

„Jsem Chillhurst."

Olympia vycítila mezi muži náhlé napětí. Pospíšila si je rozptýlit vzájemným představením: „Pan Chillhurst je nový vychovatel mých synovců. Je u nás teprve pár dní, ale už dokázal zázraky. Chlapci celé dopoledne studovali zeměpis a já se vsadím, že vědí o Západní

Indii víc než všichni ostatní chlapci v Upper Tudway. Pane Chillhurste, dovolte, abych vám představila rytíře Pettigrewa.“

Jared za sebou zavřel dveře a přistoupil ke stolu. „Paní Birdová mi pověděla, že přijel.“

Pettigrewův pohled se upíral na černou sametovou pásku, jež zakrývala Jaredovo oko. Pak se zaškaredil na odhalené hrdlo a rozevřený límec košile: „Kruci, člověče, vy nevypadáte jako žádný vychovatel, kterého jsem kdy viděl. Co se to tu děje?“

Olympia byla podrážděná: „Pan Chillhurst dozajista je vychovatel. Dokonce výborný vychovatel. Poslal mi ho strýček Artemis.“

„Wingfield ho poslal?“ střelil po ní dotčeným pohledem. „Jste si tím docela jistá?“

„Ano, samozřejmě, jsem si jistá,“ usilovala o trpělivost. „A čirou náhodou je pan Chillhurst zběhlý také ve finančních záležitostech. Nabídl se, že bude činný jako můj obchodní zástupce. Právě proto už nebudu vyžadovat při prodeji strýčkovy zásilky vaši pomoc, pane.“

„*Váš obchodní zástupce…*“ Pettigrew byl doslova omráčený. „Tak podívejte, vy nepotřebujete obchodního zástupce. Na to, aby se někdo staral o vaše finance a podobně, máte mě.“

Jared usedl, opřel si lokty o opěrky křesla a sepjal prsty. „Slyšel jste slečnu Wingfieldovou, Pettigrewe. Nebude už vyžadovat vaše služby,“ zopakoval pomalu, jako by měl před sebou jedince, o jehož inteligenci lze s úspěchem pochybovat.

Pettigrew mu věnoval sžíravý pohled a obrátil se zpátky k Olympii: „Slečno Wingfieldová, často jsem vás varoval před nebezpečím, plynoucím z jednání s osobami, o jejichž původu nic nevíte.“

„Pan Chillhurst je naprosto ctihodná osoba,“ poznamenala rozhodně. „Strýček by ho nepřijal jako zaměstnance, kdyby nebyl muž výtečného charakteru.“

Pettigrew vrhl na Jareda zničující pohled. „Prošla jste si jeho doporučení, slečno Wingfieldová?“

„O tyhle věci se postaral strýček.“

Jared se na Pettigrewa chladně usmál: „Ujišťuji vás, pane, že není důvod k obavám. Postarám se, aby slečna Wingfieldová dostala slušný výnos ze zboží, které jí strýček poslal.“

„A kdo pozná, jaký je to výnos?“ odsekl Pettigrew. „Slečna Wingfieldová nemůže nijak zjistit, jestli ji nevyužíváte, že? Bude muset v té záležitosti spoléhat pouze na vaše slovo.“

„Stejně jako byla v minulosti nucena spoléhat na slovo vaše," připomněl mu Jared jemně.

Pettigrew se vztyčil: „Naznačujete snad něco, pane? Protože pokud ano, dovolte, abych vám sdělil, že to nestrpím."

„Vůbec ne." Jared zamyšleně poťukával v pomalém rytmu špičkami prstů. „Slečna Wingfieldová říká, že z poslední zásilky vytěžila téměř dvě stě liber."

„To je zcela správné," potvrdil škrobeně. „A měla nesmírné štěstí, že tolik dostala. Nebýt mých kontaktů v Londýně, patrně by neobdržela víc než pouze sto nebo sto padesát liber."

Jared naklonil hlavu ke straně: „Bude zajímavé, jestli za tu poslední zásilku obdržím stejně jako vy, že? Možná vaše úsilí i překonám."

„Jářku," vyprskl Pettigrew dopáleně, „váš postoj se mi nelíbí, pane."

„Váš názor na mě sem nepatří, ne?" konstatoval Jared mírně. „Ale ujišťuji vás, že budu věnovat důkladnou pozornost finančním záležitostem slečny Wingfieldové. Koneckonců, potřebuje přece peníze. Osamělé ženě zatížené odpovědností za tři malé chlapce se rozhodně hodí veškerý příjem, který může získat."

Pettigrewova mohutná tvář nabyla nezdravě červené barvy. „Tak koukejte, pane, nemohu dopustit, abyste se zmocnil zboží slečny Wingfieldové a neřekl ani s dovolením. Klidně byste s ním mohl zmizet; co my víme?"

„To zboží už zmizelo, takříkajíc," podotkla Olympia. „Pan Chillhurst je dal hned dnes ráno odeslat do Londýna."

Pettigrew ve vzteku vyvalil oči: „Slečno Wingfieldová, přece jste neudělala něco tak zbrklého, abyste dovolila tomuhle muži odlifrovat vaše zboží z Upper Tudway?"

Jared si ťukal špičkami prstů. „Je docela v bezpečí, Pettigrewe. Bylo odesláno s ostrahou. Až dorazí do Londýna, jeden můj důvěryhodný známý je přijme a postará se o jeho prodej."

„Dobrý bože, člověče," vyjel na něj Pettigrew. „Co jste to udělal? Tohle je jasná zlodějina. Ihned budu informovat smírčího soudce."

Olympia vyskočila: „Tak dost! Pane Pettigrewe, jsem přesvědčena, že pan Chillhurst má na srdci jen můj prospěch. Skutečně nechci být hrubá, ale musím trvat na tom, abyste přestal používat tenhle urážlivý způsob. Pana Chillhursta by se mohl dotknout."

„Ano.“ Jared dál bubnoval špičkami prstů a tvářil se, jako by o té možnosti uvažoval. „To by mohl,“ přikývl.

Pettigrewova ústa se okamžik pohybovala, ale nevycházela z nich žádná slova. Pak se těžce zvedl z křesla a zaškaredil se: „Tak budiž, slečno Wingfieldová. Jestli jste se rozhodla dát svou důvěru cizímu člověku, a ne sousedovi, kterého znáte roky, je to vaše věc. Ale očekávám, že budete tohohle zbrklého činu litovat. Váš nový vychovatel mi až moc připomíná nějakého zatraceného piráta, jen co je pravda.“

Olympia byla rozhořčena. Jared byl koneckonců její zaměstnanec a bylo na ní ho hájit: „Vážně, pane Pettigrewe, zacházíte příliš daleko! Nemohu dovolit, abyste takhle mluvil s kýmkoli z mého personálu. Přeji vám dobrý den, pane.“

„Dobrý den, slečno Wingfieldová.“ Rozzuřeně kráčel ke dveřím. „Doufám jen, že neztratíte příliš mnoho tím, že důvěřujete tomuhle… tomuhle člověku,“ prskl.

Sledovala, jak se za ním zavřely dveře, a pak riskovala letmý, rozpačitý pohled na Jareda. Ulevilo se jí, když zjistila, že už má ruce v klidu. Podvědomě tušila, že tahle manýra nevěstí nic dobrého.

„Omlouvám se za tu nešťastnou scénku,“ řekla zkroušeně, „on to myslí dobře, ale obávám se, že ho trochu urazilo, když jsem předala strýčkovu zásilku k vyřízení vám.“

„Nazval mě pirátem.“

Delikátně odkašlala: „Ano, ale prosím, neurážejte se.

Taková poznámka se mu nedá tak docela zazlívat. Po pravdě řečeno, paní Birdová už se o té podobě taky zmínila. Něco na vás je, pane, co člověku připomíná piráta.“

Jaredova ústa se zvlnila v úsměvu: „Jsem rád, že dokážete nahlédnout pod povrch, slečno Wingfieldová.“

„Tety mě vedly k tomu, abych nesoudila podle zevnějšku.“

V jeho pohledu se objevil záhadný výraz: „Doufám, že vás muž, kterého jste pod pirátskou tváří objevila, nezklame.“

„Ach ne,“ zašeptala. „Nemohla bych být zklamána, pane.“

Následujícího večera seděla Olympia u stolu a uvažovala o Jaredových vlasech. Těžká, černočerná hmota, sčesaná za uši, dosahovala až k límci. Nebylo pochyb, že nemoderní účes přispívá k jeho už tak dost divošskému vzezření. Ale Olympii to bylo jedno. Přistihla se, že zatoužila ty vlasy prohrábnout prsty, k čemuž pochopitelně doposud neměla příležitost.

Jared si hověl v křesle u krbu, nohy v holínkách natažené, a četl. Záře z ohniště dodávala jeho přísné tváři ještě drsnější výraz. Po večeři odložil kabát. Olympia už si zvykla, že nenosí vázanku, ale stálo ji přemáhání být s Jaredem ve stejné místnosti, když byl pouze v košili.

Z nepochopitelného a vtíravého pocitu důvěrnosti se jí točila hlava. Nedokázala se ubránit myšlence, zda Jared cítí i něco jiného než únavu po dlouhém dni.

Byla už skoro půlnoc, ale ještě pořád nedával najevo, že by se odporoučel. Paní Birdová se po večeři uchýlila do svého pokoje, Ethan, Hugh a Robert si šli lehnout už před několika hodinami a Mínótaurus byl zapuzen do kuchyně.

Olympia byla s Jaredem o samotě a ovládl ji podivný, neznámý neklid. Tyto pocity nabývaly na intenzitě každého večera od Jaredova příjezdu. Pokud mohla usuzovat, téměř intimní společné večery v knihovně mu nebyly nepříjemné.

Pocítila náhlou touhu s ním mluvit. Zaváhala a s hlasitým klapnutím zavřela deník Lightbourneové.

Jared vzhlédl od knihy a záhadně se usmál: „Děláte pokroky, slečno Wingfieldová?“

„Mám za to, že ano. Většina záznamů je dost prozaická. Navenek je to pouze přehled každodenních událostí. Zřejmě pokrývá období zasnoubení slečny Lightbourneové a prvních několik měsíců jejího manželství s nějakým panem Ryderem.“

Jaredův pohled byl nedefinovatelný: „S panem Ryderem?“

„Zřejmě s ním byla velmi šťastná,“ teskně se usmála. „Nazývá ho svým ‚milovaným panem Ryderem‘.“

„Aha.“

„Po pravdě řečeno, jinak se o něm vůbec nezmiňuje, i když je to její manžel. Dost divné, ale je to tak. Musela to být velmi šťastná dáma.“

„Vypadá to tak.“ V Jaredově hlase zazněl podivný tón, skoro jako by se mu ulevilo.

„Jak už jsem řekla, většinou se zdá být deník docela obyčejný, až na to, že je napsaný směsí angličtiny, latiny a řečtiny. Ale vždycky po několika stránkách narazím na nějakou podivnou číselnou řadu vloženou do věty, ale v dané souvislosti nedávající žádný smysl. Možná ta čísla a slova jsou stopy k tomu, po čem pátrám.“

„Zní to dost komplikovaně, ale se šiframi to tak nejspíš bývá.“

„Ano.“ Vypozorovala v jeho tónu nedostatek zájmu a pochopila, že by měla změnit téma.

Začínala si uvědomovat, že kdovíproč záhadný deník nepředstavuje pro Jareda žádné intelektuální vzrušení. Spíše se zdálo, že ho doslova nudí. Byla dost zklamaná, protože by s ním velmi ráda debatovala o svých objevech.

Přesto si nemůžu stěžovat, pokud se chce zrovna tomu jednomu tématu vyhnout, říkala si. Vždyť je víc než ochoten konverzovat doslova o všem ostatním.

„Vy si víte rady s latinou a řečtinou?“ zeptal se jakoby nic.

„Ach ano,“ ujistila ho. „Tety mě naučily obojímu.“

„Tetičky vám scházejí, viďte?“

„Velice. Teta Ida zemřela před třemi lety, teta Sophy šest měsíců po ní. Byla to jediná skutečná rodina, kterou jsem měla, dokud nepřijeli synovci.“

„Byla jste nějakou dobu sama,“ spíš konstatoval, než vyzvídal.

„Ano,“ zaváhala. „Jedna z věcí, které nejvíc postrádám, jsou rozhovory, které jsme vedly po večerech. Víte, jaké to je, nemít si s kým porozprávět, pane Chillhurste?“

„Ano, slečno Wingfieldová,“ prozradil tiše. „Chápu to velmi dobře. Já pociťoval nedostatek blízkého společníka po většinu života.“

Olympia se střetla s jeho očima a uvědomila si, že jí dovoluje nahlédnout přímo do své duše. *To je čestné*, pomyslela si. Právě mu také pootevřela své nitro. Ruka se jí třásla, když upila brandy.

„Nikdo tady v Upper Tudway se nezajímá o cizí země,“ svěřovala se. „Zřejmě ani pan Draycott ne, ačkoliv nějakou dobu jsem doufala…“ Hlas vyzněl do ztracena.

Jaredova ruka se sevřela kolem sklenice. „Draycotta takové věci nezajímají, slečno Wingfieldová, ale mě ano.“

„Vycítila jsem, že ano. Jste opravdu světaznalý muž.“ Upřela oči na nápoj a pak zvedla hlavu, aby na něj opět pohlédla: „Včera večer jste se zmínil, že jste slyšel o dost neobvyklých zvyklostech, praktikovaných národy nějakého jihomořského ostrova.“

„Á, ano.“ Zavřel knihu a zadíval se do ohně. „Velmi zajímavé zvyky při namlouvání ostrovanů.“

„Slíbil jste, že dnes večer zajdete do větších detailů,“ naléhala.

„Zajisté.“ Polkl doušek brandy a zatvářil se zadumaně. „Zřejmě je mezi ostrovany zvykem, aby budoucí nápadník vzal svou vyvolenou

na jedno místo v džungli, které se považuje za magické. Slyšel jsem, že je to laguna, kde z kamenné stěny spadá velký vodopád.“

„Aha. To zní krásně. Co se děje potom?“

„Jestli si žena přeje, aby se jí dvořil, dovolí mu, aby ji pod vodopádem políbil.“ Obracel sklenku v rukou. „Dá jí zástavu na znamení lásky. Legenda tvrdí, že každý svazek, který začne takovýmhle způsobem, bude harmonický a plodný.“

„To je ale zajímavé.“ Uvažovala, jaké by to bylo, kdyby ji Jared políbil. Zdá se tak silný a mocný, bezpochyby by ji dokázal klidně zvednout jednou rukou, říkala si.

Zajímalo by ji, jaké by to bylo, kdyby ji objal.

A přitiskl ji k hrudi.

A zakryl její ústa svými.

Olympii ohromilo, kam její myšlenky směřují; prudce sebou trhla a sklenka jí málem vypadla. Pár kapek brandy se rozstříklo po stole.

„Není vám nic, slečno Wingfieldová?“

„Ne, ne, ovšemže ne.“ Kvapně sklenku postavila a zděšena vlastní nemotorností otírala desku stolu kapesníčkem a divoce přemýšlela, co inteligentního by řekla.

„Když je řeč o zajímavých projevech náklonnosti v Jihomoří,“ soustředila se na utírání, „nedávno jsem četla o velmi neobvyklém zvyku, který se v té části světa ještě udržuje.“

„Skutečně, slečno Wingfieldová?“

„Prý mezi obyvateli jednoho z ostrovů je zvykem, aby ženich daroval své nevěstě velký zlatý předmět, který má tvar falusu.“

Na druhém konci místnosti nastalo hluboké ticho. Olympia vzhlédla s němou otázkou, jestli ji snad Jared nepřeslechl. Když spatřila, jak znepokojeně se tváří, projel jí podivný pocit.

„Zlatý falus?“ zeptal se zvolna.

„Ale ano.“ Upustila kapesník nasáklý brandy na desku stolu. „Velmi zvláštní zvyk, co říkáte? Co má podle vás člověk dělat s velkým zlatým falusem?“

„Nemohu nic tvrdit najisto, ale mám tušení, že i na tuhle otázku existuje odpověď.“

„Bezpochyby,“ vzdychla. „Ale já se odpověď patrně nikdy nedozvím, protože nebudu nikdy cestovat do jižních moří.“

Jared postavil sklenku a vstal: „Jak jste mi naznačila, slečno Wingfieldová, člověk nemusí cestovat kdovíkam, aby získal zkušenosti.“

„To je vlastně pravda.“ Pozorovala ho, jak zvolna kráčí směrem k ní. „Stalo se něco, pane Chillhurste?“

„Ano.“ Obešel stůl, vztáhl ruce a zvedl ji ze židle. „Něco se chci dnes v noci dozvědět, slečno Wingfieldová, a jenom vy znáte odpověď.“

„*Pane Chillhurste.*“ Olympia sotva dýchala. Vzrušení v ní plálo, bylo jí, jako by se měla rozplynout. „Jaká je vaše otázka, pane?“

„Políbíte mě, slečno Wingfieldová?“

Byla tak otřesena, že nedokázala přijít na vhodnou odpověď. Udělala jediné, co mohla: objala Jareda kolem šíje a nastavila ústa v němé výzvě.

Pochopila s náhlou a absolutní jistotou, že na tuhle chvíli čekala celý život.

„*Siréno.*“ Pevně ji sevřel do náruče a svými rty drtil její –

4

Olympii zachvátil prudký žár – divoký, spalující plamen. Náhle byla omráčená i rozradostněná. Jaredova ústa byla horká, přesvědčivá a žádostivá. Lákal a dobýval, přemlouval i kradl. Roztřásla se z toho, jak se jeho rty pohybovaly po jejích.

Cítila oheň jeho těla a sílu rukou. Pohlcoval její smysly, ale necítila obavu, jen bezmeznou, vzrušující rozkoš. Ovinula paže těsněji kolem jeho krku, zatímco jí nabízel množství nepoznaných pocitů.

Zasténal, když na jeho něžné naléhání pootevřela ústa.

„Nemohu se dočkat, až uslyším tvou píseň, má sladká Siréno," zamumlal do jejích rtů.

Když se jeho jazyk dotkl jejího, Olympia se polekala a instinktivně se pokusila o ústup.

„Ještě ne," zašeptal. „Chci tě ochutnat."

„Ochutnat?" Ta slova ji zaujala.

„Takhle." Znovu se zmocnil jejích úst a důkladně je prozkoumával. „A takhle. Bože můj, ty jsi opojnější než ta nejjemnější brandy."

Olympii klesla hlava dozadu a oči se jí zavřely. S potěšením se odevzdala prožitku z líbání.

Cítila, jak ji jeho jedna paže objala kolem ramen a druhá uchopila pod koleny. Rychle, polekaně se nadechla, když ji zvedl a nesl místností.

Uložil ji na sametové podušky pohovky a ona otevřela oči a vzhlédla k němu. Spatřila v jeho temném pohledu nezdolný hlad a cítila, jak cosi hluboko v ní bouřlivě zareagovalo. Nikdy se ještě necítila nádherněji.

„Tohle všechno je moc divné." Dotkla se ze strany jeho tváře s pocitem hlubokého úžasu. „Je mi, jako bych zahajovala záhadnou plavbu do neznámé země."

„Pro mě je to totéž." Jaredův úsměv byl mírný a trýznivě smyslný. Poklekl vedle pohovky. „Podnikneme tu cestu spolu, má krásná Siréno."

Z nedostatku slov uchopila jeho ruku a přitáhla si ji ke rtům. Políbila ho do dlaně s pocitem rozkvétající radosti.

„Bože můj, ty nevíš, co mi děláš…“ Druhou ruku jí položil na hrdlo a zvolna sjížděl prsty dolů, až spočinul dlaní na jejím ňadru.

Olympia k němu vzhlédla zpod přivřených víček: „Tohle je vášeň, viď, Jarede?“

„Ano, Olympie. Tohle je vášeň.“

„Nevěděla jsem, že působí tak mocně,“ zašeptala. „Už chápu, proč se stala jádrem tolika legend.“ Natáhla se, aby přilákala jeho rty zpátky ke svým.

Zatímco ji líbal, jemně zkoumal dlaní její prs. Olympiino tělo pulzovalo dychtivostí. Pohnula se, prahla po ještě větší důvěrnosti.

Jared se nadechl a chvějícími se prsty začal rozvazovat stužky šatů.

„Jarede? Je ti taky tak teplo jako mně?“

„Mně není jen teplo, má sladká Siréno. Já hořím.“

„Ach *Jarede.* Se mnou je to stejné…“

„Obávám se, že čím dál člověk na téhle plavbě dorazí, tím těžší je obrátit se nazpátek.“ Stáhl jí živůtek k pasu.

Chvěla se, když rty uchopil její bradavku. „Já se ani nechci vracet nazpátek.“

„Já taky ne.“ Zvedl hlavu a velmi klidně jí pohlédl do očí: „Ale i když tě moc chci, nehodlám tě zavést dál, než ty sama dovolíš. Kdybys mě chtěla zastavit, řekni mi to hned, dokud ještě mohu přestat.“

„Je mi pětadvacet, Jarede.“ Hladila ho po líci. „A jsem světaznalá žena, víš? Naučila jsem se rozhodovat sama za sebe a nebýt vázána běžnými představami o tom, co se patří.“

Pousmál se: „Slyšel jsem, že jsi nanejvýš neobvyklá žena.“ Pohlédl na její obnažená ňadra. „A taky velmi krásná.“

Olympia se chvěla nedočkavostí, zmítala se mezi zoufalou touhou zakrýt se před jeho upřeným pohledem a divokou radostí z toho, že mu připadá přitažlivá. Nikdy se nepovažovala za krásnou, ale Jared ji svými pohledy přesvědčoval o opaku.

„Víš, jak moc tě chci?“ Hladil prstem její bradavku. „Umíš si to vůbec představit?“

„Jsem ráda, tuze ráda, že mě chceš, Jarede,“ Vyklenula se vstříc jeho ruce. Cítila, jak jí ňadro nabíhá a tuhne, hroty se zdály na dotek nesnesitelně citlivé.

„Přivedeš mě k šílenství a ta cesta bude báječná.“ Sklouzl rukou k jejímu kotníku a vjel dlaní pod sukni.

Ucítila jeho prsty na vnitřní straně nohy a cosi hluboko v ní začalo pulzovat. Naplnil ji vláčný žár. Náhle se ho zatoužila dotýkat a zkoumat ho stejně, jako se on dotýkal jí.

Zápolila se zapínáním jeho košile a úspěšně ji rozhalila. Pohled na tmavé, kučeravé chloupky na jeho hrudi byl fascinující. Přitiskla mu dlaň k pokožce a ucítila napjaté, tvrdé svaly.

„Já věděla, že budeš na dotek takový," vydechla v ohromeném úžasu. „Tak teplý, silný… Tak mocný."

„Olympie… Má Siréno."

Jaredova ruka stiskla stehno hned nad podvazkem. Políbil údolí mezi jejími ňadry.

Krátký, slabý výkřik strachu a úzkosti proťal tetelivý oblak vášně, který je halil. Ztuhla.

Jared prudce zvedl hlavu: „Co to, proboha, bylo?"

„To je Hugh." Pracně se snažila posadit. Prsty se jí třásly, jak se pokoušela znovu si zapnout šaty. „Říkala jsem ti, že ještě občas trpí zlými sny. Musím hned k němu."

Jared zvolna vstal a sledoval, jak se snaží dát si šaty do pořádku: „Dovol."

Vděčná za pomoc se otočila a netrpělivě podupávala, zatímco jí zapínal živůtek mušelínových šatů. „Prosím, honem. On se tuze bojí."

„Hotovo."

Rozběhla se ke dveřím, prudce je otevřela a spěchala přes halu ke schodišti. Uvědomovala si, že ji Jared následuje. Když se po něm ohlédla, viděla, že si cestou zapíná košili a zastrkuje ji do kalhot.

Když dorazila na odpočívadlo, rozběhla se chodbou k Hughově ložnici. Dveře po levé straně se otevřely a objevil se Robert v noční košili.

„Teto Olympie?" mnul si rozespalé oči. „Mám dojem, že jsem slyšel Hugha."

„Slyšel." Krátce se zastavila a poplácala ho po rameni. „Zase noční můra, bezpochyby. Vrať se do postele, Roberte. Já se o něj postarám."

Kývl a už chtěl zavřít dveře, když zahlédl Jareda. Zarazil se: „Pane Chillhurste! Co tu děláte, pane?"

„Byl jsem s tetičkou, když uslyšela Hugha vykřiknout."

„Aha. Hugh se bojí, víte?"

„Proč?" zeptal se.

Robert pokrčil rameny: „Bojí se, že nás každou chvíli pošlou k dalšímu příbuznému, který nás nebude chtít. Ethan je taky tak vystrašený. Já jim říkal, že to musí brát statečně, ale oni jsou ještě dost malí. Je pro ně těžké, aby to pochopili."

„Nikdo vás nikam nepošle, Roberte," přerušila ho Olympia rázně. „Už jsem ti to říkala."

„Ano, teto Olympie." Robert dovedl být zlověstně zdvořilý.

Olympia vzdychla. Věděla, že Robert jí ještě tak docela nevěří, i když ho uklidňuje už šest měsíců. Ale není čas to teď večer všechno probírat nanovo. Musí si nejprve poradit s Hughem.

Přeběhla chodbou k Hughově ložnici, odkud bylo slyšet tlumené vzlyky.

Tiše otevřela a vstoupila do setmělé místnosti. V bledém světle měsíce, které prosvítalo oknem, uviděla pod prošívanou přikrývkou obrys schouleného těla.

„Hughu? Hughu, to jsem já, Olympia." Přistoupila k lůžku a sedla si vedle něj. Odhrnula přikrývku a položila ruce na chlapcova chvějící se ramínka. „To nic, můj milý. Všechno je v pořádku. Jsem tady."

„*Teto Olympie."* Hugh se zvolna posadil a zděšeně se na ni zadíval. Pak se jí se vzlykotem vrhl do náruče. „Zase jsem měl ten sen!"

„Já vím, můj milý. Ale nic to nebylo, jen sen."

Přivinula ho k sobě a jemně houpala: „U mě jsi v bezpečí. Nikdo tě pryč nepošle, tady je teď tvůj domov."

Ve tmě se ozvalo tichoučké prasknutí a zaplálo světlo, jak Jared rozsvítil svíčku. Hugh rychle zvedl hlavu z Olympiina ramene.

„Pane Chillhurste!" Hoch zamžikal a pootočil hlavu, očividně v rozpacích, že byl nachytán se stopami slz na tváři. „Já nevěděl, že jste ještě tady."

„Byl jsem dole v knihovně, když jsi měl ten sen," vysvětlil Jared klidně. „Už je ti líp?"

„Ano, pane," otřel si oči rukávem. „Ethan říká, že jsem zatracený ubrečenec."

„Že by?" Jared zvedl obočí. „Nějak si vzpomínám, že Ethan včera sám zaléval sedmikrásky, když spadl ze stromu."

Hugh se rozveselil: „Ano, viďte?"

Olympia pohlédla na Jareda: „Nikdo mi neřekl, že Ethan spadl ze stromu."

„Nevznikla žádná velká škoda," mávl Jared rukou. „Všeho všudy odřené koleno."

„Pan Chillhurst říkal, že není třeba ti o tom povídat," vysvětloval Hugh. „Ženské prý pohled na krev snadno odrovná."

„To opravdu řekl?" střelila po Jaredovi káravým pohledem. „No, to jen dokazuje, že toho pan Chillhurst o ženách moc neví."

Jaredův úsměv byl nebezpečně pobavený: „Naznačujete, že mé znalosti žen jsou v nějakém ohledu nedostatečné, slečno Wingfieldová?"

„Ano, pane Chillhurste, přesně to naznačuji."

„Pak bych se snad měl věnovat studiu tohoto předmětu důkladněji. Jsem koneckonců oddán nejvznešenějším ideálům vzdělání a znalostí. Budu ovšem potřebovat pro svá studia funkční vzorky. Nechtěla byste se přihlásit dobrovolně?"

Ocitla se v podivném zmatku. Věděla, že ji škádlí, ale nevěděla, co to znamená. Váží si jí snad nyní méně, když mu ležela téměř polonahá v náručí? uvažovala.

Teta Sophy a teta Ida ji varovaly, že mnozí muži nahlas neschvalují volnomyšlenkářské světácky, ale beze všeho s nimi navazují důvěrné vztahy.

Na okamžik ji napadlo, zda se v Jaredovi truchlivě nemýlila. Možná není tím mužem, za jakého ho považovala, možná se ničím neliší od Reginalda Draycotta či kteréhokoli z mužů v Upper Tudway. Cítila střídavé horko a zimu a byla nesmírně ráda, že je ložnice osvětlena pouze svíčkou.

„Není ti nic, teto Olympie?" ptal se Hugh s ustaraně svraštělým čelem.

Polekala se a znovu se k němu obrátila: „Ovšemže ne. A co ty?"

Otřel si nos rukávem. „Mrzí mě, že jsem tě polekal."

„Tu a tam má každý noční můry, Hughu," chlácholil ho Jared.

Hugh zamžikal. „I vy?"

„I já."

„Jaké noční můry máte?" zajímal se Hugh dychtivě.

Jared pozoroval Olympiin odvrácený profil. „Mám jeden sen, který se mi během života často vrací. Jsem v něm na nezmapovaném ostrově, v přístavu vidím vzdálené plachty lodi."

„Co se vám v tom snu stane?"

„Vím, že loď vypluje, a vím, že na ní musím být, jinak mě tam nechají. Ale nemohu se k lodi dostat. Pořád se dívám na hodinky, ale

vím, že ať budu dělat cokoli, vlastními silami se k ní nedostanu. Jestli mě někdo nezachrání, zůstanu na ostrově sám.“

Olympia rychle vzhlédla: „Taky jsem mívala takové sny,“ svěřila se. „Člověk ví, že bude navždy sám, a stěží dokáže to vědomí snést.“

„Ano. Velmi nepříjemné.“ Upřeně na ni shlížel a v jeho zastíněném zraku se zaleskla vzdálená osamělost spolu s hlubokým, prudkým hladem.

Pochopila, že se v něm přece jen nemýlila. Ona a Jared mají společné pouto, které se ještě nedá vyjádřit slovy. Byla by ráda věděla, zda to chápe stejně jako ona.

Vzpamatovala se z náhlého poznání a usmála se na Hugha: „Pouhé sny. A mám dojem, že pro dnešek bylo diskusí na tohle téma už dost.“ Vstala: „Jestli víš jistě, že dokážeš znovu usnout, Hughu, tak odejdeme.“

„To už bude dobré, teto Olympie.“ Zachumlal se pod přikrývky.

„Výborně.“ Sklonila se, aby ho políbila na čelo. Udělal grimasu jako vždycky, ale neodvrátil se: „Uvidíme se u snídaně.“

Hugh počkal, až Olympia zhasne svíčku a zamíří ke dveřím. „Teto Olympie?“

„Ano, můj milý?“ Zastavila se.

„Robert říkal, že Ethan a já musíme být stateční, protože tě nakonec nejspíš otrávíme a rozhodneš se poslat nás k příbuzným do Yorkshiru. Tak jsem jen chtěl vědět, jak dlouho to asi bude trvat.“

Olympii se stáhlo hrdlo: „Nikdy mě neotráví mít vás u sebe. Abych řekla pravdu, nevím, jak jsem to vůbec vydržela, než jste se ke mně nastěhovali.“

„Je to pravda?“ dotazoval se nevěřícně.

„To víš, že ano, Hughu,“ přisvědčila s vážnou upřímností. „Je to pravda. Život tady byl nesmírně nudný, než jste přijeli. Nenapadá mě nic, co by mi vzalo náladu víc, než kdybyste vy tři odešli.“

„Víš to jistě?“ ujišťoval se úzkostlivě.

„Přísahám, že kdybyste ty a Ethan s Robertem odešli, musela bych se proměnit v divnou modrou punčochu a spokojit se s tím, že bych nalézala všechno vzrušení jen v knihách.“

„To není pravda,“ odporoval Hugh s překvapující vehemencí. „Ty nejsi divná. Charles Bristow říkal, že jsi, a já ho praštil, protože to není pravda. *Není.* Jsi moc milá, teto Olympie.“

Vyděsila se: „Proto ses popral s Charlesem Bristowem? Protože řekl, že jsem divná?“

Hughův náhle zkroušený výraz sklouzl k Jaredovi: „Nechtěl jsem, abys to věděla. Pan Chillhurst říkal, že jsem udělal dobře, když jsem o tom s tebou nemluvil.“

„Zcela správně,“ vmísil se Jared do diskuse. „Gentleman, který se zúčastní souboje, aby bránil čest dámy, s ní o boji nehovoří ani předtím, ani potom.“

„Můj ty smutku!“ Olympia byla rozhořčena. „Nestrpím, aby se kdokoli kvůli mně pral. Je to jasné?“

Hugh vzdychl: „To je jedno. Prohrál jsem. Ale pan Chillhurst slíbil, že mě naučí pár triků, které mi příště pomůžou k lepšímu výsledku.“

„Tak tedy slíbil, ano?“ zamračila se na Jareda.

„Nedělejte si starosti, slečno Wingfieldová,“ uklidňoval ji.

„To říkáte pořád, ale začínám mít dojem, jestli bych lekcím, které mým synovcům dáváte, neměla věnovat mnohem větší pozornost.“

Jared povytáhl obočí: „Domnívám se, že by bylo nejlepší, kdybychom tohle probrali o samotě, slečno Wingfieldová. Dobrou noc, Hughu.“

„Dobrou noc, pane.“

Olympia strnule vykročila do chodby. Jared ji následoval a tiše zavřel dveře ložnice.

„No tohle, pane Chillhurste,“ vybuchla tlumeně. „Nemohu dopustit, abyste podporoval synovce ve rvačkách.“

„Nic takového nemám v úmyslu. Musíte mi důvěřovat, slečno Wingfieldová. Je mým životním přesvědčením, že inteligentní muž hledá nenásilné prostředky k řešení sporů, kdykoli je to možné.“

Upřela na něj nesmlouvavý pohled: „Víte to jistě?“

„Zcela jistě. Ale svět někdy není úplně mírumilovné místo a muž se musí umět bránit.“

„Hmm.“

„A taky bránit ženskou čest,“ dokončil jemně.

„To je staromódní názor, se kterým nesouhlasím,“ zahučela chmurně. „Tety mě učily, že o svou čest se žena musí postarat sama.“

„Nicméně doufám, že budete nadále chovat důvěru k mým výchovným metodám,“ chytil ji za ruku. „A ke mně.“

Zadívala se do jeho obličeje ve světle nástěnného svícnu, odraženém v zrcadle. Hněv ji opouštěl: „Já vám věřím, pane Chillhurste.“

Jaredova ústa se mírně zvlnila: „Výborně. Pak vám popřeji dobrou noc, slečno Wingfieldová.“ Sklonil hlavu a tvrdě ji políbil na ústa.

Než Olympia stačila zareagovat, beze slova scházel po schodech k hlavnímu vchodu.

Zvolna sestupovala za ním. Snažila se vyznat ve směsici emocí, která v ní vířila, ale její úsilí vyšlo vniveč. Bylo tu příliš mnoho nového, podivného a zázračného. Připadalo jí to oslnivé a znepokojivé, snad i trochu nebezpečné.

Měla dojem, že vstoupila přímo do jádra pověsti, jež byla napsána jenom pro ni.

Se snivým, zamyšleným úsměvem zasunula velkou železnou závoru na domovních dveřích, vrátila se do knihovny a zvedla deník Lightbourneové. Stála několik minut uprostřed místnosti a vychutnávala vzpomínku na Jaredovo objetí. Bylo zcela namístě, že ji poprvé políbil právě zde.

Propadla vzpomínkám. Poprvé nahlédla do knihovny onoho tmavého, deštivého dne, kdy byla zanechána u tety Sophy a tety Idy. Bylo jí zima, byla vyděšená a zoufale odhodlaná neprozradit své obavy, když se ocitla na prahu dalších příbuzných.

Dva roky, kdy putovala z jedné rodiny do druhé, zanechaly stopy. V deseti letech byla Olympia příliš hubená, příliš tichá, přehnaně úzkostlivá a trpěla nočními můrami.

Některé z nich na sebe vzaly konkrétní lidskou podobu. Například strýček Duncan, který ji pozoroval s podivným výrazem v očích. Jednoho dne přišel k ní do pokoje a zavřel dveře. Začal s ní mluvit, povídal jí, jak je hezká, a pak po ní natáhl velké, zpocené ruce.

Rozkřičela se. Hned ji pustil a prosil, aby přestala křičet, ale ona to nedokázala. Řvala, až teta Lilian otevřela dveře a jediným pohledem pochopila situaci. Nic neřekla, ale nazítří byla Olympia na cestě k dalším příbuzným ze seznamu.

Bratranec Elmer, zlomyslný kluk, byl o tři roky starší než Olympia. Dělalo mu velikou radost děsit ji při každé příležitosti. Vyskakoval na ni s řevem z temných zákoutí v hale. Zapálil jedinou panenku, kterou měla. Vyhrožoval, že ji zamkne ve sklepě. Během několika týdnů se Olympia děsila každého sebemenšího pohybu a uskakovala před každým stínem. Doktor u ní diagnostikoval nervovou chorobu a byla promptně odeslána k dalším příbuzným.

A tou další příbuznou byla teta Sophy. Ona a teta Ida odvedly Olympii hned první den do knihovny. Daly jí čokoládu a sdělily, že u

nich má trvalý domov. Zprvu jim samozřejmě nevěřila, ale snažila se chovat zdvořile.

Tety si vyměnily vědoucí pohled, Sophy vzala Olympii za ruku a odvedla ji k obrovskému globusu.

„Můžeš chodit do knihovny, kdykoli chceš, Olympie," vysvětlila mírně. „V tomhle pokoji máš volnost. Klidně můžeš prozkoumávat cizí země, můžeš si snít, o čem chceš. V téhle místnosti je celý svět, Olympie, a ten je teď tvůj."

Trvalo nějakou dobu, spíše několik měsíců, než Olympia začala v něžné péči, které se jí dostalo od tety Sophy a tety Idy, rozkvétat. Když začala být v novém domově veselejší a jistější, trávila v knihovně nekonečné hodiny.

Knihovna se rychle stala jejím nejmilejším místem, vlastním tajuplným světem, kde se mohlo stát cokoli, kde se i legenda mohla stát skutečností. Bylo to místo, kde ani moc nezáleželo na tom, že je člověk sám.

Bylo to i dokonalé místo k pirátskému polibku.

S deníkem pod paží kráčela Olympia zvolna domem. Zkontrolovala západky na oknech, pozhasínala svíčky a vyšla po schodech ke své ložnici.

Jared snad nezažil krásnější noc. Vzduch byl vlahý, měsíc v úplňku a všude se linula vůně pozdního jara. Připadalo mu, že kdyby pečlivě naslouchal, musel by na lučinách uslyšet i hudbu vil.

Byla to noc, kdy si je muž plně vědom svého mužství, noc jako stvořená pro tiché šepoty a sladké vzdechy touhy. Byla to noc, v níž může dojít k čemukoli.

Noc, kdy muž dokáže svést Sirénu.

Věděl, že kdyby Hugh svým křikem nezlomil to krásné kouzlo, byla by Olympia jeho.

Představou, jak se mu v křeči vášně odevzdává, mu celé tělo opět ztuhlo. Jak byla krásná ve světle ohně, říkal si a trýznil se vzpomínkami.

Když se její vlasy rozprostřely na poduškách pohovky, připomínaly řeku plamenů. Ňadra měla pevná a vysoká, krásně klenutá, bradavky v barvě růžových korálů. Její hebká pokožka se rovnala nejjemnějšímu hedvábí, ústa chutnala po medu a koření. Měl plnou hlavu její vůně.

A toužila po něm, reagovala na něj, odevzdala se mu.

Pocítil žhavé zadostiučinění. Bylo to poprvé v životě, kdy s jistotou věděl, že po něm žena touží jen kvůli němu. Slečna Olympia Wingfieldová si byla velmi dobře vědoma, že je sváděna vychovatelem svých synovců.

Pousmál se, když si vzpomněl, jak ji vzrušoval, jak roztávala pod jeho dotekem a v jejím pohledu se zračila sladká, upřímná vášeň.

Nenacházel u ní ani stopy po chladu jako u Demetrie. Byl si téměř jist, že v jejím životě neexistuje žádný milenec, aspoň ne v téhle chvíli.

Minulostí si nemohl být jist, protože Olympia o sobě tvrdila, že je světaznalá žena, což by naznačovalo, že není panna. Ale Jared silně pochyboval, že by kdy poznala hlubiny vášně, jež prožívala dnes večer, i kdyby se někdy milovala s mužem.

Všiml si překvapení a úžasu v jejích očích, cítil je v jejím dotyku. A poznal, že je prvním mužem, který ji takovým způsobem vzrušil. I kdyby existoval nějaký muž před ním, říkal si s náhlou sebejistotou, dokázal by ji přimět, aby na něj zapomněla.

Na rozdíl od Demetrie.

Střež se Strážce, smrtící má polibek, když hledáš v jeho srdci klíč.

Olympia se zamračila na větu, kterou tak pracně poskládala dohromady. Nerozuměla jí, ale byla si téměř jista, že v deníku právě objevila první stopu.

Zívala, když čmárala ta slova na list papíru. Bylo už velmi pozdě, skoro dvě hodiny ráno, svíčka vedle lůžka dohořívala. Poté co Jared odešel, nemohla spát, zaútočila tedy na deník s novou energií.

Střež se Strážce, smrtící má polibek, když hledáš v jeho srdci klíč.

Neměla zdání, co ta slova znamenají, ale instinktivně cítila, že jsou důležitá. Chtěla otočit na další stránku, ale zarazilo ji tlumené štěknutí z kuchyně.

Mínótaura něco probudilo.

Polekaně odložila deník a odhodila přikrývky. Vyskočila, oblékla si župan, přešla ke krbu a popadla železný pohrabáč.

Šla ke dveřím a obezřetně je otevřela.

Všude bylo naprosté ticho, Mínótaurus už neštěkal. Ať ho vyrušilo cokoli, zmizelo to, uvědomila si. Možná ho probudila kočka nebo nějaké jiné zvíře, které čenichalo ke kuchyňským dveřím a hledalo zbytky.

Přesto se nedokázala zbavit těžko vysvětlitelného pocitu, že se děje něco nepatřičného.

V jedné ruce pohrabáč, v druhé podkasaný lem županu sestupovala Olympia zvolna po schodech. Na úpatí schodiště ji zarazil chladný, nocí provoněný vzduch, který jako by přicházel z knihovny.

Postupovala ke dveřím knihovny, zčásti otevřeným přesně tak, jak je zanechala. Pohrabáčem do nich strčila, až se zcela otevřely.

Nakrčila nos, jak ji do něj uhodil silný pach brandy. Zamračeně vstoupila zvolna do místnosti.

Bylo tu právě tolik světla, aby spatřila, jak se závěsy lehce vzdouvají v jemném nočním vánku. Zachvěla se. Byla si zcela jista, že nenechala okno otevřené. Vždycky na noc pečlivě zamykala dveře i okna v přízemí.

Samozřejmě, připomněla si, dnešní noc nebyla běžná. Když šla do ložnice, vířily jí hlavou myšlenky na Jareda; je možné, že zapomněla překontrolovat okna v knihovně.

Jak kráčela k oknu, pach brandy sílil. Když bosýma nohama stoupla na mokré místo na koberci, zděsila se.

Dostala strach, ale přemohla ho a vrhla se k psacímu stolu. Chvíli zápolila s petrolejovou lampou, než se jí podařilo zapálit knot. Z lampy se rozlila konejšivá záře. Místnost byla prázdná.

Sklonila se k vlhké skvrně na koberci; měla zcela jistě souvislost s převrácenou karafou brandy.

Zatajila dech. Bylo nad slunce jasnější, že před pouhými několika minutami někdo slídil v knihovně.

5

„Co budeme studovat dneska dopoledne, pane Chillhurste?“ vyzvídal Ethan, zatímco si na toast roztíral džem.

Jared otevřel deník, který ležel vedle jeho talíře. Pohlédl na záznam, který si udělal pod *Dopolední vyučování.* „Geometrii.“

„Geometrii,“ procítěně zasténal Ethan.

Jared jeho reakci zcela ignoroval a zavřel diář. Znovu ho zaujal Olympiin napjatý, nepřítomný výraz. Něco se určitě stalo, ale nemá tušení, oč jde. Projel jím záblesk hrůzy, že by snad mohla litovat událostí včerejšího večera.

Moc jsem na ni spěchal, říkal si. Musím jí dát víc času, aby se přizpůsobila vášni, která mezi nimi vzplanula jako požár. Nesmím všechno zničit tím, že budu postupovat příliš rychle.

„Nemám rád matematiku,“ přerušil jeho úvahy Hugh.

„Zvlášť geometrii,“ dodal Robert. „To budeme celé dopoledne trčet doma.“

„Ne, dneska nebudeme doma.“ Jared pohlédl na hospodyni: „Ještě trošku kávy, buďte tak laskavá, paní Birdová.“

„Hned, pane,“ přištrachala se ke stolu s konvicí, a zatímco dolévala šálek, zaškaredila se na Ethana. „Copak to děláš s tím kouskem párku?“

„Nic,“ odvětil Ethan s andělským výrazem.

„Krmíš psa pod stolem, co?“

„Ne, nekrmím.“

„Ano, krmíš,“ vyprskl Hugh zvesela. „Já tě viděl!“

„Nemůžeš to dokázat,“ odsekl Ethan.

„Nemusím nic dokazovat,“ odtušil vítězoslavně Hugh. „Všichni vědí, že je to pravda.“

Olympia vzhlédla, na okamžik vyrušena od tichého rozjímání nad vajíčky na talíři. „Vy už se zase hádáte?“

„Hádka skončila,“ konstatoval Jared klidně a vrhl na dvojčata zdrcující pohled. Pak se mírně, ale rozhodně obrátil k hospodyni: „Paní Birdová, asi by bylo nejlepší, kdybyste Mínótaura odvedla z místnosti.“

„To máte pravdu, pane. Já nikdy neschvalovala mít v domě psy.“ Přistoupila ke kuchyňským dveřím a luskla na psa prsty.

Mínótaurus se neochotně vyhrabal zpod stolu a s pohledem upřeným na Ethana, plným zbytečné naděje, se šoural do kuchyně.

„Jak se budeme učit geometrii venku, pane Chillhurste?“ zajímal se Robert.

„Začneme měřením vzdálenosti přes potok, aniž bychom ho doopravdy přešli,“ pravil Jared a všiml si, že se Olympia vrátila k soustředěnému pozorování vajíček.

„Jak to dokážete?“ Ethanová zvědavost byla zřejmě probuzena.

„Právě to vám ukážu.“ Slova patřila chlapcům, pohled Olympii. „A až se to naučíte, budu vám vyprávět, jak kapitán Jack pomocí téhle metody našel cestu z džungle.“

„Z džungle na Panamské šíji?“ vrtalo hlavou Hughovi.

„Ne, tohle byla džungle na jednom ostrově v Západní Indii.“ V duchu se usmál, když Olympia vzhlédla – konečně upoutal její pozornost. *Starý dobrý kapitán Jack*, pomyslel si lítostivě.

„Co dělal kapitán Jack uprostřed ostrovní džungle?“ divil se Ethan.

„Ukrýval truhlu s pokladem, jak jinak,“ prozradil Jared.

Olympia vykulila oči: „Vrátil se někdy na ostrov, aby tu truhlu vykopal?“

„Pokud vím, pro tuhle se vrátil.“

„Opravdu našel kapitán Jack cestu z toho ostrova pomocí geometrie?“ nevěřil Robert.

„Ano, našel.“ Jared upil kávy a přes okraj šálku sledoval Olympii. Do očí se jí vrátil neproniknutelný výraz, znovu se pohroužila do světa svých myšlenek. Dokonce ani zmínka o kapitánu Jackovi ji dnes kupodivu na dlouho nezaujala. Něco se muselo stát.

„Podřízl kapitán Jack nějakému muži hrdlo a nechal jeho kosti na truhle s pokladem jako varování každému, kdo by ho vykopal?“ dychtil krvelačně Hugh.

Jared se málem zakuckal kávou: „Kde jsi, kčertu, přišel na takový nápad?“

„Slyšel jsem, že piráti to tak vždycky dělali,“ vysvětlil.

„Už jsem ti říkal, že kapitán Jack nebyl pirát, ale bukanýr.“ Zkontroloval čas. „Jestli jste dojedli, můžete jít od stolu. Chci mluvit s vaší tetou mezi čtyřma očima. Běžte nahoru a vezměte si pár tužek a papír. Přijdu za vámi za pár minut.“

„Ano, pane,“ pravil Robert nadšeně.

Židle hlasitě zalomozily, jak tři kluci horempádem vstávali a opouštěli místnost.

„Okamžik, prosím," zastavil je Jared.

Poslušně se obrátili.

„Zapomněl jste něco, pane Chillhurste?" zeptal se Robert.

„Ne, vy jste zapomněli. Všichni tři jste zapomněli omluvit se jaksepatří tetě."

„Promiňte, pane." Robert vysekl mírnou úklonu. „Prosím, omluv mě, teto Olympie."

„Odpusť, teto Olympie," přidal se Hugh. „Už musíme jít –"

„Omluv mě, teto Olympie," zazpíval Ethan. „Musíme si připravit učení, víš?"

Zamžikala a neurčitě se na ně usmála: „Ano, samozřejmě. Užijte si pěkné dopoledne."

Po jejích slovech následoval úprk ke dveřím. Jared trpělivě počkal, až budou sami, a pak se zadíval přes stůl na Olympii.

Vypadá tak roztomile, když tu sedí v teplém slunečním svitu, říkal si. Ve společné snídani je úžasný pocit důvěrnosti. Projel jím známý nápor touhy.

Olympia vyhlížela oslnivě, inteligentní tvář zarámovaná plizovaným volánkem z cudně bílého kmentu. Jasně žlutý odstín šatů s vysokým pasem zdůrazňoval rudé vlasy, volně sepnuté pod úhledným bílým krajkovým čepečkem.

Jareda letmo napadlo, co by udělala, kdyby vstal a šel k ní, aby ji políbil. Tahle myšlenka pokračovala k vidině Olympie, ležící na stole mezi šálky a talíři. V nespoutaných představách ji viděl s krásnýma nohama spuštěnýma přes okraj stolu, sukni vykasanou k pasu a vlasy divoce rozcuchané.

V duchu viděl i sám sebe mezi jejími měkkými, bílými stehny, tělo nespoutané vzrušené.

Potlačil zoufalý sten a s námahou se ovládl: „Zřejmě vás dnes ráno něco trápí, slečno Wingfieldová. Smím se otázat, o jaký problém jde?"

Rychle pohlédla ke kuchyňským dveřím, vrhla další spěšný pohled ke dveřím do haly, předklonila se a ztlumila hlas:

„Už od rána s vámi velice nutně potřebuji mluvit, pane Chillhurste."

Napadlo ho, zda mu bude říkat pane Chillhurste i poté, co dospěje v jeho náručí k vyvrcholení. „Máme teď trochu soukromí. Prosím, povězte mi, co máte na srdci.“

Olympiino obočí se stáhlo v intenzivním soustředění: „Včera v noci se v knihovně stalo něco moc podivného.“

Jaredovi se sevřel žaludek, ale snažil se udržet hlas v klidu a pod kontrolou: „Snad neznámého, slečno Wingfieldová, ale podivným bych to nenazýval. Muži a ženy, koneckonců, se těší z takových příjemných intermezz už od časů Adama a Evy.“

Olympia na něj nechápavě zírala: „O čem to, propána, mluvíte?“

To jsem celý já, zoufal si Jared. Konečně jsem našel svou Sirénu, jen abych zjistil, že je postižena právě tím druhem mozku, který se umí soustředit vždycky jen na jednu věc.

Nicméně se mu nesmírně ulevilo při zjištění, že si to zřejmě s vášní, která mezi nimi vzplála, nerozmyslela.

„Nedělejte si starosti, slečno Wingfieldová.“ Opřel lokty o stůl a špičky prstů složil k sobě. „Zmiňoval jsem se o něčem zcela vedlejším.“

„Aha.“ Střelila znovu obezřetným pohledem po dveřích. „S tou včerejší nocí…“

„Ano?“

„Mínótaurus někdy kolem druhé ráno zaštěkal. Šla jsem se dolů podívat, co ho polekalo.“ Ztlumila hlas ještě víc: „Pane Chillhurste, karafa s brandy byla převržená!“

Jared na ni zíral: „Mluvíte o té v knihovně?“

„Ano, ovšemže mluvím o té v knihovně. Je to jediná karafa s brandy, kterou mám. Patřila tetě Sophy, víte? Tety ji vždycky nechávaly v knihovně.“

„Slečno Wingfieldová, snad by bylo nejlepší, kdybyste pokračovala ve vyprávění,“ navrhl.

Netrpělivě rozhodila ruce: „Přesně o to se pokouším, ale vy mě pořád přerušujete.“

„Omlouvám se.“ Zabubnoval špičkami prstů o sebe.

„Kromě té převržené karafy jsem také objevila, že jedno okno v knihovně je otevřené.“

Jared se zamračil: „Víte to jistě? Nevzpomínám si, že by tam večer bylo nějaké otevřené okno.“

„Přesně tak. Okna tam otevřená nebyla.“

„Možná tu karafu převrhl průvan z toho otevřeného okna," uvažoval zvolna.

„To je nepravděpodobné. Karafa je nadmíru těžká. Pane Chillhurste, jsem přesvědčená, že včera v noci v knihovně někdo byl."

„Slečno Wingfieldová, musím vám říct, že z toho nemám vůbec radost."

„Ani já ne. Nikdy dřív se tady nic takového nestalo. Je to dost znepokojivé."

Pozoroval ji přes sepjaté prsty. „Chcete mi říct, že jste šla úplně sama dolů, abyste přišla na původ podivných zvuků v knihovně? Neprobudila jste nejprve paní Birdovou ani nepustila psa?"

Ponechala tuhle záležitost stranou. „Není důvod k obavám, pane, ozbrojila jsem se pohrabáčem. Když jsem do knihovny vešla, byla prázdná. Řekla bych, že Mínótaurovo štěkání vetřelce zastrašilo."

„Pohrabáč? Dobrý bože!" rozzuřila ho její lehkomyslnost a nerozvážnost. Vyrazil ke dveřím: „Podívám se do knihovny!"

Olympia vyskočila: „Půjdu s vámi."

Otevřel dveře ranního salonku a věnoval jí tvrdý, nesouhlasný pohled, když kolem něj vycházela do haly. Olympia si jeho výrazu nevšimla.

Spěchala před ním halou a vtrhla do knihovny. Přinutil se následovat ji rozvážnějším a důstojnějším tempem.

V knihovně zkoumala jedno z oken.

„Vidíte? Tady!" ukazovala na západku. „Je zlomená. Někdo tohle okno včera večer vypáčil, pane Chillhurste."

Jared důkladně prozkoumal místo, na něž ho upozornila. Staré železné kování bylo skutečně poškozené. „Ta západka byla předtím neporušená?"

„Jistě. Všimla bych si toho. Kontroluju okna každý večer už roky."

Přelétl pohledem místnost: „Chybí něco?"

„Ne." Přistoupila k psacímu stolu a vyzkoušela zamčené zásuvky. „Ale bylo štěstí, že utekl. Ten, kdo zlomil okenní západku, by se bez nesnází dostal do mého stolu."

„Vy věříte, že někdo šel po něčem z vašeho psacího stolu?" zeptal se ostře.

„Samozřejmě. Existuje jediná věc, kterou by se mi někdo mohl pokusit ukrást, pane Chillhurste. Deník Lightbourneové."

Zíral na ni, omráčen jejím závěrem. „Nikdo neví, že ho máte.“ *Až na mě*, pomyslel si.

„Tím si nemůžeme být jisti. Dala jsem strýčkovi Artemisovi přísné instrukce, aby o deníku nikomu neříkal, ale jak zjistit, kdo mohl přijít na to, že mi ho poslal.“

„Je vysoce nepravděpodobné, že by se o tom váš strýc komukoli zmiňoval,“ namítl opatrně.

„Vám o něm pověděl, ne?“

Jared ztuhl: „Ano, pověděl,“ přiznal.

„Samozřejmě to udělal proto, že vám důvěřuje. Ale já jsem přesvědčena, že jsou i jiní, kteří vědí, že strýček deník koupil.“

„Máte na mysli někoho konkrétního, slečno Wingfieldová?“

„Inu, je tu v první řadě ten starý Francouz, který deník strýčkovi prodal.“ V zamyšlení podupávala špičkou nohy. „Možná se dozvěděl, že byl deník odeslán mně. Mohl to nakonec povědět komukoliv.“

Měla pravdu. A kdyby znala celou pravdu, říkal si Jared, nejspíš by považovala nového vychovatele za nejpravděpodobnějšího podezřelého. On ale strávil celou noc v posteli úvahami o rozkoších ze svádění Sirény, nikoli šmejděním v knihovně.

Pokusil se potlačit rostoucí neklid. Po léta se i jiní honili za tajemstvím deníku, ale pokud mu bylo známo, jediní, kteří dnes vědí, kde se deník nachází, jsou členové jeho rodiny. Všichni ostatní účastníci stoleté legendy jsou dávno mrtvi.

Přikázal rodině, aby se do jeho cesty za pokladem nepletla. Teď však znejistěl a přemítal, zda by bylo možné, aby některý z nevyzpytatelných, horkokrevných Ryderů vzdoroval jeho ediktu a vydal se za deníkem na vlastní pěst.

Jestli se některý člen jeho klanu rozhodl vloupat se do Olympiina domu ve snaze získat deník, bude pekelně platit.

Avšak existují i jiná, logičtější vysvětlení pro vniknutí do knihovny, připomněl si uvážlivě.

„Slečno Wingfieldová, mně se zdá daleko pravděpodobnější, že pokud někdo skutečně vnikl dnes v noci do vašeho domu, pak pátral po něčem cennějším, než je starý deník. Co takhle karafa s brandy? Kdyby ji lupič zpeněžil, vynesla by mu pěkných pár grošů, nemyslíte?“

Olympia se zamračila: „Pochybuji, že ten, kdo v noci vnikl do knihovny, stál o karafu s brandy nebo svícny či cokoli jiného. Nikdy

jsme tady ani v okolí takovéhle nesnáze neměli. Ne. Hodně jsem o tom přemýšlela a dospěla jsem k závěru, že varování, které jsem objevila v deníku, má nějaký hluboký význam.“

„Sakra. Krucinál!“ Na Jareda padla strašlivá předtucha. „Jaké varování?“

Olympii zajiskřily oči vzrušením: „Včera v noci jsem rozluštila první ze skrytých stop v deníku. Stojí tam: ‚Střež se Strážce, smrtící má polibek, když hledáš v jeho srdci klíč.‘“

„Víte to jistě?“

„Naprosto jistě. Strážce, ať je to kdokoli, může být nesmírně nebezpečný. Opatrnosti není nikdy nazbyt.“

Dobrý bože, pomyslel si Jared. Od takových spekulací ji musím okamžitě odvrátit.

„Tak podívejte, slečno Wingfieldová: jsem přesvědčen, že s tou starou legendou si nemusíme dělat starosti. Pokud někdy existoval nějaký Strážce, už je mrtev.“

„Podle mých zkušeností je za každou starou legendou zrnko pravdy. Musím pokračovat ve studiu deníku. Možná najdu nějakou další zmínku o Strážci, nebo vysvětlení, kdo to je.“

„To pochybuju,“ zamumlal.

„Prozatím musím deník ochraňovat. Je jen náhoda, že jsem ho vzala včera v noci nahoru do ložnice, když ho vetřelec přišel hledat.“ Zamyšleným pohledem přehlížela místnost.

Škrábání psích drápů na podlaze v hale se ozvalo dřív, než Jared stihl odpovědět, a do místnosti vtrhli Ethan, Hugh a Robert, provázeni Mínótaurem.

„Jsme připraveni na hodinu geometrie, pane Chillhurste,“ hlásil Robert.

Jared zaváhal a pak kývl: „Výborně.“ Krátce se obrátil zpět k Olympii: „Dokončíme tenhle rozhovor později, slečno Wingfieldová.“

„Ano, ovšem,“ souhlasila nepřítomně. Bylo zřejmé, že je myšlenkami jinde. Zaujatě hledala v knihovně případné možné úkryty.

Jared následoval chlapce ven. Záležitosti se komplikují, pomyslel si. Olympia se chystá bránit sebe i deník před účinkem prastaré legendy.

Zatímco řečená „legenda“ netouží po ničem jiném než divoce a vášnivě se s Olympii pomilovat.

Odsunul problém svádění stranou ve prospěch všednějších záležitostí. Takové věci mi jdou nejlíp, pomyslel si kysele.

Udělal si do diáře poznámku o věcech, jež je třeba ošetřit co nejdříve. Pro začátek překontroluje všechny zámky a západky v domě a postará se, aby polámané kování bylo opraveno.

Existovala pravděpodobnost, že ten, kdo včera v noci vstoupil do knihovny, šel prostě po cennostech, které by se daly snadno prodat. Pachatele bezpochyby zastrašilo Mínótaurovo štěkání a těžko bude riskovat návrat.

Ale Jared neměl v úmyslu cokoliv ponechat náhodě.

Krátce po třetí hodině odpoledne rachocení kočárových kol na příjezdové cestě vyrušilo Olympii z práce na deníku. Chvíli naslouchala s nadějí, že ten, kdo přijel neohlášen na návštěvu, zase odjede, až mu paní Birdová sdělí, že paní domu nemá čas.

„Slečna Wingfieldová dnes odpoledne nepřijímá," oznamovala paní Birdová hlasitě neznámému, který stál u dveří.

„Nesmysl. Nás přijme."

Olympia zaúpěla nevolí, když uslyšela známý ženský hlas. Zavřela deník a paní Birdová otevřela dveře knihovny.

„Copak je, paní Birdová?" optala se Olympia – jak doufala – nevrlým a autoritativním tónem. „Vydala jsem pokyny, že dnes odpoledne si nepřeji být rušena. Jsem velmi zaměstnána."

„Paní Pettigrewová a paní Norburyová za vámi přijely, slečno Wingfieldová," pronesla nasupeně. „Dost na to naléhají, řekla bych."

Olympia věděla, že je téměř zbytečné pokoušet se této návštěvě vyhnout. Ona i paní Birdová by si dokázaly poradit s paní Norburyovou, manželkou vikáře. Ta chuděra se dala snadno zastrašit, jelikož měla značné zkušenosti – její panovačný manžel se na ni věčně škaredil. Jenže paní Pettigrewová se nedala, byla stejně průbojná jako její manžel – rytíř.

„Dobré odpoledne," zmohla se Olympia na slabý úsměv, když návštěva byla uvedena do knihovny. „To je ale příjemné překvapení," podotkla s pramalým nadšením. „Dáte si šálek čaje?"

„Ovšem." Paní Pettigrewová, velká mohutná žena, která si potrpěla na velké a taktéž mohutné klobouky, usedla na židli.

Olympia vždycky považovala Adelaidu Pettigrewovou za vhodnou partnerku pro jejího manžela. Jakožto choť nejvýznamnějšího velkostatkáře v okolí si byla dobře vědoma svého postavení v místní společnosti, a proto si, podle Olympiina názoru, dělala až moc velké

starosti o život všech lidí v okolí. Ethan, Hugh a Robert jí trefně přezdívali „Stará čmuchalka“.

Tety si vcelku totožný názor vytvořily už dávno.

Paní Norburyová usedla do křesílka a nejisté pokynula směrem k Olympii hlavou. Upjatě si položila malou kabelku na klín a nervózně ji svírala oběma rukama. Byla to bledá myška, jejíž pohled vždycky klouzal kamsi do kouta, jako by hledala vhodnou díru ve zdi.

Olympii se nezamlouvalo, že paní Pettigrewová s sebou přivedla i vikářovu ženu; nevěstilo to nic dobrého.

„Donesu čaj,“ zabručela hospodyně.

„Děkuji vám, paní Birdová.“ Olympia se obrátila k návštěvnicím a zhluboka se nadechla: „Krásný den, že?“

Paní Pettigrewová poznámku ignorovala: „Jsme tady v nanejvýš vážné záležitosti.“ Střelila po své společnici velitelským pohledem. „Není to tak, paní Norburyová?“

Paní Norburyová sebou škubla: „Zcela správně, paní Pettigrewová.“

„Co je to za vážnou záležitost?“ zeptala se Olympia.

„Vyvstala otázka toho, co se patří,“ oznámila paní Pettigrewová zlověstným tónem. „Abych byla upřímná, přiznávám, že mě překvapilo zjištění, že se to týká vaší domácnosti, slečno Wingfieldová. Až doposavad vaše chování, byť nutno uznat, že výstřední a občas přímo podivné, jen zřídkakdy trpělo nedostatkem patřičného dekora.“

Olympia na ni nechápavě civěla: „Změnilo se v poslední době něco na mém chování?“

„To dozajista změnilo, slečno Wingfieldová!“ efektně se odmlčela. „Pokud je nám známo, najala jste pro své tři synovce nanejvýš nevhodného vychovatele.“

Olympia doslova znehybněla: „Nevhodného? *Nevhodného?* O čem to, ve jménu nebes, mluvíte, paní Pettigrewová? Vychovatel, kterého jsem zaměstnala, je výtečný učitel! Pan Chillhurst odvádí dobrou práci.“

„Dozvěděli jsme se, že váš pan Chillhurst má nadmíru hrozivý zevnějšek a že se mu s největší pravděpodobností nedá věřit.“ Pohlédla na paní Norburyovou, vyzývajíc ji k podpoře: „Není to tak, paní Norburyová?“

Ta sevřela kabelku ještě pevněji: „Ano, paní Pettigrewová. Nadmíru hrozivý zevnějšek. Vypadá prý jako pirát.“

Paní Pettigrewová se obrátila zpět k Olympii: „Bylo nám sděleno, že nejen vypadá nadmíru hrubě a nebezpečně, ale má také násilnickou povahu.“

„Násilnickou?“ zamračila se Olympia. „To je směšné.“

„Prý uštědřil panu Draycottovi tuze zuřivou ránu,“ osmělila se paní Norburyová. „Dokonce se říká, že pan Draycott má po tom zážitku na obou očích ještě monokly.“

„Ach, vy mluvíte o tom malém incidentu tuhle odpoledne v mé knihovně?“ Usmála se a rychle se uklidnila. „To nic nebylo. Nešťastné nedorozumění.“

„Sotva nedorozumění,“ konstatovala paní Norburyová chmurně. „Váš pan Chillhurst je očividně hrozbou pro celé okolí.“

„Nesmysl.“ Olympia se přestala usmívat. „Přeháníte, paní Pettigrewová.“

„Nejenže je nebezpečný nám všem,“ odsekla, „ale manžel má důvod domnívat se, že může klidně zneužívat vaší naivní povahy, slečno Wingfieldová.“

Olympia se zle zaškaredila: „Ujišťuji vás, že pan Chillhurst mě nezneužil.“

„Zřejmě uprchl se zásilkou zboží, kterou vám poslal váš strýc.“

„Zcela nepravdivé.“ Olympia vstala: „Paní Pettigrewová, lituji, ale musím vás požádat, abyste odešla. Mám dnes odpoledne velmi mnoho práce a nemohu si dovolit takhle marnit čas.“

„Viděla jste už něco ze zisku za poslední zásilku od vašeho strýce?“ zeptala se paní Pettigrewová chladně.

„Zatím ne. Ale stěží byl čas, aby se zboží v Londýně prodalo, natožpak abychom něco obdrželi.“

„Manžel mě informoval, že s největší pravděpodobností z té zásilky nikdy žádné peníze neuvidíte,“ pravila prorocky se zřejmým zadostiučiněním. „Ale samozřejmě, mě vaše finanční situace starosti nedělá.“

Olympia se opřela oběma dlaněmi o desku stolu a zaťala zuby: „Copak vám dělá hlavní starost, paní Pettigrewová?“ procedila koutkem úst.

„Vaše pověst, slečno Wingfieldová.“

Nevěřícně na ni upřela oči: „Má pověst? Jak je, proboha, ohrožena má pověst?“

Paní Norburyová měla pocit, že je na čase, aby splnila svůj úkol. Lehce si odkašlala: „Nepatří se, aby svobodná žena jako vy měla, řekněme, úzké styky s osobou, jako je pan Chillhurst.“

„Zcela správně,“ potvrdila paní Pettigrewová, obdařila vikářovu ženu pochvalným pohledem a pak se znovu obrátila ke své oběti: „Pan Chillhurst musí být ihned propuštěn.“

Olympia přimhouřila oči: „Tak podívejte, pan Chillhurst je v téhle domácnosti vychovatelem. Je to velmi dobrý vychovatel a já absolutně nemám v úmyslu ho propustit. A co víc, žádná z vás nemá právo šířit o něm lži a pomluvy.“

„A co vaše reputace?“ zapípala paní Norburyová úzkostlivě.

Olympia postřehla koutkem oka nějaký pohyb. Otočila se a spatřila, že Jared je ležérně opřen o veřeje dveří. Lehce se na ni usmál.

„Má pověst je jedině moje věc, paní Norburyová,“ oznámila Olympia nesmlouvavě. „Vy se s ní neobtěžujte. Nikdo jiný se s ní už několik let nezaobíral a obešla jsem se bez toho docela dobře.“

Paní Pettigrewová pozvedla bradu: „Nerada to říkám, ale nebudete-li naslouchat hlasu rozumu, možná budeme nuceni jednat.“

„A jakpak budete jednat, paní Pettigrewová?“ pohlédla na ni znechuceně.

„Máme povinnost postarat se o dobro těch tří nevinných malých chlapců, kteří jsou ve vaší péči,“ podotkla paní Pettigrewová chladně. „Jestli jim neposkytnete řádný domov, pak manžel bude muset podniknout kroky k tomu, aby nesetrvávali ve vaší domácnosti.“

Panika a vztek vzplály v Olympii jako suchý troud: „Nemůžete odvést synovce z tohoto domu. Na to nemáte právo!“

Paní Pettigrewová se povýšeně usmála: „Jsem si jista, že kdyby manžel kontaktoval další příbuzné hochů a informoval je o situaci ve vaší domácnosti, určitě najde někoho, kdo by byl ochoten se jich ujmout.“

„To, krucinál, sotva!“ vybuchla Olympia. „Jsou tady především proto, že je nikdo jiný nechtěl.“

„Situace by se mohla změnit, až se dozvědí, že chlapce vychovává mladá žena pochybných mravů. Jsem si jista, že pan Pettigrew najde ve vaší rodině někoho, kdo se dá přemluvit, aby vůči chlapcům plnil svou povinnost.“ Úsměv byl čím dál jedovatější: „Zvlášť kdyby pan

Pettigrew nabídl malý příspěvek, aby vaši synovci mohli být posláni do školy.“

Olympia se doslova třásla hněvem: „Vy někomu zaplatíte, aby mi odebral synovce a dal je někam do školy?“

„V případě nutnosti ano. Samozřejmě jen pro jejich dobro. Mladí jsou velice přístupní dojmům,“ potvrdila rázným kývnutím hlavy svou neotřesitelnou logiku.

Olympia už to nevydržela: „Prosím, ihned odejděte, paní Pettigrewová!“ Pohlédla na vikářovu ženu, která se krčila v křesle. „Vy také, paní Norburyová. A už se neobtěžujte! Nesnesu už nikdy ani jednu z vás v tomhle domě. Je to jasné?“

„Tak koukejte, slečno,“ vyjela paní Pettigrewová ostře.

Ať chtěla říci cokoli, předešlo ji polekané zavřísknutí paní Norburyové, která vstala z křesla a obrátila se ke dveřím.

„Pánbůh nám buď milostiv, to musí být on!“ Ruka jí vylétla třepetavým gestem fascinované hrůzy k hrdlu. „Je to, jak jste říkala, paní Pettigrewová. Ten člověk se velice podobá vražednému, krvežíznivému pirátovi!“

Paní Pettigrewová se hbitě otočila a pozorovala Jareda s vážným nesouhlasem: „Pirát, opravdu! Dovolte, pane, abych vám sdělila, že nemáte ve slušné domácnosti co pohledávat.“

„Dobré odpoledne, dámy.“ Jared sklonil hlavu v elegantní, posměšné úkloně. „Mám za to, že jsme si nebyli jaksepatří představeni. Já jsem Chillhurst.“

Paní Pettigrewová pochodovala ke dveřím: „S lidmi jako vy hovory nevedu. Jestli víte, co je slušnost, opustíte ihned tuto domácnost. Pácháte velikou škodu na pověsti slečny Wingfieldové, nemluvě o tom, kolik škod už jste natropil v mysli těch malých nebohých chlapců. A to ani nemluvím o tom, jakou škodu jste způsobil jejím finančním záležitostem.“

„Už odcházíte?“ podivil se a ustoupil z cesty.

„Můj manžel si s takovými, jako jste vy, lehce poradí.“ Paní Pettigrewová vyplula do haly. „Pojďte, Cecily. Odcházíme,“ přikázala, aniž ji uznala hodnu pohledu.

Paní Norburyová nervózně pokukovala po Jaredově černé sametové pásce.

„Prosím za prominutí, pane,“ zamumlala. „Doufám, že jsme vás moc neurazily.“

„Ach, ale já jsem uražen, madam," připustil Jared velmi tiše a velmi rozhodně. „Hluboce uražen," ujistil ji.

Paní Norburyová se zatvářila, jako by promluvil sám ďábel. „Propána!"

Jared se na ni mrazivě usmál, přistoupil k domovním dveřím a otevřel je dokořán.

„Honem, Cecily!" vyštěkla paní Pettigrewová.

„Ano, ano, už jdu," zakvokala paní Norburyová a vystřelila ke dveřím.

„Ale ale, co se děje?" Z kuchyně se vynořila paní Birdová. „Akorát mám ten zatracenej čaj hotovej."

Olympia vyšla do haly a stoupla si vedle Jareda: „Naši hosté se na čaj nezdrží, paní Birdová."

„To jsem si mohla myslet," stěžovala si kysele. „Jeden se nadře a nikdo to nepije. Některý lidi nemaj ohledy k vobyčejnejm lidem."

Olympia stála vedle Jareda a dívala se, jak kočí paní Pettigrewové slézá z kozlíku, aby jim pomohl nastoupit do elegantního nového landauru. Dvojitá skládací střecha kočáru byla vytažená, i když počasí bylo toho odpoledne krásné.

Paní Pettigrewová nastoupila, následována paní Norburyovou. Kočí zavřel dveře. Vzápětí se ozval příšerný řev.

„Bože chraň nás," kňučela paní Norburyová. „Něco tu je. Otevřte dveře! *Otevřte dveře!"*

„Pusťte nás odtud, vy tupče!" ječela paní Pettigrewová na kočího.

Sotva otevřel dveře, paní Pettigrewová překvapivě čile s ohledem na svou postavu vyskočila z landauru; paní Norburyová se nenechala zahanbit a rychle ji následovala.

Olympia uslyšela nezaměnitelné kvákání a otevřenými dveřmi kočáru viděla, že uvnitř kočáru hopsá nejméně půl tuctu žab.

„Odstraňte okamžitě ty děsné tvory!" vřískala paní Pettigrewová. „Dostaňte je ven, jinak budete okamžitě propuštěn!"

„Ano, prosím." Kočí sundal klobouk a dost neúspěšně jím začal smetat žáby z čalounění.

Olympia pozorovala zmatek na příjezdové cestě s pocitem rostoucích obav. Měla chmurný a těžko vysvětlitelný pocit, že kvákání žab, klení kočího, výkřiky nevole paní Norburyové a jedovaté pohledy paní Pettigrewové věští katastrofu.

Jared vše pozoroval s klidným úsměvem.

Když žáby z kočáru zmizely a paní Pettigrewová s vikářovou ženou zaujaly jejich místo, Olympia se konečně obrátila k Jaredovi:

„Co se stalo s lekcí geometrie?“

„Byla dočasně odložena kvůli hodině biologie,“ odvětil.

„Kdy se o tom rozhodlo?“

„Když Robert, Hugh a Ethan uviděli před chvílí Pettigrewův kočár zahýbat na příjezdovou cestu.“

„Toho jsem se obávala,“ podotkla.

„Celkem nic se nestalo,“ odtušil. „Jsem přesvědčen, že všechny žáby přežily a trefí zpátky do rybníčka.“

„Pane Chillhurste, nemáte ani zdání, co všechno se stalo. Horší už to být nemůže.“ S výrazem ztělesněného zoufalství se obrátila a šla zpátky do knihovny.

6

Jared, překvapen chmurným Olympiiným vzezřením, ji následoval do knihovny a zavřel dveře. „Co se děje, slečno Wingfieldová? Snad vám nedělají přehnané starosti ty žáby v Pettigrewově kočáře?“

Vrhla na něj rozladěný pohled: „Ta záležitost se žábami nemohla přijít v nevhodnější okamžik!“

„Proč?“ soustředěně ji pozoroval. „Už litujete, že jste mě obhajovala?“

„Ovšemže ne. Jste členem mé domácnosti a jako takový jste pod mou ochranou.“ Přistoupila k oknu, zůstala stát a zadívala se do zahrady. „Paní Pettigrewová je nadmíru nepříjemná žena, která má ve zvyku plést se do cizích záležitostí. Náramně se v tom vyžívá. Nelituju ani na okamžik, že jsem obhajovala vaši přítomnost v této domácnosti.“

„Děkuji.“ Pozoroval hrdé a vznešené držení jejího těla. „Mám dojem, že to ještě nikdy nikdo neudělal.“

„Co neudělal?“

„Nepovstal na mou obhajobu.“

„Aha. To nic nebylo,“ pokrčila nezaujatě jedním ramenem.

Jared se mírně pousmál: „Z mého hlediska ano, slečno Wingfieldová.“

„Paní Pettigrewová nemá právo takhle vás napadat. A paní Norburyová taky ne, ačkoliv předpokládám, že ji musí člověk do jisté míry omluvit. Není žádná osobnost.“

„Na rozdíl od vás,“ prohodil. „Ale připusťme, že i ty nejsilnější ženy se musí starat o svou pověst. Z toho, co jsem před několika minutami zaslechl, usuzuji, že právě ta vaše působí paní Pettigrewové silné obavy.“

„Zřejmě.“ Neotočila se.

„A co vy, slečno Wingfieldová?“ přistoupil o krok blíž a zůstal stát. Nebyl si jist, co říci nebo udělat. Ještě nezažil, že by v důsledku jeho jednání byla ohrožena pověst nějaké ženy. Nudní, nezajímaví obchodníci jako on se jen zřídkakdy dostanou do situace, kdy se jim podaří představovat pro nějakou ženu hrozbu.

„Kašlu na svou reputaci!“ Velmi pevně, až téměř křečovitě založila ruce před tělem. „Teta Sophy vždycky říkala, že reputace je jen názor světa a ten se často mýlí. Důležité je, aby měl člověk čest; teta mi vysvětlila, že to je soukromá věc mezi člověkem a jeho svědomím. Ani v nejmenším se nestarám o to, co si o mně myslí paní Pettigrewová.“

„Aha.“ Předpokládal, že by se mu mělo ulevit, jestliže ho Olympia nečiní zodpovědným za újmu na pověsti. Divil se, proč nemá pocit, jako by mu z beder spadla nějaká velká tíha. „Pokud vás nezkrušil názor paní Pettigrewové, co se tedy děje, slečno Wingfieldová?“ Bylo jasné, že problém je v něčem jiném.

„Vy jste ji neslyšel? Hrozila, že pošle synovce pryč,“ zašeptala s hrůzou. „Říkala, že by neměli být vystaveni nemravným vlivům této domácnosti; její manžel ochotně zaplatí nějakým vzdáleným příbuzným, aby si je vzali.“

„Parchant,“ procedil mezi zuby polohlasem. „Prosím?“

„To nic, slečno Wingfieldová. Jen jsem si uvědomil, že Pettigrew je v zoufalejší situaci, než jsem se původně domníval.“

„Ano, to určitě. Nevěděla jsem, že si rytíř Pettigrew a jeho choť dělají takové obavy o mou reputaci.“ Otočila se čelem k němu, oči lesklé a rozšířené odhodláním: „Možná by bylo nejlepší, kdybychom chlapce na nějakou dobu z Upper Tudway odvezli. Myslíte, že z prodeje strýčkova zboží získáme tolik peněz, aby to stačilo na výlet k moři?“

Zahloubal se: „Ano, jsem si zcela jist, že budete mít dost peněz, abyste jela k moři.“

„Výborně.“ Hned měla lepší náladu. „Kdy myslíte, že se nám ozve ten váš přítel z Londýna?“ ptala se téměř vesele.

„Už brzo, slečno Wingfieldová. Předpokládám zítra nebo pozítří.“ Felixu Hartwellovi nepotrvá dlouho, než prodá Olympiino zboží, doufal. Věřil také, že Hartwell trochu pokročil ve vyšetřování záležitosti se zpronevěrou. Očekával, že až přijde vzkaz o prodeji Wingfieldovy zásilky, bude o něco chytřejší i v této věci.

„To moc ráda slyším,“ radovala se. „Jestli se nám podaří tak na čtrnáct dní vzdálit se z Upper Tudway, nejspíš se paní Pettigrewová uklidní. A myslím, že rytíř Pettigrew by nijak zvlášť nadšeně neplatil, aby si někdo chlapce vzal. On je na peníze dost opatrný.“

Jared krátkou chvilku zvažoval celkovou situaci: „Slečno Wingfieldová, váš plán sebrat chlapce a přesunout se k moři není špatný, ale jsem přesvědčen, že to nebude nutné.“

Překvapením se jí rozšířily oči: „Pročpak?“

„Měl jsem v úmyslu Pettigrewa v blízké budoucnosti navštívit. Když teď ovšem paní Pettigrewová začala vyhrožovat, rozhodl jsem se, že rozhovor s ním nebudu déle odkládat. Zajdu za ním zítra.“

Upřela na něj zvídavý pohled: „Já tomu nerozumím, pane Chillhurste. Proč chcete mluvit s rytířem Pettigrewem? Co mu řeknete?“

„Budu se snažit vysvětlit mu, že ani on, ani jeho žena vám už nebudou smět vyhrožovat, ani na vás v žádném směru vyvíjet jakýkoliv nátlak. Zkrátka řeknu mu, aby se nepletl do vašich záležitostí.“

„*Jarede!* Totiž, pane Chillhurste, nesmíte udělat nic, co by vám způsobilo ještě další nesnáze!“ Přistoupila k němu a položila mu ruku na rameno. „Musíte zvažovat svou vlastní pověst.“ Pousmál se: „Svou pověst?“

„Ale samozřejmě. Vychovatel musí být nesmírně opatrný. S největší radostí vám samozřejmě dám ta nejlepší doporučení, až nás budete opouštět, ale kdyby o vás rytíř Pettigrew rozšířil, že máte na mládež špatný vliv, inu, pak se ani nedá říci, jak těžké by pro vás mohlo být získat další zaměstnání.“

Překryl jí ruku svou dlaní: „V žádném případě se nemusíte obávat o mou pověst, slečno Wingfieldová. Ujišťuji vás, že mi nikdy nebude zatěžko vydělat si na živobytí.“

Usouženýma očima pátrala v jeho tváři: „Jste si tím naprosto jist?“

„Absolutně, slečno Wingfieldová.“

„Nicméně si stejně myslím, že by bylo nejlepší, kdybychom na čas z Upper Tudway odjeli.“

„Jak si přejete, slečno Wingfieldová.“ Na chvilku zaváhal: „Mám tomu rozumět, že pojedu s vámi?“

Upřela na něj užaslý pohled: „To je přece samozřejmé! Patříte k mé domácnosti. Nevím, co bych si bez vás počala.“

„Děkuji, slečno Wingfieldová,“ naznačil hlavou lehkou úklonu. „Vynasnažím se, abyste byla maximálně spokojená.“

„Buďte klidný, že určitě budu, pane Chillhurste.“

Zpráva od Felixe dorazila ranní poštou. Paní Birdová ji Jaredovi předala u snídaně. „Děkuji,“ řekl nepřítomně.

„Tady v chaloupce U lučního potoka moc pošty nedostáváme," sdělila mu; stála a čekala, kávovou konvici v ruce.

Uvědomil si, že se chce dozvědět něco z obsahu dopisu. Podíval se přes stůl a setkal se se čtyřmi rozdychtěnými tvářemi. Olympia i její synovci ho vyčkávavě pozorovali, dokonce i Mínótaurus vypadal zaujatě. Komunikace se světem mimo bezprostřední okolí Upper Tudway byla očividně do jisté míry radostnou událostí.

„Je to dopis od vašeho přítele z Londýna?" nevydržela to Olympia.

„Ano, je, abych řekl pravdu." Zlomil pečeť, v tichu jídelny to zaznělo jako výstřel, a rozložil před sebou jediný list.

„Prodal pan Hartwell všechno, pane Chillhurste?" porušil napjaté ticho Ethan.

„Vsadím se, že váš přítel dostal do puntíku stejně jako rytíř Pettigrew za předchozí zásilku," doufal Robert.

„Já se vsadím, že dostal ještě víc," prohlásil Hugh.

Jared krátce vzhlédl: „Máš pravdu, Hughu."

„Vážně?" Olympia se nedočkavostí až chvěla. „Dost, abychom mohli jet na čtrnáct dní k moři?"

„Víc než dost." Jared přečetl dopis nahlas:

Chillhurste!

Dodržel jsem Tvé pokyny a prodal tu dosti různorodou směsici zboží, kterou jsi mi předal. Není to zcela Tvůj obvyklý styl podnikání, smím-li se tak vyjádřit, nicméně bylo vykonáno. Provedl jsem bankovní převod částky tří tisíc liber na účet slečny Olympie Wingfieldové. Prosím, sděl mi, kdy mohu dále vypomoci…

Robert téměř spadl ze židle: *„Tři tisíce liber!"*

„Tři tisíce liber?" opakoval Hugh jako ozvěna ve zbožném úžasu.

Olympia mlčela, jen se ohromeně s otevřenými ústy snažila přesvědčit samu sebe, že se jí to nezdá.

Jared se vzdal snahy dočíst dopis do konce, jelikož v ranním salonku vypukl chaos. Rychle a mlčky přelétl očima zbytek listu, zatímco kolem něj jeden přes druhého vykřikoval vzrušením.

Pokud jde o tu druhou záležitost, na kterou jsem se měl podle Tvých instrukcí podívat, s lítostí sděluji, že jsem učinil velmi malé pokroky. Jsem přesvědčen, že zpronevěřené peníze skončily v kapse jednoho z kapitánů Vašich lodí, ale nikdy to nebudeme moci dokázat. Doporučoval bych onoho kapitána propustit. Sděl mi, jaké je v tomto ohledu Tvoje přání, a já v souladu s ním budu jednat.

Tvůj Felix

Jared zamyšleně svraštil čelo a složil dopis. V duchu si poznamenal, že Felixovi doporučí, aby proti kapitánovi zatím nic nepodnikal.

Položil list vedle talíře, vzhlédl a spatřil, že všichni u stolu jsou dosud v šoku zprávou o penězích za zboží od strýčka.

Hugh a Ethan poposedávali na židlích, Robert předkládal Olympii řadu návrhů, jak by se mělo s penězi naložit, a Mínótaurus vtipně využil nastalého zmatku a zmocnil se klobásy.

„To je zatraceně moc peněz," mumlala paní Birdová omámeně a pro jistotu to stále opakovala. „Zatraceně moc peněz to je."

Olympia se zdála napůl rozradostněná, napůl zděšená: „Pane Chillhurste, jste si zcela jist, že nedošlo k mýlce?"

„Omyl je vyloučen." Vzal vidličku a s chutí se pustil do vajíčka. „Ujišťuji vás, že pokud jde o peníze, Hartwell chyby nedělá." Což znamená, že Felix má bezpochyby pravdu i v tom, že za zmizením velkých finančních částek stojí jeden z Flamecrestových kapitánů. Jareda však taková odpověď neuspokojila. Chtěl další důkazy.

„Viďte, že jde o omyl?" naléhala. „Nejspíš myslel tři sta liber, ačkoliv i to by byla veliká částka v porovnání s tím, co jsme dostali za poslední zboží."

„Trh se zbožím z dovozu se zřejmě za posledních pár měsíců značně zlepšil," vyhnul se Jared suše jiné odpovědi. „Jestli mě nyní omluvíte, začne dnešní vyučování asi o hodinu později."

„Proč?" durdil se Hugh. „Měli jsme dnes ráno studovat vlastnosti mraků a větru."

„Ano. Říkal jste, že nám povíte, jak se kapitánu Jackovi jednou podařilo uniknout španělskému plavidlu, protože věděl o meteorologii víc než španělský kapitán," připomínal Ethan snaživě.

„K tomu se nakonec taky dostaneme." Jared vstal od stolu a zkontroloval čas na svých hodinkách: „Někdy se druhá záležitost musí vyřídit jako první."

Olympia vstala a následovala ho do haly. Když byli mimo doslech chlapců, úzkostlivě se na něj podívala a dala najevo obavy: „Pane Chillhurste, jste si zcela jist, že nijak nemístně neriskujete, jestliže zajdete za rytířem Pettigrewem?"

„Zcela jist," odpověděl přesvědčivě a sundal kabát z mosazného věšáku. S uspokojením ucítil váhu dýky. Když si kabát oblékl, čepel se mu konejšivě přitiskla k žebrům.

Nesouhlasně se zamračila: „Snad bych měla jít s vámi," navrhla.

„To nebude nutné." Jared byl dojat. Skutečně je velmi zvláštní a vůbec ne nepříjemné, když má někdo jiný upřímný a dychtivý zájem o jeho blaho. „Ujišťuji vás, že se sám o sebe starám už dost dlouho."

„Ano, já vím, ale jste zaměstnán v mém domě, a tak pochopte, že za vás nesu odpovědnost. Nechtěla bych, abyste přišel k nějaké úhoně."

„Děkuji vám, slečno Wingfieldová." Jemně ji vzal za bradu a zlehka přejel svými rty po jejích. „Ale opravdu vás ujišťuji, že od Pettigrewa mi žádné nebezpečí nehrozí." Hříšně se na ni usmál: „Existuje jen jedna skutečná hrozba, které jsem si v téhle chvíli vědom."

Polekaně vykulila oči: „Jaká?"

„Možnost, že se každou chvíli vznítím plamenem neuspokojené touhy."

„Pane Chillhurste!" Její tvář nabyla sytě růžového odstínu, ale oči svítily žárem hlubokého vzrušení.

„Prozatím na shledanou, má sladká Siréno."

S tichým pohvizdováním nechal Olympii v hale a vyšel do teplého jarního jitra.

„Pane Chillhurste, počkejte!" spěchala za ním na schody.

Otočil se a usmál. „Ano, slečno Wingfieldová?"

„Budete opatrný, viďte?"

„Ano, slibuji, že budu velmi opatrný."

Mínótaurus se přiřítil zpoza domu. S vyplazeným jazykem vrtěl ocasem a s nadějí vzhlížel k Jaredovi.

„Obávám se, že dnes ráno se mnou nemůžeš jít," uklidňoval ho. „Zůstaneš tady a na všechno za mě dohlédneš. Vrátím se brzy."

Mínótaurus usedl na schody a s viditelným zklamáním a zoufalstvím v psích očích se ztěžka opřel o Olympii.

K Pettigrewové farmě to bylo pěšky blízko, pokud to člověk vzal zkratkou přes louku a hájek, lemující potok. Jared během cesty přemýšlel, jak podivný obrat nastal v jeho životě.

Scéna, jíž byl včera odpoledne v knihovně svědkem, ho zarazila. Útoky paní Pettigrewové na Olympiinu reputaci byly hloupé, ale byl nucen připustit, že nebyly docela nepodložené. Bylo mu jasné, i když Olympia v to odmítala uvěřit, že její pověst může být ohrožena.

Vášeň je něco úžasného, říkal si. Když ji nyní tak intenzivně prožívá, cítí před jejím účinkem a její mocí hluboký respekt. Jako člověk obhajující čest a slušnost však nemá v úmyslu Olympii zničit, i když jí by to zřejmě nevadilo.

Už z dálky slyšel kňučení loveckých ohařů z psince, který patřil k Pettigrewovu domu. Prohlížel si usedlost s velikým zájmem. Farmě se zřejmě dařilo a Jareda maně napadlo, kolik modernizací a vylepšení asi bylo zaplaceno penězi, které patřily Olympii a jejímu strýci.

Vyšel do schodů a hlasitě zaklepal na domovní dveře. Téměř okamžitě je otevřela hospodyně středního věku v šedých šatech, bílém čepečku a zástěře. Nejdřív se zadívala na Jaredovu pásku přes oko.

„Voni budou ten novej Wingfieldovic vychovatel, jak vo něm všici mluvěj, vite?“ otázala se.

„Jsem Chillhurst. Řekněte laskavě Pettigrewovi, že s ním chci mluvit.“

„Von tu nejni,“ opáčila hbitě. „Totiž momentálně nejni v domě.“

„Kde je?“

„Někde ve stáji.“ Dál na něj zírala s dychtivou uchvátceností: „Já jim pro něj dojdu, jestli chtěj.“

„Děkuji. Najdu si ho sám.“

Otočil se a sešel ze schodů. Když míjel dveře od kuchyně, upoutaly ho ječivé, vzrušené hlasy.

„Je to von, povídám,“ říkala hospodyně někomu v domě. „Ten novej vychovatel. Prej je to pirát a prní slečnu Wingfieldovou každou noc vod tej doby, co přijel do domku U lučního potoka.“

„Já jsem slyšela, že bydlí ve staré hájovně na konci cesty, stejně jako ti ostatní, které najala,“ zněla strohá odpověď.

„No, kdo ví, kde tráví noci, ptám se,“ odsekla hospodyně. „Podle mýho se tam může dít cokoliv a nikdo se to nedoví. Chudák slečna Wingfieldová.“

„Nejsem si tak jistá, jestli je k politování.“

„Jak můžete říkat něco takovýho? Je to spořádaná slečna, to zas je,“ trvala na svém hospodyně. „I když krapánek divná. Za to nemůže. Ty její dvě tety ji divně vychovaly.“

„Nikdy jsem neřekla, že by to nebyla spořádaná slečna. Ale je jí pětadvacet, a i kdyby se zbláznila, nikdy se už neprovdá. Aspoň dokud se bude muset starat o ty tři malé nezvedence. Vsadím se, že ji

to náramně baví, nechat se každou noc prznit pirátem. Dovedu si představit horší osudy.“

„Pro slečnu Wingfieldovou teda ne.“ V hlase hospodyně bylo upřímné zděšení: „Jaktěživo vo ní nikdo neřek ani slovo stran nějakýho skandálu, však to dobře víte. Ne, ten zatracenej pirát ji zneužívá, tak je to. Jen pánbůh ví, co s ní v noci dělá.“

„Doufám, že něco zajímavého, už kvůli slečně Wingfieldové.“

Jared zaťal zuby a pokračoval k cíli.

Vůně sena a hnoje ho uvítala o pár minut později při vstupu do stinné stáje. Štíhlý, svalnatý hnědý valach zaržál a zvědavě naklonil hlavu přes dveře stání. Jared přelétl znaleckým pohledem po draze vyhlížejícím koni.

Ze stání na druhém konci spoře osvětlené stáje zaznínal Pettigrewův hlas.

„Zařídil jsem, aby tu klisnu nakryl Henningerův nový hřebec. Má prvotřídní krev, jen co je pravda. Bude mě to stát balík, ale stojí to za to.“

„Arci, pane.“

„Dal jste novou podkovu hnědákovi na levou přední?“ Pettigrew se vynořil ze stání, jezdecký bič v ruce. Následoval ho malý, šlachovitý štolba.

„Včera jsem ho vzal ke kováři,“ oznámil štolba. „Už je jako rybička, pane Pettigrew.“

„Výborně. Chci na něm jet příští týden na místní hon.“ Pettigrew se nepřítomně pleskal přes nohu jezdeckým bičíkem. „Podíváme se na psy.“ Zamžoural proti slunci, které sem svítilo dveřmi, v nichž se rýsovala jakási postava. „Copak je tohle? Kdo je tam?“

„Chillhurst.“

„Chillhurst?“ podivil se a obezřetně na něj pohlédl. „Co, sakra krucinál, děláte v mé stáji?“

„Přišel jsem za vámi na pár slov, Pettigrewe.“

„Tak koukejte, já vám nemám co říct. Vypadněte z mých pozemků.“

„Odejdu brzy, ale až vám řeknu pár věcí, které byste měl vědět.“ Jared střelil pohledem po nasupeně se tvářícím štolbovi: „Navrhuji, abychom rozhovor vedli mezi čtyřma očima.“

„Zatracený arogantní *vychovateli.*“ Pettigrew se zuřivě zaškaredil, ale poslal štolbu ze stáje máchnutím bičíku.

Jared počkal, až štolba zmizí za dveřmi.

„Nebudu vás moc zdržovat, Pettigrewe. Chci jen dvě věci. První je, že už nikdo nebude vyhrožovat slečně Wingfieldové.“

„Vyhrožovat? Jak se opovažujete, pane?“ vyprskl Pettigrew zuřivě. „Já jsem slečně Wingfieldové nikdy nevyhrazoval.“

„Ne; pokud vím, vaše manželka to obstarala za vás,“ odsekl Jared. „To je vedlejší. Stačí jen, když si zapamatujete, že se ty hrozby nebudou opakovat, natožpak aby se uskutečnily.“

„Zatraceně! Trošku moc si o sobě myslíte, vy jeden domýšlivý prevíte. O čem to, k ďasu, mluvíte?“

„Víte velmi dobře, o čem mluvím, Pettigrewe. Slečně Wingfieldové bylo řečeno, že pokud se mě nezbaví, pošlete její synovce pryč.“

„Slečna Wingfieldová by se vás měla okamžitě zbavit,“ bouřil Pettigrew. „Stěží můžete tvrdit, že máte dobrý vliv na tvárné malé chlapce nebo koneckonců na mladou ženu, přístupnou dojmům.“

„Ať je to jak chce, zůstanu na svém místě ve Wingfieldové domácnosti. A jestli se i jen pokusíte odebrat chlapce z péče slečny Wingfieldové, budete toho litovat.“

Pettigrew přimhouřil oči: „Já znám slečnu Wingfieldovou léta, pane. Po pravdě řečeno, počítal jsem se mezi přátele jejích tet, takže do jisté míry cítím odpovědnost za to, co je podle mého přesvědčení pro slečnu Olympii nejlepší. A co víc, nehodlám se od vás nechat zastrašovat, Chillhurste.“

„Ale já vás zastrašit hodlám,“ lehce se pousmál Jared. „Jestli učiníte jeden jediný krok k tomu, abyste chlapce slečně Wingfieldové odebral, postarám se, aby vstoupilo ve všeobecnou známost, jak jste ji systematicky šidil.“

Pettigrew na něj zděšeně zíral, jeho mohutná tvář temně zrudla: „Jak se mě opovažujete obvinit, že jsem ji šidil?“

„Celkem snadno, věřte mi.“

„To je zatracená lež!“

„Ne,“ opáčil Jared. „Je to pravda. Jsem totiž dobře obeznámen s obsahem předchozích zásilek, které jste vyřizoval za slečnu Wingfieldovou. Byl podobný tomu, který jsem za ni vyřizoval já. Proto vím, že to, co jste měl na starosti vy, mělo vynést něco kolem tří tisíc liber, a já se vsadím, že také vyneslo.“

„To není pravda,“ zasyčel Pettigrew.

„Vy jste ty peníze ukradl, Pettigrewe.“

„Nemůžete vůbec nic dokázat, vy parchante!“

„Ale můžu. Mám v Londýně dobrého známého, který by dokázal rychle odhalit všechna fakta. A dám mu pokyny, aby to udělal, pokud nenahradíte, co slečně Wingfieldové dlužíte.“

Brunátná tvář se stáhla vztekem: „Já tě naučím mi vyhrožovat, ty zatracený parchante!“ Prudce šlehl jezdeckým bičem směrem k Jaredovu zdravému oku.

Jared ránu bleskurychle odrazil paží, vyškubl bič Pettigrewovi z ruky a znechuceně jej odhodil stranou. Pak sáhl pod kabát a vytáhl dýku.

Přirazil omráčeného Pettigrewa zády ke dveřím stání a přitlačil mu špičku čepele k hrdlu. „Vy jste mě napadl, Pettigrewe!“

Nemohl od dýky odtrhnout oči. Olízl si rty: „Tohle nemůžete udělat! Dám vás zatknout! Budete viset, Chillhurste, pamatujte si to!“

„To pochybuju. Ale rozhodně můžete o všem promluvit se soudcem. Doporučoval bych vám ale, abyste nejprve bankovním převodem vrátil slečně Wingfieldové peníze, které jí dlužíte z posledních dvou zásilek.“

Pettigrew se otřásl a v očích se mu objevilo zoufalství: „Já je nemám. Už jsem je utratil…“

„Za co?“

„Podívejte,“ šeptal zničeně, „vy to nechápete. Peníze z té první zásilky jsem potřeboval na splacení nějakých čestných dluhů.“

„Vy jste prohrál peníze slečny Wingfieldové v kartách?“

„Ne, ne, v té zatracené karetní partii jsem prohrál statek.“ Pettigrewovi se na čele perlil pot: „Myslel jsem, že jsem hotový. Zruinovaný. A pak přišla Olympia pro radu, jak prodat zásilku zboží od strýce. Bylo to jako vyslyšená modlitba.“

„Ovšem modlitba vaše, nikoliv slečny Wingfieldové,“ upřesnil Jared.

„Chtěl jsem jí to splatit, jen jak si polepším, věřte mi,“ vrhl na Jareda prosebný pohled. „Pak přišla další zásilka a já si uvědomil, že bych mohl provést na farmě různá zlepšení.“

„Takže jste nedokázal odolat, abyste neukradl i peníze z další zásilky.“ Jared se usmál zlověstně sevřenými rty: „A právě vy máte tu drzost nazývat mě pirátem.“

„Zmodernizovaná farma bude mnohem produktivnější,“ pokračoval Pettigrew vážně. „Budu moci velmi rychle slečně Wingfieldové všechno splatit.“

Jared ukázal na drahého valacha: „Ten hnědák byla jedna z těch nezbytných oprav, které jste se cítil povinován tady provést?“

„Člověk přece musí mít pořádného koně na hon,“ dopálil se Pettigrew.

„A nový landaur, ve kterém včera přijela vaše manželka?“

„Pochopte, že si musíme ve vesnici udržovat postavení. Podívejte, Chillhurste, budu moci slečně Wingfieldové všechno splatit do roka nebo dvou. Přísahám.“

„Začnete jí to splácet okamžitě.“

„Zatraceně, člověče, já nemám prachy!“

„Můžete začít shromažďovat nutnou hotovost tím, že prodáte toho hnědého valacha, což by vám mohlo vynést nejméně čtyři nebo pět set guinejí.“

„Prodat hnědáka? Zešílel jste? Zrovna jsem ho koupil.“

„Najdete na něj kupce,“ přikázal Jared. „A až prodáte valacha, měl byste najít někoho, kdo koupí landaur. Vypočítal jsem, že dlužíte slečně Wingfieldové skoro šest tisíc liber.“

„Šest tisíc liber?“ Pettigrew se zatvářil omráčeně.

„Máte dva měsíce na to, abyste přišel s penězi.“

Pustil ho, schoval dýku, vrhl na něho nasupený pohled, obrátil se a vyšel ze stáje. Venku si všiml, že štolba ho pozoruje z psince.

Jared zaváhal, jako by si na něco vzpomněl, otočil se a zamířil ke štolbovi. Stoupl si přímo před něj:

„Předevčírem v noci jste nechal na koberci slečny Wingfieldové blátivé stopy,“ utrousil jakoby nic. „A převrhl jste karafu s brandy. Patrně bych po vás měl chtít, abyste zaplatil tu okenní západku, kterou jste zničil, zrovna jako chci po vašem zaměstnavateli, aby zaplatil peníze, které ukradl.“

Štolbovy oči zděšeně zamžikaly. Chvíli na Jareda nevraživě hleděl a pak začal zbaběle koktat: „Ale koukejte, já nevím, vo čom to mluvíte. Já sem předevčírem v noci ani nikdy jindy v knihovně slečny Wingfieldový nebyl. Přísahám, že jsem to nebyl já, ať rytíř říká, co chce.“

„Já jsem říkal, že šlápoty a karafa a rozbitá západka byly v knihovně?“ otázal se Jared nevinně.

Štolba vytřeštil oči hrůzou, když si uvědomil, jak naivně do pasti spadl: „To nebyla má vina! Já jen dělal, co mi rytíř rozkázal. Nikomu jsem neublížil! Nikdy bych nikomu neublížil. Já jen hledal něco, co

pán chtěl; to je všecko. Von říkal, že mě propustí, jestli se po tom nepodívám.“

„Po čem jste pátral? Po nějakém dopise?“

„Papíry,“ přiznal štolba. „Von mi řek, abych přines všechny poznámky nebo dopisy a tak, co se týká finančních věcí, že je najdu v jejím stole. Ale vůbec jsem to, sakra, nestih. Ten zatracenej pes začal štěkat a pak jsem uslyšel kroky nahoře a rychle jsem odtamtud mizel.“

„Držte se od toho domu co nejdál,“ doporučil mu Jared. „Jestli se tam ještě o něco pokusíte, s největší pravděpodobností nezakopnete o karafu s brandy, ale o mě.“

„Ano, prosím. Já už se k domu ani nepřiblížím.“

Vzhled piráta má jisté výhody, uvědomil si spokojeně Jared, když kráčel zpět k domku U lučního potoka. Lidé pak aspoň berou člověka vážně.

Jared vyšel po schodech, otevřel dveře a byl uvítán chaosem a zmatkem. Vzdálil se sice jen na hodinu, v domácnosti však už vládl rozruch. Zoufale zavrtěl hlavou: Práce vychovatele nikdy nekončí.

Mínótaurus vzrušeně zakňučel, když Jared vstoupil do haly. Ethan a Hugh za hlasitého pokřikování vlekli ze schodů velkou zaprášenou truhlu a Robert na ně křičel pokyny z odpočívadla. Široce se zazubil, když zahlédl Jareda:

„Pane Chillhurste, vy už jste zpátky! Teta Olympia říká, že se dneska nebudeme učit. Balíme na cestu!“

„Vidím, že vaše teta se rozhodla vyrazit k moři bez jakýchkoliv odkladů.“ Pobavila ho Olympiina ráznost. Zajisté se rozhodla uklidit svou malou domácnost do bezpečí.

„Ne, ne, pane Chillhurste.“ Ethan zápolil s koncem obrovské truhly. „Přece jen nejedeme k moři. Jedeme do Londýna.“

„Do Londýna?“ vyděsil se Jared.

„Ano. Není to napínavé, pane?“ zubil se Hugh. „Teta Olympia říká, že když teď máme balík peněz, využijeme je k cestě do Londýna. My tam totiž nikdy nebyli, víte?“

„Teta Olympia říká, že ten výlet bude moc poučný,“ vysvětloval Robert. „Prý budeme navštěvovat muzea a podíváme se do Vauxhallských zahrad a uvidíme všechno zajímavé.“

„Teta Olympia říká, že v některém parku bude určitě jarmark a taky ohňostroj a budeme jíst zmrzlinu a uvidíme stoupat balon,“ překotně chrlil informace Ethan.

„Prý půjdeme do divadla, kde se to jmenuje U Astleyho, a tam mají akrobaty a kouzelníky a cvičené poníky," kasal se Hugh. „Četla o nich v inzerátech v londýnských novinách."

„Aha," nadzvedl obočí, když se objevila paní Birdová se stohem složených košil. „Kde je slečna Wingfieldová?"

„V knihovně." Paní Birdová se tvářila chmurně: „Todle sou samý nesmysly. Nechápu, proč nemůžem zůstat na fleku jako normální lidi. Nejni přece třeba hnát se do Londýna."

Ignoroval ji. Vstoupil do knihovny a zavřel dveře. Olympia seděla u stolu, hlavu skloněnou nad londýnskými novinami. Rychle vzhlédla, když ho uslyšela vstupovat do místnosti.

„Jarede! Totiž pane Chillhurste – vy už jste zpátky?" Úzkostlivě ho pozorovala: „Šlo to dobře?"

„Rytíř Pettigrew už nebude obtěžovat vás ani chlapce. Všechno vám vysvětlím později. Povězte mi, co má znamenat ta cesta do Londýna?"

„Famózní nápad, že?" oslnivě se usmála. „Napadlo mě, že s třemi tisíci liber, které jsme obdrželi za strýčkovo zboží, si můžeme dovolit výlet do Londýna. Bude to pro chlapce báječná zkušenost a já aspoň budu pátrat po nějakých důležitých informacích ohledně deníku."

„Pátrat?"

„Ano. Ráda bych nahlédla do některých map Západní Indie, které patří Společnosti pro cesty a bádání. Deník se zmiňuje o ostrovu, který zřejmě nedokážu lokalizovat na žádné z mých map."

Jared zaváhal a v duchu zvažoval potenciální problémy, související s cestou do Londýna. „Kde chcete bydlet?"

„Najmeme si na měsíc nějaký dům. To by mělo být jednoduché, ne?"

„Ne."

Užasle zamžikala: „Prosím?"

Jared si připomněl své postavení a uvědomil si, že na okamžik vypadl z role. Má od Olympie rozkazy přijímat, ne je dávat. Naneštěstí vydávat rozkazy bylo pro něj stejně přirozené jako nutné.

„Cesta do Londýna zrovna v téhle chvíli mi připadá jako velmi nerozumný nápad, slečno Wingfieldová," zkusil to opatrně.

„Pročpak?"

„Především bych byl nucen si také najít ubytování. To by s největší pravděpodobností bylo značně vzdálené od domu, který si obstaráte

vy. Nezamlouvá se mi představa, že byste byla s chlapci v Londýně v noci sama," delikátně se odmlčel. „Ne po tom, co se tady stalo předevčírem v noci."

„Myslíte to, že se někdo plížil po knihovně?" zamračila se.

„Přesně tak," souhlasil uhlazeně. „Nemůžeme nic riskovat, slečno Wingfieldová. Tady na venkově jsem jen kousek od vás. Rozhodně bych slyšel, kdybyste volala o pomoc."

Je to jen další malý podvůdek, přesvědčoval sám sebe. Brzy jí řekne, že vetřelcem v knihovně byl zcela určitě Pettigrewův štolba. Prozatím potřebuje věrohodnou záminku, aby se vyhnul téhle potřeštěné cestě do Londýna.

Olympia zaváhala a pak se jí v očích objevil výraz zadostiučinění: „Řešení je nasnadě. Budete ve městě bydlet u nás."

„U vás? Myslíte v tomtéž domě?" Při té myšlence se téměř zapotácel.

„Samozřejmě. Není třeba přidělávat si výdaje placením dalšího ubytování pro vás. To jsou vyhozené peníze. A co víc, jestliže musíme podniknout kroky, abychom se uhájili před Strážcem, ať je to kdo chce, pak byste zcela logicky měl být pořád nablízku."

„Nablízku," opakoval dost nechápavě.

„Pod jednou střechou," vysvětlila ochotně.

„Aha." *Pod jednou střechou.* Obával se, že se netváří příliš inteligentně.

Představa, že by trávil noci pod jednou střechou s půvabnou Sirénou, mu stačila vzít dech. Bezpochyby bude spát v sousední ložnici. Uslyší, až se bude ráno oblékat, a bude naslouchat, jak se v noci svléká.

V Jaredově mysli vířily tisíce nejfantastičtějších vidin. Potká Olympii na chodbě, až se půjde koupat. Sejde se s ní na schodech, až půjdou na snídani nebo pozdní večerní šálek čaje. Bude jí nablízku ráno, v poledne a večer.

Zešílím, říkal si, ta vášeň mě pohltí. Budu schopen odolat nepřetržitému vábení Sirény?

Bude to nebe, žít s Olympií pod jednou střechou. Nebo peklo.

„Je v mém plánu nějaký problém, pane Chillhurste?"

„Řekl bych, že ano." Poprvé v životě mu bylo nadmíru zatěžko uvažovat jasně a rozhodně. „Ano. Je tu problém," přiznal.

Tázavě naklonila hlavu ke straně: „Jakýpak?"

Zhluboka vdechl, aby se uklidnil: „Slečno Wingfieldová, musím vám připomínat, že vaše pověst tady už visí na vlásku? Jestliže s vámi pojedu do Londýna a budeme bydlet pod jednou střechou, záhy z vaší pověsti nezbyde zhola nic.“

„Moje pověst mi starosti nedělá, pane, ale naopak jsem si vědoma, že musíme pečlivě ochraňovat tu vaši. Koneckonců, jak už jsem někdy říkala, nemůžete si dovolit, aby vás do příštího místa provázely nějaké klepy.“

Jared se tohoto argumentu vděčně chopil jako jediného, který byla zřejmě ochotna vzít v úvahu. „Výtečný postřeh, slečno Wingfieldová. Nejrůznější řeči mohou vychovateli dost uškodit, jak jste moudře poznamenala.“

„Žádný strach, pane. Ani by mě nenapadlo nějakým způsobem ohrozit vaši reputaci.“ Konejšivě se usmála: „Ale nezdá se mi, že by se tu rýsovaly nějaké těžkosti. Koneckonců, nikdo v Upper Tudway nebude vědět, že v Londýně bydlíme ve stejném domě.“

„Aha… inu… ano, je to tak, nicméně…“

„A nikdo v Londýně vás nezná, leda ten přítel, který prodal zboží strýčka Artemise. A ten vás dozajista pomlouvat nebude, ne?“

„Aha...no…“

„To je přece něco jiného, než kdybychom chodili do společnosti. Po pravdě řečeno, v davu, který je v tak velkém městě jako Londýn, budeme docela anonymní.“ Uchechtla se: „Kdo by si nás mezi tolika lidmi vůbec všiml, natož aby nás pomlouval?“

Jared se pracně snažil použít zdravý selský rozum: „Třeba majitel domu, který si najmete. Možná členové Společnosti pro cesty a bádání, jež chcete kontaktovat. Myslím, že by o nás mohlo mluvit hodně lidí, slečno Wingfieldová.“

„Hmmm,“ zabručela a poťukávala brkem o desku psacího stolu.

Jaredovi se výraz v její tváři vůbec nezamlouval. „Slečno Wingfieldová,“ útočil dál, „dovolte, abych vám sdělil, že mladá dáma ve vašem postavení prostě nemůže…“

„Už to mám,“ prohlásila zčistajasna. „Máte co?“

„Dokonalé řešení. Kdyby nás odhalili a zdálo se, že je vaše pověst v ohrožení, budeme předstírat, že jsme manželé.“

Ohromeně na ni zíral, neschopen slova.

„No, pane? Co tomu říkáte?“ nedočkavě chtěla znát jeho názor. Když nereagoval, jemně ho vybídla: „Nepřipadá vám to jako nesmírně mazaný plán?“

„Aha… no.“

„Ale jděte, pane Chillhurste. Je to přece zcela logické, nejen kvůli úsporám, ale také kvůli bezpečí, o němž jste se sám zmiňoval. Myslím, že inteligentnější řešení problému neexistuje.“

Toužil sdělit jí, že inteligence je komodita, jíž shledává v této záležitosti až překvapivý nedostatek, ale nějak nemohl nalézt vhodná slova. Představa, že s ní bude nejen žít v jednom domě, ale ke všemu ještě předstírat, že jsou manželé, ho přiváděla k nepříčetnosti.

Vábivá píseň Sirény ho přivádí k šílenství.

„Jak to vysvětlíte synovcům?“ vypravil ze sebe nakonec.

Olympia se krátce zadumala, pak se její nádherný úsměv vrátil s plnou intenzitou:

„Nemusí o tom přece vůbec vědět. Je vysoce nepravděpodobné, že by přišli do kontaktu s nějakými dospělými, které by napadlo vyptávat se jich na naše vztahy. Vy jste jejich vychovatel, nic více a nic méně. Nikdo se o to přece hlouběji nebude zajímat. Nemám pravdu?“

„Nejspíš ano,“ přikývl značně neochotně. Dospělí vskutku zřídkakdy přicházejí do styku s malými dětmi.

„A navíc nebudeme zvát návštěvy, takže věřím, že v téhle oblasti žádné problémy nenastanou,“ pokračovala nadšeně, pyšná, jak to dobře vymyslela.

„Směřujeme ke katastrofě,“ zamumlal truchlivě pod vousy.

„Co říkáte, pane Chillhurste?“

„Nic, slečno Wingfieldová. Vůbec nic.“

A tak je v jediném okamžiku, pomyslel si zničeně, pryč zdravý rozum, o nějž jsem usiloval a k němuž směřuji celý život, i logické a praktické uvažování.

Není už tím mužem, jímž byl ještě před několika dny, není už vyrovnaným obchodníkem bez zrádné fantazie, který se naivně vydal koupit nějaký pitomý deník s čistě pragmatickým úmyslem zabránit, aby se zbytek jeho rodiny nedostal do maléru. Místo toho je troskou ve spárech všepohlcující touhy; je bohatýrem vznášejícím se na křídlech vášně. Je básník, snílek, romantik.

Je idiot.

Všechno by bylo mnohem jednodušší, kdyby neopustil přímou cestu za deníkem a nevyslyšel volání Sirény.

Pohlédl na Olympiinu půvabnou tvář plnou naděje a zdálo se mu, že slyší, jak příboj naráží o skálu. V duchu se smířil s osudem.

„Nevidím důvod, proč by váš plán neměl fungovat, slečno Wingfieldová,“ pronesl dutým hlasem. „Vypadá to jako docela logické a současně by to mohlo poskytnout vašim synovcům výchovný podnět.“

„Já věděla, že nakonec uznáte, jak je můj plán chytrý,“ zajásala.

„Zcela správně. A dovolte, abych vás zbavil starostí s hledáním domu k pronajmutí. Jako váš obchodní zástupce slibuji opatřit vhodnou rezidenci.“

„Děkuji vám, pane Chillhurste! Děkuji vám z celého srdce. Opravdu nevím, co bych si bez vás počala.“

7

Přednáškový sál Musgraveova institutu byl při vyprávění pana Blancharda o cestách po Západní Indii zaplněn jen zčásti.

„Zdaleka tu není takový nával, jako když pan Elkins hovořil tak báječně o cestě po jižních mořích," sdělovala Olympii buclatá žena, sedící vedle ní. „Obávám se ale, že projev pana Blancharda není zdaleka tak zábavný jako pana Elkinse."

Olympia nemohla nic namítnout. Pan Blanchard byl očividně velmi zcestovalý muž, obdařený vysoce všímavým zrakem, ale nedostávalo se mu základní kvalifikace k tomu, aby mohl mluvit na veřejnosti: nedokázal obecenstvo pobavit.

Olympia navštívila přednášku s tím, že získá nové informace o zeměpisné poloze Západní Indie. Z deníku pochopila, že jedním z klíčů k řešení hádanky je lokalizovat nepatrný ostrov, o němž se Claire Lightbourneová zmiňuje, kousíček země na sever od Jamajky.

Pokusila se vysvětlit to předešlého večera Jaredovi, když popíjeli obvyklou večerní brandy, ale on jako obvykle změnil téma.

Olympia, Jared a zbytek domácnosti včetně Mínótaura se v Londýně zabydloval už třetí den. Tohle byla její první výprava na akci pořádanou Společností pro cesty a bádání a docela se na ni těšila.

Naneštěstí ji nudná řeč pana Blancharda neupoutala. Pohledem na malé hodinky, přišpendlené k živůtku, zjistila, že Jared a chlapci ji přijdou vyzvednout až za půl hodiny.

Jared. V tajných myšlenkách ho oslovovala křestním jménem. Stupeň důvěrnosti, který, jak cítila, mezi nimi narůstal, jí znemožňoval myslet na něj jako na pana Chillhursta. Dávala si však pozor, aby ho oslovovala jaksepatří příjmením, kdykoli s ním mluvila nahlas.

Vyžadovalo však značnou sílu vůle, aby zůstala ve formální rovině, když mu byla nablízku. Pokaždé když na něj narazila v hale nebo na schodech, málem ji překonávala touha vrhnout se mu do náručí; společné večery v její pracovničce začínaly být takřka k nesnesení. Olympia nevěděla, jak dlouho se ještě dokáže držet.

K vzrušujícímu napětí přispívalo vědomí, že Jared je nucen vyvíjet stejné sebeovládání, kdykoli je jí nablízku.

Zrovna dnes ráno došlo k dalšímu srdcervoucímu setkání před dveřmi jeho ložnice. Spěchala dolů na snídani a neviděla na cestu přes stoh časopisů a glóbus, které nesla. Jared právě vyšel na chodbu.

Srážka, jež nastala, byla činem osudu, i když Olympia v koutku duše uvažovala, jestli ji nakonec podvědomě nenaplánovala. Přesně věděla, kdy Jared – muž, který si nade vše cení pořádku a pravidelnosti – vyjde z ložnice. Po třech dnech, kdy ho ráno i večer slyšela za zdí, jež je oddělovala, Olympia věděla, že se Jared vydá dolů úderem sedmé.

„Dobrotivé nebe! Prosím za prominutí," zapotácela se a pevněji popadla glóbus, když jí vstoupil do cesty.

I když se objevila z té strany, kde neměl oko, zareagoval hbitě a bez zaváhání a obratně zachytil glóbus, který jí málem vypadl z rukou.

„Promiňte, slečno Wingfieldová. Vyspala jste se dobře?"

Byla jeho blízkostí v časnou ranní hodinu tak vyvedena z míry, že jí bylo zatěžko odpovědět i na jednoduchou otázku. Několik vteřin na něj mlčky třeštila oči a zoufale si přála, aby využil příležitosti a políbil ji.

„Ano, vyspala jsem se velmi dobře, pane Chillhurste," pronesla škrobeně, zklamána, že se nedočkala ani náznaku toho, že by se pokusil přiblížit své rty k jejím. „A vy?" Jak má tohle vydržet každé ráno celý dlouhý měsíc? uvažovala panicky.

„Poslední dobou nemám moc času na spaní," přiznal a sklouzl pohledem na její ústa. „V noci místo spánku myslím na tebe, Siréno," dodal roztouženě.

„Ach Jarede," vydechla. „Totiž pane Chillhurste," opravila se. Hluboká touha jí způsobovala zvláštní slabost. „Já na vás taky myslím skoro celou noc."

Jared se spiklenecky pousmál: „Jedné krásné noci budeme muset s naším problémem něco udělat, nebo se jinak nikdy nevyspíme."

Olympia vykulila oči porozuměním i nevolí: „Ano, ovšem, bezpochyby vám dělám strašný zmatek v časovém rozvrhu. Mrzí mě, že narušuji váš řád, pane, neboť vím, jak je to pro vás důležité. Uvědomuji si, že ze zdravotních důvodů je nezbytně nutné pořádně se v noci vyspat."

„Nejspíš to přežiju, slečno Wingfieldová."

A pak ji *opravdu* políbil, přímo na chodbě. Byl to rychlý, kradmý polibek, poté co se rozhlédl, aby se ujistil, že žádný z chlapců zvědavě nevykukuje ze dveří.

Pak vzal opatrně glóbus a odnesl ho dolů.

Olympii připadalo, že ji rty po polibku dosud brní. Poposedla na židli a pokusila se znovu upnout myšlenky na přednášku.

Shrben nad poznámkami na řečnickém pultíku pokračoval pan Blanchard s obdivuhodnou jednotvárností, která už několik osob v obecenstvu uspala. „Kromě cukru exportují ostrovy v Západní Indii rozličné zboží včetně tabáku, kávy, lastur a řeziva. Musí ovšem dovážet takřka vše, čeho je nutně zapotřebí k civilizovanému životu.“

Olympiiny myšlenky se opět začínaly zatoulávat. Byla tady, aby se dozvěděla něco o ztracených ostrovech a legendách, ne o exportu a importu. Aby se zabavila, kradmo si prohlížela posluchače. Většinou to byli členové Společnosti pro cesty a bádání, která přednášku pana Blancharda sponzorovala. Bezpochyby si s některými z nich dopisovala. Uvažovala, jak by se měla po přednášce představit.

„Navštívila jste i ostatní přednášky z tohoto cyklu?“ šeptem vyzvídala buclatá paní, ruku v rukavičce před ústy.

„Ne,“ přiznala Olympia tlumeně. „Jsem členkou Společnosti, ale v Londýně jsem teprve krátce. Neměla jsem až do nynějška příležitost navštívit nějakou z veřejných přednášek.“

„Škoda že jste začala zrovna touhle. Proslov pana Duncana o otomanské říši byl úplně fascinující.“

„Těšila jsem se na přednášku, protože mě zvlášť zajímá geografie Západní Indie.“

Žena se naklonila blíž: „Skutečně? Pana Torberta a lorda Aldridgeho také. Rozhodně se s nimi musíte seznámit.“

To Olympii potěšilo. „Moc ráda bych je poznala. Četla jsem ve čtvrtletníku jejich články o Západní Indii.“

„Oba tu dneska jsou. Sedí samozřejmě co nejdál od sebe,“ uchechtla se. „Nejspíš víte, že jsou těžcí rivalové. Válčí spolu už léta.“

„Opravdu?“

„S radostí vás představím. Ale nejprve dovolte, abych se sama představila. Jsem paní Daltonová.“

„Já slečna Wingfieldová z Upper Tudway v Dorsetu,“ řekla Olympia rychle. „Moc mě těší, paní Daltonová.“

Paní Daltonová vykulila oči nečekaným překvapením: „Snad ne slečna Wingfieldová, co píše báječné zajímavé články o legendárních pokladech a neobvyklých zvyklostech v cizích zemích?“

Olympia se zarděla. Bylo to poprvé, co ji někdo doopravdy pochválil za její práci. Nikdo v Upper Tudway se nikdy ani neobtěžoval číst čtvrtletník Společnosti.

„Napsala jsem jeden či dva články toho druhu, ano,“ přiznala, jak doufala, skromně.

„Má milá, tohle je velmi vzrušující, nejen pro mě, ale i pro několik dalších členů Společnosti. Jen co pan Blanchard dokončí přednášku, musím vás všem představit.“

„To je od vás moc hezké.“

„Vždyť vy sama jste prakticky legendou, milá slečno Wingfieldová. Představte si, že Torbert a Aldridge zrovna tuhle říkali, že by je ani nenapadlo odjet z Anglie, aniž by s sebou vzali jeden či dva z vašich článků, jimiž se na svých cestách budou řídit.“

„Vystupuješ jako vychovatel? Neslýchané. Jakou ďábelskou hru hraješ, Chillhurste?“ Felix Hartwell zamžoural na Jareda napůl pobavenýma a napůl uctivýma očima.

„Nejsem si vůbec jistý, jestli na to znám odpověď, Felixi.“ Jaredova ústa se zkřivila v sarkastickém úšklebku. Nespouštěl pohled z Ethana, Hugha a Roberta, kteří se opodál snažili dostat do vzduchu draka.

Zakoupili ho krátce poté, co společně doprovodili Olympii do Musgraveova institutu a odvedli ji až do přednáškového sálu. Zatímco se chlapci zabavili s drakem, Jared vzkázal pro Felixe.

Objevil se během několika minut, měl stejně nábožnou úctu k dochvilnosti, byla to jedna z jeho vlastností, jichž si Jared na svém důvěryhodném obchodním zástupci cenil. Už dlouhé roky se jim dobře spolupracovalo a Jared považoval Felixe za jediného skutečného přítele, jemuž mohl důvěřovat.

Po pravdě řečeno, oba muži si byli v mnoha ohledech velmi podobni. Oba měli klidnou – dalo by se spíše říci, že pro mnohé nudnou – povahu. Své city drželi pevně na uzdě a vynikali logickým, pragmatickým přístupem jak k osobním, tak k obchodním záležitostem.

Ale poslední dobou se všechno změnilo. Jared uvažoval, jak by Felix reagoval, kdyby se dozvěděl, že jeho zaměstnavatel se stal bezmocnou obětí vášně.

Felix se ušklíbl: „Znám tě moc dobře, než abych věřil, že nevíš, co a proč děláš, Chillhurste. Nikdy neuděláš nic, aby sis to předem nepromýšlel a nenaplánoval.

Nemáte v povaze jednat z rozmaru či okamžitého popudu, pane."

„Máš před sebou úplně jiného muže." Pohlédl na Felixe a krátce se zazubil.

Ten jeho pohled užasle opětoval, což Jareda nepřekvapovalo. Koneckonců, on sám si teprve zvykal na nové stránky své osobnosti. Žádný div, že je Felix jako omráčený a poněkud zmatený tou přeměnou.

Ačkoliv s ním často korespondoval, už několik měsíců Jared svého obchodního zástupce neviděl. Naposled Felix přijel do Jaredova domu na ostrově Flame u devonského pobřeží, aby tu strávil čtrnáct dní kontrolou obchodních plánů Flamecrestů.

Jared jen zřídkakdy cestoval do Londýna. Daleko raději měl malebně členitou krajinu ostrova než povrchní, byť oslnivé pozlátko velkoměsta.

Ačkoliv ho nevídal často, Jaredovi připadalo, že se Felix za dobu, co se znali, téměř nezměnil. Byl to městský člověk s měkkými dlaněmi a módním střihem oblečení. Přívětivá, upřímná tvář skrývala prohnanou inteligenci, jíž si Jared vysoko cenil.

„Proměněný? Ty?" uchechtl se Felix. „To sotva. Ještě jsem nepoznal pečlivějšího stratéga. Pracovat u tebe je jako pracovat pro nejlepšího šachistu. Nedokážu si vždycky dost dobře představit, jak tahy dopadnou, ale poučil jsem se, že ty jsi vždycky pánem partie."

„Tentokrát nehraju šachy." Jared s potěšením pozoroval, jak pestrobarevný drak stoupá do vzduchu. Ethan a Hugh se s jásotem rozběhli za Robertem, který uháněl pryč s provázkem v ruce. „Abych řekl pravdu, stal jsem se bezmocnou hračkou osudu. Jsem momentálně docela jako ten drak. Tvor předurčený k tomu, aby ho unášely vzdušné víry."

„Prosím, pane?"

„Můžu ti říci, Felixi, že jsem podlehl mocným silám nezkrotné vášně."

„Nezkrotné vášně? Ty? Chillhurste, mluvíš s Felixem Hartwellem. Dělám ti v Londýně agenta už skoro deset let. Vím o tvých

obchodech i o tom, jak je řídíš, víc než kdo jiný na této planetě. Mám tušení, že o tobě vím dokonce víc než všichni ostatní, protože jsme si povahově podobní.“

„To je pravda.“

„Ovšemže je. A pokud by existovala jedna jediná věc, kterou o tobě vím najisto, pak to, že ty rozhodně nejsi člověk, který se řídí jakýmikoli vášněmi. Jste vzor sebeovládání, pane,“ dodal s komickou úklonou.

„Už ne.“ Jared si vzpomněl na polibek, který dal Olympii ráno na chodbě, a projela jím horká vlna rozkoše. Bydlet pod jednou střechou s objektem své touhy bylo opravdu sladce trýznivé, jak si představoval. Jedinou útěchou mu bylo vědomí, že Olympia trpí také. „Uslyšel jsem volání Sirény a jsem ztracen.“

„Sirény?“ Felix se tvářil dost nechápavě.

„Sirény jménem slečna Olympia Wingfieldová.“

„Pane, vy se bavíte na můj účet?“ zeptal se Felix neomaleně. „Protože pokud ano, rád bych, abys přestal žertovat.“

„Běda, já nežertuji.“ Ve stručnosti vylíčil Felixovi krátký přehled dosavadních událostí, vynechal pouze veškeré souvislosti s deníkem. Deník, koneckonců, už není důležitý. „A víš, co se stalo, Felixi? Představ si, že poprvé v životě začínám chápat ztřeštěnosti členů mé rodiny.“

„Dovol, abych ti odporoval, Chillhurste: nikdo nemůže chápat jejich bizarní výstřelky a kousky. Neurážej se, ale jediný myslící člen klanu jsi ty a sám to dobře víš.“

„Krev se zřejmě nezapře,“ pousmál se Jared. „Kdo by mohl uvažovat rozumně a logicky, když ho spalují plameny vášně?“

Felix ztuhl a stroze, uraženě se uklonil: „Mylorde, omlouvám se, ale nic z toho nechápu. Představa, že se vydáváte za vychovatele, abyste získal podivnou slečnu Wingfieldovou, je neuvěřitelná. Vy nejste z těch, kteří jednají na základě vášní.“

Jareda opustil humor: „Měl bych tě na něco upozornit, Felixi. Nechci, aby se cokoliv z toho, co jsem ti řekl, dostalo dál. V sázce je pověst slečny Wingfieldové.“

Felix střelil po Jaredovi rychlým, pátravým pohledem a pak se odvrátil. „Po všech těch letech,“ řekl velmi tiše a trochu dotčeně, „jsem doufal, že mi už důvěřuješ. Sám ses mnohokrát přesvědčil, že neprozradím žádné informace, natož důvěrné.“

„Samozřejmě ti důvěřuji," pospíšil si Jared s ujištěním. „Jinak bychom se takhle nebavili. Tak tedy: kromě toho, že živé duši neprozradíš, že jsem zaměstnán jako vychovatel synovců slečny Wingfieldové, tě musím požádat, abys nikomu neříkal, že jsem vůbec v Londýně."

Felixův výraz se rozzářil pochopením, v očích se mu zračila prudká úleva: „Aha, pak skutečně chystáš jeden z tvých neblaze proslulých chytrých plánů. Já to věděl!"

Jared neviděl důvod, proč by měl něco vysvětlovat, eventuálně ho vyvádět z omylu. Koneckonců, romantická vášeň je ryze soukromá záležitost. „Budeš tak hodný a udržíš v tajnosti mou přítomnost ve městě?"

„Samozřejmě." Felix zamyšleně přimhouřil oči: „Je mi to jasné. Protože do Londýna skoro nejezdíš, a když už tu jsi, tak stejně nikdy nechodíš do společnosti, nejspíš se po tobě nikdo nebude ptát. Je to tak?"

„Právě to jsem si říkal. Počítám i s tím, že jen velmi málo lidí mě zná od vidění."

„A je opravdu velmi malé riziko, že by tě ta hrstka lidí, která tě zná, poznala." Felix se zatvářil sarkasticky. „Nejspíš nemáš v plánu pohybovat se v urozených kruzích a nikoho ani nenapadne hledat tě v malém domku na Ibberton Street."

„Ten domek je přesně to, co jsem chtěl, Felixi. Dokonale vyhovuje představám a potřebám skromné venkovské rodiny. Pokud se budu vyhýbat klubům a elegantním sešlostem, měl bych se pohybovat po Londýně v naprosté anonymitě."

Felix se uchechtl: „Patrně by ses mohl nepovšimnut projíždět i po Hyde Parku, pokud bys s sebou měl ty své tři svěřence. Lidé vidí jen to, co očekávají a co chtějí vidět. Myslíš, že si někdo všimne vikomta Chillhursta v roli vychovatele?"

„Výborně, přesně s tím počítám." Jaredovi se ulevilo, že inteligentní, uvážlivý Felix našel v tomhle bláznivém plánu logiku. Jared tušil, že na svůj vlastní úsudek už by se raději neměl spoléhat. „Měli bychom být všichni zcela v bezpečí," dodal.

Felix po něm úkosem vrhl tázavý pohled: „V bezpečí před čím?"

„Před katastrofou."

„Před jakou katastrofou?"

„Přece před odhalením, samozřejmě. Vždycky existuje hrozba, že člověka něco nečekaně prozradí, a já se obávám důsledků. Ještě je příliš brzy.“

Felix se začal znovu tvářit ustaraně: „Příliš brzy?“

„Ano. Zlákat Sirénu je složitá věc, příteli, a já s tím nemám žádné zkušenosti. Nechtěl bych, aby mi celý projekt spadl na hlavu dřív, než se položí řádné základy.“

Felix těžce vzdychl: „Kdybych tě neznal, řekl bych, že už jsi stejně divný jako zbytek tvé rodiny.“

Jared ho se smíchem plácl po rameni: „Z té možnosti mi běhá mráz po zádech.“

„Neurážej se, Chillhurste, ale vskutku začínám mít ten dojem.“

„Nedělej si starosti, Felixi. Mě pravda nemůže urazit. Nikdo nemůže popřít, že moje rodina je proslulá naprostou originalitou svých členů.“

„Ano.“ Felix zaváhal: „Snad bych se měl ještě zmínit o jedné věci, kterou bys možná měl vědět.“

„Copak to je?“ zavětřil.

„Demetria Seatonová je ve městě. Je teď lady Beaumontová, jak asi víš.“

„Ano, to vím,“ potvrdil klidně.

„Slyšel jsem, že lord Beaumont přijel do Londýna hledat další lék na svůj malý, ale zřejmě dosti vytrvalý problém.“

„Pořád nemůže počít dědice?“

„Nikdy mě nepřestane udivovat, jak jsi dobře informovaný, Chillhurste, vzhledem k tomu, že skoro nikdy nejezdíš do Londýna. Máš úplnou pravdu. *On dit,* že Beaumont nedokáže současné manželství ani konzumovat.“

„Skutečně?“ podivil se, ale řekl si, že to bude Demetrii sotva vadit.

„Očividně ani přítomnost půvabné lady Beaumontové v jeho loži nestačí, aby překonal impotenci,“ zamumlal Felix.

„Škoda. Ale troufal bych si vyslovit názor, že lady Beaumontová není s tímto stavem věci nespokojená.“

„V tom máš taky pravdu, podle toho, co se povídá.“ Felix pozoroval draka, ladně se vznášejícího nad jejich hlavami. „Jestli Beaumont nesplní povinnost vůči titulu, zdědí celé jeho jmění lady Beaumontová.“

„Ano.“ A bezpochyby přenechá značnou část financí svému zatracenému bratru Giffordovi, jehož neomezený přístup k penězům učiní ještě odpornějším.

Gifford byl Demetriin jediný pokrevní příbuzný a ona jím byla celá unesená. Jared byl přesvědčen, že její přehnaně ochranitelský postoj k mladšímu bratrovi vyústil v jediný výsledek: Gifford se stal rozmazleným, svévolným, horkokrevným prostopášníkem, kterého s největší pravděpodobností jednoho krásného dne někdo zabije.

Jared se znechuceně ušklíbl, když si připomněl večer před třemi lety, kdy ho Gifford vyzval na souboj. Požadavek setkat se za svítání s pistolemi přišel ani ne hodinu poté, co Jared zrušil své zasnoubení s Demetrií.

Gifford byl bez sebe vzteky. Tvrdil, že Jared jeho sestru ponížil, a dožadoval se zadostiučinění.

Jared samozřejmě odmítl; v těch dnech ještě byl rozumný muž se smyslem pro logiku a v souladu s tím také tak reagoval. Nenacházel pražádný smysl v tom, aby riskoval život svůj nebo mladého Gifforda v souboji, který by stejně nic nevyřešil.

Jeho odmítnutí setkat se s ním na poli cti vedlo k tomu, že se mladík rozvzteklil ještě víc a označil Jareda za zbabělce.

„Protože je Beaumontovi skoro sedmdesát a netěší se valnému zdraví,“ sděloval Felix, „s největší pravděpodobností se z lady každou chvíli stane velmi bohatá vdova.“

„Zvlášť pokud Beaumont uspíší svůj odchod příliš energickou léčbou impotence.“

Felix se chladně usmál: „Bude zajímavé sledovat, jestli Beaumont najde na to, co ho souží, nějaký lék.“

„Přeju mu co největší štěstí,“ pronesl Jared.

„Ano?“ nedokázal skrýt překvapení Felix. „Myslel jsem, že by tě mohlo zajímat, že lady Beaumontová bude možná brzy volná.“

Jared pokrčil rameny: „Její volnost nebo nevolnost mě už nezajímá.“

„Ne? Je prý krásnější než kdy dříve a řeči o jejím milenci ustaly dávno předtím, než se s ní Beaumont oženil.“

„Vážně?“ zeptal se Jared bez valného zájmu. Téma Demetriin milenec bylo jedním z mála, o němž s Felixem nikdy nehovořil. Vlastně o tom nikdy s nikým nemluvil.

Věděl, že když náhle zrušil zasnoubení, vyrojily se všelijaké dohady, ale od všech se distancoval a jakýkoliv klep odmítal vyvrátit či potvrdit.

„Jestli má lady Beaumontová v současnosti nějakou lásku," pokračoval Felix, „výtečně se jí daří udržet to v tajnosti."

„To by ani nemusela," usoudil Jared chladně. „Beaumont by stěží něco namítal proti tomu, aby jeho žena měla milence, když on sám se nezmohl na dědice."

„To je celkem pravda." Felix se na chvíli odmlčel. „A teď k té druhé záležitosti," nadechl se zhluboka.

„Nic nového najevo nevyšlo, předpokládám."

Zavrtěl hlavou: „Obávám se, že jsem nezjistil žádné další informace. Tu defraudaci zřejmě zařídil kapitán lodi; byl jediný, kdo něco takového mohl udělat."

„Přesto bych měl raději nějaký důkaz, než ho propustím."

Felix pokrčil rameny: „To chápu, Chillhurste, ale v takovýchto případech je většinou takřka nemožné objevit důkazy. To bývá u zpronevěr to nejtěžší. Velmi těžko se sleduje jakákoliv stopa."

„Zdá se." Chvíli mlčky pozoroval draka a poslouchal Ethanový a Hughovy veselé povzbudivé výkřiky. „Počkejme ještě chvíli, Felixi," rozhodl. „Nemám chuť zrovna teď proti tomu kapitánovi něco podnikat."

„Jak myslíš."

„Zatracená práce," posteskl si Jared potichu. „Nezamlouvá se mi, že mě někdo podvádí. Nerad dělám hlupáka."

„To je mi dobře známo, Chillhurste."

Chvíli bylo ticho, oba pozorovali hrající si chlapce.

Jared vytáhl z kapsy hodinky: „Musíš mě omluvit, Felixi. Za chvíli mám schůzku a obávám se, že nějakou dobu potrvá, než přesvědčím své svěřence, aby dostali draka zpátky na zem. Musím vyrazit."

„Mnoho štěstí, Chillhurste. Když mě budeš potřebovat, jsem k dispozici jako vždy."

„Nevím, co bych si bez tebe počal, Felixi," pokývl hlavou na rozloučenou a vyrazil přes trávník pro Ethana, Hugha, Roberta a draka. Už byly skoro čtyři hodiny – čas vyzvednout Olympii z Musgraveova institutu.

Trvalo skoro dvacet minut, než dal Jared dohromady chlapce, draka a drožku. Zatímco najatý kočár rachotil přeplněnými ulicemi, pozorně sledoval hodinky.

Robert odtrhl pohled od fascinující vyhlídky za oknem drožky. „Přijedeme pozdě, pane?“ ptal se, když viděl, jak Jared zasouvá hodinky do kapsy.

„Doufám, že ne. Při troše štěstí se přednáška protáhne, to se obvykle stává.“

Ethan kopal patami o spodek sedadla. „Můžeme dostat ještě zmrzlinu, až vyzvedneme tetu Olympii?“ vyzvídal.

„Jednu zmrzlinu už jsi dnes odpoledne měl.“

„Ano, já vím, ale to už je kolik hodin a mně je zase horko.“

„Vsadím se, že teta Olympia by si zmrzlinu moc ráda dala, pane,“ vmísil se Hugh s altruistickým výrazem, který Jareda nezmátl ani na okamžik.

„Myslíš?“ předstíral, že nad tím uvažuje.

„Ach ano, pane.“ K nevinnému pohledu se přidružila dychtivá nedočkavost. „Určitě.“

„Uvidíme, co na to řekne ona sama.“ Vyhlédl z okna: „Jsme na místě. Vidíte tetičku?“

Ethan se vyklonil z okna: „Tamhle je! Je kolem ní několik lidí. Zamávám na ni.“

„Ne, nezamáváš,“ zarazil ho Jared. „Takhle člověk dámu nepřivolává. Robert ji vyhledá a doprovodí ji zpět ke kočáru.“

„Máte pravdu, pane.“ Chlapec otevřel dveře a seskočil na chodník. „Za chvilku jsem zpátky.“

„Nezapomeň jí nabídnout rámě,“ připomněl Jared.

„Ano, pane.“ Robert spěchal přes ulici.

Jared zavřel dveře, uvelebil se na čalouněném sedadle a pozoroval, jak se Robert prodírá hloučkem lidí před přednáškovým sálem Musgraveova institutu.

Felix má pravdu, uvažoval. Lidé vidí to, co očekávají, a nikdo ze Společnosti pro cesty a bádání by vikomta Chillhursta neměl poznat. Zvlášť když byl Jared přesvědčen, že se s žádným členem Společnosti nezná osobně. Nicméně obezřetnost neuškodí.

„Nevěděl jsem, že má teta Olympia v Londýně tolik přátel,“ podivil se Ethan.

„Já taky ne,“ zamumlal Jared a prohlížel si dva muže stojící k Olympii nejblíž. Jeden byl tak mohutný, že mu málem praskal oblek, druhý byl přesný opak; hubený tak, až se zdálo, že se několik měsíců postí.

Jak si všiml, oba hltali doslova každé Olympiino slovo.

„Stalo se něco, pane?“ zeptal se Hugh úzkostlivě.

„Ne, Hughu, nic se nestalo,“ odpověděl klidně a konejšivě. Hugha snadno vyděsil každý sebemenší náznak toho, že by jeho křehký nový život s Olympií mohl být roztříštěn.

Olympia se zaujatě věnovala diskusi s těmi, kteří stáli nejblíž.

Jared viděl, že zahlédla Roberta a obrací se ke kočáru. Spatřil na její výrazné tváři zářivé nadšení, nejspíš důsledek rozhovoru s muži po jejím boku, a pocítil zrádné bodnutí.

Tak tohle je žárlivost, pomyslel si překvapeně a klasifikoval to jako tuze nepříjemný pocit.

Snažil se brát to stoicky. Koneckonců, muž, který nechá své smysly zmítat vichrem vášně, je bezpochyby odsouzen k tomu, aby poznal i temnou stránku zbrklé plavby.

„Už jde,“ nadskakoval Ethan na sedadle. „Myslíte, že bude chtít zmrzlinu?“

„Nemám zdání. Zeptej se jí a uvidíš.“ Naklonil se a otevřel dveře kočáru. Pochvalně pozoroval, jak Robert galantně pomáhá Olympii do kočáru.

„Děkuji ti, Roberte.“ Olympia si sedla vedle Jareda, oči pod slaměným kloboukem jí jiskřily vzrušením. „Doufám, že jste měli krásné odpoledne.“

„Pouštěli jsme v parku draka,“ pospíšil si se sdělením Ethan. „Byla to veliká zábava.“

„Nechtěla bys dobrou, studenou zmrzlinu, teto Olympie?“ zeptal se Hugh vemlouvavě. „Nejspíš by v takovém horkém dni chutnala náramně dobře.“

„Zmrzlinu?“ Usmála se, na okamžik vytržena ze svého zaujetí. „Ano, to zní jako rozkošný nápad. V přednáškovém sále bylo dost teplo.“

Všichni se otočili na Jareda.

„Vidím, že zde panuje všeobecný konsensus,“ usoudil. Zvedl dvířka ve střeše kočáru a vydal kočímu pokyny, aby je odvezl k nejbližší slušné cukrárně, kde se prodává zmrzlina.

„Jsem celá rozrušená z toho, co jsem se dnes dozvěděla,“ sdělovala mu překotně Olympia, jakmile se opět posadil. „Nemůžu se dočkat, až budu pokračovat ve studiu deníku.“

„No ne,“ zamumlal s pečlivě vypěstovaným výrazem zdvořilé nudy.

Ten zatracený deník ať klidně shnije, říkal si. Ve skutečnosti by chtěl vědět, jak moc se Olympii zamlouvají její noví přátelé.

Jared vyslechl úplné a obšírné líčení až pozdě večer, především proto, že Ethan, Hugh a Robert nedokázali přestat mluvit o londýnských dobrodružstvích, což mu vůbec nevadilo.

Bude dost času všechno vyslechnout, až se paní Birdová odebere do svého pokoje a chlapci budou v posteli.

Plamennou trýzeň pozdních večerů, trávených o samotě s Olympií, kompenzoval těšením se na to, jak to dopadne. Nevěřil, že by Olympia ještě dlouho odolávala intenzivnímu smyslnému napětí, které mezi nimi jiskřilo. Věděl, že on toho rozhodně schopen není.

Když nastala noc a dům se utišil, zavřel Jared Mínótaura do kuchyně a vydal se za Olympií. S jistotou věděl, kde ji najde.

Když vstoupil do pracovny, vzhlédla od deníku s rozzářenýma očima a úsměvem plným vřelosti, která Jaredovi zrychlovala tep. Při představě, že by kráčel životem, aniž by zažil dosud nepoznaný cit, mu přeběhl mráz po zádech.

„Tady jste, pane Chillhurste.“ Vložila do deníku malou ozdobnou koženou záložku. „Soudím, že máme konečně klid a mír. Upřímně řečeno nevím, jak bychom se bez vás obešli.“

„Problém byl jen v tom, že se vaší domácnosti nedostávalo potřebného řádu, slečno Wingfieldová.“ Přistoupil ke stolu, na němž stála karafa s brandy, a nalil dvě sklenky. „Jakmile se pořádek a pravidelnost zavedly, všechno se zvládne,“ dodal se skromným výrazem.

„Což je vaše dílo, pane; dobře si to uvědomuji. Ovšem dokázal jste mnohem víc než jen zavést do této domácnosti systém,“ vzhlédla k němu s planoucím obdivem, když přijímala jednu ze sklenek.

„Snažím se zasloužit si svůj plat, nic víc.“ Upil brandy a uvažoval, zda se neutopí v očích barvy laguny. „Co jste se dnes dozvěděla, že vás to tak nadchlo?“

Na okamžik se jí ve tváři usídlil znepokojený výraz, jako by se jí myšlenky zatoulaly zcela jiným směrem. Hned se však vzpamatovala: „Vím, že vás mé studium deníku nijak zvlášť nezajímá,“ pokrčila rameny.

„Hmmm.“

„Říkala jsem vám, že se potřebuji podívat do nějakých podrobnějších map.“

„To jste opravdu říkala.“

„No a teď mám k takovým zdrojům přístup.“ V očích jí zářilo vzrušení. „Nejenže Společnost udržuje výtečnou knihovnu s obrovskou sbírkou map, ale dva členové Společnosti mi nabídli, že mohu nahlédnout do jejich soukromých sbírek.“

Přesně toho se obával. Jared se rozpomněl na dva muže, kteří postávali před Musgraveovým institutem Olympii nejblíž. „Kteří členové?“

„Pan Torbert a lord Aldridge. Jejich soukromé knihovny zřejmě obsahují mnoho map Západní Indie.“

„Vy jste jim povídala o svém pátrání?“ ptal se opatrně.

„Ne, ovšemže ne,“ uchechtla se. „Jen jsem jim řekla, že se velice zajímám o polohu těchto ostrovů.“

Svraštil čelo: „Nejspíš vědí, že studujete legendy.“

„Ano, ale neexistuje důvod, proč by si mysleli, že pátrám po pokladu zmiňovaném v deníku,“ ujišťovala ho. „Nikomu jsem o tom neřekla ani slovo.“

„Aha.“

„Pane Chillhurste, já vím, že vás tohle téma nudí; proto bych s vámi dnes večer ráda probrala něco jiného.“

„Copak, slečno Wingfieldová?“

„Je těžké to vyjádřit slovy.“ Vstala, obešla psací stůl a stoupla si ke globusu. „Obávám se, že mě budete považovat za přespříliš smělou. A abych řekla pravdu, bude to správný názor.“ Trochu nervózně si upravila zatoulaný pramen vlasů.

Jared cítil v celém těle mravenčení. „Nikdy bych vás nemohl považovat za přespříliš smělou, slečno Wingfieldová,“ namítl.

Začala zvolna otáčet globusem. „Za prvé bych vám ráda poděkovala, že jste mi umožnil pokračovat ve studiu deníku.“

„S tím mám pramálo společného.“

„To není pravda. Kdybyste se úspěšně nepostaral o prodej poslední zásilky zboží, nikdy bych si nemohla dovolit návštěvu Londýna. A kdybyste se nevypořádal s rytířem Pettigrewem, byla bych nucena upustit od svého studia úplně a místo toho odvézt synovce z jeho dosahu. Bez ohledu na to, jak to vidíte vy, je jasné, že jsme v Londýně a já díky vám mohu bez omezení pokračovat ve výzkumu.“

„Jsem přesvědčen, že tady najdete to, po čem usilovně pátráte.“

Olympia roztočila glóbus o trochu rychleji. „I kdybych poklad nenašla, nestěžuji si. Už jsem našla víc, než se mi kdy snilo, a to díky vám.“

„Ano?“ pronesl chraptivě.

„Jistě.“ Nepodívala se na něj, dál byla soustředěna na rotující glóbus. „Jste zběhlý muž. Jste zcestovalý.“

„Mám trochu zkušeností se světem, to je pravda.“

Lehce, diskrétně si odkašlala: „Jak už jsem vám častokrát říkala, i já jsem světaznalá žena.“

Jared zvolna postavil sklenku s brandy. „Slečno Wingfieldová, co se mi pokoušíte sdělit?“ Napjatě ji sledoval přimhouřenýma očima.

Vzhlédla k němu a zářila touhou. „Chtěla bych vám položit jednu otázku a byla bych samozřejmě ráda, kdybyste mi na ni upřímně odpověděl.“

„Vynasnažím se,“ slíbil.

„Pane Chillhurste.“ Olympii se mírně chvěl hlas. Odkašlala si a zkusila to znovu: „Dal jste mi důvod domnívat se, že pokud jste zaměstnán v této domácnosti jako vychovatel, nebylo by vám proti mysli navázat se mnou romantický vztah. Nebo se mýlím?“

Jaredovy poslední, notně pošramocené zbytky sebeovládání se v burácejících plamenech vášně zhroutily v popel. Ruce se mu třásly, když sevřel okraj stolu.

„Ne, Olympie, nemýlíš se. Byl bych velmi nakloněn o této možnosti uvažovat, pokud mě přestaneš oslovovat pane Chillhurste.“

„*Jarede!*“ Otočila se od vířícího globusu a vběhla mu do náruče.

8

„Hrozně jsem se bála, že ti budu připadat příliš smělá," svěřovala Olympia Jaredovi s tváří zabořenou do košile. Hlava se jí točila úlevou a radostným vzrušením, které se jí v jeho náručí vždycky zmocňovalo. „Vím, že jsi dokonalý gentleman, a právě proto jsem měla strach, aby tě má otázka neurazila."

Jared ji políbil do vlasů: „Má sladká Siréno, já ani zdaleka nejsem dokonalý gentleman."

„Ale ano, jsi." Zvedla hlavu a rozechvěle se usmála: „Nebo se o to aspoň ze všech sil snažíš. Není to tvá vina, že v sobě máš trošku nezvladatelné vášně. Přiznávám, že jsem docela schválně tuhle stránku tvé povahy provokovala. Nepochybně je to ode mě velká špatnost."

„Ne, Olympie," vzal její tvář do dlaní. Oči mu divoce jiskřily přesvědčením. „Myslím, že na tomhle citu není nic špatného, a i kdyby bylo, je mi to úplně jedno."

„Jsem tuze ráda, že to bereš takhle. Byla jsem si skoro jistá, že to tak budeš posuzovat." Vnímala pevné, silné svaly jeho stehen, jak se o něj opírala. „Ty a já jsme si hodně podobní, že? Naše zkušenosti a studium cizích zemí a národů nám poskytly široké znalosti lidských povah."

„Myslíš?"

„Ach ano. Muži a ženy znalí světa jako my se nemusí vázat společenskými konvencemi."

Díval se jí upřeně do očí: „Neumíš si představit, jak na mě působíš."

„Doufám, že podobně jako ty na mě," zašeptala.

„Mám podezření, že tisíckrát víc," setrvával ústy sotva pár centimetrů od jejích. „Kdybys cítila to, co cítím já, spalovaly by tě plameny."

„Mě spalují plameny!"

Tiše něco zamumlal s chraplavým, drsným pohnutím. Nerozeznala slova, ale nebylo to třeba. Jeho ústa byla náhle na jejích a ona přesně pochopila, co se pokoušel říci. Jared po ní dnes večer touží s vášní, která jí sežehne duši, s vášní, jež se vyrovná její.

Ve víru štěstí se vzdala polibku. Přitiskla se k němu těsněji, hledala u něj žár a sílu. Mlhavě vnímala, že se opřel o okraj psacího stolu a rozkročil se, takže byla něžně uvězněna mezi jeho svalnatými stehny.

„Jsou tak jemné," proplétal ruce do Olympiiných vlasů a uvolňoval je z nepevného uzlu. Nabíral jich plné hrsti, svíral je v prstech a zase pouštěl. „Tak nádherně jemné."

Přivřenýma očima zahlédla, jak se bílý krajkový čepeček snáší měkce na koberec, a naplnilo ji to pocitem nesmírné nespoutanosti.

„Ach Jarede, tomuhle se nic nevyrovná," zvolala, uchvácena přílivem citů.

„Ano, má sladká Siréno." Jeho hlas byl potemnělý a zdrsnělý vášní. „Nic."

Vtiskával jí polibky na hrdlo, zaklel, když zjistil, že mu v pokračování brání upjatý, plizovaný volánek.

Zatáhl za tkanice jejích šatů. „Jestli nebudeš moje, drahá Olympie, skončím v blázinci jako zlomený člověk."

Začala mu třesoucími se prsty rozepínat košili. „Já mám taky dojem, že jsem na prahu šílenství," šeptala vzrušeně.

Nepřítomně se usmál a spustil jí živůtek šatů k pasu. „Pak nemáme na vybranou, že? Musíme se dnes v noci navzájem zachránit před nepříčetností."

Olympia mu rozhalila košili a jako v transu zírala na jeho obnaženou hruď. Mírně zavrtěla hlavou: „Nejsem si jista, že se můžeme zachránit. Možná jsme už ztraceni, Jarede."

„Tak budiž," rozvazoval tkanice batistové košile a nechal ji padnout na koberec vedle bílého krajkového čepečku. Znehybněl při pohledu na její ňadra.

Olympia se zarděla pod jeho rozpáleným pohledem, ale nepokusila se zakrýt. Dokonce jí vědomí, že po ní tak prudce touží, dodalo smělosti. Přitiskla roztažené prsty k jeho tvrdé hrudi a pak zvedla ruce k jeho ramenům.

Jared zhluboka vdechl a tlumeně zasténal. Sklonil hlavu, aby políbil vysoké, napjaté koruny jejích ňader, zatímco ona se opatrně dotýkala jeho zad.

„Tohle se mi moc líbí," zavřel zdravé oko a přitáhl si ji blíž, přitiskl k sobě její ňadra.

„Vážně?" hladila ho. „Mně se to taky moc líbí. Jsi na dotek báječný, Jarede."

Jako by hnán tajemnou silou, jíž už se nedokáže déle bránit, objal Olympii kolem pasu, zvedl a posadil na okraj psacího stolu. Olympiiny sukně se zatřepetaly.

„Jarede?“ zvedla tázavý pohled k jeho tváři.

„Zazpívej mi svou sladkou píseň, krásná Siréno,“ prosil a vyhrnul jí šaty nad kolena. Roztáhl jí kolena a vstoupil mezi její stehna. „Chci být zlákán do zkázy.“

„*Jarede…*“

Ještě si přivykala na prapodivný pocit, že stojí mezi jejíma nohama, když položil ruce na citlivou pokožku vnitřní strany stehen. Popadla ho za paže a zadívala se na něj, nevědouc, jak reagovat.

„Žádný strach, má půvabná Siréno,“ políbil ji na rameno. „Řekneš mi, až budeš připravená.“

Než se ho stačila zeptat, co tím myslel, jeho ruce přejely po vnitřní straně nohou až k měkké, horké, zranitelné části těla, jež se mu náhle otevírala vstříc.

Olympia zatajila dech, když ucítila, jak se dotkl nestřeženého jádra. Z místa, kde se jeho prsty setkaly s její ženskostí, vyzařoval trýznivý pocit.

„Jsi vlhká,“ mumlal. „Teplá a měkká jako jižní moře.“ Přitiskl si prsty na rty, jeho úsměv byl mírný a hluboce smyslný. „Dokonce i chutnáš mořem.“

„Opravdu?“ sevřela jeho nadloktí a pevně se ho držela. Přála si vědět, co dál, ale byla v úzkých.

„Ano. Vzrušující. Trochu slaná. Neuvěřitelné.“

Opět do ní opatrně vsunul jeden prst.

Olympia se zachvěla: „Jarede! Já nevím, co říci.“

„Nemusíš říkat vůbec nic, má sladká Siréno, dokud nebudeš připravena mi zazpívat.“

Nevěděla, co myslí, ale neměla sílu ani duchapřítomnost žádat o objasnění. Pocit z jeho prstu byl tak zázračný a podivný, že se nedokázala přestat chvět. Instinktivně ho sevřela.

„No tak, zazpívej mi, má krásná Siréno,“ zvolna vytáhl prst a pozoroval její tvář, když tiše zasténala. „Ano, přesně takhle. Ještě, má půvabná.“

Dotkl se jí špičkou palce a Olympia se zachvěla a vydala tichý sten.

„Tvá píseň se mi moc líbí,“ neochotně odtáhl ruku.

Olympia pootevřela oči a podivila se, proč už se jí tak intimně nedotýká. Dychtila cítit jeho ruku tam, na tajném místečku. Byla si jista, že nic jiného nedokáže odstranit veliký, rozbolavělý neklid, který prožívá.

„Jarede?“ Spatřila, že zápolí se zapínáním kalhot. „Prosím, chci, aby ses mě zase dotýkal.“

Vydal přidušený smích, který zakončil prudkým stenem: „Nedokážu se tě přestat dotýkat, i kdybych měl v patách všechny mocnosti pekelné.“

Jared byl volný a Olympia zděšeně zírala na jeho těžké, vztyčené mužství.

„Pane Chillhurste!“

Jared se opřel svým čelem o její a rty se mu zvlnily hříšnou smyslností: „Nemohla byste to brát jako variaci toho zvláštního ostrovanského svatebního zvyku, o kterém jste se mi jednou zmiňovala, slečno Wingfieldová? Uvědomuji si, že tenhle falus není ze zlata, ale jiný nemám.“

Zděšeně se rozpomněla na svou naivní rozpravu a nevěděla, zda se má smát, nebo zhroutit hrůzou.

„Možná je dobře, že není zhotoven z masivního zlata, pane,“ vypravila ze sebe. „Je přece jen velmi velký a bezpochyby by stál pořádné peníze. Někdo by se vám ho mohl pokusit ukrást.“

Jeho zachechtání se proměnilo v chraplavé zvolání: „Ty mě nebezpečně škádlíš, Siréno!“

Navlhčila si jazykem pootevřené rty a vzhlédla k němu zpod těžkých řas. „Ano?“

„Ano.“ Roztáhl jí nohy ještě víc a ovinul si je kolem pasu. Přistoupil těsně k ní a vsunul se do její měkké, vlhké chodbičky.

Jestliže byla Olympia zděšena při pohledu na jeho úd, pak to, jak se sune do nestřežených bran jejího těla, ji doslova ohromilo. Současně jako by pocit byl přesně tím, po čem prahla.

„Ano, prosím,“ pevněji sevřela rukama jeho ramena.

„Bože můj,“ uchopil do dlaní Olympiiny hýždě, přidržel ji a začal se zvolna zasouvat do bran jejího ženství.

Olympia zavřela oči a soustředila se plně na zvláštní pocit, když do ní vstupoval.

Vzrušení se mísilo s rozkošným rozechvěním, když ji začal naplňovat. Nedokázala uvěřit, že by se její tělo dokázalo přizpůsobit

jeho, ale přesně to se zřejmě stalo a přes její tělo se převalovaly vlny nevysvětlitelné rozkoše.

„Zatraceně.“ Jared náhle ustal.

„Co se děje?“ otevřela oči. Jeho tvář byla neproniknutelně tvrdá a nepoddajná jako kámen. Ještě nikdy však neviděla kámen, na kterém by se perlil pot, napadlo ji. Pod prsty cítila jeho svaly jako pásy oceli. „Je ti něco?“

Zapátral v její tváři s téměř zoufalým výrazem: „Olympie, říkala jsi, že jsi světaznalá žena.“

Zasněně se usmála: „To jsem, prosím.“

„Domníval jsem se, že tím taky naznačuješ, že máš nějaké zkušenosti s věcmi tohohle druhu.“

„Osobní zkušenosti ne,“ jemně se dotkla jeho líce špičkami prstů. „Nejspíš jsem čekala, až mě to naučíte, pane. Jste koneckonců obratný vychovatel, ne?“

„Jsem šílenec.“ Jaredův jednooký pohled byl divoký. „Olympie, víš docela jistě, že mě chceš?“

„Ze všeho nejjistěji,“ zašeptala.

„Pak chci, aby ses mě držela vší silou, než si najdu v bouři cestu do bezpečného přístavu.“

Olympia téměř tála pod žárem těch slov; nedokázala nalézt vhodnou odpověď, sevřela tedy kolem něj paže a nohy a vybídla ho, aby šel k ní blíž.

Dlaně na měkkých křivkách její zadničky byly silné a pevné. Opatrně, ale pevněji držel, zatímco se do ní zasouval.

Olympia ztuhla a otevřela ústa k užaslému výkřiku. Jared zakryl její rty svými, ztlumil polekaný protest.

Když se zasunul až po jílec, strnul, až na to, že odtáhl ústa od jejích.

„Není ti nic?“ zeptal se chraplavým šeptem.

„Ne,“ polkla a povolila stisk nehtů do jeho zad. „Ne, určitě ne.“

„Zazpívej mi, Siréno.“

Začal se v ní velmi zvolna a velmi jemně pohybovat, nikdy zcela neopustil její tělo, než se znovu vrátil do toulce.

Veškerá bolest, kterou jeho vstup způsobil, záhy vymizela a vracel se vláčný žár. Olympia se vinula k Jaredovi, který ji vtahoval hloub a hlouběji do dusných vod vášně.

Trýznivá vnitřní touha ji překonávala, cítila se plná, slyšela sama sebe, jak prosí Jareda o úlevu, kterou nedokázala pojmenovat.

„Brzy, má Siréno, brzy,“ sliboval a zvolna se vracel do jejích hlubin.

„Hned, Jarede!“

„Ty jsi ale náročná, maličká, viď?“

Ale byl zřejmě potěšen jejími nároky a k Olympiinu rostoucímu zoufalství je podporoval. Přesně věděl, jak do ní vnikat; jak daleko odcházet. Rozdmýchával divoké napětí, až si připadala jako hračka na klíček, jejíž pružina je příliš natažená.

A pak vložil ruku dolů mezi jejich těla a něco dělal současně s tím, jak do ní vnikal.

To už bylo moc. V Olympii se něco zlomilo.

Nikdy netušila, že by mohla něco takového prožívat. Přílivy rozkoše se přes ni valily jeden za druhým, zanechávajíce ji celou rozechvělou. Chtělo se jí křičet radostí, ale Jared umlčel její ústa svými.

Cítila, jak do ní proniká ještě jednou, naposled. Těžce se otřásl, otevřel ústa a Olympia polykala jeho divoký výkřik uspokojení, stejně jako on předtím její něžnější výkřiky.

Vzal Olympii do náruče, dopotácel se k pohovce a zhroutil se s ní do podušek.

Trvalo dlouhou chvíli, než se vzpamatoval natolik, aby dokázal zvednout hlavu a pohlédnout na Olympii. Lenivě se protahovala po jeho boku s úsměvem protkaným rozkošně poťouchlým ženským zadostiučiněním. *Úsměv Sirény, která konečně poznala svou moc*, napadlo ho.

A on ji o rozsahu té moci poučil.

„Jste nadmíru vášnivý muž, pane Chillhurste,“ zavrněla.

Jared se uchechtl. Byl vyčerpán. Vyčerpaný a nadšený. „Vypadá to tak, slečno Wingfieldová. Dovolte, abych vám sdělil, že vaše vášeň je stejně nespoutaná jako moje.“

S rozkoší se k němu přitulila a ovinula mu paže kolem krku. „Musím ti říct, že to bylo všechno nesmírně vzrušující. Ještě nikdy jsem nic takového nezažila.“

„Toho jsem si vědom, Olympie.“ Sklonil hlavu a něžně políbil křivku jejího prsu. Ovládal ho hluboce majetnický pocit.

Navzdory Olympiinu názoru na jeho vášnivou povahu si byl až příliš dobře vědom, že dosud realizoval nepočetné milostné poměry s tímtéž uspořádaným, disciplinovaným přístupem, jaký měl k

obchodním záležitostem. Rozhodně se ještě nikdy nezapletl s pannou.

Nebylo pochyb o nezkušenosti Olympiina těla. Živě vnímal malé množství krve, jež se smísilo s horkou vláhou, pokrývající jeho žerď.

Patrně bych se za sebe měl stydět, pomyslel si. Ale jediné, na co se momentálně zmohl, bylo hluboké, spokojené zadostiučinění. A jak sama Olympia řekla, není žádná holčička. Její pětadvacet. *Světácká.*

Nehlasně zasténal. Žádná světácká! Neviňátko, které bylo celý život na venkově jako v klášteře, a on ji zneužil.

Byl to nejnádhernější zážitek jeho života.

Vzpomněl si na chlípného Draycotta, který se pokusil svést Olympii v knihovně. Uvažoval, kolik dalších mužů v Upper Tudway v ní spatřovalo snadnou kořist; kolik dalších si nemravně dovolovalo.

Olympia však čekala, aby zazpívala píseň Sirény jen jemu.

Žasl, že právě on byl tím, koho si vyvolila; tím, komu se odevzdala. Hrdlo se mu stáhlo a musel chvíli počkat, než dokázal promluvit.

„Olympie," pronesl klidně, „chci, abys věděla, že si cením pokladu, který jsi mi věnovala. Slibuji, že se o tebe postarám."

Přejížděla mu špičkou prstu čelist. „Už se o mě velmi dobře staráš," usmála se. „Doufám, že zůstaneš v této domácnosti hodně dlouho."

„Jako vychovatel a milenec?"

Zarděla se. „No ano, samozřejmě. Co jiného?"

„Opravdu, co jiného?" opáčil. Měl by jí to už celé povědět, ale kdyby to udělal, všechno se změní. Bezpochyby by ji rozzlobilo a urazilo, že ji oklamal.

Věděl, že kdyby on byl na jejím místě, chladně by zuřil, stejně jako tehdy, když objevil Demetrii s milencem.

Rozpomněl se na slova, která dnes říkal Felixovi: *Nerad ze sebe dělám hlupáka.*

Až se Olympia dozví pravdu, bude si myslet, že z ní dělal hlupáka; že se bavil na její účet.

On by k tomuto závěru rozhodně dospěl, kdyby si prohodili místa.

Zaťal zuby. Co když Olympia zareaguje na zjištění, že byla oklamána, stejně, jako on reagoval na Demetriin podvod před třemi roky? ptal se sám sebe. Co jestli ho vyvrhne ze svého života, jako on odmrštil ze svého Demetrii?

Co jestli se Olympia odvrátí a odejde od něj?

Byl ztuhlý hrůzou.

Nevěděl, co dál. Jako by nedokázal uvažovat logicky.

Jediná věc, kterou si byl naprosto jist, je to, že je příliš uhranut vášnivým vztahem k Olympii, příliš vášnivým na to, aby dokázal riskovat všechno.

Budu pekelně platit, až jí povím pravdu, předvídal chmurně. Patrně nedokáže snášet přetvářku u muže, kterému se odevzdala.

Musí se smířit s tím, že jakmile se Olympia všechno dozví, nejspíš mu už nikdy nebude důvěřovat tak bez výhrad jako dnes v noci.

Nesnesl by, kdyby se od něj odvrátila. Ne teď, když ji našel.

Všechno je zatraceně složité, konstatoval mrzutě Jared, nikoli poprvé.

Takhle se platí za vášeň.

Ještě nikdy se neocitl v takovém postavení, ale cítil, že potřebuje čas. *Jen ještě trochu času, v němž ji naučí, aby ho milovala dost na to, že se odváží povědět jí pravdu.*

Ano, čas je řešení, usoudil, rád, že objevil praktický, evidentně logický důvod, proč odložit nevyhnutelné.

Jeho překotné a zběsilé úvahy přerušilo tlumené štěknutí zpod schodů.

„Co, kčertu…?“

„To je Mínótaurus,“ vyjekla Olympia překvapeně.

„Ten zatracený pes vzbudí celý dům.“ Vyskočil z pohovky, vstal a hbitě si upravoval oděv.

Představa, že do pracovny vtrhnou paní Birdová a tři kluci a najdou Olympii v jejím současném stavu, byla silně znepokojivá.

„Obleč se,“ nařizoval. „Rychle. Já se postarám o psa.“ Zvedl svíčku a vyrazil ke dveřím.

„Zrovna takhle štěkal Mínótaurus tu noc, kdy uslyšel někoho v knihovně v Upper Tudway.“ Zamyšleně nakrčila obočí a posadila se: „Možná uslyšel dalšího vetřelce.“ Kvapně si navlékala živůtek šatů.

„O tom vážně pochybuju. Spíš ta potvora uslyšela někoho nebo něco venku na ulici. Není zvyklý na zvuky a pachy velkoměsta.“ Krátce se zastavil u dveří a otočil se, aby se podíval, jak si Olympia upravuje oblečení. Byla to fascinující podívaná.

Olympiina košile ještě ležela na koberci vedle jemného krajkového čepečku. Když ten malý batistový kus oděvu nezaplňoval prostor nad hlubokým výstřihem, toaleta se zázračně proměnila. Z cudně

vyhlížející se změnila v nesmírně odvážný až provokativní rámec jemně zaoblených ňader.

Viděl, jak sebou škubla, když udělala nejistý krok kupředu. Uvědomil si, že s největší pravděpodobností cítí trochu bolest. Ale nestěžovala si a on nevěděl, jak se omluvit.

Než se rozhodl, co udělat, Olympia se vzpamatovala a jednala. Usmála se na něj a spěchala ke dveřím.

Jared byl zmaten a žasl nad okamžitou reakcí svého těla a jen silou vůle se donutil věnovat pozornost naléhavému problému.

„Počkej tady. Půjdu se podívat, co rozrušilo Mínótaura.“ Vyšel do haly s posledním, lítostivým pohledem na Olympiinu sladce zaoblenou hruď, zardělé líce a pocuchané vlasy.

Spěchala za ním: „Počkejte moment, pane Chillhurste! Doprovodím vás.“

Pozlobil ji zdviženým obočím, když kráčel k zadnímu schodišti: „Pane Chillhurste?“

„Radši se nebudeme zbavovat navyklé formálnosti,“ poznamenala velmi vážně. „Musíme udržet zdání před chlapci a paní Birdovou.“

„Jak si přejete, slečno Wingfieldová,“ souhlasil tlumeně a vydal se po schodech dolů. „Ale upozorňuji vás, že si vyhrazuji právo říkat vám Olympie, kdykoli budu mít náhodou ruku pod vaší suknî.“

„Pane Chillhurste!“

„Takhle se podobné záležitosti pojednávají mezi světáky a světačkami,“ sdělil jí s povznesenou jistotou a radostným zadostiučiněním. Provinilost hodil za hlavu, dopřál si v plné intenzitě radost, která ho hrozila překonat.

Velkolepé uspokojení se mu rozlévalo v žilách, připadal si jako Ikarus letící příliš blízko ke slunci, ale současně ničeho nelitující, vědom si, že to stálo za ta rizika. Odměna za vášeň je úžasná, říkal si s letmým úšklebkem. Dnes v noci se z něj stal úplně jiný člověk.

„Škádlíte mě nanejvýš nezpůsobně, pane!“ Olympiina zadýchaná výčitka byla přerušena dalším kňouravým štěknutím. „Mínótaura určitě něco polekalo.“

„Vedle patrně přišli vybrat sousedovi žumpu.“

„Možná.“

Jared otevřel dveře do kuchyně a vzápětí byl málem pošlapán Mínótaurem, který za nimi netrpělivě čekal. Pes ho skoro porazil a zastavil před Olympii.

„Copak se děje, Mínótaure?“ jemně ho pohladila po hlavě. „V domě není nikdo kromě nás.“

Mínótaurus hlasitě zakňoural, jako střela proběhl kolem ní a řítil se po schodech nahoru.

„Možná chce jít do zahrady,“ napadlo ji. „Pustím ho na pár minut ven.“

„Postarám se o to.“ Letmo se rozhlédl po kuchyni, než následoval psa nahoru. Nikde nebylo ani stopy, že by bylo něco narušeno, poškozeno, prohledáváno. Okno, vedoucí do malé zahrádky pod úrovní ulice, bylo bezpečně zajištěno západkou.

Jared šel nahoru jako první, Olympia se mu držela v patách.

Společně přešli chodbou k zadním dveřím, kde už se netrpělivě točil Mínótaurus a divoce škrábal na práh.

„Něco se děje,“ vyjekla. „Takhle vůbec není zvyklý se chovat.“

„Nejspíš máš pravdu,“ odsunul závoru na dveřích. Mínótaurus se okamžitě hrnul ven do malé, obezděné zahrady.

„Sousedé budou hodně dopáleni, jestli začne zase štěkat,“ uvažovala nejisté.

„Pak je dobře, že žádné z nich neznáme.“ Předal jí svíčku. „Zůstaň v domě. Podívám se, co tomu psovi vadí.“

Tiše vyklouzl do noci. Domníval se, že Olympia uposlechne jeho rozkazů prostě proto, že jeho rozkazů bylo vždy uposlechnuto, zejména když je vydal tímhle tónem.

Mínótaurus dorazil na druhý konec zahrady a zastavil se. Postavil se na zadní a pilně čenichal na vršku zdi.

Jared prošel kolem latríny a prodíral se přerostlým křovím až k místu, kde Mínótaurus vyhlížel do uličky. Bylo tu právě tak dost světla na to, aby uviděl, že úzká, kočičími hlavami dlážděná cesta je prázdná.

Nakoukl do obou sousedních zahrad, byly temné a tiché, nikde ani stopy po žádném z čističů žump, jejichž obchody v pozdních nočních hodinách vzkvétaly. Jen málo lidí se chtělo nechat obtěžovat vyprazdňováním záchodů přes den. Ve většině domů se obsah žumpy musel vynášet ze zahrady přes hlavní halu a ukládat na káru na ulici. Bylo standardní praxí vykonávat tuto nezbytnost v noci, kdy bylo kolem méně lidí, které by obtěžoval zápach.

„Nikde nikdo,“ poznamenal tiše. „Ale ty už to nejspíš víš, viď, Mínótaure?“

Pes na něj pohlédl a dál očichával cihly.

„Vidíš něco?“ zeptala se Olympia.

Jared se ohlédl a zjistil, že neuposlechla jeho pokynů; nechala svíčku v domě a následovala ho ven. Oči měla v měsíčním světle obrovské.

„Ne. V uličce není po nikom ani stopy. Možná tudy někdo před pár minutami prošel a Mínótaura polekal.“

Nakoukla přes horní okraj zdi. „Už bydlíme v tomhle domě několik dní a ještě nereagoval na nikoho, kdo by šel zadní uličkou.“

„To si uvědomuju.“ Uchopil ji za paži: „Vraťme se do domu. Nemá smysl se tady potloukat.“

Pohlédla na něj, očividně překvapena tónem jeho hlasu: „Vadí ti něco?“

Uvažoval, jak má domácí učitel informovat svou zaměstnavatelku, že když vydá logické, rozumné příkazy, očekává, že ona je do písmene uposlechne. Než ale přišel na to, jak se vyjádřit z pozice vychovatele, aniž by jí pověděl pravdu o své totožnosti, zastavila ho ostrým výkřikem.

„Dobrotivé nebe, co to je?“ Zírala na malou bílou skvrnu v trávě. „Neztratil jste kapesník, pane Chillhurste?“

„Ne.“ Sklonil se a zvedl čtverec pomačkaného bílého plátna. Zamračil se, když ucítil závan parfému.

Olympia pokrčila nos nad silnou vůní a pohlédla na Jareda jasným vážným pohledem. „Někdo tady dnes v noci *byl.*“

Jared pozoroval, jak Mínótaurus kluše ke kapesníku, aby ho očichal. „Vypadá to tak,“ přitakal potichu.

„Toho jsem se bála, pane Chillhurste. Už o tom nemůže být pochyb. Ocitli jsme se tady v nesmírně naléhavé situaci.“

„Naléhavé?“

S přimhouřenýma očima zkoumala navoněné plátno. „Varování před Strážcem, které jsem objevila v deníku, se musí brát vážně. Někdo se rozhodl zmocnit tajemství zakopaného pokladu. Ale jak se zločinec dozvěděl naši adresu tady v Londýně?“

„Zatraceně, Olympie –“ prudce se zarazil, napadla ho nepříjemná myšlenka. Sevřel rty: „Nebyla jste někde indiskrétní stran naší přítomnosti ve městě?“

„Ne, ovšemže ne. V tomto ohledu jsem byla nanejvýš opatrná. Vaše pověst je pro mě velmi důležitá.“

„Předpokládám, že někdo z vašich známých ze Společnosti pro cesty a bádání nás mohl sledovat až domů anebo na to někoho najmout.“

„Ano, to rozhodně je možné,“ řekla rychle. „Možná je někdo z nich nějakým způsobem napojen na Strážce.“

Anebo byl třeba některý z Olympiiných nových přátel zlákán vidinou pokladu jako mnozí jiní, pomyslel si Jared chmurně. Věděl, kam až byli v minulosti schopni zajít někteří členové jeho rodiny, když se dostali na stopu pohřešovaného bohatství. Je dost možné, že existují i jiní, kteří by si počínali podobně.

Všichni členové Společnosti pro cesty a bádání bezpochyby dobře vědí, že specialitou slečny Olympie Wingfieldové je pátrání po zakopaných pokladech a ztraceném zlatě.

9

Jared se rozpomněl na cudnou batistovou košilku a bílý krajkový čepeček, hned jak se nazítří ráno probudil. Uvědomil si, že obojí bezpochyby leží ještě tam, kde to nechali včera večer – na podlaze Olympiiny pracovny.

„Zatraceně!“ Zprudka se posadil a sáhl po černé sametové pásce přes oko ležící na nočním stolku.

Tahle záležitost s navázáním vášnivého vztahu bude ještě nesnadnější, než si původně představoval. Uvažoval, jak se proslulým prostopášníkům z řad společenské smetánky daří vklouzávat do různých budoárů a zase je lehce opouštět. Rychle zjišťoval, že udržovat i prostý poměr s jednou ženou obnáší netušená rizika.

Možná prostě nejsem na tyhle věci stavěný, přemítal, když odhazoval prošívanou přikrývku a vstával z postele. Na druhé straně, včerejší noční radovánky je třeba hodnotit jako jednu z nejpozoruhodnějších a nejneuvěřitelnějších událostí v celém jeho životě. Možná úplně nejpozoruhodnější.

Nyní však přišlo svítání a s ním se dostavily všechny protivné, znepokojivé podrobnosti, jež se nutně s tak mimořádnými událostmi pojí. *Jedno po druhém*, poručil si. Musí zachránit košilku a čepeček dřív, než je objeví paní Birdová nebo některý z chlapců.

V uspořádaném šatníku rychle našel bílou bavlněnou košili a kalhoty. Než by se zdržoval navlékáním holínek, rozhodl se jít bosky.

Opatrně otevřel dveře a pátravým pohledem přelétl chodbu. Pohled na hodinky mu prozradil, že ještě není půl šesté.

Při troše štěstí je paní Birdová ještě ve svém pokoji anebo pracuje v kuchyni.

Nehlučně seběhl po schodech, přičemž v myšlenkách přešel od bezprostředního problému odhozeného oblečení k zlověstnějšímu objevu plátěného kapesníku.

Nebylo pochyb, že včera v noci byl někdo v zahradě. Zloděj nebo lupič hledající s největší pravděpodobností vhodnou příležitost. Ale Olympia nechtěla o takovém všedním vysvětlení ani slyšet.

Tiše zaklel, vědom si toho, že Olympiiny rostoucí obavy z legendárního Strážce jeho už tak chaotický život komplikují ještě víc.

Vydechl úlevou, když otevřel dveře pracovny a spatřil košilku a krajkový čepeček na podlaze před psacím stolem. Ležely tam, kam dopadly, drobné svědectví noci nádherné, divoké nespoutanosti. Jared opět pocítil muka bolestného žáru. Na včerejší noc nezapomene, dokud bude živ.

Mírně se pousmál, když se shýbl, aby zvedl kusy oděvu z koberce. K tomu přidal tři vlásničky, které uvolnil z Olympiiných vlasů.

„Něco jste zapomněl, co?“ zarachotil ode dveří hlas paní Birdové. „Já si to myslela.“

„Zatracená práce!“ Napřímil se, čepeček a košilku v ruce, a otočil se s pocitem chmurné rezignace. Chladně se usmál: „Vy jste si dneska dost přivstala, viďte, paní Birdová?“

Očividně se nedala tak snadno zastrašit. Zuřivě se na něj zaškaredila a založila ruce v bok. „Najdou se takový, co si říkaj gentlemani, a přitom prásknou do bot, jen co dostanou to, pro co si přišli. Voni sou taky takovej?“

„Žádný odchod neplánuji, paní Birdová, pokud se ptáte na tohle.“

Zamyšleně přimhouřila oči. „Možná by udělali líp, kdyby jo. Čím dýl tady budou okounět, tím víc se k nim nejspíš slečna Olympia připoutá.“

Jared na ni pohlédl s mírným zájmem: „Myslíte?“

Tvář paní Birdové nabyla zuřivě rudého odstínu: „Tak kouknou, voni zatracenej piráte, já nedovolím, aby jí zlomili srdce. Slečna Olympia je slušná ženská, přesto co jí včera v noci udělali. Nepatří se, aby využívali její nevinnou, důvěřivou povahu.“

Jared se rozpomněl na záhadný kapesník a napadla ho možnost, kterou až dosud nebral v úvahu. „Povězte mi, paní Birdová, jakpak to, že toho tolik víte o tom, co se tady včera v noci událo? Nešpehovala jste nás čirou náhodou ze zahrady?“

„Špehovala? *Špehovala?*“ Zatvářila se vrcholně uraženě: „Nic takovýho. Já nejsem žádnej špehoun, pane!“

Jared se opožděně rozpomněl na vůni parfému, jež na kapesníku ulpěla. Nemohl ji spojovat s hospodyní, která zpravidla páchla lněným olejem, čisticí leštěnkou a občas z ní byl cítit závan ginu.

„Omlouvám se,“ řekl sarkasticky.

Nedala se snadno uchlácholit: „Mám voči a mám uši. Slyšela jsem včera v noci všechen ten rozruch v zahradě. Když jsem votevřela vokno, abych se podívala, co se děje, všimla jsem si vás dvou, jak si tam potichu povídáte. A viděla jsem, jak políbili slečnu Olympii, než šli zpátky do domu.“

„Viděla, opravdu?“ Poslední polibek ji měl odvést od myšlenek na Strážce, rozpomněl se. Nebyl si jist, zda zafungoval tak, jak měl.

„To teda viděla. A co víc, bylo dost světla, abych viděla, že chudák slečna Olympia nemá pod šatama košilku. Což znamená, že někdo, nejspíš voni, jí košilku sundal.“

„Jste velmi všímavá, paní Birdová.“

„Já věděla, že ji budete chtít svést, a měla jsem pravdu. Po tom, co jsem včera v noci viděla v zahradě, jsem se rozhodla tady dneska ráno porozhlídnout, než někdo jinej vstane. Když jsem viděla ty její věci na podlaze, hned jsem najisto pochopila, co se stalo.“

„Velmi chytré, paní Birdová.“

Vyčítavě na něj namířila bradu: „Už jsem je chtěla sebrat, když jsem uslyšela, jak nahoře votvíraj dveře. Teďka vím s jistotou, jakej jsou hříšník, jasný?“

„Blahopřeji vám k vašemu brilantnímu vyšetřování a logické dedukci, paní Birdová.“ Odmlčel se právě na tak dlouho, aby si byl jist, že mu věnuje plnou pozornost. „S takovým nadáním byste možná mohla dostat místo u Běžců na Bow Street, až budete z této domácnosti propuštěna.“

Nakrátko vyvalila oči leknutím, pak se zaškaredila: „Pchá! Neopovažujte se mi vyhrožovat, pane! Slečna Olympia mě nepropustí a my to voba víme.“

„Ano? Pro případ, že jste si toho nevšimla, slečna Wingfieldová si velice zvykla spoléhat na mou radu v záležitostech souvisejících s organizací této domácnosti.“

„Mě nevyhodí,“ trvala na svém. „Na to je moc měkkosrdcatá. Nejspíš by vyhodila jich, kdyby se dověděla, že mi vyhrožovali.“

„Nechtěl bych vystavovat její oddanost zkoušce, kdybych byl na vašem místě. Rozhodně ne až zjistí, že ji špehujete.“

„Čert vem vaši zatracenou duši! Já nešpehuju!“

„Ach, že tomu ale bude věřit, až jí povíte, že víte všechno o tom, co se tu dělo včera v noci! Dejte na mou radu, paní Birdová. Dávejte si pozor na jazyk a hleďte si svého.“

Sevřela rozhořčeně rty: „Voni sou ale rarach, co? Přídou si do tyhle domácnosti jako nějakej čarodějník z pekla a vobrátěj všecko vzhůru nohama. Vočarujou ty malý nezvedence nahoře, až se začnou chovat slušně. Vyčarujou tři tisíce liber, než bys řekl švec, a teďka znásilněj slečnu Olympii.“

„To poslední jste pochopila určitě špatně.“ Během svých slov kráčel cílevědomě směrem ke dveřím.

„Bodejťže znásilnili slečnu Olympii,“ nedala se, ale když zahlédla jeho výraz, moudře o krok ucouvla, aby už nestála mezi veřejemi. „Já to vím.“

„To jen dokazuje, že vůbec nechápete situaci.“ Prošel kolem ní a zamířil ke schodům.

„Jak to myslej, hergot?“ zavolala za ním.

„Znásilněn jsem byl já,“ upřesnil zdvořile.

Neohlédl se, když bral schody po dvou, ale vnímal její nesouhlasné soptění až nahoru na odpočívadlo.

Ta stará ježibaba představuje protivný problém, ale ne nepřekonatelný, říkal si, když kráčel chodbou. Dokáže se s ní vypořádat.

Došel k Olympiině ložnici a tiše zaklepal. Zevnitř se ozval tichý šelestivý zvuk a okamžik nato už Olympia stála v otevřených dveřích.

„Dobré jitro, slečno Wingfieldová,“ usmál se; na bílou noční košilku si kvapně navlékla kretonový župan.

Její tmavě rudé vlasy plály kolem pikantní tvářičky jako červánky. Rozkošně se zarděla, když ho uviděla. V bledém světle úsvitu byla neodolatelná. Jared pohlédl na lákavě rozhozenou postel za jejími zády.

„Pane Chillhurste, co tu děláte v tuhle hodinu?“ vykoukla přes něj do chodby. „Někdo by vás mohl vidět.“

„Přišel jsem vám vrátit několik maličkostí, na které jste včera večer zřejmě zapomněla,“ zvedl košilku a čepeček.

„Můj ty smutku!“ vytřeštila oči a se zděšením mu vyškubla věci z ruky. „To jsem ráda, že jste si na ně vzpomněl.“

„Naneštěstí je paní Birdová objevila dřív, než jsem sešel dolů.“

„Propána!“ vzdychla. „Byla hodně rozčílená? Vaše působení v téhle domácnosti v ní vyvolalo nesmírné obavy a teď si nejspíš bude myslet jen to nejhorší.“

„Už si myslí jen to nejhorší, ale jsem přesvědčen, že má dost rozumu na to, aby si své myšlenky nechala pro sebe.“ Sklonil se a vřele Olympii políbil. „Budu se těšit, že vás uvidím u snídaně, slečno Wingfieldová.“

Odstoupil a zavřel dveře před její zardělou tváří. Když kráčel chodbou k vlastní ložnici, tiše si hvízdal.

„Dobré jitro, teto Olympie.“

„Dneska ti to moc sluší, teto Olympie.“

„Dobré jitro, teto Olympie. Krásný den, že?“

Olympia se usmála na Ethana, Hugha a Roberta, kteří se promptně vymrštili ze židlí, když vstoupila do ranního salonku.

„Dobré jitro vespolek.“ Počkala, až Ethan přispěchá, aby jí podržel židli. Ještě pořád si plně nepřivykla na nové způsoby chlapců, naopak, úspěšněji vyváděly z míry. „Děkuji, Ethane.“

Ethan pohledem vyhledal Jareda a očekával pochvalu. Jared mírně pokývl, Ethan se zazubil a vrátil se na své místo.

Olympia přelétla pohledem kolem stolu a zachytila Jaredův vědoucí úsměv. Teplé, tetelivé štěstí, které v ní vykvetlo včerejší noci, se znovu vzedmulo. Prsty se jí trochu třásly, když se chopila lžíce.

Takovéhle to je být zamilovaná, říkala si. Včera v noci si uvědomila pravdu. Nebylo pochyb, že to, co cítí k Jaredovi, není jenom vášeň.

Láska. Dříve věřila, že tenhle cit jí osud nedopřeje. V pětadvaceti musí koneckonců světaznalá žena uvažovat realisticky.

Láska. Byla nesrovnatelně víc vzrušující než objevovat tajemství ztracené legendy nebo bádat o podivných zvycích cizích zemí.

Láska.

Její život byl jako plný pohár, který div nepřetékal. Osamělost, kterou cítila od smrti tety Idy a tety Sophy, zmizela. Našla muže, jehož duše jako by byla dokonale sladěná s její.

Nebude ho mít u sebe dlouho, připomínala si; týdny, měsíce, přinejlepším snad rok či dva, bude-li mít mimořádné štěstí. Nedalo se pochybovat o tom, že jednoho krásného dne Jared odejde, aby přijal jiné místo v jiné domácnosti. Tak to s vychovateli chodí. Malí chlapci vyrostou a vychovatelé jdou o dům dál.

Ale prozatím, zapřísahala se Olympia v duchu, dopřeje si tuhle velikou, vášnivou lásku, kterou poznala s mužem s tváří piráta.

„Kampak máte dneska namířeno?“ Doufala, že její hlas je vyrovnaný a klidný. S tělem tomu tak rozhodně nebylo. Zjišťovala, že radost je cit, který se nesnadno utají. Podle záblesku v Jaredově pohledu poznala, že si je dobře vědom její euforie.

„Půjdeme do Mechanického muzea pana Winslowa,“ ozval se Robert.

„Prý je tam obří pavouk s hodinovým strojkem, takže se pohybuje úplně jako opravdový pavouk,“ vychrlil Hugh vzrušeně. „Dámy to děsí, ale já se neleknu.“

„Slyšel jsem, že je tam taky mechanický medvěd a nějací ptáci,“ dodal Ethan.

Olympia pohlédla na Jareda a začala být zvědavá: „To zní moc zajímavě.“

„Říká se to,“ pokrčil rameny a roztíral na toast marmeládu.

Zamyslela se; váhala mezi svými plány na dnešní den a lákavou prohlídkou muzea. „Mám dojem, že bych ráda šla s vámi.“

„Jen s námi pojďte, jste vítána,“ usmál se Jared a zakousl se do toastu.

„Ano, teto Olympie, jen pojď s námi,“ přidal se Robert. „Bude to ohromná zábava.“

„A velmi výchovná,“ dodal Ethan moudře.

„To určitě bude.“ Návštěva muzea bude nejen výchovná, říkala si, ale umožní jí strávit příjemné odpoledne s Jaredem. „Tak výborně, zařídím si to. V kolik hodin hodláte vyrazit?“

„Ve tři hodiny,“ odpověděl Jared.

„Výtečně. Mám schůzku kvůli nějakým mapám v Musgraveově institutu, ale do té doby budu dávno hotová.“

„Pochybuju, že ve sbírkách Společnosti najdete něco užitečného, slečno Wingfieldová,“ Roland Torbert sepjal ruce za zády a postával nad Olympii. „Je tu velmi ubohý výběr map Západní Indie. Výtečnou sbírku najdete v mé soukromé knihovně.“

„Docela se těším, až ji uvidím, pane Torberte.“ Lehce se od něj odtáhla. Páchl podivnou kombinací zatuchlého šatstva, potu a parfému, který používal v marné snaze zakrýt ostatní odéry. „Ale ráda bych realizovala své výzkumy popořadě.“

„Přirozeně.“ Opět zkrátil vzdálenost, která je dělila. Nakukoval jí přes rameno, když rozkládala druhou stočenou mapu vedle té, jež už

byla rozprostřena na stole. „Nemohla byste mi povědět, co přesně na těch mapách hledáte?“

„Snažím se určit přesnou polohu oblasti.“ Naschvál odpovídala neurčitě, neměla v úmyslu svěřovat se se svými poznatky v tomto stadiu svých výzkumných prací nikomu kromě Jareda. „Zdá se, že existují některé nesrovnalosti.“

„Aha,“ nasadil učený výraz. „Je těžké zmapovat všechny ty ostrovy, víte?“

„Ano, vskutku.“ Sklonila se nad oběma mapami a velice pozorně je porovnávala.

Na žádné nebylo ani stopy po záhadném, nepojmenovaném ostrůvku severně od Jamajky. Na novější mapě byly jeden či dva malé kousky pevniny, které nebyly zaznamenány na starší, ale nebyly lokalizovány ve správné vzdálenosti od Západní Indie.

„Možná by se mi to hodilo ještě dnes,“ navrhl Torbert. „Bylo by mi potěšením, kdybyste mě odpoledne navštívila, slečno Wingfieldová.“ Pozoroval ji, jak svinula jednu z map a odložila ji stranou. „Mohu zařídit, abyste měla na tu dobu mapy připraveny k prohlídce.“

„Děkuji, ale dnes odpoledne nebudu mít čas.“ Rozvinula další mapu. „Možná koncem týdne, kdyby se vám to hodilo?“

„Ovšem, ovšem.“ Sepjal ruce za širokými zády a zhoupl se na patách. „Slečno Wingfieldová, pokud vím, budete zkoumat také Aldridgeovu sbírku.“

„Ano, byl tak laskav, že mi to umožnil.“ Soustředěně vraštila čelo, zkoumajíc další mapu.

„Mám pocit, že bych měl využít této příležitosti a dát vám jako přítel malou radu.“

„Ano?“ nevzhlédla od map.

Torbert si diskrétně odkašlal: „Je mou povinností vám sdělit, že byste měla být nesmírně opatrná, než prozradíte jakýkoli důvod svého studia před Aldridgem.“

„Skutečně?“ překvapeně se na něj podívala. „Co tím myslíte, pane?“

Torbert se ostražitě rozhlédl po knihovně, aby se ujistil, že na doslech není nikdo, ba ani obstarožní knihovník. Naklonil se velmi blízko: „Aldridge klidně mladou ženu zneužije, slečno Wingfieldová!“

„Zneužije?“ pokrčila nos, jak na ni zaútočila protivná vůně těžkého parfému. „Mě?“

Zatvářil se rozpačitě a okamžitě se napřímil: „Ne vás osobně, slečno Wingfieldová," zamumlal. „Vaše dílo."

„Aha." Na tom parfému je něco prapodivně povědomého, přemýšlela zmateně.

„Má milá, je o vás dobře známo, že se specializujete na studium starých legend a cizozemských zvyklostí." Spiklenecky se uchechtl: „Není žádným tajemstvím, že v některých těch starých pověstech, které publikujete v žurnálu Společnosti, bývá často nějaká zmínka o ukrytých pokladech nebo aspoň náznak o nich."

„To je pravda," ledabyle mávla rukou a znovu se sklonila nad mapami, „ale nikdy jsem neslyšela, že by někdo doopravdy našel skutečný poklad, pane. Odměnou je člověku sama práce na výzkumech," pokračovala zaníceně.

„Jen pro ty z nás, kdo dokážou takové věci intelektuálně ocenit," prohlásil uhlazeně. „Pro ostatní, obávám se, je přízemní lákadlo v podobě zlata a drahokamů daleko silnější než seberafinovanější výzva v podobě studia a bádání."

„Patrně máte plnou pravdu, pane Torberte, ale pochybuji, že by takoví lidé byli členy tak učené společnosti, jako je Společnost pro cesty a bádání."

„Bohužel, má milá, právě v tom se mýlíte," usmál se zasmušile. „Je mi líto, ale jsme jenom lidé, a proto i v našem středu najdete několik hrubých, neotesaných hledačů pokladů." Napřímil se: „A říkám to opravdu nerad, ale Aldridge je jedním z nich."

„Věřte, pane, že budu mít vaše varování na paměti." Do nosu ji uhodil další závan jeho osobitého parfému. Už ho málem poznává, říkala si. Věděla zcela určitě, že ho cítila nedávno. Docela nedávno.

Vlastně včera v noci!

„Jářku, je tady dost teplo, že?" Torbert vytáhl kapesník a otřel si zpocené čelo.

Olympia nehnutě zírala na plátěný kapesník. Byl to dvojník toho, který s Jaredem našli v zahradě.

Velký natahovací pavouk na klíček se neúnavně plazil po dně skleněné vitríny. Pohyboval se trhavě a nepřirozeně, nicméně dojem byl fascinující. Pronásledoval mechanickou myš, která se pohybovala podobně.

Olympia stála spolu s Ethanem, Hughem a Robertem těsně u skla. Všichni se s dychtivou pozorností dívali do vitríny. Jared zůstal stranou a pozoroval pavoukův postup se shovívavým výrazem.

„Jářku, je děsně obrovský, co?“ pohlédl Ethan na Olympii. „Bojíš se, teto Olympie?“

„Ovšemže ne.“ Vzhlédla a spatřila v jeho očích výraz zklamání. „Proč bych se měla bát, když jste tu vy tři a před tou bestií mě ochráníte?“

Ethan se spokojeně zazubil: „Nezapomínej na pana Chillhursta. Ten tě taky ochrání. Viďte, pane Chillhurste?“

„Vynasnažím se,“ slíbil tiše.

„Je to jen mechanický pavouk,“ ohrnul Robert rty s opovržením, jakého je schopen jen desetiletý klučina. „Nemůže nikomu ublížit, že ne, pane Chillhurste?“

„Patrně ne,“ soudil. „Ale jeden nikdy neví.“

„Přesně tak,“ pravil Ethan blaženě. „Jeden nikdy neví. Kdyby se například dostal ven, vsadím se, že by mohl způsobit hrozné nesnáze.“

Robert pohlédl na druhý konec místnosti, kde se návštěvníci bavili mechanickým medvědem. „Jen si představ, co by dělala tamhleta dáma, kdyby jí najednou lezly odporné pavoučí nohy po kotníku,“ spiklenecky se svěřoval se svou představou.

„Vsadím se, že by ječela,“ oddal se fantazii Hugh a zádumčivě se zadíval na západku víka skleněné vitríny.

Jared zvedl obočí: „O tom nápadu ani neuvažujte,“ varoval je výhružně.

Mládenci unisono zaúpěli lítostí a znovu začali soustředěně pozorovat pavouka.

Olympia se rozhlédla a přesunula vedle Jareda. Tohle je první příležitost promluvit s ním mezi čtyřma očima. Nemohla se dočkat, až mu svěří svá zjištění o Torbertovu kapesníku.

„Pane Chillhurste, musím s vámi mluvit.“

Usmál se: „Jsem vám k službám, slečno Wingfieldová.“

„Soukromě.“ Přešla do další místnosti, plné nejrůznějších natahovacích mechanismů.

Následoval ji k vitríně s mechanickým vojákem. „Ano, slečno Wingfieldová?“ Otočil knoflíkem na spodku vitríny a figurína se začala napřimovat. „Co jste si přála projednat?“

Střelila po něm vítězoslavným pohledem a předstírala, že ji náhle víc zajímá natahovací figurka. „Mám dojem, že jsem zjistila totožnost vetřelce. Možná samotného Strážce.“

Jaredova ruka na knoflíku ztuhla. „Nepovídejte. Skutečně?“ zeptal se bez mrknutí oka.

„Ano, zjistila.“ Naklonila se blíž, jako by chtěla mít lepší výhled na mechanického vojáčka. „Vy tomu asi nikdy neuvěříte, ale není to nikdo jiný než pan Torbert.“

„Torbert?“ díval se na ni velice udiveně. „O čem to, kčertu, mluvíte?“

„Jsem přesvědčená, že kapesník, který jsme našli včera v noci, náleží panu Torbertovi.“ Pozorně sledovala, jak figurka zvedá pušku. „Přesně takový dnes použil v knihovně Společnosti. Opravdu byl totožný s tím, který jsme našli.“

„Většina kapesníků vypadá velmi podobně,“ konstatoval Jared věcně.

„Ano, ale tenhle byl navoněný úplně stejnou vůní. Nemohla jsem se splést.“

Mírně se zachmuřil: „Víte to jistě?“

„Zcela jistě,“ prohlásila skálopevně; mechanický vojáček mířil puškou. „I když existuje ještě další možné vysvětlení.“

„Jaké?“

„Torbert a Aldridge jsou zřejmě zarytí soupeři. Torbert si dokonce dal velice záležet na tom, aby mě před Aldridgem varoval. Je možné, že včera v noci naschvál pohodil ten kapesník do zahrady lord Aldridge.“

„Proč by to, propánajána, dělal?“

Olympia netrpělivě vysvětlovala: „Z toho důvodu, že si pak budu o panu Torbertovi myslet jen to nejhorší, samozřejmě.“

„Tenhle závěr předpokládá, že byste dokázala ten kapesník identifikovat,“ usoudil.

„Ano, já vím, vždyť přesně to jsem udělala.“

„Aldridge nemohl tušit, že byste ho tak snadno poznala. Ne, vážně pochybuju, že s tím měl cokoliv společného.“ Obrátil se k ní se zamyšleným a vážným výrazem: „Olympie, nechci, abyste se do této záležitosti pletla. Rozumíte?“

„Ale pane Chillhurste…“

„Nechte to na mně.“

„To nemohu," zvedla bojovně hlavu. „Tohle má vliv na má studia, pane. Mám právo ochraňovat deník před Strážcem a před každým, kdo čirou náhodou po pokladu půjde." Téměř provinile si kousala ret: „Ačkoliv musím přiznat, že si nedovedu představit pana Torberta jako součást legendy. Myslím, že nemůže mít žádné spojení se Strážcem."

„Zatraceně, ženská," procedil Jared mezi zuby, „já vás ochráním před Torbertem, Strážcem a přede všemi ostatními. Totiž pokud budete potřebovat chránit."

Zírala na něj celá užaslá: „Co tím myslíte? Ovšemže je zapotřebí opatrnosti!"

„Slečno Wingfieldová, záležitost s kapesníkem přenecháte mně. Postarám se, aby Torbert pochopil, že už se události jako ta, k níž došlo včera v noci v zahradě, nebudou opakovat."

„Promluvíte s ním?"

„Buďte si jistá, že to pochopí," opakoval a vyhnul se přímé odpovědi.

Olympia ráda poslechla: „Jak je libo, pane, přenechám celou tuto záležitost vám."

„Děkuji vám, slečno Wingfieldová. Teď tedy…"

Než stihl Jared dokončit větu, proťal jejich tichý hovor, doprovázený tikotem hodinových strojků, ostrý ženský hlas:

„*Chillhurste!* Co tu, propána, děláte?"

Jaredův pohled zalétl přes Olympii k postavě, která se k nim blížila. „Zatracená práce!" zavrčel tlumeně.

Olympia nechápavě zaznamenala mrazivý, záhadný výraz, který se na Jaredově tváři objevil, než žena znovu promluvila.

„Chillhurste, jste to vy, viďte?" ujišťovala se.

Olympia se otočila a spatřila oslnivě krásnou ženu, směřující přímo k nim. Neznámá se zastavila a zářivě se na Jareda usmála, světle modré oči naplněné pobaveným poznáním.

Olympia dokázala na krásnou cizinku jen zírat v němém úžasu. Ženiny bledě plavé vlasy byly elegantně sepjaty pod exkluzivním a bezpochyby také nadmíru drahým modrým kloboučkem. Přes nebesky modrou odpolední toaletu měla tmavěmodrý krátký vypasovaný kabátek. Rozinkové rukavice stejné barvy, jak Olympia i nepříliš odborným okem zahlédla, stály patrně víc než její šaty, střevíce, klobouk a kabelka dohromady.

Ženu doprovázela neméně elegantní dáma, celá ve žlutém. Nebyla tak krásná jako blondýnka, ale z celé její bytosti vyzařovala nezaměnitelná exotická přitažlivost. Tvořila zářivý kontrast ke své přítelkyni. Vlasy, částečně skryté pod kloboukem zdobeným peřím, měla sytě hnědé, stejně jako oči. Postava byla plnější a zaoblenější.

„Nemohla jsem tomu uvěřit, když jsem vás před chvilkou uviděla, Chillhurste," říkala právě plavovláska. „Slyšela jsem, že jste tady, ale nevěřila jsem, že by to mohla být pravda. Nikdy přece do Londýna nejezdíte."

„Dobré odpoledne, Demetrie. Nebo bych měl říci lady Beaumontová?" s chladnou zdvořilostí sklonil hlavu.

„Demetria postačí," pohlédla na svou společnici. „Pamatujete se na Constanci, že?"

„Až moc dobře," studeně se usmál. „Lady Kirkdaleová."

„Chillhurste." Constance, lady Kirkdaleová, se zdvořile usmála a zalétla pohledem k Olympii.

Demetria sledovala očima pohled společnice. „A kdo je vaše malá přítelkyně, Chillhurste? Povídá se, že s ní žijete v nějakém domě v Ibberton Street, ale téhle povídačce jsem odmítla uvěřit. To se vám vůbec nepodobá, udržovat nějaký takový poměr."

„Lady Beaumontová, lady Kirkdaleová, dovolte, abych vám představil svou choť." Jaredův hlas byl kultivovaný a klidný jako vždy, ale v jeho pohledu, byť nečitelném, tušila Olympia jasné varování.

Moji choť.

Olympia ohromením pootevřela ústa, vzápětí však rázně semkla rty a vzchopila se, aby čelila krizi. Byl to koneckonců její nápad, tvrdit, že jsou oddáni, pro případ, že by se objevil někdo, kdo ho zná. V sázce je přece Jaredova pověst.

Drží se jen jejích pokynů. Nemá jinou možnost než ho podpořit.

„Těší mě," pronesla rázně.

„To je ale absolutně fantastické." Demetria si Olympii nepokrytě prohlížela, jako by byla jedním z vystavených exponátů. „To je ohromující překvapení. Tak Chillhurst konečně splnil povinnost vůči svému titulu a našel si vikomtesu."

10

„Vikomt?“ O půl hodiny později se Olympia vřítila do pracovny, strhla si čepec a otočila se čelem k Jaredovi. Konečně s ním od scény v muzeu byla o samotě. Překypovala rozhořčením: „Vy jste vikomt?“

„Lituji, že jsi se dozvěděla pravdu za takových okolností, Olympie.“ Zavřel dveře a zamkl je. Zůstal stát zády k nim a pohlížel na ni s týmž chmurným, záhadným výrazem, který měl od chvíle, kdy ji představil jako svou choť. „Jsem si dobře vědom, že máš právo na vysvětlení.“

„To si myslím! Jsem vaše zaměstnavatelka, pane Chillhurste,“ mračila se Olympia. „Totiž my lorde. Zatraceně! Vypadá to, že jsem měla přece jen trvat na doporučeních. Strýčkovi jste nejspíš žádná nepředložil, co?“

„Ach, ne tak docela,“ zamumlal. „Ne. Bohužel ne. On totiž žádná nepožadoval, víte?“

„Najal vás jako vychovatele pro mé synovce a nechtěl vidět vaše doporučení?“ ptala se nevěřícně.

„On mě vlastně nenajal jako vychovatele,“ poznamenal klidně.

„Čím dál tím hůř. K čemu vás přesně najal, mylorde?“

„On mě vůbec nenajal. Vlastně mě jenom požádal, abych mu prokázal laskavost a doprovodil zásilku zboží do Upper Tudway.“ Upřeně se jí díval do očí. „A tento úkol jsem splnil velmi dobře, smím-li podotknout.“

„Třesky plesky!“ hodila čepec na pohovku a obešla psací stůl. Vždycky si připadala silná a v bezpečí, když seděla za psacím stolem. Klesla na židli a vypadala rozzlobeně: „Povězte mi to celé, buďte tak laskav, pane. Přestává mě bavit hrát v téhle frašce nedůvtipného hlupáka.“

V Jaredově jednookém pohledu cosi krátce zablesklo. Mohla to být bolest, stejně tak dobře to mohl být hněv. Olympia si nebyla jistá. Ať to bylo cokoliv, přejel jí mráz po zádech.

Jared se zvolna odpoutal ode dveří a usedl, nohy v holínkách natáhl pohodlně před sebe. Navyklým pohybem opřel lokty o opěrky

mahagonového křesla, složil špičky prstů k sobě a pozoroval ji zádumčivým pohledem. „Je to poněkud složitá záležitost.“

„Se složitostí si starosti nedělejte.“ Usmála se; i ona by měla být klidná a chladná. „Jsem si jista, že jsem dost inteligentní, abych pochopila to podstatné.“

Jaredův pohled ztvrdl: „Bezpochyby. Jak je libo, kde mám začít?“

„Samozřejmě od začátku. Povězte mi, proč celá ta maškaráda s domácím učitelem.“

Zaváhal, očividně hledal vhodná slova. „Všechno, co jsem ti řekl o setkání se strýcem, je pravda, Olympie. Setkali jsme se ve Francii a já slíbil, že k tobě dopravím zásilku.“

„Proč jste se obtěžoval, když jste nehledal místo vychovatele?“

„Deník Lightbourneové,“ oznámil prostě.

Podruhé za ten den poklesla Olympii brada: „Deník? Vy jste o něm věděl?“

„Ano. **I** já jsem ho hledal.“

„Můj ty smutku…“ Měla pocit, že jí někdo vyrazil dech. Opřela se a rychle uvažovala. „Samozřejmě. Tím se vysvětluje vše.“

„Ne tak docela.“

„Byl jste na stopě deníku, ale strýček Artemis se k němu dostal dřív, takže jste zařídil, abyste se s ním setkal. Je to tak správně?“

„Ano,“ začal bubnovat prsty. „Nicméně…“

„Věděl jste, že deník je uložen v zásilce, která je na cestě ke mně. Našel jste si tedy způsob, jak u deníku zůstat.“

„Tvoje prohnanost mě nikdy nepřestane udivovat, Olympie,“ naklonil hlavu a naznačil úsměv.

Snažila se ten kompliment ignorovat; teď nebyla vhodná chvíle dát se unést medovými slůvky muže, jehož milovala. Musí mít na paměti, že ji vědomě oklamal. „Jakmile jste se ocitl v naší domácnosti, našel jste si důvod, proč zůstat. Zřejmě jste ihned poznal, že potřebujeme vychovatele.“

„Ten nápad mi nasadil do hlavy tvůj strýc,“ přiznal. „Říkal, že jsi během šesti měsíců vystřídala už tři vychovatele.“

„Takže jste využil příležitosti a zůstal nablízku deníku Lightbourneové.“

Jared zkoumal pohledem stěnu nad její hlavou. „Uvědomuji si, že se to jeví jako důvod, proč jsem tě klamal.“

„Nejspíš jste se obával, že byste jej sám nedokázal dešifrovat, a napadlo vás, jestli bych nedokázala přijít na tajemství legendy místo vás," zhodnotila to hořce.

„Já vím, že to tak vypadá."

Olympia zamyšleně vraštila čelo: „Co vás k deníku přivedlo, pane Chillhurste? Totiž vaše lordstvo."

„Jared postačí," požádal tiše. „Důvod, proč jsem pátral po deníku, když jsem poznal tvého strýce, je prostý: patří mé rodině." Mírně pokrčil rameny: „Stejně tak poklad, pokud ovšem skutečně existuje."

Ztuhla: „Cože? Patří tvé rodině? Jak to myslíš?"

„Claire Lightbourneová byla moje prababička."

Málem spadla ze židle: „Neříkej! Tvoje prababička? Hraběnka? Ale v deníku není o titulu žádná zmínka."

„Vdala se za Jacka Rydera, když byl ještě obyčejný kapitán Jack. Hrabětem z Flamecrestu se stal až sedm let poté, co se vrátil ze Západní Indie do Anglie. Rodina o tom nerada mluví, ale pravda je taková, že si titul víceméně koupil."

„Dobrotivé nebe!" vyjekla udiveně.

„Tenkrát nebylo tak moc těžké koupit si titul," vysvětloval mírně. „Vyžadovalo to jen hodně peněz a vlivu. Jack Ryder měl obojí."

„Ano, ovšem," rozpomněla se na některé poznámky, o něž v deníku zavadila. Jack Ryder se vrátil ze Západní Indie jako boháč. Ještě větší bohatství nahromadil, když se usadil v Anglii.

„Jakmile měl flamecrestský titul jistý," pokračoval Jared, „získal druhý titul, titul vikomta Chillhursta, který používá Flamecrestův dědic. V tomto případě já osobně."

Olympia se probírala ze série otřesů: „Ty jsi dědic hraběcího titulu. Tvůj pradědeček byl pan Ryder, manžel Claire Lightbourneové." *Claiřin milovaný pan Ryder*, říkala si v duchu.

„Ano."

Můj milovaný pan Chillhurst.

Olympiina nálada klesala s každým dalším odhalením hlouběji a hlouběji, až k naprostému zoufalství. Napomínala se, že od začátku věděla, že nebude moci zůstat s Jaredem příliš dlouho. Přesto však doufala, že to bude déle než několik krátkých týdnů.

Její sen končí brzy. Až příliš brzy. Ale musí přece existovat způsob, jak sen zachránit, byť jen nakrátko.

A co Jared? říkala si s rostoucím pocitem beznaděje. Nedokázala se přimět, aby uvěřila, že jejich společná vášeň pro něj nic

neznamená a že ji klamal, i když ji svíral v náručí. Možná ji nemiluje, ale touží po ní. Tím si byla téměř jista.

Přinutila se uvažovat logicky: „Inu, není divu, že jste chtěl deník najít, pane Chillhurste. Očividně na něj máte nárok. Bezpochyby jste po něm pátral celé roky. Muselo vám opravdu vadit, když jste zjistil, že jsem ho nalezla jako první."

„Stačí Chillhurst, pokud se nedokážete přimět, abyste mi říkala Jarede."

„Jak je libo," usilovně se snažila vykouzlit na tváři bezstarostný, veselý úsměv. „Zdá se mi, že tím se pro nás otevírá nový směr pátrání."

Jared na ni tupě pohlédl. „Ano?"

„Zajisté." Vstala a šla k oknu. Sepjala ruce za zády a zadívala se do maličké obezděné zahrádky. Chystala se podstoupit pečlivě vypočítané riziko a věděla, že musí být velmi opatrná.

„Nechápu, jak to myslíte, Olympie."

Zhluboka se nadechla: „Vaše znalosti rodinné historie mi mohou poskytnout velmi užitečná vodítka. Mohlo by mi to pomoci dešifrovat deník."

„To pochybuju. V tomto směru jsou mé znalosti omezeny na řadu pirátských historek, týkajících se kapitána Jacka a jeho absurdních výprav."

Zaryla nehty do dlaní. Musí ho přesvědčit, aby ji nechal pokračovat v práci na deníku. Je to jediná záminka, jak s ním může ještě nějakou dobu zůstat v kontaktu.

„Jeden nikdy neví. Možná bych dokázala využít některé informace tak, aby pomohly vyložit různá podivná a nesrozumitelná vyjádření."

„Myslíte?" zapochyboval.

„Jsem si tím jista." Rozhodně se k němu otočila čelem. „A jsem ochotna pokračovat v práci na deníku, pane. S největší radostí se s vámi podělím o své závěry. Rozumí se samo sebou, že tajemství případného pokladu náleží vaší rodině."

Jaredův výraz opět ztvrdl: „Olympie, já kašlu na tajemství deníku Lightbourneové. Snažil jsem se to dát jasně na srozuměnou."

„Ovšemže vám na něm záleží," trvala na svém. „Podstoupil jste velmi mnoho nesnází, abyste deník našel, vetřel jste se do mé domácnosti, abyste se dozvěděl jeho tajemství. Chci vám tím jen sdělit, že přesně chápu, proč jste mě klamal."

„Opravdu?"

„Ano, a musím vám říct, že váš plán považuji za velmi chytrý. Bylo by to geniálně vyšlo, kdybychom dnes odpoledne nepotkali lady Beaumontovou.“

„Jedině vy dokážete omlouvat mé chování, Olympie,“ žasl upřímně.

„Nemáte se zač omlouvat, pane. Když teď o té záležitosti uvažuju, vaše jednání je mi naprosto srozumitelné.“

„Určitě se ptáte, proč jsem se nespokojil s tím, že zůstanu vychovatelem,“ začal tiše. „Bezpochyby se ptáte sama sebe, proč jsem vás svedl.“

Sepjala ruce a zvedla bradu: „Ne, pane Chillhurste. Zrovna tuhle otázku si nekladu.“

„Proč ne?“ podivil se a vstal z křesla. „Většina žen na vašem místě by si ji kladla.“

„Já odpověď znám.“ Soustředěně vnímala, že se k ní blíží.

„Znáte? A jaká je ta odpověď, Olympie? Jak vysvětlíte mé chování? Oba víme velmi dobře, že jsem se nechoval tak, jak by se měl chovat gentleman. Většina lidí by řekla, že jsem vás zneužil.“

„To vůbec není pravda,“ odporovala a dodala: „Zneužili jsme se navzájem.“

„Opravdu?“ ušklíbl se lítostivě.

„Ano. Jsme oba protřelí světem. Věděli jsme, o co jde. Po pravdě řečeno, pokud má někdo nést vinu za to, co se mezi námi zběhlo, jsem to já.“

„Vy?“ Její svérázná logika ho fascinovala.

Zarděla se, ale neuhnula pohledem: „Jste gentleman, pane, ale hned jsem vycítila, že jste také nadmíru vášnivý muž. Obávám se, že jsem toho využila,“ v rozpacích pokrčila rameny.

Nevěřícně odkašlal: „Nadmíru vášnivý?“

„Je to bezpochyby dědičná vlastnost,“ konejšila ho laskavě. „Koneckonců, jste potomek pana Rydera a podle všeho, co jsem o něm četla, to byl skutečně muž plamenných citů.“

„Dovolte, abych vám sdělil, že jste s největší pravděpodobností jediný člověk na světě, který ve mně vidí nadmíru vášnivého muže, Olympie,“ pobaveně se usmál. „Ve skutečnosti mě považují za dost nudného.“

„Nesmysl. Kdo to tvrdí, ten vás asi moc nezná.“

„Celá moje rodina zastává tento názor a zdaleka nejsou jediní. Lady Beaumontová je o tom přesvědčena také.“

Olympii to zaujalo: „Vida, dostáváme se k další věci, kterou s vámi chci probrat. Kdo je lady Beaumontová? Nějaká vaše stará přítelkyně?“

Beze slova došel k Olympiinu stolu a usedl na něj.

„Lady Beaumontová byla až donedávna slečna Demetria Seatonová,“ oznámil bez známky jakéhokoliv citu. „Před třemi lety jsme spolu byli krátce zasnoubeni.“

„*Zasnoubeni.*“ Kdovíproč, ale ta zpráva otřásla Olympii víc než všechno ostatní, co se dosud událo. „Chápu.“

„Chápete?“

„Je velmi krásná.“ Snažila se potlačit rostoucí paniku.

To, že Jared kdysi miloval krásnou Demetrii, se těžko snášelo. Až do nynějška, uvědomovala si Olympia, vlastně nebrala v úvahu skutečnost, že v jeho životě byly i jiné ženy. Bylo zřejmé, že není bez zkušeností, ale nepřipouštěla si úvahy na téma, zda snad doopravdy nemiloval jinou ženu. *Miloval ji dost na to, aby se s ní zasnoubil.*

„Z různých příčin, kterými vás dnes nebudu unavovat, jsme Demetria a já usoudili, že se k sobě nehodíme,“ poznamenal.

„Ach.“ Olympii nenapadalo nic, co by řekla.

„Zasnoubení bylo zrušeno krátce poté, co bylo ohlášeno. Bylo kolem toho velmi málo klepů, protože celá událost se odehrála v sídle mé rodiny na ostrově Flame, ne v Londýně. Před rokem se provdala za Beaumonta, a to je všechno.“

„Ach.“ Ani tentokrát ji nenapadlo nic lepšího. Instinktivně pochopila, že to zdaleka není všechno, ale věděla, že nemá právo vyzvídat. „No, nejspíš to sem nepatří,“ přinutila se dodat.

„Přesně tak.“

„Nicméně,“ klopýtala dál, odhodlána držet se toho, co je důležité, „ocitli jsme se v nešťastné situaci vzhledem k tomu, že vás lady Beaumontová dnes odpoledne poznala.“

„Já bych neřekl nešťastné,“ opáčil. „Možná by bylo vhodnější říci trapné.“

„Inu dobře, to je jedno. Jde o to, že se s tou situací musíme nějak vypořádat.“

„Mám návrh,“ oznámil.

„Já taky.“ Začala nervózně přecházet po místnosti: „Řešení je nasnadě.“

„Ano?“

„Samozřejmě. Musíme se sbalit a okamžitě odjet do Upper Tudway.“

„Pokud si to přejete, tak zajisté můžeme. Nicméně odjezdem z města se problém nevyřeší.“

„Ale vyřeší,“ střelila po něm zdrcujícím pohledem. „Jestli si pospíšíme, můžeme být pryč dřív, než se setkáme s nějakými dalšími vašimi přáteli nebo známými. V Upper Tudway se můžete dál vydávat za vychovatele.“

„Nemyslím…“

„Já mohu dál pracovat na deníku,“ vedla si svou nadšeně. „Všechno bude jako předtím, než jsme odjeli do Londýna.“

„Smím vám připomenout, že to byl váš nápad, vydávat se za manželský pár v případě, že bychom byli odhaleni?“

Olympia zrudla: „Jsem si dobře vědoma, že je to všechno moje vina. Ale se vší spravedlností musím namítnout, že můj plán by fungoval velmi dobře, kdybyste byl tím, za koho jste se vydával: mužem skromného původu a skromných finančních prostředků. Skutečnost, že jste vikomt a dědic hrabství, to všechno jen zamíchala.“

„Já vím,“ souhlasil omluvně.

„Předtím by nikoho náš vztah nezajímal, ani co by se za nehet vešlo. Teď však váš titul a postavení způsobily, že jsme soustem pro klepny vašeho vznešeného světa.“

„Toho jsem si dobře vědom a nesu odpovědnost za všechno, co se stalo.“

Olympia hluboce vzdychla: „Nic si nevyčítejte. Co se stalo, to se vzhledem k vaší povaze a temperamentu patrně stát muselo. Muž silných vášní je vždycky vystaven nebezpečí, že vyvolá pomluvy. Nicméně jsem přesvědčena, že když okamžitě odjedeme do Upper Tudway, řečem bude brzy konec.“

Zavrtěl hlavou: „Představili jsme se jako lord a lady Chillhurstovi. Člověk může těžko očekávat, že takovéhle klepy vyprchají.“

„Až se příště náhodou objevíte v Londýně, rozhlásíte, že to všechno byl žert,“ nabídla Olympia hbitě řešení.

Užasle na ni zíral: „Vy chcete, abych celou tuhle věc vydával za žert?“

„Šlo by to,“ usoudila vážně. „Můžete vysvětlit, že jsem jen přítelkyně.“

„Přítelkyně?“ divil se.

„No tak byste třeba mohl říct, že jsem byla vaše milenka nebo milostnice nebo tak něco. Vím velmi dobře, že pánové si často vydržují přítelkyně v domech ve městě. To se děje pořád.“

„Sakra, krucinál!“ Jared cítil, jak mu tuhnou čelisti. „A co vaše pověst, Olympie?“

„Tady v Londýně mě nikdo nezná a je vysoce nepravděpodobné, že by se někdo v Upper Tudway někdy o tomhle nesmyslu doslechl.“ Přestala rázovat po místnosti a začala podupávat nohou: „A co víc, nijak zvlášť mi nezáleží na tom, jestli se o tom někdo doslechne. Už jsem vám říkala, že mi má pověst hlavu nedělá.“

„A co já?“ zeptal se tiše. „Vy si myslíte, že já nemusím dbát na svou pověst?“

Nejistě po něm koukla. „Jsem přesvědčena, že se s tím dokážete vypořádat mnohem lépe, než bych dokázala já.“

„Opravdu?“

„Je to jiné, než kdybyste si v budoucnosti skutečně měl hledat práci jako vychovatel,“ snažila se mu to vysvětlit. „A dámy, kterou jste svedl, si nikdo všímat nebude. Koneckonců, já nemám žádné postavení ve společnosti a vy se zřejmě objevujete v Londýně zřídka. Takže úplně postačí držet se pár měsíců někde stranou.“

„Mám jiné řešení, Olympie,“ prohlásil autoritativně.

„Ano? Jaképak?“

„Navrhuji, abychom ta slova učinili skutkem. Můžeme se dát v tichosti oddat na základě zvláštního povolení. Nikdo nemusí přesně vědět, kdy ke sňatku došlo.“

„Oddat?“ Olympii vyschlo v ústech. „My dva?“

„Proč ne? Zdá se, že je to velmi logické řešení.“

„Nemožné.“ Prudce zavrtěla hlavou a vrátila se do svého útočiště za psacím stolem. Zhrouceně padla na židli a zhluboka se nadechla: „Absolutně nemožné, pane Chillhurste! Totiž mylorde.“

Jared se opřel rukama o desku stolu a předklonil se. Výraz v jeho tváři byl jako vytesaný z kamene.

„Proč ne?“ procedil skrze zuby.

Nadskočila a přimhouřila oči, odmítajíc ustoupit nestydatému zastrašování: „Především jste vikomt.“

„No a?“

Ta reakce ji přivedla do rozpaků: „Já jsem stěží vhodná manželka pro vikomta,“ poznamenala. „To nechte na mně.“

Prudce zamrkala: „Žádáte mě o ruku jen kvůli té trapné situaci, ve které se nacházíme?“

„Nakonec bych k tomu stejně došel, Olympie,“ řekl přesvědčivě.

„To je od vás moc hezké, mylorde, ale jistě mi odpustíte, když řeknu, že vám tak docela nevěřím.“

„Vy mě nazýváte lhářem, slečno Wingfieldová?“ užasl.

„Ne tak docela. Jen se chováte jako šlechetný gentleman, jímž jste.“

„Zatracená práce!“

„Vaše jednání je pochopitelné,“ ujišťovala ho. „Nicméně vám nedovolím, abyste se uvěznil v nechtěném manželství, když takové oběti absolutně není zapotřebí.“

„Ujišťuji vás, slečno Wingfieldová, že to nechtěné manželství – jak ho nazýváte – chci. To, že vás budu mít v posteli, mi jakoukoli oběť z mé strany víc než vynahradí.“

Olympia cítila, jak rudne: „Pane, to mluví vaše vášnivá povaha. Vášeň je krásná věc, ale stěží ji můžeme považovat za rozumný důvod k sňatku.“

„Nesouhlasím!“ Popadl oběma rukama její hlavu a divoce ji políbil.

Olympia se tak vyděsila, že se nezmohla ani na náznak odporu. Ústa se jí pod jeho rty sama otevřela a zachvěla se jako vždy, když ji políbil. V dolní polovině těla se jí hromadilo známé teplo. Tiše zasténala.

Pustil ji a couvl s výrazem divokého uspokojení. „Při vaší a mé vášnivé povaze, slečno Wingfieldová, jsem si jist, že spolu budeme velmi dobře vycházet.“

Vyrazil ke dveřím.

Polkla a našla hlas: „Moment! Kam jdete?“

„Jdu vyzvednout zvláštní povolení a zařídit nesmírně diskrétní svatbu. Měla byste se připravit na svatební noc, slečno Wingfieldová.“

„Tak podívejte, pane Chillhurste, totiž lorde Chillhurste! Přesně vzato, ještě pořád jste mým zaměstnancem. Nemůžete vydávat takovéhle rozkazy bez mého svolení.“

Jared odemkl dveře, otevřel je a krátce se ohlédl. „Pokud to snad uniklo vaší pozornosti, slečno Wingfieldová, řídím tuhle domácnost ode dne, kdy jsem přišel. A co víc, mám k tomu talent.“

„Toho jsem si dobře vědoma, pane, nicméně…“

„Neexistuje důvod, proč byste se měla v tomhle okamžiku zaobírat nezajímavými detaily každodenního života. Oba víme, že takové záležitosti nejsou vaší silnou stránkou. Jen nechte všechno na mně."

Vyrazil ze dveří a zavřel je tak prudce, až se otřásly v pantech.

Olympia chtěla vstát, ale pak malomyslně se zasténáním klesla zpátky na židli. Ačkoliv dosud neměla příležitost být svědkem Jaredovy horkokrevné arogance, pochopila, že by ji to nemělo překvapovat. Dokonale se to hodí k jeho nadmíru vášnivé povaze.

Nicméně nemůže dopustit, aby se nechal unést nepřístojným plánem, že se s ní ožení. Toho člověka žene vášeň a čest, nikoliv opravdová láska.

Nakonec bude svého rozhodnutí litovat, říkala si smutně. Začne k ní cítit nenávist a ona skončí se zlomeným srdcem.

Musím ho zachránit před jeho vlastní vášní, umiňovala si. Miluje ho příliš, než aby mu dovolila ten nesmyslný sňatek uskutečnit.

Kromě toho celý tenhle malér vlastně zavinila ona. Ona je jediná, kdo ho může napravit.

Krátce před večeří seděl Jared v ložnici a chystal se napsat otci, když se ozvalo diskrétní zaklepání na dveře. „Vstupte!"

Objevili se Robert, Ethan a Hugh. Průvod, který husím pochodem vstoupil do místnosti, uzavíral Mínótaurus.

Jared jedním pohledem obsáhl odhodlané výrazy tří mladých tváří a odložil brk. Mírně se pootočil na židli a jednu paži opřel o opěradlo.

Robert napřímil ramena: „Dobrý večer, pane."

„Dobrý večer. Chtěli jste mi něco říci?"

„Ano, prosím," zhluboka se nadechl: „Přišli jsme, abychom se zeptali, jestli je pravda, co říká paní Birdová."

Jared potlačil kletbu. „Co říká?"

Ethanovy oči zaplály vzrušením: „Říká, že jste vikomt, pane! Žádný vychovatel."

Jared na něj upřeně pohlédl: „Napůl má pravdu a napůl se mýlí. Jsem vikomt, ale věřím, že jsem v téhle domácnosti také odvedl slušnou práci jako vychovatel."

Ethan ve zmatku pohlédl na bratry: „To ano, pane. Jste moc dobrý vychovatel, prosím."

Jared sklonil hlavu: „Děkuji."

Hugh úzkostlivě krabatil čelo: „Jde o to, pane, jestli budete dál naším vychovatelem, když se z vás teď vyklubal ten vikomt.“

„Mám zcela v úmyslu i nadále dohlížet na vaše studium,“ informoval je.

Hugh se trochu uklidnil: „To je moc dobře, pane.“

„Jářku,“ zazubil se Ethan, „to je dobrá zpráva, pane. Moc neradi bychom dostali jiného vychovatele.“

Robert se na bratry zaškaredil: „O tom jsme s ním mluvit nepřišli.“

„O čem jste se mnou přišli mluvit, Roberte?“ zeptal se Jared tiše.

Chlapec měl ruku u boku zaťatou pevně v pěst a slova se z něj překotně valila: „Paní Birdová říká, že jste si užil s tetou Olympii a že jste dostal, co jste chtěl, a celé město ví, co jste vlastně zač, a brzy zmizíte kvůli skandálu, který co nevidět nastane, až všichni zjistí, že ve skutečnosti nejste ženatý s tetou Olympii.“

„Pardon, pane,“ vyhrkl Ethan dřív, než Jared mohl zareagovat, „co to znamená, že jste si užil s tetou Olympii?“

Robert se na něj zle zamračil: „Buď zticha, ty idiote!“

„Já se jen ptal,“ zamumlal Ethan.

„Paní Birdová říká, že jste ji zničil,“ nasadil tomu korunu Hugh. „Ale před chvílí jsem se ptal tety Olympie, jestli je zničená, a ona říkala, že se cítí docela svěží.“

„To rád slyším,“ konstatoval Jared.

„Zřejmě nejde jen o to, pane.“ Robert nejistě přešlápl: „Paní Birdová říká, že jediný způsob, jak všechno napravit, je, abyste se oženil s tetou Olympii, ale že to sotva uděláte.“

„Mám obavu, že v tomhle se paní Birdová také mýlí,“ opravil ho Jared. „Už jsem vaši tetu požádal, aby se za mě provdala.“

„Vážně?“ Robert se zatvářil polekaně a pak mu v očích svitla naděje: „Pane, my si nejsme přesně jisti, co se děje, ale nechceme, aby tetu Olympii potkalo něco zlého. Ona je k nám moc hodná, víte?“

Jared se usmál. „Ke mně je taky moc hodná. A mám v úmyslu se postarat, aby ji nic zlého nepotkalo.“

„Jářku,“ zazubil se Robert a ulevilo se mu. „Jestli se o ni postaráte, tak nevidím žádný problém, ne?“

„No,“ pronesl Jared zvolna, „zbývá vyřešit jednu drobnost, než všechno dopadne k mému nejlepšímu uspokojení, ale s tou věcí se snad nějak dokážu vypořádat.“

Na Robertově tváři se zračila nová obava: „Co je to za problém, pane? Třeba bychom vám mohli pomoct.“

„Ano, my vám pomůžeme,“ nabízel Hugh dychtivě.

„Jen nám řekněte, co je třeba udělat,“ dodal Ethan.

Jared natáhl nohy a pohodlně se opřel: „Požádal jsem vaši tetu, aby si mě vzala, ale ona dosud nedala souhlas. Dokud nesvolí, záležitost zůstane nedořešená, obávám se,“ poznamenal zamyšleně.

Ethan, Hugh a Robert si vyměnili nejisté pohledy. „Situace,“ pokračoval Jared diplomaticky, „je poněkud naléhavá. Vaše teta by se vlastně měla rozhodnout, že se za mě provdá, co nejrychleji.“

„My s ní promluvíme,“ nadchl se Hugh.

„Ano,“ souhlasil Ethan. „Určitěji dokážeme přesvědčit, aby si vás vzala, pane. Paní Birdová říká, že jen šílená ženská by se za těchto okolností odmítla vdát.“

„Teta Olympia není šílená,“ ujišťoval Robert. „Jen někdy trošku duchem nepřítomná. Ona je ve skutečnosti docela inteligentní, víte? Určitěji dokážeme přesvědčit, aby si vás vzala.“

„Výtečně.“ Poposedl a chopil se brku. „Tak se do toho pusťte. Uvidíme se u večeře.“

„Ano, pane.“ Robert se uklonil a jako první zahájil odchod.

„My to za vás vyřídíme, pane,“ slíbil Ethan, vysekl rychlou, zdvořilou úklonu a vyřítil se za Robertem.

„Nedělejte si starosti, pane,“ doplnil je sebevědomě Hugh. „Teta Olympia je většinou velmi rozumná. Určitě ji dokážeme přimět, aby si vás vzala.“

„Děkuji ti, Hughu. Jsem vděčný za vaši pomoc,“ prohlásil Jared vážně.

Mínótaurus se zvedl z podlahy, nadšeně zavrtěl ocasem a klusal za průvodem.

Jared počkal, až se za jeho malou tlupou důvěryhodných pomocníků zavřou dveře, a pak se vrátil ke svému listu.

Milý pane!

V době, kdy obdržíte tento dopis, mám v úmyslu být již ženat se slečnou Olympii Wingfieldovou z Upper Tudway. Zdráhám se popsat ji jinak, než že Vás ujistím, že pro mě bude vhodnou chotí.

Lituji, že svatbu nelze odkládat do té doby, abyste mohl být přítomen, jak se patří. Těším se, že Vám svou nevěstu představím při nejbližší příležitosti.

Vždy Váš Jared

Další zaklepání na dveře se ozvalo, když dopis pečetil. „Vstupte!“

Dveře se otevřely a objevila se paní Birdová. Hned na prahu se zastavila a pozorovala Jareda s patrnou bojovností. „Přišla sem se na vlastní voči přesvědčit, co se tu děje.“

„Opravdu, paní Birdová?“

„Je to pravda, co řekli klukům? Voni požádali slečnu Olympii vo ruku?“

„Ano, to jsem udělal. Ne že by vám do toho něco bylo.“

Hospodyně na okamžik vypadala naprosto omráčeně, pak ale její tvář nabyla hluboce podezíravého výrazu: „Jestli požádali slečnu Olympii vo ruku, proč se potom nechová jako ženská, co se bude vdávat?“

„Patrně proto, že mě odmítla.“

Vytřeštila na něj oči: „Vona jich vodmítla?“

„Bohužel.“

„To bysme se na to podívali!“ divoce potřásla hlavou. „Ta slečna se k některejm věcem nikdy nestavěla, jak se patří. Vona za to nemůže. Slečna Sophy a slečna Ida ji vychovaly s některejma divnejma názorama. Zkrátka a dobře, někdo jí musí domluvit, aby pochopila, že je to rozumný.“

„Věřím, že ji v této záležitosti správně povedete, paní Birdová.“ Natáhl ruku s dopisem: „Mimochodem, postarala byste se laskavě, aby byl odeslán?“

Zvolna vzala list. „Sou voni vopravdickej vikomt?“

„Ano, paní Birdová. Jsem.“

„V tom případě bysme měli koukat, abysme za nich slečnu Olympii provdali, než si to rozmýšlej. Sotva by udělala lepší partii než s vámi.“

„Jsem rád, že to takhle berete, paní Birdová.“

11

Olympia se zamyšleně dívala na záhadnou větu, kterou právě rozluštila.

Tajemství hledej
pod vzdutým mořem Siryny.

Nedávalo to smysl, stejně jako nedávalo smysl varování před Strážcem. Byla si však upřímně jista, že je to další kousek skládanky.

Chtěla o záhadě uvažovat, ale vyrušilo ji zaklepání na dveře pracovny.

„Vstupte," zavolala nepřítomně, soustředěna na novou stopu.

Dveře se otevřely a vkráčela paní Birdová v patách s Robertem, Ethanem a Hughem; rozestavili se vedle sebe před psacím stolem. Mínótaurus se přihrnul jako poslední a ukázněně zaujal místo vedle Hugha.

Olympia neochotně vzhlédla od deníku a ocitla se tváří v tvář řadě odhodlaných obličejů. Zmateně opětovala jejich upřený pohled.

„Dobré odpoledne," řekla udiveně. „Děje se něco?"

„Bodejť," odtušila paní Birdová. „Něco se teda děje."

Robert, Ethan a Hugh souhlasně přikývli.

„To byste tedy snad měli jít raději za panem Chillhurstem," doporučila jim, myšlenkami dosud u věty, jejíž přepis právě dokončila. „Ten umí naše problémy řešit velmi dobře."

„Zapomínáte, že je to teďkonc vikomt Chillhurst," upozornila ji paní Birdová rázně.

„Ano, teto Olympie," doplnil Ethan ochotně. „Musíš mu teď říkat vaše lordstvo."

„No ano. Máte úplnou pravdu. Zase mi to vypadlo z hlavy. Výborně, jděte s tím problémem za jeho lordstvem," nepřítomně se usmála. „Určitě si s ním poradí. Jako vždycky."

Robert se škrobeně napřímil: „Prosím za prominutí, teto Olympie, ale ten problém jsi ty."

„Já?" Pohlédla nechápavě na paní Birdovou, jako by žádala o vysvětlení. „O co tady vůbec jde?"

Paní Birdová zapřela dlaně o široké boky. „Ten zatracenej pirát říká, že vás požádal vo ruku.“

Olympia byla ve střehu: „A co má být?“

„Taky říká, že jste jeho nabídku ještě nepřijala,“ pokračovala neohroženě.

Olympia se na ni shovívavě usmála: „Já si přece sotva mohu vzít vikomta, že?“

„Proč ne?“ ptal se Robert.

„Ano, proč ne?“ opakoval Ethan jako ozvěna.

„No, je to *vikomt*. Jednoho krásného dne bude hrabě. Potřebuje pořádnou manželku, ne někoho, jako jsem já.“

„Co je na tobě špatného?“ divil se Hugh. „Já tě mám rád zrovna takovou, jaká jsi.“

„Ano, jsi moc milá,“ vtíral se Robert loajálně.

„A co víc, jeho lordstvo jich zničilo, slečno Olympie,“ zamumlala paní Birdová. „A ještě si jich chce vzít.“

„Vysvětlil jsem panu Chillhurstovi, totiž vysvětlil jsem lordu Chillhurstovi, že vůbec nejsi zničená,“ prozradil Ethan. „Pověděl jsem mu, že jsi opravdu docela svěží, ale on si stejně myslí, že by sis ho měla vzít.“

„To je pravda,“ dodal Hugh. „A my si taky myslíme, že by sis ho měla vzít, teto Olympie. Když si ho nevezmeš, mohl by se rozhodnout, že odejde, a my bychom patrně museli mít nového vychovatele. S největší pravděpodobností bychom nenašli nikoho, kdo ví všechno o kapitánu Jackovi a jak se měří vzdálenost přes řeku, aniž by ji člověk musel přejít, a proč drak létá.“

„Je to otázka cti,“ pravil Robert temně.

Olympii postihlo další z nejistých zamrazení, jaké zakoušela po celý den.

Byla sice naprostá pravda, že jako světem protřelá žena si nedělala zvláštní starosti o svou pověst, ale nedalo se popřít, že Jared je hrdý muž. Čest pro něj znamená hodně. Pokud je přesvědčený, že si ji musí vzít, aby učinil zadost cti, pak ona neví, co si s tím počít.

„Kdo říkal, že je to otázka cti?“ zeptala se Olympia opatrně. „To ti řekl Chillhurst, Roberte?“

„To já jsem řekla panu Robertovi, že je to votázka cti,“ ozvala se paní Birdová. „Je to tak a voni to vědí, slečno.“

Olympia pohlédla na napjaté tváře synovců: „Snad bychom měly pokračovat v tomto rozhovoru mezi čtyřma očima, paní Birdová," navrhla.

„Ne," odmítl Robert, „my jsme řekli jeho lordstvu, že si s tebou promluvíme všichni."

Pozorně se na něj zadívala: „Opravdu?"

„Ano, a on vypadal, že je docela rád, když mu pomůžeme," ujišťoval ji.

„Aha." Narovnala si záda. Jestliže se Jared snížil k takové taktice, může to znamenat jenom tolik, že je zcela odhodlán zajistit si její povolnost.

Paní Birdová si zřejmě uvědomila, že věci nabraly nový směr. Vzhledem k výrazu Olympiiny tváře začala postrkovat chlapce ke dveřím. „Tak teda dobrá. Vy tři ste řekli, co máte na srdci, a teď utíkejte nahoru. Já si ještě pohovořím se slečnou Olympií sama."

Robert se zatvářil skepticky: „Zavoláte, kdybyste nás potřebovala, paní Birdová?"

„Bodejť, to udělám. A už sypte."

Všichni tři se uklonili a vypochodovali ven, následováni Mínótaurem. Jakmile se za skupinkou zavřely dveře, ozval se dusot kroků a cvakání psích drápů.

Olympia naslouchala dunění kroků po schodech a v chodbě nahoře. Nikdy takhle nedupou a nerámusí, když je nablízku Jared, uvědomila si.

„Mám za to, že jeho lordstvo není doma?" domnívala se.

„Ne, slečno Olympie, jeho lordstvo na vodpoledne vodešlo." Paní Birdová vystrčila bojovně bradu: „Prej má něco důležitýho. Nijak by mě nepřekvapilo, kdyby šel pro zvláštní povolení k sňatku."

„A propána!" Olympia prudce sklapla deník. „Co mám dělat, paní Birdová?"

„Vdát se za něj."

„To nemohu."

„Protože si myslíte, že byste nebyla dost dobrá vikomtesa?"

„Ne, nejspíš bych se dokázala naučit všechno to, co má člověk znát, když je vikomtesou. Nemůže to být zase tak těžké."

„Tak proč si ho teda vlastně nechcete vzít?"

„Skutečný důvod je ten, že si ho nemohu vzít, protože mě nemiluje," pronesla smutně.

„Pchá! Já si myslela, že to bude něco takovýho. Tak teda poslouchejte, slečno Olympie: v první řadě – láska nejni vůbec žádnej důvod ke vdávání.“

„S tím nesouhlasím,“ odmítla nepřítomně. „Neumím si představit, že bych si vzala muže, který mě nemiluje.“

„Zřejmě vám ale nevadí mít s ním poměr,“ odpálila paní Birdová.

Olympia sebou škubla. „Vy to nechápete,“ zamumlala.

„Ne, to víte, že to nechápu,“ vyjela hospodyně jedovatě. „Kdy už se naučíte bejt praktická? Chcete vědět, v čem je váš vopravdickej problém?“ Útočně se předklonila: „Strávila ste tolik let s těma vašima knihama a nad cizejma legendama a studiem cizejch, divnejch způsobů, že ste se nenaučila uvažovat logicky vo tom, co je důležitý.“

Olympia si rukou přejela po čele. Dnes odpoledne ji začala bolet hlava, ačkoliv se jí to takřka nikdy nestávalo. „Požádal mě o ruku jen proto, že nás jeho snoubenka viděla včera ve Winslowově mechanickém muzeu.“

„*Snoubenka.*“ Paní Birdová se zatvářila pohoršeně: „Ten ničemnej pirát má snoubenku? Von žije pod vaší střechou, připravuje se vás zničit a přitom má někde skovanou snoubenku?“

„Ne, ne, ona je teď lady Beaumontová.“ Olympia vzdychla: „To zasnoubení bylo zrušeno před nějakými třemi roky, pokud vím.“

„Proč?“ zeptala se paní Birdová bez okolků.

„Nehodili se k sobě.“

„Ha! To nebude všecko, vsadím se.“ Paní Birdové se v očích objevil podivný výraz: „Možná by neškodilo zjistit, co se před těma třema rokama mezi jeho lordstvem a snoubenkou stalo.“

„Proč?“ Přejela po ní rychlým, pátravým pohledem. „Mně do toho rozhodně nic není.“

„Tím bych si nebyla tak jistá. Jeho lordstvo je tuze zvláštní mužskej, kdyby vás zajímalo, co já si myslím. Bodejť, panstvo často bejvá krapánek zvláštní. Ale stejně sem nikdy nepoznala nikoho tak zvláštního, jako je lord Chillhurst.“

„Vy jste nepoznala vůbec žádného příslušníka panstva, jak je nazýváte, paní Birdová. Co vy víte o tom, jak se běžně chovají?“

„Já jen vím, že se nepatří, aby někdo dělal, že je vychovatel, když přitom nejni,“ odsekla.

„Měl své důvody.“

„Ale, že by?“ Zamračila se, zatímco Olympia si znovu třela čelo. „Copak máte s hlavou? Bolí vás?“

„Ano. Asi půjdu nahoru na chvíli si odpočinout.“

„Přinesu jim trošku mý kafrový tinktury s čpavkem. Ta dělá zázraky.“

„Děkuji.“ Cokoli, jen aby se dostala co nejdál od argumentů paní Birdové ve prospěch sňatku s Jaredem, říkala si. Netoužila poslouchat dál tuhle tirádu, už takhle svádí dost těžký boj s touhou svého srdce.

Když vstávala, mosazné klepadlo na domovních dveřích ostře bouchlo a z horního patra se ozvalo Mínótaurovo tlumené zaštěkání.

„Vsadím se, že je to jeho lordstvo. Nejspíš si nemůže sám otevírat dveře, když je teďka vikomt,“ ušklíbla se paní Birdová a šupajdila do haly. „Panstvo je arogantní sebranka.“

Olympia odhadovala vzdálenost ke schodům. Jestli bude dost rychlá, zmizí v ložnici dřív, než ji Jared zastihne v pracovně.

Po špičkách se kradla ke dveřím; uslyšela z haly změť hlasů a ztuhla, když dva z nich poznala.

„Podívám se, jestli je Její Milost doma,“ oznámila paní Birdová tónem, jaký od ní Olympia ještě nikdy neslyšela. Objevil se v něm prvek naduté povýšenosti.

Okamžik nato se hospodyně objevila ve dveřích pracovny, tvář zarudlou vzrušením. „Dvě dámy a jeden pán přišli na návštěvu,“ syčela. „Ptali se po vikomtese Chillhurstový. Voni si myslej, že už ste za jeho lordstvo vdaná!“

„Já vím. Zatraceně! Zrovna tohle se musí stát!“ prskala.

„Uvedla jsem je do předního salonu.“

„Řekněte jim, že jsem nemocná, paní Birdová.“

Hospodyně se vztyčila s odhodlaností generála, jdoucího do bitvy: „Budete je muset přijmout, jinač se začnou dohadovat, co se děje. S tímdle si poradíme,“ přesvědčovala zničenou Olympii.

„Bez Chillhursta ne.“

„Ale jo,“ kývla rázně. „Budem dělat, že ste vikomtesa. Voni to nepoznaj.“

„Můj ty smutku, to je ale spletenec. Nejsem schopná vypořádat se s touhle pohromou, paní Birdová!“

„Žádnej strach. Já to všecko zařídím. A helejte, ten pán mi dal navštívenky.“

„Ukažte mi je.“ Vzala navštívenky, pohlédla na ně a zasténala: „Lady Beaumontová, lady Kirkdaleová a nějaký Gifford Seaton.“

„Přinesu čaj,“ prohlásila paní Birdová. „Neplašte se. Nezapomenu vám před hostama říkat Vaše Milosti.“

Vyřítila se z místnosti, dřív než Olympia stačila její elán zabrzdit.

S pocitem blížící se neodvratné zkázy přešla Olympia zvolna přes halu k přednímu salonu. Přála si, aby se Jared zázrakem objevil a situaci vyřešil. To mu šlo odjakživa tuze dobře.

Napadlo ji, že jestli ho nepřesvědčila, aby pokračoval v jejich romantickém vztahu, patrně odejde a ona bude nucena zvládat různé protivné věci, jimž už odvykla, zase vlastními silami.

Samozřejmě, vyřizování všedních problémů bude ze všech problémů ten nejmenší, říkala si zasmušile. Až Jared odejde, pukne jí srdce.

Demetria a Constance seděly na pohovce. Oděny jedna v modrém tónu, druhá v petrklíčové žluti, tvořily elegantní obraz, který působil ve skromném salonku pozoruhodně nemístně.

U okna postával hezký muž, zdál se být o pár let mladší než Olympia. Vlasy měl stejně plavé jako Demetria. Vystrojen byl podle poslední módy: složitě uvázaný nákrčník, kalhoty se sklady a dobře střižený kabát, v pase hodně probraný.

„Lady Chillhurstová,“ mile se usmála Demetria, ale v chladných očích jí svítily otázky. „Mou velmi dobrou přítelkyni lady Kirkdaleovou znáte od včerejška, tuším. Dovolte, abych vám představila svého bratra, Gifforda Seatona.“

„Pane Seatone,“ Olympia sklonila hlavu tak, jak častokrát vídala u Jareda.

„Lady Chillhurstová!“ Gifford k ní kráčel s úsměvem a ležérním půvabem. Uchopil Olympiinu ruku, sklonil se nad ní a lehce přejel rty po pokožce. „Je mi velikým potěšením seznámit se s vámi.“

„Na téhle návštěvě trval Gifford,“ pokračovala Demetria neomaleně. „Constance a já jsme se rozhodly jít s ním.“

Gifford na Olympii dychtivě zíral: „Jste úplně jiná, než jak jsem si vás podle líčení své sestry představoval, madam.“

„Co to má, propána, znamenat?“ Olympia odtáhla ruku. Z toho bolení hlavy jsem podrážděná, říkala si. Přála si, aby všichni ti krásně oblečení lidé odešli a dali jí pokoj.

„Nechtěl jsem vás urazit, madam,“ ozval se Gifford rychle, „jenomže Demetria tvrdila, že jste očividně z venkova, a já si myslel,

že budete venkovanka i vzezřením. Neočekával jsem, že jste tak okouzlující.“

„Děkuji.“ Nevěděla, jak na takový kompliment reagovat. „Nejspíš byste si měl sednout, pane Seatone. Má hospodyně připravuje čaj.“

„Nezdržíme se dlouho,“ prohlásila Constance klidně. „Jsme tu jen ze zvědavosti, pochopte.“

Olympia na ni nejistě pohlédla: „Ze zvědavosti?“

Demetria se tiše zasmála lehkými trylky: „Jistě víte, má milá, že Chillhurst a já jsme byli kdysi zasnoubeni. Když bratr včera zjistil, že se jeho lordstvo konečně oženilo, nedokázal odolat, aby se o vás nedozvěděl o trochu víc.“

Giffordův úsměv připomínal kus ledu: „Jeho lordstvo hledalo manželku podle velmi konkrétních požadavků. Byl jsem zvědavý na dámu, která vyhověla jeho velice náročným představám.“

„Nemám sebemenší zdání, o čem mluvíte,“ prozradila Olympia.

Gifford usedl k oknu. Olympii byl zřejmě fascinován. „Měla byste znát fakta, než půjdete do společnosti, madam. Není žádné tajemství, že Chillhurst zrušil zasnoubení s mou sestrou, když zjistil, jak ve skutečnosti vypadá její finanční situace. Mylně se domníval, že je bohatá dědička. Chápete?“

„Ne, nechápu.“ Připadala si jako myš obklopená třemi lačnými kočkami, které si s ní chtějí pohrát, než ji zabijí.

Gifford přimhouřil oči: „Chillhurst dal před třemi roky jasně najevo, že jediné, co od ženy požaduje, je majetek.“

„Gifforde, prosím,“ upřela Demetria na bratra káravý pohled a pak se na Olympii sarkasticky usmála: „Chillhurst je nositelem vznešeného titulu, ale i jeho vlastní rodina uznává, že má srdce kupce.“

„U Chillhursta všechno začíná a končí obchodem,“ dodal Gifford nasupeně.

„Ale Gifforde, já jsem si jista, že lady Chillhurstová se k němu velmi dobře hodí,“ podotkla Constance nikoli nelaskavě. „Sama působí jako velmi praktické stvoření.“

„Proč si to myslíte?“ zeptala se Olympia polekaně. Nikdo nikdy ji dosud nepovažoval za praktickou.

Gifford se zamračil: „No to je zřejmé, ne? Určitě máte majetek, jinak by si vás nikdy nevzal. A bůh ví, že on sám má zatraceně velké jmění. A přitom vás zastrčil sem, do obyčejné části města.“ Očima přelétl její prostou mušelínovou toaletu. „A co víc, je jasné, že za

šatstvo moc peněz neutrácíte. Člověk se může jen dohadovat, že máte skvělý smysl pro šetrnost, madam.“

„Toho si Chillhurst bude považovat.“ Demetriin úsměv byl vřelý, ale oči měla studené a hlas břitký. „Jsem přesvědčena, že se obával, abych nerozházela jeho jmění. A s největší pravděpodobností měl pravdu. Musím přiznat, že mám ráda hezké věci.“

Constance se na ni pobaveně pousmála: „Ano, to máš, Demetrie. A hezké věci bývají drahé.“

„Ale stojí za to,“ opáčila.

Giffordovi nepříjemně blýsklo v očích: „Chillhurst má peněz habaděj. Ten člověk je bohatý jako Krésus. Nemusel se ženit kvůli majetku.“

Olympia otevřela ústa k hněvivému protestu, ale zarazila se, když zachytila nejistý pohled, který si Demetria vyměnila s Constancí.

Náhle pochopila důvod napětí, které viselo ve vzduchu. Demetria a její přítelkyně sem dnes nechtěly jít. Víceméně nedobrovolně doprovázejí Gifforda, který překypuje hněvem a potlačovaným zklamáním, a všechna nenávist zřejmě směřuje k Jaredovi.

Zamyslela se.

Demetria si pospíšila odvrátit pozornost od Giffordovy hrubosti: „Musíte mému bratrovi odpustit. I po těch letech je trošičku přecitlivělý, protože Chillhurst odmítl jeho vyzvání na souboj.“

Olympia málem přestala dýchat. Okamžik na Demetrii nechápavě zírala a pak se obrátila ke Giffordovi: „Neříkejte mi, že jste ho vyzval na souboj.“

„Samozřejmě, madam, neměl jsem jinou možnost.“ Neklidně vstal a přistoupil k oknu: „Jednal se sestrou ohavně. Musel jsem ho vyzvat.“

„Ale Gifforde.“ Demetria střelila po bratrovi dalším nejistým pohledem. „Není třeba rozebírat starou událost. Jsou to už tři roky a já jsem šťastně provdaná za jiného.“

Olympia hleděla na Giffordova strnulá ramena: „Jsem si jista, že za celou tou záležitosti je víc, než jste mi zatím sdělil, pane Seatone.“

Pokrčil rameny: „Ujišťuji vás, že není. Poté co Chillhurst zrušil zasnoubení, vyzval jsem ho na souboj. Řekl jsem mu, že Demetrii hrubě urazil.“

Demetria tiše vzdychla, Constance se dotkla její paže němým, konejšivým gestem.

„Jak reagoval Chillhurst, když jste ho obvinil, že vaši sestru urazil?“ ptala se Olympia zvědavě.

„Velmi spořádaně se omluvil,“ odpověděla Demetria. „Není to tak, Gifforde?“

„Ano, čert ho vem. Přesně to udělal. Omluvil se a řekl, že se se mnou na poli cti neutká. Zatracený zbabělec! To je celý on!“

„Gifforde, takové věci bys neměl říkat před lady Chillhurstovou,“ upozornila ho Demetria s nádechem zoufalství.

„Věnujte pozornost sestře,“ snažila se ho uklidnit Constance.

„Sděluji lady Chillhurstové jen fakta,“ bouřil. „Měla by vědět, jakého muže si vzala.“

Olympia na něj upřeně zírala: „Zešílel jste? Můj manžel není žádný zbabělec.“

„Ovšemže není,“ klidnila situaci Demetria. „Nikoho by ani nenapadlo obviňovat Chillhursta ze zbabělosti.“

„Pchá!“ Gifford stáhl ústa: „Je to zbabělec, jen co je pravda!“

Constance zaúpěla: „Já ti říkala, že není moudré doprovázet bratra na tuhle návštěvu, Demetrie.“

„Co jsem měla dělat?“ zeptala se napůl šeptem. „Byl pevně rozhodnutý sem dnes zajít.“

Olympiina bolest hlavy se zhoršovala. „Obávám se, že už mám přijímání návštěv pro dnešní odpoledne dost. Ráda bych, abyste všichni odešli.“

„Prosím, odpusťte mému bratrovi, lady Chillhurstová,“ nejistě žádala Demetria. „Je horkokrevný, temperamentní a má vůči mně ochranitelské pocity. Gifforde, slíbil jsi, že nevyvoláš žádnou scénu. Prosím, omluv se lady Chillhurstové.“

Gifford přimhouřil oči. „Za pravdu se omlouvat nebudu,“ vybuchl.

„Omluvte se aspoň kvůli své sestře, když už nic jiného,“ vložila se do toho Constance chladně. „Jsem si jista, že nikdo z nás nechce křísit staré klepy. Způsobilo by to jen veliký žal všem zúčastněným.“ Delikátně se odmlčela. „Beaumont by vůbec nebyl rád, kdyby se to doslechl.“

Olympia si všimla, že poslední poznámka zapůsobila. Gifford vrhl na sestru a její přítelkyni pohled překypující zoufalstvím. Pak se neochotně obrátil k Olympii a mírně se uklonil:

„Omlouvám se, madam.“

Olympia už toho měla dost: „Vaše omluvy mě nezajímají. Navíc mám dnes dost práce. Když dovolíte…“

„Nesmýšlejte o nás špatně, lady Chillhurstová.“ Demetria si navlékala rukavičky. „Bylo to tehdy všechno dost nepříjemné, ale já už jsem říkala Giffordovi mnohokrát, že to, k čemu došlo před třemi lety, bylo nakonec k něčemu dobré. Nemám pravdu, Constance?“

„Úplnou pravdu,“ souhlasila. „Kdyby Chillhurst zasnoubení nezrušil, Demetria by se nikdy neprovdala za Beaumonta. A já jsem přesvědčena, že je s ním daleko šťastnější, než by kdy byla s vikomtem.“

„O tom není pochyb.“ Demetria pohlédla na Olympii: „Beaumont je ke mně velmi hodný, madam. Jsem zcela spokojena s manželem, kterého jsem si vybrala. Nerada bych, abyste propadla přesvědčení, že po Chillhurstovi teskním. Nic by nemohlo být vzdálenější pravdě.“

Gifford tiše zaklel.

Olympii už velmi nepříjemně tepalo v hlavě a uvažovala, jak se má správná vikomtesa zbavit nevítaných hostů. Toužila, aby se vrátil Chillhurst; ten by věděl, co dělat.

„Čaj, madam,“ ohlásila paní Birdová od dveří. „Mám nalévat?“

Olympia vzhlédla, vděčna za vyrušení: „Děkuji, paní Birdová.“

Hospodyně zářila, když se triumfálně nesla salonem. Třímala masivní tác naložený kompletním prastarým čajovým servisem, který patřil k domu. Jen trochu drobnější žena by se pod tíhou těžké, otlučené kameniny zhroutila.

Postavila tác na malý stolek a s velikou energií se pustila do práce. Šálky a podšálky rachotily, lžičky lomozily.

Demetria a Constance pozorovaly čajový podnos i paní Birdovou poněkud ustrašeně, Giffordův úsměv byl opovržlivý.

Olympia se rozhodla pro další pokus zbavit dům vetřelců.

„Víte,“ oznámila s chmurným odhodláním, „dnes mi opravdu není dobře. Je mi celkem jedno, co budete dělat, ale oznamuji vám, že jdu nahoru do ložnice.“

Všichni se obrátili a v úžasu na ni zírali.

„Helejte, zrovinka jsem přinesla čaj,“ zakvílela Birdová rozhořčeně a zvedla těžkou konvici. „Nikdo vocaď nepude, dokud si pěkně nevypije hrnek.“

„Je nám líto, ale na čaj už nemáme čas,“ rozhodla Demetria rychle a vstala z pohovky.

„Ne, vskutku.“ Vstala i Constance. „Musíme vyrazit.“

„Žádný strachy, naleju to cobydup.“ Naplnila jeden ze šálků a přistrčila ho Demetrii. „Tu máte.“

Demetria automaticky sáhla po šálku s podšálkem, ale paní Birdová ho pustila dřív, než ho Demetria pevně držela.

Šálek se zakymácel a převrhl, čaj vyšplíchl na Demetriinu půvabnou modrou toaletu. Tiše vykřikla.

„Ach propána,“ vzdychla Olympia rezignovaně.

„Tuhle toaletu mi přinesli teprve včera,“ naříkala Demetria a kvapně stírala skvrny. „Stála celé jmění.“

Constance vytáhla bílý krajkový kapesníček a začala pomáhat s osušováním šatů. „To nic, Demetrie. Beaumont ti koupí tucet nových toalet.“

„O to zrovna nejde, Constance,“ podívala se na hospodyni znechuceným pohledem. „Ta ženská je neschopná, lady Chillhurstová. Proč ji, propána, trpíte ve vaší domácnosti?“

„Je to výtečná hospodyně,“ prohodila Olympia loajálně.

„Jasně že jsem,“ souhlasila Birdová a výhružně zamávala čajníkem. „Pracuju u vopravdickýho vikomta, ne snad?“ Čaj vyšplíchl na koberec.

„Ty má dobroto,“ žasla Constance pobaveně. „Tohle je skutečně dost mimořádné. Počkej, až se dnes večer sejdeme s přáteli na karetním večírku u Newburyů. Ti tomu nebudou věřit.“ Při představě, jak jim líčí zážitky z návštěvy, se rozesmála.

„Nemáte právo nás pomlouvat,“ odsekla Olympia a povstala k dalšímu pokusu o vyhazov.

Z haly se ozvalo hlasité zakňučení.

Ze schodiště bylo slyšet Hughův hlas: „Pojď zpátky nahoru, Mínótaure! Zpátky!“

Následovalo hlasité, pronikavé hvízdnutí, ale to už psí tlapy neomylně pádily po dřevěné podlaze.

Mínótaurus vrazil do salonu a vrhl se uvítat hosty. Cestou mohutným chvostem srazil na zem další dva šálky.

„Zatracená práce,“ brblala Birdová. „Teďka budu muset jít pro další.“

„Kvůli nám se neobtěžujte,“ zadržela ji Demetria kvapně.

Constance polekaně ucouvla, když Mínótaurus zabrzdil u pohovky. „Odveďte toho netvora!“ ječela zděšeně.

Mínótaura její hlas zaujal, usedl a nasměroval k ní obrovskou hlavu s vyplazeným jazykem. O Constance se pokoušely mdloby.

„Jářku,“ Gifford se tvářil zmateně, ale chápal, že jako jediný muž ve společnosti musí rázně jednat. Vykročil k psovi se zřejmým úmyslem popadnout ho za obojek.

Mínótaurus nadšeně štěkl, zřejmě dospěl k názoru, že cizinec si chce hrát.

Olympia zaslechla, že se otevřely a zabouchly domovní dveře. Otočila se a zahlédla Jareda vstupovat do haly. Vydala se mu naproti s rukama v bok.

„Tady jste, pane! Nejvyšší čas, že jste se vrátil.“

„Děje se něco?“ otázal se zdvořile.

Olympia rukou ukázala na hlučnou, chaotickou scénu za zády. „Ráda bych, abyste udělal něco se všemi těmi lidmi v saloně.“

Jared si s klidným zájmem místnost a návštěvníky prohlížel.

„Mínótaure,“ zavolal tiše.

Pes přestal uhýbat Giffordovi a řítil se k němu. Sklouznutím zastavil před Jaredem, ukázněně si sedl a vzhlédl v očekávání pochvaly.

Jared mu položil ruku na hlavu a pes se blahem zatetelil.

„Jdi,“ nařídil. „Nahoru, Mínótaure.“ Pes poslušně vstal a nikoliv nepodoben příšeře vyklusal ze salonu.

Jared pohlédl na hospodyni: „Z toho čaje si nic nedělejte, paní Birdová.“

„Ale voni eště žádnej neměli,“ protestovala.

Jared s mrazivou zdvořilostí pohlédl na Gifforda. „Jsem si zcela jist, že naši hosté nemají na čaj čas. Vy a vaše společnice jste se právě chystali k odchodu, viďte, pane Seatone?“

Gifford se na Jareda zadíval s doutnajícím odporem a popaměti smetal psí chlupy z kabátu. „Ano, abych řekl pravdu, chystali. Jsem si jist, že máme tohohle blázince dost.“

„Dobrý den, lady Chillhurstová,“ zaševelila Demetria.

Kráčela s Constancí rychle ke dveřím, Gifford je těsně následoval.

Jared ustoupil stranou, aby mohli projít.

Olympia si všimla, že na něm Demetria posměšně ulpěla pohledem, když procházela dveřmi.

„Vždycky jste byl dost divný, Chillhurste, ale tahle domácnost je dost pozoruhodná i na člena vaší prazvláštní rodiny, řekla bych. Co máte, propána, za lubem, mylorde?“

„Do uspořádání mého domova vám nic není, madam,“ odtušil. „Nevracejte se sem bez pozvání.“

„Parchante,“ zamumlal Gifford ve dveřích. „Doufám, že vaše ubohá žena ví, do čeho šla, když si vás vzala.“

„Kuš, Gifforde,“ zarazila ho Demetria. „Pojď. Dnes odpoledne nás čekají ještě další návštěvy.“

„Pochybuju, že budou tak zábavné jako tahle,“ zamumlala Constance.

Návštěvníci vyšli před dům, Jared za nimi zavřel dveře, aniž by se obtěžoval doprovodit je k čekajícímu kočáru. Obrátil se k Olympii:

„Tyhle tři už nepřijmete,“ poručil. „Je vám to jasné?“

To byla pro Olympii poslední kapka. Vykročila ke schodům: „Vy mi nerozkazujte, Chillhurste. Pokud jste snad zapomněl, dovolila bych si vás upozornit, že jsem tady pořád ještě paní a vy jenom vychovatel. Laskavě si pamatujte, kde je vaše místo, a chovejte se podle toho.“

Jared její výbuch zcela ignoroval: „Olympie, chci s vámi mluvit.“

„Teď ne, pane. Mám za sebou nanejvýš nepříjemný den. Jdu si před večeří odpočinout.“ V polovině schodů se zastavila a otočila s nasupenou tváří: „Mimochodem, pane, opravdu jste klesl tak hluboko, že jste nutil mé synovce a paní Birdovou, aby se mnou promluvili na téma manželství?“

Došel ke schodům a sevřel v ruce sloupek zábradlí, až mu zbělely klouby. „Ano, Olympie, klesl.“

„Měl byste se stydět, pane,“ pravila vyčítavě.

„Jsem zcela zoufalý, Olympie.“ Podivně teskně se usmál: „Udělám cokoli, řeknu cokoli, klesnu jakkoli hluboko, uchýlím se k jakékoli taktice, jen abych vás učinil svou chotí.“

On to myslí vážně, pochopila šokovaná Olympia. Navzdory špatné náladě a bolesti hlavy jí projelo chvějivé vzrušení. Zbytky odporu roztály jako vosk v ohni.

„Žádné další podobné manévry nejsou zapotřebí, pane,“ oznámila, přestože byla dosud dopálená a vědoma si rizika, které podstupuje. „Rozhodla jsem se, že se za vás provdám.“

Jaredova ruka divoce sevřela vyřezávanou hlavici sloupku s ještě větší silou. „Opravdu?“

„Ano.“

„Děkuji vám, Olympie. Postarám se, abyste svého rozhodnutí nikdy nelitovala,“ pronesl slavnostně.

„S největší pravděpodobností toho litovat budu," neodpustila si pichlavou poznámku, „ale jiné řešení nevidím. Prosím, nechte mě chvíli odpočívat."

„Olympie, počkej," pátral v její tváři. „Smím se zeptat, proč sis to rozmyslela od té doby, co jsem tě viděl naposled, má milá?"

„Ne." Pokračovala vzhůru po schodech.

„Olympie, prosím, musím znát odpověď. Zvědavost mě užírá. Přesvědčili tě chlapci, abys změnila názor?"

„Ne."

„Tak paní Birdová? Vím, že si dělá velké starosti o tvou reputaci, i když tobě je to jedno."

„Paní Birdová nemá s mým rozhodnutím nic společného." Byla už skoro nahoře.

„Tak proč jsi slíbila, že si mě vezmeš?" zavolal.

Zastavila se na odpočívadle a shlédla na něj dolů s chladnou nadutostí. „Změnila jsem názor, pane, protože jsem dospěla ke zjištění, že vynikáte v řízení domácnosti."

„A jak to s tím, proboha, souvisí?" ptal se nechápavě.

„To je přece docela prosté. Netroufám si vás ztratit. Dobrý personál se shání tuze těžko, víte?"

Užasle na ni civěl: „Olympie, přece si mě nebereš jen proto, že ti dokážu poskytnout spořádanou domácnost?"

„Já osobně si myslím, že to je výtečný důvod ke sňatku. Ach, ještě je tu jedna věc, pane."

Přimhouřil zdravé oko. „Ano?"

„Nevíte náhodou, co znamená slovo Siryn?"

Zamžikal: „Siréna je mytologické stvoření, které lákalo námořníky do zkázy."

„Ne takováhle Siréna," dupla netrpělivě. „Myslím Siryn psáno s ypsilon."

„Siryn byl název lodi, na níž se plavil kapitán Jack, když byl bukanýrem v Západní Indii," vysvětlil. „Proč se ptáš?"

Chytla se zábradlí: „Víš to jistě?"

„Můj otec to tvrdí," pokrčil rameny.

„Ty kresby na předsádkách," šeptala.

„Co je s nimi?"

„Kresby na předsádkách deníku zobrazují staromódní lodi, plující po rozbouřeném moři, *vzedmutém* moři, pokud si vzpomínáš. Jedna loď má na přídi figurínu ženy. Snad Sirény."

„Slyšel jsem, že loď kapitána Jacka měla takovou figurínu na přídi.“

Zapomněla na bolení hlavy, podkasala si sukně a hnala zpátky ze schodů.

„Olympie, počkat! Kam jdeš?“ volal Jared, když se řítila kolem něj.

„Jsem v pracovně.“ Obrátila se ve dveřích: „Budu mít nějakou dobu velmi napilno, pane Chillhurste. Postarejte se laskavě, abych nebyla rušena.“

Jaredovo obočí vylétlo vzhůru. „Ovšem, slečno Wingfieldová. Jakožto vašemu personálu je mi potěšením řídit se vašimi pokyny.“

Olympia mu zabouchla dveře před nosem. Přistoupila k psacímu stolu a otevřela deník Claire Lightbourneové.

Stála a zírala dlouhou dobu na kresby, zdobící předsádku deníku, a pak velmi zvolna zvedla perořízek.

Pět minut poté odlepila obrázek *Siryn*, plachtící na vzdutém moři, a objevila mapu, jež byla ukrytá pod ním.

Mapa ostrova. Nezmapovaného ostrova v Západní Indii. Ale nebyla to celá mapa, jak vzápětí poznala. Byla jí jenom polovina.

Druhá půle chyběla.

Na dolním okraji mapy bylo napsáno:

Siryn a Had se musí spojit, dvě půlky celku, zámek čeká na klíč.

Hbitě přelistovala na konec deníku a pohlédla na obrázek lodi, plující po rozbouřeném moři. Jistě, figurína na přídi představuje hada.

Dychtivě odstraňovala zadní předsádku.

Po druhé polovině mapy tu nebylo ani stopy.

12

Jared položil diář nalevo od talíře se snídaní. Diáře jsou velmi uklidňující věc, říkal si. Dávají člověku pocit nadvlády nad vlastním osudem. Bezpochyby to je jenom iluze, ale člověk, který se stane obětí nadměrných vášní, si jistých iluzí cení.

„Vyučování bude dnes ráno probíhat od osmi do deseti jako obvykle," oznámil. „Budeme probírat zeměpis a matematiku."

„Povíte nám při zeměpise další příběh o kapitánu Jackovi, pane?" zeptal se Hugh s plnou pusou vajíček. Jared na něho pohlédl: „Když jíš, tak nemluv."

„Prosím za prominutí, pane." Spolkl sousto a zazubil se: „Tak. Dojedl jsem. Jak to bude s tou historií o kapitánu Jackovi?"

„Ano, pane Chillhurste, totiž mylorde," ozval se Robert. „Bude další příběh o kapitánu Jackovi?"

„Já chci slyšet o tom, jak kapitán Jack vymyslel zvláštní hodiny, které mu pomohly vyhledávat na moři zeměpisnou délku," pravil Ethan dychtivě.

„Tohle vyprávění už jsme slyšeli," namítl Robert. „Já to chci slyšet znovu."

Jared kradmo pozoroval Olympii, která nepřítomně přežvykovala toast namazaný angreštovým džemem. Výraz v jejích očích ho znepokojoval. Odtažitě a zádumčivě se chovala od té doby, co sešla na snídani.

Dnes se nekonaly žádné dobře naplánované náhodné srážky na chodbě před jeho pokojem, žádné toužebné pohledy, ukradené polibky, žádné ruměnce. *Neslavný začátek tak významného dne,* zoufal si.

„Existuje jedno dost pěkné vyprávění týkající se výpočtů zeměpisné délky na jedné z plaveb kapitána Jacka do Bostonu," usoudil Jared a znovu se poradil s diářem. „Až vyučování skončí, doprovodím vaši tetu do knihovny Společnosti pro cesty a bádání."

To Olympii trochu probralo: „Výborně, ráda bych si prověřila ve sbírce map nějaké věci."

Jeden by jakživ nehádal, že tohle je její svatební den, zachmuřil se. Očividně ji daleko víc vzrušuje vyhlídka na to, že se půjde do knihovny přehrabovat ve starých mapách, než představa sňatku.

„Zatímco budete pracovat v knihovně," pokračoval, „sejdu se s Felixem Hartwellem. Musíme probrat nějaké obchodní záležitosti. Robert, Ethan a Hugh budou pouštět v parku draka. Až skončím, bude čas na oběd."

Ethan kopal do trnože židle: „Co budeme dělat odpoledne, pane?"

„Laskavě přestaň okopávat tu židli," napomenul ho nepřítomně.

„Ano prosím."

Jared se zadíval na další položku rozvrhu a ucítil, jak mu dolní polovina těla tuhne nedočkavostí a úzkostí. *Co udělá, jestli si to Olympia rozmyslela?*

Nesmí si to rozmyslet.

Ne teď, když má tak blízko k tomu, aby vlastnil svou osobní Sirénu.

Ne teď, když má jedinou ženu, po které kdy toužil tak vášnivě, takřka na dosah. *Teď ne.*

„Až se najíme," prohlásil s maximálním sebeovládáním, aby udržel hlas klidný a vyrovnaný, „vyřídíme s vaší tetou formality ohledně našeho sňatku. Všechno je zařízeno. Nebude to trvat příliš dlouho. Až se vrátíme…"

Na protějším konci stolu zarachotilo stříbro a porcelán.

„Propána," vykřikla Olympia.

Jared vzhlédl právě včas, aby uviděl, jak nádobka s angreštovým džemem i se lžičkou letí z okraje stolu. Ethan potlačil zachichotání. Olympia vyskočila a poklekla, aby ubrouskem džem úspěšně rozmazávala po koberci.

„Nechte to být," doporučil Jared. „Paní Birdová se o to postará."

Olympia po něm vrhla nejistý pohled, sklopila oči a rychle si zase sedla.

Takže pro ni otázka jejich sňatku není zdaleka tak nezajímavá, jak se zdá. Napětí povolilo. Opřel se lokty o stůl, spojil prsty do stříšky a znovu se soustředil na diář.

„Večeře se dnes bude podávat dřív než obvykle," pokračoval, „protože potom se půjdeme podívat do Vauxhallských zahrad na ohňostroj."

Jak se dalo čekat, Ethan, Hugh a Robert spustili jásot.

„To je výtečný plán, pane!" Robertova tvář zářila nedočkavostí.

„My jsme ještě nikdy neviděli ohňostroj," sděloval Ethan důležitě.

„Bude tam hrát orchestr?" zajímalo Hugha. „Nejspíš ano," předpokládal Jared. „A dostaneme zmrzlinu?"

„S největší pravděpodobností." Pozoroval Olympiinu tvář, aby zjistil, jak se staví k vyhlídce na oslavu jejich sňatku ve Vauxhallských zahradách. Dost opožděně ho napadlo, že některé ženy by se touto nabídkou urazily.

Olympii se však náhle rozzářily oči: „Báječný nápad! Hrozně ráda bych viděla ohňostroj."

Jaredovi se ulevilo. Kdo kdy mohl tvrdit, že nemám kouska smyslu pro romantiku? pomyslel si rozjařeně.

„Můžeme se ve Vauxhallu projít po Temné promenádě?" ptal se Robert nevinně.

Jared se krátce zaškaredil: „Co víš o Temné promenádě?" hudral.

„Jeden kluk, kterého jsme včera potkali v parku, nám o ní vyprávěl," přispěchal Ethan s vysvětlením. „Prý je docela nebezpečné tam chodit."

„To je pravda, pane," přidal se Robert. „Některé lidi, co si vyšli na Temnou promenádu ve Vauxhallu, prý už nikdy nikdo neviděl." Otřásl se: „Myslíte, že je to pravda?"

„Ne, nemyslím," popřel to.

„A jiný kluk, kterého jsme tam potkali, říkal, že ví o jisté služce, která po léta pracovala u nich doma a na Temné promenádě zmizela," sděloval Robert s očima navrch hlavy. „Už ji nikdo nikdy nespatřil."

„Nejspíš s někým utekla," ukončil debatu Jared a zavřel diář.

„Já bych se rád prošel po Temné promenádě," opakoval Robert vytrvale.

Hugh se na něj přes stůl zašklebil: „Chceš tam jít jen proto, že ten kluk v parku říkal, že si netroufneš. Ale to by se stejně nepočítalo, kdybychom tam šli na procházku společně. Byl by tam lord Chillhurst, a ten by zločince zastrašil."

„To je pravda," zajásal Ethan. „Zloduši by nepřišli, kdybychom tam s tebou byli my a ještě jeho lordstvo. Musel bys jít na Temnou promenádu docela sám, abys dokázal, že se nebojíš. A na to jsi moc velký strašpytel, to se vsadím."

„Ano," dráždil bratra Hugh. „Bál by ses jít docela sám."

Robert se na bratry zaškaredil: „Já se nebojím projít Temnou promenádu!"

„Ale ano, bojíš," tvrdil Hugh.

Jared pohoršeně zvedl obočí: „Tak dost. Inteligentní člověk nereaguje na provokace a dráždění ostatních. Povznese se nad takovou pošetilost a rozhodne se podle svého, na základě rozumu a logiky. Jestli jste už dojedli, můžete se jít připravovat na vyučování."

„Ano prosím." Hugh věnoval Robertovi poslední poťouchlý pohled a vyskočil ze židle.

Ethan se ušklíbl a vstal.

Robert mužně ignoroval bratry, vstal a uklonil se Olympii.

Jared počkal, až zůstanou s Olympií sami. Zálibně se na ni zadíval: „Pevně doufám, že dnešní rozvrh schvalujete, má drahá."

Trochu sebou trhla: „Ano. Ano, ovšem." Neurčitě zamávala lžičkou. „Vy jste moc šikovný, pokud jde o rozvrhy a podobné věci. Namouduši, už jsem si zvykla na vás v takových záležitostech plně spoléhat."

„Děkuji. Snažím se."

Olympia se krátce zamračila: „Vy se mi vysmíváte, Chillhurste?"

„Ne, má drahá. To sám sobě připadám poslední dobou čím dál častěji komický."

Do Olympiiných očí se vkradla znepokojivá prozíravost: „Jarede, proč se vysmíváš sobě a svým vášním? Je to snad proto, že se bojíš přiznat si, že jsi schopen silných citů?"

„Ze zkušenosti vím, že prudké vášně mají na lidský život zpravidla neblahý účinek. Vedou k pošetilým činům, nebezpečným dobrodružstvím a zbrklému chování," vypočítával chladně.

„Jen nezvládané vášně vedou k tak špatným koncům," opravila ho něžně. „Vaše vášně jsou vždycky pod kontrolou, pane." Prudce se zarděla: „Leda snad když jste ve spárech romantické vášně."

„Ano," přitakal, „leda když se s tebou miluju." Pohlédl jí do očí. *Ty jsi má velká slabost, nejzranitelnější bod, Achillova pata. Má Siréno.* Dopil kávu a pečlivě vrátil šálek na místo. „Musíš mě omluvit, Olympie. Moji studenti mě očekávají."

„Jarede, počkej, mám něco velice důležitého," vztáhla ruku, když procházel kolem ní. „Jde o můj nejnovější objev v deníku."

„Má milá, to jediné, o čem se s tebou nebudu ve svůj svatební den bavit, je ten safraportský deník. Víš, jak moc mě to zatracené téma dopaluje. Jednou provždy už o něm nechci slyšet ani slovo." Sklonil hlavu a dotkl se ústy jejích rtů.

„Ale Jarede…"

„Snaž se věnovat nějakou myšlenku svatební noci, která nás očekává, Siréno,“ nařídil tiše. „Možná ji shledáš skoro stejně zajímavou jako deník Lightbourneové.“

Opustil ranní salonek.

„Chceš, abych otevřel tvůj městský dům?“ Felix se naklonil přes psací stůl, aby si nalil sklenku klaretu. „S radostí to zařídím. Budeš samozřejmě vyžadovat personál?“

„Ano.“ Jared poťukával špičkami prstů a hbitě uvažoval. „Ale s hospodyní se obtěžovat nemusíš. Tu máme.“

Felix se snažil netvářit se příliš skepticky: „Tu, co jste si přivezli z Upper Tudway? Pochybuju, že bude vědět, jak vést panský dům ve městě. Nemá žádné zkušenosti.“

„Nějak si poradíme.“

Felix pokrčil rameny: „Rozhodnutí je samozřejmě na tobě. Klaret?“

„Ne, děkuji.“

„Tedy výborně, dovol, abych připil na tvé nadcházející manželství.“ Dopřál si velký doušek klaretu a postavil sklenku. „Musím říct, žes to pojednal nanejvýš neobvyklým způsobem. Možná jsi přece jen podědil něco z rodinných sklonů k výstřednosti.“

„Možná.“

Felix se zasmál: „Stěží můžeš tu radostnou zprávu oznámit vznešené společnosti v novinách, protože smetánka je přesvědčená, že už jsi ženat. Smím se otázat, jak hodláš tuto vrcholnou událost oslavit?“

„Vezmeme dneska večer synovce mé snoubenky do Vauxhallu, podívat se na ohňostroj.“

„*Vauxhall*. Dobrý bože!“ vyděsil se Felix. „Co říká tomu plánu tvoje snoubenka?“

„Klidně přenechává takovéhle věci mně. A teď obraťme list, Felixi.“

„Ano?“

Jared sáhl do kapsy a vyndal Torbertův kapesník. „Chci, abys zajistil, že se tohle vrátí panu Rolandu Torbertovi. Spolu s tím předáš vzkaz.“

Felix zvědavě hleděl na kapesník. „Jaký vzkaz?“

„Sdělíš mu, že dojde-li ještě k nějakým dalším incidentům, jako byl ten, po němž tento kapesník zůstal v zahradě lady Chillhurstové, bude mít osobně co činit s jeho lordstvem.“

Felix převzal kapesník. „Jak je libo, ale pochybuju, že by ti odtud mohlo něco hrozit, Chillhurste. Torbert není z těch, co pronikají přes plot do zahrad dam a zase odtamtud stejnou cestou prchají.“

„Taky myslím, že si s ním nijak přehnané starosti dělat nemusím.“ Protáhl si nohy v holínkách a pozoroval starého přítele. „Ještě jednu věc chci probrat. Měls už příležitost mluvit s pojišťovnou?“

„Ano, a výsledek není o nic uspokojivější než u ostatních vyšetřování.“ Felix s ustaraným výrazem vstal a začal přecházet po místnosti. „Budeš se muset smířit s tím, že za celým plánem zpronevěry stál kapitán Richards. Jiné vysvětlení prostě neexistuje.“

„Richards je u mě už dlouho. Skoro stejně dlouho jako ty, Felixi.“

„Toho jsem si vědom, pane.“ Zavrtěl hlavou: „Lituji, že jsem nositelem tak špatných zpráv. Vím, jak důležité jsou pro tebe loajalita a upřímnost. Chápu, jak ti asi je, když tě podvádí někdo, komu jsi léta důvěřoval.“

„Už jsem říkal, že ze sebe nerad dělám hlupáka.“

O půl hodiny později nájemná drožka rachotivě zastavila před elegantním městským domem Beaumontových.

Jared vystoupil. „Počkejte na mě,“ zavolal na kočího. „Nebudu tam dlouho.“

„Jak je libo, pane.“

Jared vytáhl z kapsy zlaté hodinky, a stoupaje do schodů, pohlédl na ciferník. Chlapce nechal doma s paní Birdovou, chtěl mít na návštěvu u Demetrie klid.

Nezbývalo mu už příliš času do chvíle, kdy měl vyzvednout Olympii z knihovny, ale říkal si, že to nebude problém. Nebude mluvit s Demetrií dlouho.

Otevřel majordom, jehož nesouhlasný výraz se nevztahoval jen k Jaredovu nemodernímu oděvu, ale také k jeho stejně nemodernímu způsobu příchodu. Bylo zřejmé, že většina návštěvníků tohoto domu přijíždí soukromými kočáry, nikoli drožkou.

„Sdělíte lady Beaumontové, že s ní chce mluvit Chillhurst,“ oznámil Jared bez úvodu.

Majordom si zašilhal na špičku nosu. „Vaše navštívenka, pane?“

„Nemám navštívenku.“

„Lady Beaumontová nepřijímá návštěvníky před třetí odpoledne, pane.“

„Jestli jí nedáte vědět, že jsem tady,“ upozornil ho velmi zdvořile, „zařídím to osobně.“

Majordom se zaškaredil, ale raději se vzdálil, aby uposlechl pokynů. Jared čekal na schodech, než se dveře otevřely podruhé.

„Lady Beaumontová vás přijme v saloně.“

Neobtěžoval se s odpovědí, vstoupil do haly a nechal se uvést k Demetrii. Čekala na něj na druhém konci místnosti, sukně z bleděmodrého a bílého hedvábí umně naaranžované na modré a zlacené pohovce. Usmála se na něj odtažitě, když se přiblížil, oči chladné a ostražité.

Jared si uvědomil, že ho s tímto výrazem pozorovala vždycky. Ještě před třemi lety si ho pletl se známkou sebeovládání a zdrženlivosti. Tehdy si myslel, že přesně po takových vlastnostech u své budoucí ženy touží.

Později se dozvěděl, že to, co Demetria ovládá a zadržuje ve svém nitru, je ve skutečnosti nechuť vůči němu.

„Dobré jitro, Chillhurste. To je ale překvapení.“

„Ano?“ Ledabyle obhlédl draze zařízenou místnost. Tapety na zdech byly z modrého hedvábí, krb vytesán z bílého mramoru. Těžké modré sametové závěsy lemovaly okna klasických rozměrů s výhledem do velké zahrady. Ze všeho vyzařovala chladná okázalost, jež jenom zdůrazňovala Beaumontovo bohatství.

„Pořídila jste velmi dobře, Demetrie.“

Naklonila hlavu na stranu: „Vy jste o tom pochyboval?“

„Ne. Ani na okamžik.“ Zastavil se a prohlížel si ji. Uvědomoval si, že je v bohatě zařízeném pokoji jako doma. Nikdo, kdo by se na Demetrii podíval, by nikdy neuhodl, že kdysi byla takřka bez haléře. „Vždycky jste byla velice odhodlaná žena.“

„Ti z nás, kdo se v bohatství nenarodili, se buďto musí naučit odhodlání spojenému s odříkáním, nebo se smířit se životem ve velké nejistotě. Ale vy byste takovýhle problém nepochopil, Jarede, že?“

„S největší pravděpodobností ne.“ Nemá smysl jí povídat, že o tomhle se poučil už dávno. Nemyslel si, že by Demetria chtěla naslouchat, že bylo jeho dětství ovlivněno jak finanční nejistotou, tak citovým chaosem, vytvořeným výstřední, vášnivou rodinou.

Napadlo ho, že se nikdy nedostal k tomu, aby Demetrii vyprávěl o své minulosti. Takové věci ji nijak zvlášť nezajímaly. Dělala si starost jen o svou budoucnost a o bratra.

Jednou paží spočinula lenivě na zadním opěradle pohovky. „Soudím, že máte nějaký důvod pro to, abyste mě navštívil v tak časnou hodinu."

„Samozřejmě."

„Samozřejmě." V jejím hlasu zazněl trpký osten. „Nikdy jste nedělal nic bez konkrétního důvodu, viďte, Jarede? Celý váš život je ovládán rozumem, hodinkami a tím zatraceným diářem. Výborně; povězte mi tedy, proč jste tady."

„Rád bych věděl, proč jste vy, váš bratr a vaše velmi dobrá přítelkyně, lady Kirkdaleová, vykonali včera návštěvu u mé choti."

Demetria nevinně vykulila oči: „Ale Jarede, co je to za divnou otázku? Pouze jsme ji chtěli uvítat ve městě."

„Lži si ušetřete pro manžela. V jeho věku jim bezesporu ochotně uvěří."

Sevřela rty: „Není na vás, abyste pronášel úsudky o mém manželství, Chillhurste. Nic o něm nevíte."

„Vím, že na vaší straně bylo velmi pravděpodobně inspirováno hrabivostí a na straně Beaumonta touhou po dědici."

„Ale jděte, Chillhurste. Oba víme, že hamižnost a touha po dědici jsou dva základní faktory, jež jsou typické pro převážnou většinu manželství ve vysoké společnosti." Přimhouřila oči: „Přece nechcete, abych uvěřila, že váš svazek s tou dost podivnou ženštinou, kterou máte schovanou v Ibberton Street, je založen na ušlechtilejších důvodech?"

„Nepřišel jsem s vámi diskutovat o svém manželství."

„Proč jste sem tedy přišel?"

„Varovat vás a vašeho nadmíru protivného bratra, abyste se nepřibližovali k mé choti. Nedovolím, aby si s ní někdo z vás hrál jako kočka s myší. Je to, doufám, dost jasné?"

„Proč myslíte, že si s ní zahráváme? Třeba jsme byli jen zvědaví, jaká žena vyhověla vašim nárokům."

„Musíte se poslední dobou opravdu hodně nudit, když se věnujete Olympii."

„Je tedy tak nezajímavá?" upřela na něj rádoby nevinný pohled. „To je ale škoda. Jak dlouho si uchová váš zájem, co myslíte? Nebo

že by nudná, malá modrá punčocha dokonale vyhovovala vašemu vkusu?“

„Tak dost, Demetrie!“

„Dostal jste, co jste chtěl, Chillhurste?“ Její oči blýskaly studeným hněvem. „Ženu, která se přizpůsobí vašemu zatracenému rozvrhu? Ženu, která sama neví nic o vášni, a tudíž si nevšimne, že vám se jí truchlivě nedostává?“

„Nemusíte si dělat starosti s mými soukromými záležitostmi.“ Obrátil se k odchodu, ale ještě se zastavil. „Dostala jste, co jste chtěla, Demetrie. Buďte ráda.“

„To je hrozba, Jarede?“

„Nejspíš ano.“

„Vy chladnokrevný, arogantní parchante!“ sevřela ruku na opěradle v pěst. „Vám se to snadno vyhrožuje! Jen proto, že jste měl od narození všecko, jmění a navíc titul, jste přesvědčený, že stojíte vysoko nad ostatními. Ale víte co, Jarede? Já vám nezávidím.“ Ani teď na Demetrii nebyla patrná známka nějakého citu, pohnutí nebo snad zlosti.

Jared se usmál: „To se mi ulevilo.“

„Ne, ani v nejmenším vám nezávidím, mylorde.“ Konečně její oči trochu zaplály: „Jste odsouzen prožít život, aniž byste poznal vášeň, která vám promění krev v oheň. Nikdy nepoznáte, jaké to je, vzdát se záplavě prudkých citů, které jsou schopny vás smést.“

„Demetrie…“

„Nikdy se nenaučíte sladké radosti být s někým, jehož duše se dotkne vaší. Vy se svým kupeckým srdcem nikdy nepochopíte, jaké to je, přimět milenku reagovat, viďte, Jarede?“

Jared pochopil, že vzpomíná na totéž odpoledne jako on. Ten den ji políbil ve stáji na ostrově Flame.

Nebylo to od něj zdvořilé, cudné políbení jako ta dosavadní, ale zoufalé úsilí roznítit v ní nějakou odezvu. Překvapil tím polibkem oba, ale ani jednoho nepřekvapila odpověď, kterou dostal.

Věděl, že si uvědomili pravdu. Mezi nimi nemůže existovat vášeň. Tehdy poprvé si Jared přiznal, že v manželství touží po vášni. Soudil, že je Demetrii zavázán za to, že mu otevřela oči, aby objevil svou slabost.

„Prostě se s tím musím nějak vyrovnat,“ řekl chladně. „Přeju vám dobrý den, Demetrie. Budu rád, když nebudete obtěžovat mou ženu.

A doporučuji vám, abyste držela svého zatraceného bratra někde, kde mi nepřijde na oči.“

„Proč?“ V jejích očích se zračil úlek. „Nemůžete mu ublížit. Můj manžel je bohatý a mocný. Bude-li to nutné, Gifforda před vámi ochrání.“

Jared zvedl obočí: „Vašemu manželovi dělá daleko větší starosti hledání léku na jeho nešťastný neduh než ochrana vašeho pitomého bratra. A co víc, jestli chcete prokázat Seatonovi laskavost, přestanete ho ochraňovat. Je mu třiadvacet let. Nejvyšší čas, aby se stal mužem.“

„On je muž, krucinál!“

„Je to zatím ještě kluk s divokými, nezvladatelnými emocemi. Je rozmazlený, trucovitý a nevychovaný. Držíte ho na provázku a zaštiťujete na každém kroku. Jestli chcete, aby dospěl, musíte ho nechat, aby se naučil přijímat odpovědnost za vlastní činy.“

„O svého bratra jsem se starala po celý život,“ vyhrkla prudce. „Nestojím o vaši radu a nepotřebuju ji.“

Pokrčil rameny: „Jak si přejete. Ale jestli mi vy nebo Seaton přijdete do cesty, neměli byste spoléhat na to, že si budu podruhé hrát na gentlemana. Jednou už jsem to udělal, jestli si vzpomínáte. Jednou to stačilo.“

„Vy nic nechápete,“ zasyčela. „Jenomže vy jste nikdy nic nechápal. Vypadněte odtud, Chillhurste, jinak vás na mou duši nechám vyhodit!“

„Neobtěžujte se. S největší radostí se odporoučím.“

Vykročil do haly bez ohlédnutí. Majordom zmizel, ale hned za dveřmi salonu stál Gifford. Byl bledý vzteky.

„Co tu děláte, Chillhurste?“

„Navštívil jsem vaši okouzlující sestru. Nemyslím, že by vám do toho něco bylo.“ Obešel ho a šel k domovním dveřím.

„Co jste jí řekl, krucinál?“

Jared zaváhal, ruku na klice. „Řeknu vám přesně to, co jsem řekl jí: Už se nepřibližujte k mé ženě, Seatone.“

Giffordova hezká tvář zošklivěla vzteklým úšklebkem: „Oba víme, že vyhrožujete naplano. Nemůžete mi ublížit. Beaumont je příliš mocný, víc než vy.“

„S Beaumontovou ochranou bych na vašem místě nepočítal.“ Otevřel dveře. „Ani s ochranou ze strany vaší sestry.“

Gifford postoupil o krok kupředu. „Čert vás vem, Chillhurste, o čem to mluvíte?“

„Říkám, že jestli mě urazíte tím, že se přiblížíte k mé choti, postarám se, abyste za to zaplatil.“

„Jářku, Chillhurste,“ dráždil ho Gifford, „snad nevyhrožujete, že mě vyzvete na souboj? Oba víme, že jste moc rozumný, moc rozvážný, *moc velký zbabělec*, než abyste riskoval a utkal se se mnou na poli cti.“

„Vidím, že nemá smysl s vámi o téhle záležitosti diskutovat. Varoval jsem vás.“ Opustil dům a velmi tiše za sebou zavřel.

Drožka ještě čekala na ulici.

„Knihovna Musgraveova institutu,“ zavolal na kočího. „A pospěšte si. Mám schůzku.“ Rychle nastoupil do kočáru.

„Rozkaz, pane.“ Kočí trpitelsky vzdychl a povolil opratě.

Jared se opřel do podušek a promítal si v duchu právě vykonanou návštěvu. Demetria se mýlí, že je odsouzen k existenci bez citu, uvědomoval si. Momentálně ho souží vnitřní zmatek, který překonává vše, co kdy zažil.

Dnes je jeho svatební den, měl by pociťovat klid a jistotu, neboť jeho plány přinášejí ovoce. Olympia bude záhy jeho před bohem i lidmi. A přece dnes ráno procitl s rozčilujícím neklidem, který ho neopustil.

Nechápal, proč má útroby jako v kleštích. Koneckonců, stojí na prahu manželství se ženou, po níž toužil a která mu teď už navždy bude patřit.

Nebyl si však jist tím, proč přijala jeho nabídku k sňatku.

Původně se za něj odmítla provdat, a přesto po včerejší scéně s Demetrii prohlásila, že si to rozmyslela.

Upíral bezmyšlenkovitě pohled na rušné ulice. Přece nesouhlasí s tím, že si ho vezme, jen proto, že jí dokáže udržet pořádek v domácnosti? Musí v tom ještě něco být. Ale co?

Touží po něm, připomněl si. Vzpomínka na její vášnivou reakci by ho měla uklidňovat, ale kdovíproč se tak nestalo. Olympia dala jasně najevo, že si ho nevezme jen kvůli touze nebo záchraně pověsti. Je to světácká, pomyslel si ironicky, takové věci podle jejího názoru nejsou důvodem ke sňatku.

Tak proč nakonec souhlasila s tím, že se za něj provdá? ptal se v duchu už potisící. Byl přesvědčen, že něco z toho, co Demetria řekla

nebo udělala během včerejší odpolední návštěvy, přimělo Olympii přijmout jeho nabídku k sňatku. To ale nedávalo smysl.

Pokud si při střetnutí v saloně Olympia konečně neuvědomila, že je povinna provdat se, protože se to patří.

Koneckonců, říkal si, něco jiného je mluvit o tom, jak oklameme svět tvrzením, že jsme manželé; něco docela jiného pak takový zarážející podvod uskutečnit. Navzdory rádoby světáckým řečem je Olympia neviňátko z malé vesnice. Neměla zdání, do čeho se pouští, když se drze domnívala, že se může vydávat za vdanou a že jí to projde.

Samozřejmě, když osnovala své plány, neměla zdání, že by se mohla ocitnout v situaci, kdy by se vydávala za manželku vikomta, připomněl si v duchu. Věřila, že je vychovatel. Byl nucen uznat, že její plán mohl velmi dobře fungovat, kdyby ji na počátku jejich vztahu neoklamal on.

Jared věděl, že je to jeho vina, jestliže se ocitl v této nepřístojné situaci. Bezpochyby si zaslouží být sužován nejistotou, trýzněn otázkami, na které nezná odpověď, nebezpečně se pohybovat na ostří nože mezi nadějí a zoufalstvím.

Takové jsou důsledky zbrklé vášně.

Tak budiž. Zasmušile se usmál. Je jasné, že nic není jisté, jakmile se člověk vzdá běsnícímu víru touhy. Může jen zápasit, aby se udržel nad hladinou vířících vod.

Dnes ho čeká svatební noc. Nenechá nic stát v cestě tomu, po čem prahne nejvíc. Až ji dnes odvede na lože, stane se Olympia jeho chotí. Bude se kochat jejich milováním, jist si tím, že na ni má právoplatný nárok.

Nezná možná důvody, proč souhlasila se sňatkem, ale může si být jistý tím, že po něm touží se stejnou intenzitou jako on po ní.

Uvědomil si, že mu to k úplné spokojenosti nestačí, ale zase je to na druhé straně mnohem víc, než co by ho čekalo s Demetrii.

Ohňostroj, který osvětloval oblohu nad Vauxhallskými zahradami, byl tak malebný, že se mu téměř podařilo odpoutat Olympii od víru jejích myšlenek. Je vdaná.

Ještě pořád se nedokázala smířit s otřesnou realitou svého nového stavu. Vdaná za Jareda.

Je to vůbec možné? Ten malý, věcný obřad, vykonaný pastorem na předměstí dnes odpoledne, byl jen částí neskutečna, které to všechno obklopuje. *Jsou k sobě navždy připoutáni.*

Co jestli udělala strašlivou chybu? zpanikařila náhle. Co jestli se Jared nikdy nenaučí milovat ji tak, jak ona miluje jeho?

Nemůže být pochyb, že po ní touží, připomínala si. Aspoň se může pokusit budovat na základech vášně. *Musí na nich budovat.*

Jenže vášeň není láska. Je světácká. Tety ji naučily významu lásky, naučily ji, co láska je a co není. Olympia věděla velmi dobře, že existuje veliký rozdíl mezi fyzickou touhou a hlubokou, závaznou oddaností.

Milovala Jareda z celého srdce, ale nebyla si jista, zda on sám sobě dovolí, aby miloval ji. Jared nedůvěřuje silným vášním, těm svým se vysmívá, drží je na krátké otěži.

S výjimkou toho, když se s ní miluje, napadlo ji.

Sevřela pevně kabelku a pozorovala další explozi světel na temné obloze.

S výjimkou toho, když dojde na milování s ní.

Dnes večer si připadala smělá a odvážná jako dobrodruh, který se vydá pátrat po legendárním pokladu. Riskuje vše na divoké výpravě, jejímž cílem je změnit Jaredovu vášeň v lásku.

„Jé, podívejte se na to," vydechl Ethan v úžasu, zatímco z oblohy kaskádovitě padal barevný oheň. Pohlédl na Jareda, stojícího po jeho boku. „Viděl jste už někdy něco tak krásného, pane?"

„Ne," přiznal, ale pozoroval Olympiinu tvář, nikoli ohňostroj. „Určitě neviděl."

Koutkem oka zahlédla Olympia plamen v Jaredovu pohledu. Nikdy nevypadal nebezpečněji.

Jeho výraz v ní roznítil zářivé, blýskavé jiskry, oslnivější než podívaná nad jejich hlavami. Když se na ni takhle díval, připadala si doopravdy krásná.

„Mně se moc líbí hudba," zvolal Hugh. „Nepřipadá ti to náramně zajímavé, teto Olympie?"

„To ano." Uslyšela ve svém hlase zadýchané nadšení a viděla, jak se Jaredova ústa vědoucně zvlnila. Tuze dobře věděl, že myslí na to, jak se jí bude dnes v noci dotýkat, a ne na hudbu. „Opravdu velmi vzrušující."

„Píseň Sirény," zamumlal Jared jen pro její uši. „A já jí nedokážu odolat."

Olympia se odvážila dalšího pohledu na jeho tvrdý, nepoddajný profil a téměř roztála pod příslibem očekávání, jež spatřila. Jared jí nabídl rámě, zatímco vzrušující tóny hudby se vznášely nad vauxhallskými pozemky pro radost davům.

„Dnes tu musí být tisíce lidí," konstatoval Robert.

„Přinejmenším dva nebo tři," upřesnil Jared. „A to znamená, že by se někdo z vás mohl snadno ztratit." Zadíval se do vzrušených tváří chlapců: „Chci, abyste mi každý dali slovo, že se mi nevzdálíte z očí."

„Ano prosím," slíbil Robert poslušně a zajásal, když se po obloze rozlil další ohňostroj.

„Ano prosím." Ethan nadšeně tleskal, soustředěn na pestrobarevnou podívanou.

Hugh zíral na orchestr s uchváceným výrazem. „Ano prosím. Je hodně těžké hrát na nějaký hudební nástroj, pane?"

Jared se vpil Olympii do očí: „Vyžaduje to hodně času a námahy," podotkl tiše, „ale tak je to s většinou věcí, které za něco stojí. Jestli člověk doopravdy touží uspět, musí být ochoten se tomu plně věnovat."

Olympia pochopila, že nemluví o učení se hře na hudební nástroj. Hovořil přímo k ní. Nebyla si zcela jista, jak to myslí, ale vycítila, že je to jakési vyznání. Chvějivě se usmála, vědoma si váhy zlatého prstenu, který jí dnes navlékl na prst.

„A co bubny?" naléhal Hugh. „To by třeba nemuselo být tak moc těžké."

„Klavír by byl bezpochyby uspokojivější."

„Myslíte?" Hugh k němu vážně vzhlédl.

„Ano." Jared se mírně usmál: „Pokud bys měl zájem naučit se hrát na nějaký hudební nástroj, postarám se, abychom ti najali učitele."

Hugh se rozzářil: „To bych moc rád, pane!"

Olympia se dotkla Jaredovy paže: „Jste k nám velmi hodný, mylorde."

Jared ji políbil na hřbet ruky v rukavičce: „Je mi potěšením."

„Kde je Robert?" zeptal se Ethan náhle.

„Před minutou tady byl," ohlížel se Hugh. „Možná si šel pro zmrzlinu. Já bych si taky dal."

Olympia se vzpamatovala a polekala se. Kvapně se rozhlédla. V davu vzrušených lidí, okouzlených ohňostrojem, nebylo po

Robertovi ani stopy. „Je pryč, mylorde! Sliboval, že se bude držet nablízku, ale já ho nevidím.“

Jared pustil její ruku s tichou kletbou. „Temná promenáda.“

Olympia na něj udiveně pohlédla: „Prosím?“

„Mám tušení, že Robert nedokázal odolat pokušení procházky po Temné promenádě.“

„Ach ano. Mluvil dnes ráno o nějaké sázce.“ Polekala se Jaredova chmurného výrazu. „Je Temná promenáda opravdu tak nebezpečná?“

„Ne,“ uklidnil ji. „Ale o to nejde. Robert mi dal slovo, že zůstane na dohled. A teď zmizel.“

„Nabijete mu, pane?“ natahoval Ethan.

Hugh pravil zadumaně: „To bylo určitě kvůli té sázce, pane. Proto odešel.“

„Jeho důvod není důležitý,“ vysvětlil Jared se zlověstným klidem. „Záleží na tom, že porušil slib. Ale to je mezi Robertem a mnou. Teď zanechám vaši tetu ve vaší péči a půjdu ho hledat. Očekávám, že až se vrátím, najdu vás tři přesně na tomhle místě.“

„Ano prosím,“ zašeptal Ethan.

„My se o ni postaráme,“ sliboval Hugh.

Jared pohlédl na Olympii: „Nedělej si starosti. Robertovi se nic nestane. Za chvilku se s ním vrátím.“

„Ano, ovšem.“ Vzala oba chlapce pevně za ruce. „Počkáme na tebe tady.“

Otočil se a odešel, za pár vteřin ho pohltil dav.

Hugh svíral křečovitě Olympiinu ruku a dolní ret se mu chvěl: „Myslím, že pan Chillhurst, totiž jeho lordstvo, se na Roberta moc zlobí.“ „Nesmysl,“ konejšila ho. „Je jen dopálený.“

„Možná bude kvůli Robertovi dopálený na nás na všechny,“ strachoval se. „Třeba si pomyslí, že je s námi přece jen moc nesnází, a nebude se s námi chtít obtěžovat.“

Olympia se k němu sklonila: „Uklidni se. Chillhurst nás nevyhodí na mráz kvůli Robertovi ani kvůli ničemu jinému.“

„To už sotva může, co?“ rozveselil se. „Koneckonců si tě vzal, teto Olympie. Má nás na krku, že?“

Překvapeně na synovce pohlédla: „Přesně tak. Má nás na krku,“ opakovala pomalu. Tím pomyšlením vystřízlivěla z opojení. Nedočkavé vzrušení vyprchalo. Když se člověk dostal k jádru věci, musel uznat, že Chillhurst se s ní oženil kvůli cti a vášni.

A teď ji má na krku.

13

Mělo mě napadnout, že Robert nedokáže odolat sázce o Temnou promenádu, říkal si Jared. Je to jeho vina, že se klukovi podařilo zmizet. Myslel na svatební noc, ne na povinnosti. Vášeň ovládala jeho mozek po celý den a nyní jsou tu důsledky.

Statisíce barevných lampionů, které osvětlovaly pozemky Vauxhallu, řídly, jak se Jared blížil k Temné promenádě. Slabé světlo měsíce poskytovalo pramalé osvětlení. Hudba a hluk davu slábly, když postupoval hlouběji do rozsáhlých sadů.

Porost stromů zhoustl podél nejtemnější z dlouhých pěšin, jež křižovaly rozsáhlý pozemek. Tu a tam zahlédl Jared dvojice, jež vyhledaly stín za milostnými cíli. Když míjel jedno zvlášť husté křoví, uslyšel tichý, smyslný smích ženy, po němž následoval tlumený, dychtivý polohlasný šepot muže.

Po Robertovi nikde ani stopy.

Jared soustředěně prohlížel stíny a uvažoval, zda se nepřepočítal. Třeba Robert přece jen nezamířil sem. V tom případě, říkal si, mám na krku daleko větší problém, než jsem předpokládal.

Představy svatební noci mizely v nedohlednu. Jestli to takhle půjde dál, bude štěstí, jestli budou v jednu hodinu v noci všichni doma v posteli.

Celý plán večera se rychle ocital ve vážném ohrožení a dostával trhliny.

Podél pěšiny se zachvělo listí a nějaký muž tiše zakašlal.

„Ehm. Nejsou voni náhodou pracháč jménem Chillhurst?“

Jared se zastavil a otočil se k hustému hájku nalevo od pěšiny.

„Jsem Chillhurst.“

„Já si to myslel. Von říkal, že nosíte pásku přes voko. ‚Vypadá jako ňákej zatracenej pirát,‘ tak to říkal.“

„Kdo to říkal?“

„Můj zaměstnavatel.“ Hubený, malý šlachovitý mužík se špinavou hnědou čepicí, ve zle zamazané košili a volných kalhotách se vynořil mezi stromy. Přiklátil se na pěšinu a pohlédl na Jareda částečně bezzubým úsměvem: „Brejvečír, vaše lordstvo. Pěkná noc na kšefty, že jo?“

„Přijde na to. Kdo jste?“

„Tak helejte se,“ mužík si zamnul bradu. „Mám kamarády, co mi říkaj Tulák Tom.“ Vesele se zasmál: „Můžou mi tak klidně říkat, esli chtěj.“

„Děkuji. Jelikož tedy už zřejmě víte, kdo jsem, snad mě ušetříte představování a půjdeme rovnou k věci. Mám dnes večer dost důležitou schůzku.“

Tulák Tom potěšeně kývl: „Ten malej syčák říkal, že sou celý divý na to, aby se drželi svýho rozvrhu. To mi vyhovuje. Sám sem taky podnikatel, zrovna jako vy a ten chlápek, co mě dneska večer zaměstnává. Podnikatel musí věnovat prvořadou pozornost schůzkám, že jo?“

„Zcela správně.“

„My podnikatelé víme, jak mezi sebou jednat.“ Tulák Tom smutně potřásl hlavou. „Ne jako ty druhý.“

„Jací druzí?“ ptal se Jared trpělivě.

„Ty, co jsou samá paráda a předvádění a žádnej mozek. Však vědí, vo kom mluvím, dozajista. Existuje takovej typ lidí, co zřejmě pořád bere prostý obchodní záležitosti moc citově. Začnou mávat pistolema a směšně vyhrožovat.“

„Ano, znám ten druh lidí.“

„Jenomže pak sou taky rozumný lidi, jako sme my, mylorde.“ Tulák Tom moudře pokyvoval: „Lidi, co si uchovaj chladnou hlavu a používaj logiku místo vášně, když de vo vobchodní rozhodnutí. Nenecháme si vařit krev v žilách kvůli nějaký triviální finanční votázce, že ne?“

„To nemá smysl,“ souhlasil Jared. „A kdepak je ten malý syčák, smím-li se tázat?“

„V bezpečí. Mám ho skovanýho hned za plotem. Tak teda, esli ho chtěj dostat nazpátek, což nejspíš chtěj, tak navrhuju, abysme uzavřeli vobchod.“

„Jsem vám k službám,“ ovládal vztek a snažil se, aby starost o Roberta nebyla patrná. Z emocí by tady nic dobrého nevzešlo. Tulák Tom má pravdu. Kvůli Robertovi se celá záležitost musí pojednat jako řádná obchodní transakce.

Jared absolvoval podobnou záležitost před několika měsíci ve Španělsku, kdy s horskými bandity vyjednával o propuštění dvou svých bratranců.

Zřejmě je jeho osudem zachraňovat ostatní před důsledky jejich zbrklosti.

Kdopak by zachraňoval mě? uvažoval v duchu.

Odsunul nepatřičnou myšlenku stranou, aby se mohl soustředit.

Váha dýky pod kabátem byla uklidňující, ale vůbec se mu ji nechtělo vytahovat. Podle jeho zkušeností bylo násilí často zbytečným a posledním řešením, známkou toho, že vyjednávání selhalo. Obvykle existovaly lepší metody, jak zvládnout problémy. Klidnější, zdravější a rozumnější.

„To rád slyším.“ Tulák Tom po něm mrkl na znamení, že jsou oba znalí velkého světa. „Tak teda, je to náramně jednoduchý, mylorde. Můj klient vod nich něco chce. Výměnou za to vám vrátí toho malýho syčáka.“

„Co ode mě chce váš klient?“

„To von zas neřek. Mezi náma, mylorde, nejspíš to bude pořádná částka peněz. Vědí určitě, jak to chodívá. Mně řekli akorát, že mám toho malýho syčáka dneska v noci vyfouknout a předat jim vzkaz. Do zbytku už mi nic nejni.“

„Jaký vzkaz?“

Tom si popotáhl opasek a nasadil důležitý výraz: „Zejtra dostanou dopis, ve kterým bude, aby přišli na jistý místo v jistou dobu. V tom dopise bude stát, co s sebou maj vzít.“

„To je vše?“

„Bohužel jo, pane,“ pokrčil rameny. „Jak jsem řek, moje role je poněkud vomezený povahy.“

„Smím se otázat, kolik vám váš klient dnes večer za vaši námahu platí?“ zeptal se Jared tiše.

Tulák Tom se na něj zadíval s hlubokým zájmem: „Náramně vlezlá votázka, smím-li se tak vyjádřit, mylorde. Vopravdu náramně vlezlá. Čirou náhodou jsem přesvědčenej, že nedostávám zaplaceno dost za to, kolik času a námahy mě to stojí.“

„To mě nepřekvapuje. Říkal jste, že váš zaměstnavatel je podnikatel, a takoví lidé vždycky prahnou po výhodném obchodě, ne?“

„Pro ty je to přirozený jako dejchání, mylorde.“

„Jsem si dobře vědom, že muž s vaším nadáním si musí svůj čas cenit vysoko.“ Vytáhl z kapsy hodinky a zamyšleně se zamračil na ciferník. Byla taková tma, že nedokázal přečíst, kolik je hodin, ale měsíční světlo stačilo, aby se zatřpytilo zlato.

„Bodejť, pane, to cením.“ Oči Tuláka Torna při pohledu na hezké hodinky zajiskřily nadšením. „Čas sou peníze, aspoň pro člověka s podnikatelskou náturou.“

Jared nechal věcičku lákavě pohupovat ve vzduchu. „Pro zaměstnané muže, jako jsme my, je efektivnost nenahraditelná. Transakce, které proběhnou uspokojivě během několika minut namísto několika hodin, umožňují člověku angažovat se ve více výnosných podnicích místo jednoho; nemám pravdu?“

„Voni, jestli to tak smím říct, mají náramný pochopení, pane.“

„Děkuji.“ Jemně hodinkami zahoupal a spoléhal na kouzlo jejich záblesků. „Navrhuji, pane, abychom si oba ušetřili velmi mnoho obtíží tím, že uzavřeme výhodný obchod tady a teď.“

Tom pozoroval hodinky jako pstruh sleduje mušku. Byl jimi doslova hypnotizován. „To bysme asi mohli, pane. To bysme snad mohli.“

„Co vám váš současný klient nabídl za vaše služby?“

Tulák Tom poťouchle přimhouřil oči. „Štyrycet liber. Dvacet předem a zbytek, až dodám zboží.“

Lže, pomyslel si Jared. Tulák Tom patrně nedostal dohromady víc než dvacet liber, jestli vůbec. Zlaté hodinky mají daleko větší cenu.

„Tedy výborně, ať už to máme za sebou.“ Sevřel hodinky v prstech. „Jak už jsem řekl, mám dnes večer důležité jednání. Nabízím hodinky proti předání toho malého syčáka. Jestli přijmete, bude to znamenat, že můžete získat svůj výnos okamžitě, a nemusíte to odkládat do zítřka.“

„Ty hodinky, hm?“ uvažoval Tom. „Inu teda, nemám záruku, že si budu moct vyzvednout druhou půlku platby vod mojeho klienta, že jo?“

„Nemáte.“ Jared chvíli vyčkával. „Pokud neznáte jeho opravdovou totožnost a nemůžete proti němu vznést své nároky.“

„Neznám jeho méno a von nezná mý. Radši pracuju přes prostředníka, vědí? Je to bezpečnější pro všecky zúčastněný.“

„Velmi moudré.“ Jared skryl své podráždění. Všechno by se usnadnilo, kdyby mohl zjistit totožnost klienta už dnes večer. Nyní bude ztrácet čas jeho vyhledáváním.

„Ano, pane, já sem při práci tuze vopatrnej. Tak teda skrz ty hodinky.“

„Plášť těchto hodinek je z masivního zlata, jak zajisté poznáte. Z velmi pěkně zpracovaného zlata, mohu dodat. Na řetízku je dost

cenný přívěsek. Mají cenu sto padesáti liber, ale možná byste si je chtěl nechat raději jako suvenýr na dnešní práci, než abyste je prodal překupníkovi.“

„Suvenýr, hm? Na mý kamarády by to udělalo náramnej dojem, co?“ Olízl si rty a znovu si popotáhl opasek.

„A hádám, že výměnou budou chtít nazpátek toho malýho syčáka?“

„Přesně tak. Chci ho ještě dnes večer,“ upřel tvrdý pohled na Tuláka Torna. „Mám na zítřek důležitější věci na práci než ztrácet čas vyplácením výkupného.“

„To chápu, pane.“ Tom se zazubil černobílým úsměvem. „Poďte za mnou, vaše lordstvo, a za pár minutek to máme vyřízený.“

Otočil se a šupajdil z pěšiny do hustého křoví.

Jared strčil hodinky zpátky do kapsy a vsunul jednu ruku pod kabát. Sevřel jílec dýky, ale zatím ji nevyndal z pochvy.

Trvalo několik minut, než prokličkovali přes pozemek na ulici. Jakmile opustili sady, Tulák Tom proběhl řadou čekajících kočárů a zamířil k úzké uličce, kde ve stínu čekala malá, zatemněná drožka.

Kočí, zachumlaný ve špinavé pláštěnce, se choulil na kozlíku. Trhl sebou, když zahlédl Jareda. Zvolna spustil plochou láhev s ginem pod sedátko.

„Hele, copak se děje?“ zaškaredil se na Toma. „Nic se neříkalo vo tom, že příde tendle chlápek.“

„Von s náma nepojede,“ chlácholil ho Tom. „Von a já sme se dohodli na takovým vobchodě. Předáme toho malýho syčáka jemu.“

„Výměnou za co?“ otázal se kočí kysele.

„Za hodinky, který nám vynesou třikrát víc, než co sme dostali zaplacíno.“

Kočí na Jareda ostře pohlédl a zasunul ruku pod mnohovrstevnou pelerínu. „A co kdyby sme si vzali jak hodinky, tak toho malýho syčáka?“

Jedním krokem se ocitl Jared u Tuláka Torna a bleskurychle mu ovinul paži kolem krku. Současně vytasil dýku a hrot přiložil Tomovi na hrdlo. „Já bych radši uskutečnil ten původní obchod,“ doporučil tiše. „Ale jestli chcete, můžeme to trochu zkomplikovat.“

„Uklidněj se, mylorde,“ vyjekl Tulák Tom. „Můj kamarád je jenom kapánek rychlej. Žádnej kliďas jako vy a já. Ale pracuje pro mě a poslouchá mě.“

„Tak mu řekněte, ať vyndá pistoli z kapsy a hodí ji na zem.“

Tom se zaškaredil na kočího: „Udělej, co řiká, Davy. Ta dnešní práce nám vynese pěkný prachy. Přestaň to ztěžovat.“

„Víš jistě, že se mu dá věřit?“ Davy se tvářil skepticky.

„Pro rány Kristovy, čoveče,“ vztekal se Tom, „dokonce i můj klient řikal, že tendle dycky drží slovo.“

„Tak teda dobrá. Dyž to víš jistě.“

„Vim jistě, že si nechci dát podříznout kejhák,“ odsekl Tom. „Vyndej toho malýho syčáka z kočáru a mizíme.“

Kočí krátce zaváhal a pak seskočil z kozlíku. Otevřel dveře kočáru, sáhl dovnitř a vytáhl na dláždění Roberta; měl svázané paže, v ústech roubík.

„Tady ho máte,“ zavrčel. „Teďka sem s těma hodinkama, jak Tom řiká, že je pro nás máte.“ Postrčil Roberta směrem k Jaredovi.

Robert měl oči vytřeštěné strachem, když se potácel kupředu. Jared spustil dýku dřív, než ji chlapec zahlédl. Přesunul čepel za záda Tuláka Toma a držel špičku u jeho zad.

„Sem, Roberte.“

Robert prudce otočil hlavu za zvukem Jaredova tichého povelu. Vydal tlumený výkřik a strach z jeho očí zmizel, vystřídala ho zoufalá úleva.

Jared schoval dýku, ustoupil a vytáhl z kapsy hodinky. Pak strčil Tuláka Toma směrem ke kočáru.

„Koukejte zmizet,“ poručil. „Náš obchod je vyřízený.“

„A co mý hodinky?“ zakňoural Tom.

Jared mu je hodil vysokým obloukem, zlatý plášť se zablýskl v měsíčním světle. Tulák Tom je chňapl ve vzduchu se spokojeným zachrochtáním.

„Radost s nima vobchodovat, pane,“ pochvaloval si, když zmizely v jeho kapse.

Jared se neobtěžoval s odpovědí. Popadl Roberta a rychle ho vlekl z uličky do relativního bezpečí rušné ulice, kde mu konečně vyndal roubík.

„Není ti nic, Roberte?“

„Není, pane.“ Hlas se mu třásl.

Jared odstranil Robertovi pouta ze zápěstí. „Tak, jsi volný. Pospíšíme si. Tvoje teta a bratři čekají, určitě si už dělají starosti.“

„Vy jste mu dal své hodinky.“ Robert zíral na Jareda s omráčeným výrazem.

„A tys mi dal čestné slovo, že se nezatouláš z dohledu.“ Vedl chlapce hemžením kočárů zpět k zábavnímu parku.

„Moc mě to mrzí, pane,“ omlouval se Robert schlíple. „Jen jsem chtěl sám projít Temnou promenádu. To byla sázka, víte?“

„Sázka byla důležitější než tvoje čestné slovo?“ Svižně kráčel mezi davem k dobře osvětlenému místu, kde zanechal Olympii s dvojčaty.

„Já myslel, že se vrátím, než mě začnete pohřešovat,“ naříkal Robert utrápeně.

„Dost. Tohle probereme ráno.“

Robert se odvážil pohlédnout na Jareda: „Nejspíš se moc zlobíte.“

„Jsem velmi zklamán, Roberte. To je rozdíl.“

„Ano prosím.“ Zmlkl.

Podívaná na ohňostroj už skončila, ale orchestr v pavilonu dosud vyhrával. Olympia čekala s neklidnými dvojčaty. Úzkost z jejích očí zmizela, když zahlédla Jareda s Robertem.

„Tady jste,“ zvolala se zřejmou úlevou. „Zrovna jsme se chystali, že vás půjdeme na Temnou promenádu hledat.“

„Přesně tak,“ potvrdil Ethan. „Teta Olympia říkala, že budeme v bezpečí, když se budeme držet pohromadě.“

Jared si představil, co se mohlo stát, kdyby se Olympia s dvojčaty objevila v nevhodnou chvíli při vyjednávání s Tulákem Tomem. Hněv a obavy, jež už půl hodiny zadržoval, se vymkly jeho sebekontrole.

„Řekl jsem ti, že máš zůstat s dvojčaty tady,“ pronesl tak tiše, až to působilo jako nezvladatelný křik. „Když vydám rozkaz, očekávám, že ho uposlechnete, madam.“

Olympia na něj zírala, jako by ji udeřil. Pak jí ale v očích zaplálo porozumění. „Ano, mylorde,“ souhlasila jemně.

Rychle pohlédla na chlapce. „Co se stalo, Roberte? Kde jsi byl?“

„Nějaký zločinec mě unesl přímo z Temné promenády,“ odpověděl zkroušeně, ale v jeho hlasu byla stopa hrdosti. Pohlédl na Jareda a hrdost byla ta tam. „Odtáhl mě ven z parku a řekl, že si mě u sebe nechá do zítřka.“

„Ty nás taháš za nos, viď?“ dotazoval se Ethan.

Hughův výraz byl někde na hranici mezi nevírou a zbožným úžasem. Obrátil se k Jaredovi, aby to potvrdil: „To si všecko vymyslel, viďte, pane? Roberta nikdo neunesl. Utahuje si z nás.“

„Bohužel mluví pravdu.“ Vzal Olympii pod paží a zamířil k bráně.

„Co to říkáš?“ Olympia se vykroutila z Jaredova sevření, chytila Roberta za ramena a přitáhla ho k sobě. „Roberte, je to pravda? Někdo tě dnes večer unesl?“

Robert kývl a svěsil hlavu. „Neměl jsem chodit na Temnou promenádu sám.“

„Bože můj!“ Divoce ho objala. „Není ti nic?“ starala se.

„Samozřejmě že není.“ Chlapec se vyprostil z její náruče a napřímil ramena. „Já věděl, že pan Chillhurst, totiž jeho lordstvo, půjde za mnou. Jen jsem nevěděl, jestli přijde už dnes večer. Myslel jsem, že možná budu muset počkat do zítřka, víš?“

„Ale proč se tě někdo pokusil unést?“ vrtalo Olympii hlavou. Upřela oči na Jareda: „Já to nechápu. Co ten zloduch chtěl?“

„Nevím,“ znovu ji vzal pod paží a odváděl ven na ulici. „Přiznávám, že jsem se nechtěl zdržovat hledáním motivů.“

„Dobrotivé nebe,“ šeptala. „Existuje jen jeden důvod, proč někdo mohl chtít Roberta unést.“

„Jakýpak?“ zeptal se Hugh dychtivě. „Určitě šel po deníku,“ pronesla s chmurnou jistotou. „Zatracená práce,“ zamumlal Jared.

„Ten, kdo to byl, měl určitě v úmyslu vrátit Roberta za výkupné,“ vysvětlovala. „S největší pravděpodobností by výměnou požadoval deník. Takovou ničemnost by dokázal vymyslet jen jediný člověk.“

Jared si opožděně uvědomil, kam její vynalézavý mozek směřuje. „Tedy Olympie…“

„Byl to Strážce,“ rozhodla naprosto vážně. „Copak to nechápeš? Musel to být on. Musíme ho zastavit, než dojde k něčemu strašlivému. Snad bychom měli najmout nějakého člověku z Bow Street, aby ho vystopoval. Myslíte, že by to fungovalo, mylorde?“

Jared už toho měl dost: „Zatraceně, Olympie, přestaneš už laskavě blábolit o tom zatrachtilém Strážci? Nikdo takový neexistuje. Jestli kdy existoval, je dávno mrtev. A co víc, tady není vhodné místo ani doba k tomu, aby ses oddávala svým hloupým představám.“

Olympia v jeho sevření ztuhla a chlapci hleděli na Jareda s němou výčitkou. Ten se v duchu proklínal.

Věděl, že kypící hněv, kterým je ovládán, patří jemu samotnému. Selhal ve svých povinnostech. Měl na Roberta důkladněji dohlédnout, ale místo toho rozjímal o svatební noci.

Tohle přiznání jen povzbudilo jeho ošklivou náladu. Dokázal se soustředit jen na to, jak blízko se dnes večer ocitli katastrofě a jak ji Olympia málem dovršila svými plány jít ho hledat.

A teď celou tu záležitost ještě přičítá Strážci.

Člověk by neměl takhle nesmyslně trpět o svatební noci, říkal si, když přivolával drožku. I kdyby byl za celou tu aféru osobně zodpovědný.

„Jak jste dostal Roberta nazpátek, mylorde?“ zeptal se Ethan s obvyklou zvědavostí.

„Ano, pane,“ přizvukoval Hugh, když hupsl do kočáru. „Jak jste zachránil Roberta?“

Odpověděl sám Robert; zalétl k Jaredovi skleslým pohledem a pak rychle odvrátil oči: „Jeho lordstvo dalo tomu zločinci výměnou za mě svoje hodinky.“

„Svoje hodinky?“ Ethanovy oči byly jako trnky.

Na ztemnělý kočár padlo zkroušené ticho. Zatímco vůz rachotil ulicí, všichni v omráčeném úžasu civěli na Jareda.

„Proboha,“ vydechla Olympia.

„Zatracená práce,“ zašeptal Ethan.

„Já tomu nevěřím,“ zavrtěl hlavou Hugh. „Vaše krásné hodinky, pane? Vy jste je vyměnil za Roberta?“

Robert se posadil zpříma: „Je to pravda, viďte, mylorde? Vy jste tomu zločinci dal za mě své hodinky.“

Jared se postupně na všechny zadíval a nakonec se jeho pohled zastavil na Robertovi. „Tuhle záležitost probereme zítra ráno v devět hodin, Roberte. Do té doby už na to téma neřekne nikdo ani slovo.“

V kočáru zavládlo mlčení.

Spokojen, že se mu pro tu chvíli podařilo mít poslední slovo, spočinul Jared na čalouněném opěradle a zádumčivě se zadíval z okna. Tohle je, napadalo ho, zatraceně hloupá předehra ke svatební noci.

V duchu se ptal, proč v jeho životě poslední dobou nejde nic podle plánu.

O půldruhé hodiny později přecházela Olympia sem a tam po své malé ložnici. Už počtvrté od té doby, co se převlékla do noční košile a kretonového županu, pohlédla na hodiny na prádelníku. Z Jaredovy ložnice se dosud neozval ani hlásek.

V domě už skoro hodinu byl absolutní klid. Všichni až na Jareda byli ve svých postelích. Dokonce i Mínótaurus zmizel v kuchyni. Jared se zavřel v pracovně s lahví brandy hned poté, co poslal všechny ostatní nahoru, a ještě pořád tam byl.

Tohle byla její svatební noc, ale Olympia už se na ni netěšila. Touha a nedočkavost zmizely kdesi v nenávratnu. Vlastně si ani nebyla jista, že vůbec nějakou svatební noc mít bude. Stín Jaredovy chmurné nálady visel nad celým domem.

Olympia ji cítila, ale ne zcela chápala. Říkala si, že na Jareda dolehly mimořádné události dnešního večera.

Bylo to celkem rozumné vysvětlení jeho podrážděnosti. Koneckonců, musel vynaložit velké úsilí na záchranu Roberta, který měl mít víc rozumu, a ne se zatoulat.

Byla si vědoma i toho, že Jared musel prožít ošklivé chvíle během jednání se zločinci, kteří Roberta unesli. A nejhorší bylo, že se vzdal drahocenných hodinek.

Celkem vzato, říkala si, je pochopitelné, že události večera dokázaly narušit jeho jindy neselhávající sebeovládání.

Nicméně není to přece důvod, aby se o jejich svatební noci choval takhle nepříjemně.

Došla na konec ložnice, otočila se a kráčela zpět k protější zdi. Začínala ji zmáhat vzrůstající nejistota.

Modlila se, aby Jared v knihovně nepropadl nějakému pocitu sebelítosti.

Co jestli v něm události dnešního večera probudily vážné pochybnosti, zda bylo moudré se s ní oženit? napadlo ji náhle.

Co jestli dospěl k závěru, že ona a její synovci jsou přece jen moc velká obtíž?

Co jestli Jared dole pije brandy, aby zapomněl, že má na krku tu bandu nahoře?

Zastavila se před zrcadlem na toaletním stolku a zaškaredila se na svůj obraz. Není to tak docela její vina, že se s Jaredem byli nuceni vzít, říkala si. To on uvedl celou tu pohromu do pohybu, když se vnutil do její domácnosti jako vychovatel.

Podváděl ji hned od začátku. A i když dokázala pochopit, proč to dělal, zbavovaly ji jeho důvody zčásti vlastního pocitu viny v celé té záležitosti.

A co víc, na začátku tohohle podniku Jareda zaměstnala a on vlastně nikdy nedal výpověď.

Olympia zvedla bradu. Jared nemá právo zacházet se svou nevinnou zaměstnavatelkou o jejich svatební noci takhle zpupně.

Inspirována spravedlivým rozhořčením si narovnala čepeček na hlavě, upravila župan a přistoupila ke dveřím. Otevřela je a vyšla do tiché chodby.

Z vrcholu schodů rozpoznala zář svíčky pod dveřmi pracovny. Napřímila ramena, sešla ze schodů a přešla malou halu v přízemí.

Zvedla ruku, aby zaklepala na dveře, ale rozmyslela si to a stiskla kliku. S hlavou vztyčenou vplula do pracovny a zavřela za sebou.

Když uviděla Jareda, zprudka se zastavila. Pohled na něj ji znepokojil mnohem víc, než očekávala.

Jared si rozvalený hověl v jejím křesle s uvolněným půvabem dravé šelmy. Nohy v holínkách měl arogantně opřené o psací stůl, jako by mu patřila pracovna i všechno, co je v ní.

Už dávno odložil kabát. Jediná svíčka, jež v místnosti hořela, prozrazovala, že má Jared košili rozepnutou do poloviny hrudníku. V jedné ruce držel napůl vypitou sklenku brandy.

Černá sametová páska přes nevidoucí oko posloužila jen k tomu, že lesk v přivřeném zdravém oku působil ještě strašidelněji.

„Dobrý večer, Olympie. Hádal jsem, že už budeš tvrdě spát."

Obrnila se proti nepříjemnému tónu jeho hlasu: „Přišla jsem si s vámi promluvit, pane Chillhurste."

Jaredovo obočí se nadzvedlo: „*Pane* Chillhurste?"

„Vaše lordstvo," opravila se netrpělivě. „Chci s vámi probrat jistou záležitost."

„Opravdu? To bych vám neradil, madam. Ne dnes večer." Připil jí sklenkou brandy. „Nejsem v nejlepší náladě, jak vidíte."

„To chápu," rozechvěle se pousmála. „Dnes večer toho máte hodně za sebou. Muž s vaší jemnou vnímavostí musí být postižen tak nešťastným zážitkem. Bezpochyby potřebujete čas, abyste se vzpamatoval."

„Bezpochyby." Jeho ústa se trpce zkřivila. Drsné pobavení se mu zalesklo v pohledu, když se napil brandy. „My muži, kteří jsme postiženi kletbou jemné vnímavosti a vášnivé povahy, reagujeme poněkud přecitlivěle na únosy a podobně."

„Není třeba, abyste se vysmíval mně nebo vlastní přirozenosti, Chillhurste," namítla tiše. „Jsme, jací jsme, a musíme se s tím smířit." Zhluboka se nadechla a sebrala veškerou odvahu: „A já mám pocit, že totéž platí i o našem manželství, mylorde."

Jared ji pozoroval se znechuceným výrazem: „Skutečně?"

Olympia udělala krok kupředu a přidržela si okraje županu velmi těsně u sebe hned pod hrdlem. „Jde o to, pane, že jsme zůstali jeden druhému viset na krku, jestli víte, jak to myslím.“

„Viset na krku. Okouzlující postřeh.“

„Uvědomuji si, že dodatečně pochybujete o vhodnosti našeho sňatku a opravdu mě to mrzí. Snažila jsem se vás od toho odvrátit, pokud si vzpomenete.“

„Až moc dobře, madam.“

„Naneštěstí už se s tím nedá nic dělat. Musíme se snažit brát to co nejlépe.“

Jared postavil sklenku s brandy, opřel si lokty o opěradla, spojil špičky prstů k sobě a pozoroval ji se záhadným výrazem.

„Ty máš dodatečné pochybnosti o našem manželství, Olympie?“

Zaváhala: „Lituju, že jste se cítil povinen si mě vzít, mylorde. Takhle jsem to nechtěla.“

„Necítil jsem se nucen vzít si tě.“

„Ale ano.“

„Musíš se se mnou pořád hádat?“ Jaredova ústa se sevřela. „Vzal jsem si tě, protože jsem chtěl.“

„Ach.“ Olympii tohle prohlášení zarazilo. Nálada se jí zvedla. „To je velmi potěšující, mylorde. Byla jsem trošičku úzkostlivá, víte? Člověk nemá rád pocit, že se vdával prostě jen proto, že neexistovala žádná čestná alternativa.“

„Jedno zasnoubení jsem zrušil, jestli si vzpomeneš. Buď klidná; kdybych chtěl, byl bych si našel cestu i z tohohle svazku.“

„Aha.“

„Stejně jako ty, ani já si nedělám přehnané starosti s míněním společnosti nebo s možností skandálu.“

Olympia udělala další krok směrem ke stolu. „To velmi ráda slyším, mylorde.“

Mírně naklonil hlavu ke straně, výraz posměšně zvídavý. „Myslíš, že by se dalo nějak zařídit, abys mi říkala Jarede? Jsme tady dnes v noci docela sami. A jak jsi sama podotkla, jsme teď manželé.“

Zarděla se: „Ano, samozřejmě, Jarede.“

„Proč sis mě vzala, Olympie?“

„Prosím?“

Pozoroval její tvář ve světle svíčky. „Ptal jsem se, proč sis mě vzala. Bylo to jen proto, že jsem ti připadal poněkud užitečný v domě?“

„Jarede!“

„Mám za to, žes to naznačila, když jsi přijala mou nabídku k sňatku. Dala jsi jasně najevo, že si mě ceníš především proto, že dokážu udržet tvou domácnost v pořádku.“

Olympia se vyděsila: „To jsem řekla jen proto, že mě bolela hlava a velice na mě dolehla ta scéna v saloně s lady Beaumontovou a lady Kirkdaleovou a panem Seatonem. Existuje mnoho dalších důvodů, proč jsem ráda přijala tvou nabídku.“

„Víš to docela jistě?“ Poklepával špičkami prstů. „Možná nejsem tak moc užitečný, jak jsi kdysi věřila. Dneska večer jsem ti málem ztratil Roberta.“

„Ty jsi Roberta neztratil, on se ztratil sám.“ Začínala být zoufalá. „Tys ho zachránil, Jarede. A já na to nikdy nezapomenu.“

„Je to důvod, proč jsi sem teď v noci přišla? Chtělas mi poděkovat za záchranu Roberta poté, co jsem ho ztratil?“

„Tak dost.“ Přehnala se místností a stanula přímo před stolem: „Mám dojem, že naschvál děláte těžkosti, pane.“

„To je docela možné. Jsem přímo v těžkostní náladě.“

Přimhouřila oči: „A co víc, začínám věřit, že jste tuhle hádku vyvolal jen proto, abyste mě trápil.“

„Já hádku nezačal.“ Prudce sundal nohy ze stolu a vstal. Tyčil se nad ní: „To ty.“

„Já ne.“ Odmítala couvnout.

„Ale ano, ty. Já tady seděl a hleděl si svého, když jsi před chvilkou vtrhla do dveří.“

„Tohle je naše svatební noc,“ procedila skrze zuby. „Měl bys být se mnou nahoře. Já bych tě neměla chodit sem dolů hledat.“

Jared položil dlaně na desku stolu a naklonil se blíž. „Pověz mi, proč jsi souhlasila s tím, že si mě vezmeš, Olympie?“

„Odpověď znáš.“ Zaplavilo ji vášnivé rozhořčení. „Vzala jsem si tě, protože jsi jediný muž, kterého jsem kdy chtěla. Jediný muž, jehož dotek mě naplňuje touhou. Jediný muž, který mi rozumí. Jediný muž, kterému nepřipadám divná. Jarede, tys oživil mé sny. Jak bych mohla nechtít vzít si tě za muže, ty zatracený piráte?“

V místnosti zavládlo dunivé ticho. Olympii bylo, jako by právě přešla velmi vysoký most nad burácejícím, bezedným proudem vod.

„Aha,“ řekl Jared tiše. „No, tak to by nejspíš bylo.“ Vztáhl k ní ruce.

Zachytil ji do náruče, když se řítila do moře vášně, která je oba pohltila.

14

Ve chvíli, kdy se jí dotkl, Jared ucítil, jak se prudký Olympiin hněv mění v ještě prudší vášeň. *Ty jsi uskutečnil mé sny.*

Takové věci mi nikdy žádná žena neřekla, uvědomil si. Žádná po něm nikdy takhle netoužila.

Její touha se zdála být neotřesitelnou. Toužila po něm, ještě když ho považovala za skromného domácího učitele. Toužila po něm i poté, co zjistila jeho skutečnou totožnost. Toužila po něm, i když měla oprávněné důvody domnívat se, že mu jde o totéž, oč jde jí – o tajemství deníku. Nezajímaly ji jeho tituly ani jmění.

Prostě po něm toužila.

Je to mnohem víc, než v co kdy doufal, ale nestačí to a nikdy to stačit nebude. Skutečný poklad mu stále ještě unikal, ale zatím ho nedokázal pojmenovat, přestože mu nikdy nebyl tolik nablízku. Moudrý muž by si vzal to, co může mít, spokojil se s tím a považoval se za šťastlivce.

Pirát, se drží toho, čeho se zmocnil, a budoucnost ať se o sebe postará sama.

Jared vzal Olympii do náručí a klesl s ní zpět do křesla. Přitulila se k němu, teplá, voňavá a chvějící se rozkvétající touhou.

„Jarede!“ objala ho kolem krku a něžně políbila, přičemž jí ze rtů unikl tlumený, smyslný sten.

Dotkl se jejího něžně zaobleného lýtka tam, kde je odhalovala vyhrnutá noční košile a župan. Hlavou mu bleskla vzpomínka, jak ji poprvé uviděl v knihovně, když se snažila vyprostit Draycottovi.

Olympia netouží po doteku žádného jiného muže, říkal si spokojeně. Jen po jeho.

Jen po jeho.

Její pootevřená ústa ho zvala, pronikal do hlubin, kochal se důvěrností opojného polibku. Olympia se zachvěla. Svým jazykem se dotýkala jeho s dychtivostí malého, zvědavého kotěte.

Sevřel prsty kolem její nohy a pak sklouzl rukou nahoru po stehně. Jemná pokožka mu připomínala okvětní plátky růže.

Byl tuhý a napjatý a ruce se mu třásly touhou.

Vsunul jí prsty mezi stehna. Zajíkla se, odtrhla ústa od jeho, zabořila mu tvář do ramene a trochu povolila sevření nohou.

„Ano," zamumlal. Uchopil do dlaně její vlhký žár a měl dojem, že se roztříští. Neklidně se pohnula vstříc jeho ruce; zasténal do jejích úst.

Opojná vůně její touhy ho uchvacovala, lákala, poutala ho mocí zázračného kouzla.

„Siréno."

Tiše vykřikla, když nalezl perličku mezi jejíma nohama, a zaťala mu nehty do ramen.

Jared rozhrnul kretonový župan a rozvázal límeček upjaté batistové noční košilky. Osvobodil sladké plody Olympiiných ňader a opatrně kousl.

Olympia se prohnula touhou: „Jarede, já to nevydržím!"

Popadla jeho tvář do dlaní a líbala ho s divokou, sladkou vášní, jež se zdála nezvladatelná jako vodní vír. Jared ostře vdechl, když ucítil pevné, bujné křivky jejích hýždí, tisknoucí se k jeho ztopořenému údu.

Vsunula mu ruku pod košili, hladila ho, jemně tahala za kučeravé chloupky na hrudi. Zavrtěla se a sjela níž, ochutnávala ho jazykem a pokračovala po těle dolů.

Ucítil, že mu začíná sjíždět z klína, a přidržel ji pevněji, aby nespadla. Pak si uvědomil, že se mu pokouší rozepnout kalhoty.

Přerývaně se nadechl a dokončil ten úkol za ni. Uslyšel Olympiin tichý výkřik, když se ho dotkla rukama.

Prsty se kolem něj jemně sevřely. „Tak divoký a hrdý a mocný…"

Ta slova i dotek jako by Jareda připravily o veškerou sebekontrolu a ovládání. Zavřel oči a sváděl divokou bitvu sám se sebou, aby neprolil sémě do jejích něžných rukou.

Bylo to poprvé, co se ho tak intimně dotkla, a nebyl si jist, zda se z toho zážitku někdy vzpamatuje.

Nevěděl, jestli se vůbec chce vzpamatovat.

Ucítil, že sklouzla na podlahu a poklekla před ním, zaklíněna mezi jeho stehny. Otevřel oči a pozorně na ni pohlédl.

Soustředěně pozorovala jeho tepající mužství. „Olympie?"

Jako by ho neslyšela. Její prsty se ho dotýkaly s rostoucím úžasem. „Jsi tak nádherný, Jarede! Tak vzrušující! Jako mocný hrdina z prastaré legendy."

„Zatracená práce," zašeptal. „S tebou se tak opravdu cítím." Pevně jí sevřel rukama vlasy, ani si neuvědomil, že krajkový čepeček zase skončil na podlaze.

Olympia proplétala prsty tmavými, kučeravými chloupky v jeho slabinách a políbila ho na vnitřní stranu stehna.

„Dost." Věděl, že víc toho smyslného trýznění už nevydrží.

Vstal z křesla a ulehl na koberec, Olympii strhl s tlumeným, chraplavým výkřikem na sebe.

„Jarede? Tomu nerozumím," vzepřela se o jeho nahou hruď. Shlížela na něj s vážným zmatkem a současně vzrušením.

Jared si přitáhl její nohy podél boků, aby na něm seděla obkročmo. „Tohle je běžný zvyk mezi obyvateli několika…," zmlkl a zaťal zuby, aby neexplodoval. Vlhký, teplý otvor v jejím těle se nabízel širokému hrotu jeho údu. „…mezi obyvateli jistých cizích zemí," dodal přerývaně.

Olympia zamžikala a pak se její pousmání proteplilo ženskou intuicí. Spouštěla se opatrně, až byl pevně zaklíněn ve vstupu do jejího lůna. „Kterépak země to asi jsou, pane Chillhurste? Víte, že vždy dychtím dozvědět se nové skutečnosti."

Vzhlédl k ní, zaznamenal rozkošně hříšný, jaksepatří smyslný smích v jejích očích a zazubil se: „Připomeňte mi, abych vám později napsal jejich seznam, madam Wingfieldová."

„Pokud vás to nebude moc obtěžovat…"

„Vůbec ne. Jsem domácí učitel, jestli si vzpomínáte. A seznamy umím vyrábět velmi dobře."

Stiskl její boky v dlaních a vyrazil vzhůru hbitým, jistým pohybem, který Olympii zaskočil.

„Jarede!" Vykulila oči úžasem a pak je zase přimhouřila se stoupající touhou. „Tuze zajímavý zvyk."

„Říkal jsem si, že ti bude připadat fascinující." Bloudil rukama po křivce jejích stehen. „Mně takový rozhodně připadá."

Stěží ze sebe dokázal ta slova vypravit. Celé jeho tělo reagovalo na píseň Sirény. Byl ztuhlý touhou, byl jí zoufalý. Olympia byla těsná, horká a vlhká. Ovíjela se kolem něj, pohlcovala ho, činila z něj součást sebe.

Těch pár minut, kdy byl zaklíněn hluboko v ní, Jared věděl, že není sám. Byl s jediným člověkem na světě, který se dokázal dotknout jeho duše. S člověkem, který ho dokázal zachránit z opuštěného ostrova.

„Má krásná Siréno! Má ženo!“

Vykřikla, zachvěla se a její tělo se kolem Jareda nesnesitelně sevřelo.

Zpívala sladkou píseň Sirény, píseň, která patřila jen jemu. Ještě jednou se proti ní vzepjal a odevzdal se divokým, nezmapovaným mořím.

„Ohňostroj,“ zamumlal Jared.

Olympia se zavrtěla. Ležela na Jaredově tvrdém, vlhkém těle, nohy propletené s jeho, vlasy rozhozené přes jeho hruď jako rudá vlna.

„Co jsi říkal?“ zeptala se zdvořile.

„Milovat se s tebou bylo dneska jako ocitnout se uprostřed podívané na ohňostroj.“ Nabral hrst jejích vlasů do dlaně a prohlížel si je v mihotavém světle svíčky. Pousmál se. „Jsi neobyčejně nadaná Siréna. Dokážeš mě svést, i když se se mnou hádáš.“

Olympia se zasmála: „Bez urážky, mylorde, ale vás svést je pozoruhodně snadné.“

Úsměv mu vyprchal: „Jen pro tebe.“

Tentokrát ji jeho náhlá změna nálady polekala, patrně proto, že sama se cítila uvolněná a spokojená. Setkala se s jeho jednookým pohledem a znovu měla pocit, že se jí na okamžik podařilo poodhrnout jakýsi závoj. Shledala, že nakoukla přes vnější, zdánlivě klidnou fasádu, již předkládal světu, do nejbouřlivějších hlubin jeho vášnivé duše.

„To ráda slyším, Jarede, protože se mnou je to stejné,“ zašeptala něžně. „Jsi jediný muž, po němž jsem kdy toužila.“

„Teď jsme manželé jak se sluší a patří,“ připomněl velmi tiše, jako by pečetil neviditelnou smlouvu. „Pro nikoho z nás už není návratu.“

„Chápu. Právě to jsem se ti předtím pokoušela sdělit.“

„Á, pravda. Myslíš tu malou přednášku, jak máme jeden druhého na krku a musíme se snažit nějak to vydržet?“

Zarděla se nad jeho škádlením: „Jen jsem se snažila to podat prakticky.“

„To praktické prosím přenech mně. S takovými věcmi mám dostatečné zkušenosti a vím si s nimi rady.“

Zadumala se: „Je to velmi zvláštní, ne?“

„Co?“

„Že jsi tak šikovný v praktických záležitostech, i přesto, že jsi muž silných citů. Vaše sebeovládání je nanejvýš působivé, mylorde.“

„Děkuji," řekl. „Většinou se snažím ovládat."

Pochvalně se usmála: „Ano, to se snažíš. A většinou se ti to daří. Jarede?"

„Hmm?"

Dotkla se černé pásky přes oko. „Nikdy jsi mi neřekl, jak jsi k tomu přišel."

„To není nijak povzbudivé vyprávění."

„Přesto bych to ráda slyšela. Chci o tobě vědět všechno."

Zabořil jí prsty do vlasů. „Mám dva bratrance, Charlese a Williama; tráví značnou část života tím, že dělají čest rodinnému jménu."

„Jak to myslíš?"

„Jsou docela milí, ale jsou zbrklí, splašení a většinou zatraceně otravní. Když jim bylo čtrnáct a šestnáct, rozhodli se pustit do bezcelního obchodu. Dali se dohromady s pašerákem, který obchodoval s Francouzi."

„Co se stalo?"

„Dozvěděl jsem se o jejich záměrech hned první noc, kdy začali provozovat nové řemeslo. Otec se strýcem byli v Itálii na nějaké ztřeštěné výpravě, takže teta přišla za mnou. Prosila, abych dohlédl na to, že se jim nic nestane."

„Kolik ti bylo?"

„Devatenáct."

„Takže jsi… Něco se tu noc nepovedlo?" zeptala se nejistě.

Jaredova ústa se zlostně zkřivila: „Samozřejmě se něco nepovedlo. Když se někdo z mé rodiny pustí do nějakých idiotských plánů, obvykle se spousta věcí nepovede. V tomhle případě představoval problém kapitán lodi, která přivezla pašované zboží přes Kanál."

„Co udělal?"

„Když bratranci vyložili loď a uložili zboží na břehu na bezpečném místě, usoudil kapitán, že už jejich pomoc nepotřebuje. Nejspíš se mu nechtělo dělit se o zisk s dvěma mladými kluky. Rozhodl se přivlastnit si zboží a nenechat po sobě svědky."

Olympia zírala v hrůze na Jaredovo nevidoucí oko: „On se je pokusil zabít?"

„Přišel jsem právě ve chvíli, kdy se chystal vystřelit na Charlese. Bratranci neměli zbraně a já měl jen otcovu dýku." Odmlčel se. „Naštěstí mě naučil, jak ji používat. Bohužel, kapitán měl v boji s nožem víc zkušeností než já. První ránou mě trefil do oka."

„Dobrý bože,“ zašeptala. „Vždyť jsi mohl zahynout!“

Sjel očima od jejích vlasů k obličeji a podivně se usmál. „Ale jak vidíš, nezahynul. Moji bratranci také ne. Konec dobrý, všechno dobré, Siréno.“

Divoce ho objala: „Takhle už nesmíš nikdy riskovat, Jarede!“

„Ujišťuji tě, že se v takových situacích nijak zvlášť nevyžívám,“ upřesnil. „Rozhodně je nevyhledávám.“

Pevně ho k sobě přitiskla: „Jarede, když si pomyslím, co tě ta noc stála.“

„Nemysli na to,“ vzal její tvář do dlaní. „Rozumíš mi? Nemysli na to a už o tom nemluv.“

„Ale Jarede.“

„Olympie, už je to dávno. Došlo k tomu před patnácti lety. Dnes poprvé jsem o tom s někým promluvil od té noci, kdy se to stalo. Ale už o tom nechci mluvit.“

Dotkla se s něžným porozuměním jeho pevné brady. „On zemřel, viď? Musel jsi ho zabít, protože se pokusil tebe i tvé bratrance zavraždit. Proto nechceš mluvit o tom, co se tu noc událo.“

Umlčel ji tím, že jí přiložil prsty na ústa. „Už ani slovo, Siréno. Z toho nemůže vzejít nic dobrého. Nic nemůže změnit to, co se stalo. Nejlépe nechat minulost na pokoji.“

„Ano, Jarede.“ Opřela si hlavu o jeho rameno a před očima jí vířily divoké představy, jak strašlivá noc to pro Jareda byla a jaké měla následky.

Je to inteligentní muž, říkala si, muž silných citů a jemné vnímavosti. Takový člověk nemůže z násilného činu vyjít bez šrámu. Ty nejhorší jizvy budou vždycky ukryty pod povrchem.

Jared se zavrtěl: „Robert.“

Olympia se usilovně mračila, jak přesouvala myšlenky zpět k současnosti. „Ano, chudák Robert. Asi je na čase, abychom probrali, co se dnes večer událo ve Vauxhallské zahradě.“

„Vlastně toho není moc k probírání, Olympie.“

„Naopak. Musíme přijít na to, kdo ho unesl a proč. Vím, že si moc neceníš mé teorie o tom, že Strážce jde po deníku, ale skutečně mám pocit, že bys měl mé podezření brát v úvahu.“

„Zatraceně,“ lenivě se posadil a opřel se paží o jedno pokrčené koleno. Dlouho pozoroval Olympiinu ustaranou tvář. „Co myslíš, že se tu děje? Ty skutečně věříš, že se kolem potlouká nějaký přízrak z dob kapitána Jacka a pátrá po pokladu?“

„Nebuď směšný,“ odhrnula si vlasy z očí a zápolila se županem. „Ovšemže nevěřím na strašidla. Ale podle mých zkušeností je obvykle i v té nejbizarnější legendě zrnko pravdy.“

„Po tajemství deníku Lightbourneové nejde nikdo kromě vás, madam.“

„A co pan Torbert?“

„Ten bezpochyby ví, že prošetřuješ nějakou starou legendu, ale nemůže vědět kterou. Navíc nevěřím, že by se uchýlil k únosu. Netrpí nedostatkem financí. *A určitě není Strážce.*“

Olympia o tom chvíli uvažovala: „Máš pravdu, že nevypadá zrovna na člověka, který by měl něco společného s legendou.“

„Bystrý postřeh,“ odtušil suše.

„Ale ten, kdo Roberta dnes večer unesl, musel mít pro to nějaký důvod.“

„Ovšemže měl důvod, a to bezpochyby velmi jednoduchý. Peníze.“

„Peníze?“ S nevolí na něj pohlédla: „Chceš říct, že někdo může vědět o třech tisících liber, které jsem dostala za zásilku zboží od strýčka Artemise?“

„Ne,“ popřel to důrazně, „nechci.“ Vstal a zvedl Olympii, aby stála proti němu. „Olympie, já nevěřím, že tomu, kdo Roberta unesl, šlo o tvé tři tisíce liber nebo o ten zatracený deník.“

Úzkostlivě pátrala v jeho obličeji: „Tak proč by pro někoho mělo cenu unášet Roberta? Není z žádné bohaté rodiny.“

„Už je,“ konstatoval prostě.

Olympia byla tak omráčena, že zmlkla a polkla. „Tvá rodina?“

„Flamecrestovo jmění není špatné, děkuji za optání, i bez ztraceného pokladu kapitána Jacka. Je víc než pravděpodobné, že Roberta dneska večer unesli v naději, že mě donutí zaplatit značné výkupné.“

„Dobrotivé nebe!“ Zašátrala po židli a zprudka usedla. „To mě nenapadlo. Neuvědomila jsem si, že by se někdo mohl domýšlet, že by ses cítil za Roberta odpovědný, potom co sis mě musel vzít.“

„Olympie, varuju tě. Jestli ještě někdy naznačíš, že jsem byl donucen oženit se s tebou proti své vůli, s největší pravděpodobností ztratím nervy. Vzal jsem si tě, protože mi to vyhovovalo. Je to jasné?“

Vzhlédla k jeho kamennému výrazu: „Ano, mylorde.“

„Tak tedy dobrá.“ Automaticky sáhl po hodinkách a tiše zaklel, když shledal, že je kapsa prázdná. Pohlédl na vysoké stojací hodiny.

„Navrhuji, abychom si šli lehnout. Byl to velmi dlouhý večer a já zjišťuju, že jsem víc než ochotný jít do postele.“

„Ano, ovšem.“ Vstala a připadala si podivně prázdná. Jásavé štěstí, které zakoušela, když se milovali, se rozplynulo.

Jared bedlivě sledoval, jak jde pro svíčku. „Olympie, i když jsi má žena, tak se na našem vztahu nic nemění. Rozumíš? Dál budu řídit chod domácnosti a starat se o Roberta, Ethana a Hugha. Nemusíš si dělat žádné starosti. Já se o vás postarám.“

Olympia se smutně usmála: „Ano, Jarede.“ Stoupla si na špičky a políbila ho na pevnou bradu. „Ale je tu jeden drobný detail, který nebude jako dřív.“

Nadzdvihl obočí: „A to je?“

Zarděla se, ale neuhnula před jeho vyzývavým pohledem: „Měla jsem na mysli otázku spaní, pane. Napadlo mě, že už není třeba, abychom, ehm, používali pracovnu pro ten druh věcí, pro který jsme ji použili právě nyní.“

Jared se nezvykle rozverně usmál: „Ne, madam, už není důvod, abychom se skrývali ve vaší pracovně. Je nejvyšší čas, abychom si zaexperimentovali s tradičním anglickým zvykem milování v posteli.“

Vložil jí do ruky svíčku a vzal ji do náruče. Pak ji vynesl ze dveří a po schodech nahoru.

Pán Siryn se musí smířit s Pánem Hada, než obě poloviny v celek sloučit lze.

Olympia se soustředěně mračila nad nejaktuálnější stopou, kterou objevila v deníku. Pánem *Siryn* mohl být míněn jedině kapitán Jack, to už věděla. Pánem *Hada* bude bezpochyby jeho někdejší přítel a partner, Edward Yorke.

Claire Lightbourneová nevěděla mnoho o sporu, k němuž došlo mezi oběma muži v Západní Indii, dávno předtím, než se v Anglii setkala se svým panem Ryderem. Zaznamenala nicméně skutečnost, že její novopečený manžel se zapřísáhl, že nikdy nebude mít nic společného s Yorkem ani s nikým z jeho klanu.

Oba muži však už dávno odešli na onen svět, ať od něj jako bukanýři mohli očekávat cokoli. Neexistoval způsob, jak by se ti dva mohli sejít a smířit.

Neexistoval způsob, jak spojit obě půlky mapy.

„Zatraceně,“ zašeptala sama pro sebe. Už měla pocit, že je velmi blízko řešení, po němž tak prahla. Musí však najít chybějící polovinu mapy. Napadlo ji, zda se dědila v Yorkeově rodině tak, jako se Flamecrestova polovina dědila u Ryderů.

Jak má člověk najít potomka dávno mrtvého bukanýra?

Zamyšleně ťukala klouby prstů o naleštěnou desku psacího stolu. Litovala, že Jared nejeví větší zájem o pátrání po ztraceném pokladu, protože potřebovala mluvit o té záležitosti s někým chytrým. Jenže v tomhle bodě zůstává pěkně tvrdohlavý a nechce se do pátrání zapojit. Zachmuřila se.

Vycítila, že odmítání diskusí o deníku je jeho způsob, jak jí dát najevo, že si ji nevzal proto, aby se dozvěděl o tajemství pokladu, nicméně jí to komplikovalo pátrání.

Z myšlenek ji vyrušilo zaklepání na dveře.

„Vstupte,“ zavolala netrpělivě.

Malý průvod, který vpochodoval do pracovny, tvořili Ethan, Hugh, paní Birdová a Mínótaurus. Olympia se nedokázala ubránit dojmu, že zasmušile vyhlíží i pes.

„Stalo se něco?“ otázala se nejistě.

Hugh postoupil kupředu: „Robert byl moc drahý.“

„Prosím?“ podivila se.

„Obáváme se, že Robert byl moc drahý,“ vysvětloval Ethan dospěle. „Lord Chillhurst za něj musel zaplatit svými krásnými zlatými hodinkami. Teď dostává Robert v jídelně strašně nařezáno a my všichni nejspíš velmi brzo dostaneme vyhazov.“

„Ach, já si skutečně nemyslím, že Chillhurst Robertovi nařeže kvůli tomu, co se stalo včera večer,“ namítla Olympia. „A rozhodně nebudeme vyhozeni.“

„Některý z nás půdou určitě,“ upozornila paní Birdová s poraženeckým, leč vzpurným výrazem. „Jeho lordstvo mi to vosobně řeklo.“

Olympia byla zděšena: „Ano?“

„Bodejťže jo. Prej se všichni zejtra postěhujem do nějakýho velkýho domu. Prej najmeme personál.“ Její hrdinný postoj byl ten tam a hlas se zlomil úzkostí. „Von najme *majordoma*, slečno Olympie. Vopravdickýho majordoma. Co bude se mnou? ptám se jich. Jeho lordstvo nepotřebuje vobyčejnou hospodyni jako já, tak si najme městskej personál.“

„A jeho lordstvo nebude stát ani o nás," zamumlal Hugh. „Zvlášť ne po tom, co musel dát hodinky za Roberta. Pošle nás všecky k příbuzným do Yorkshiru."

Ethan postoupil kupředu: „Myslíš, že bychom si mohli dovolit koupit jeho lordstvu nové hodinky, teto Olympie? Já mám šestipenci."

Hugh se na něj zaškaredil: „Nebuď pitomec, Ethane. Šestipence zdaleka není dost prachů na takové hodinky, jaké jeho lordstvo muselo za Roberta vyměnit."

Hospodyně začala hlučně slzet: „Von nebude stát vo nikoho z nás, vo mě ze všech nejmíň."

Olympia vyskočila, jako když ji bodne: „Tak dost! Už nechci slyšet žádné takové nesmysly. Nevím nic o stěhování, nezáleží mi ani za mák na tom, jestli se postěhujeme. Tady se nic nezmění. Chillhurst mi to osobně včera v noci slíbil."

Paní Birdová jí uštědřila opovržlivý pohled: „Tak to vás zase podfouk, slečno Olympie. Teďka se změní všecko, dyž sou za něj vdaná."

„To není pravda!" čelila jim se skálopevným přesvědčením. „Řekl, že všechno bude dál fungovat tak jako doposud. Chillhurst nenapráská Robertovi, vás nevyhodí, paní Birdová, a nikoho nevypakuje do Yorkshiru."

„Jak to vědí, slečno Olympie?" nedala pokoj. Ještě pořád sice mluvila jako duše odsouzená k záhubě, ale v očích už měla jiskřičku naděje.

„Protože věřím, že drží slovo," opáčila klidně. „A co víc, všichni patříte do mé rodiny a Chillhurst to ví. Nikdy by se nepokusil nás odloučit. Ví velmi dobře, že bych to nedovolila."

Záblesk naděje v očích Birdové uhasl: „Voni mluvěj, jako by byl eště jejich zaměstnanec, slečno Olympie. Pravda je, že voni už tady rozkazy nevydávaj. Voni sou Chillhurstova žena, a tím se všecko mění. Von je teďka pán v domě. Může si dělat, co se mu zlíbí."

Mínótaurus tiše zakňučel a strčil svou velkou hlavu pod Olympiinu ruku.

„Moc mě mrzí, co se stalo včera večer, pane." Robert stál strnule před Jaredem a zíral přímo před sebe do zdi za Jaredovým levým ramenem.

Jared se opíral lokty o jídelní stůl a poťukával špičkami prstů. Zkoumal Robertovu tvář a dobře věděl, že se chlapec udatně snaží, aby se mu netřásl dolní ret. „Chápeš přesně, čím jsi mě zklamal, Roberte?“

„Ano, pane,“ několikrát zamžikal.

„Ne tím, že ses dostal do maléru. A ne tím, žes mě stál krásné hodinky.“

Robert na něj rychle pohlédl a pak se znovu soustředil na zeď. „Ty hodinky mě moc mrzí, pane.“

„Zapomeň na ně. V porovnání s mužskou ctí jsou laciné. Nic není pro muže tak důležité jako jeho čest.“

„Ano, mylorde.“

„Když dáš někomu své slovo, Roberte, musíš udělat všechno, co je v tvé moci, abys slib dodržel. Jen to je přijatelné a čestné.“

Robert hlasitě popotáhl: „Ano, pane. Slibuju, že v budoucnu budu na svou čest moc opatrný.“

„To rád slyším.“

Úzkostlivě na něj pohlédl: „Pane, chci vás požádat o moc velkou laskavost. Vím, že si to nezasloužím, ale slibuju, že za to udělám cokoli.“

„Jakápak je to laskavost?“

„Chci vás požádat, abyste netrestal ostatní za to, co jsem udělal,“ hlasitě polkl. „Ethan a Hugh jsou moc malí, pane. Jsou vyděšení, že je pošlete do Yorkshiru. A já vím, že teta Olympia by byla moc smutná, kdyby museli odjet. Ona nás má všechny docela ráda, víte? A bez nás bude osamělá.“

Jared vzdychl: „Nikdo nikoho neposílá pryč, Roberte. Ty, tvoji bratři a vaše teta jste nyní v mé péči. Můžeš být klidný, že vůči vám splním všechny své povinnosti.“ Rty se mu sarkasticky zvlnily: „Při troše štěstí mi to v budoucnu půjde lépe než včera večer.“

Chlapec se zamračil: „Co se stalo včera večer, to byla má vina.“

„Obávám se, že oba musíme přijmout svůj podíl viny. Měl jsem na tebe dohlédnout. Mohlo mě napadnout, že tě sázka s tím mladým mužem vyláká na Temnou promenádu.“

„Proč vás to mohlo napadnout, pane?“ zatvářil se zmateně.

„Protože jsem taky kdysi byl v tvém věku.“ Robert na něj v úžasu zíral.

„Ano, já vím. Těžko uvěřit.“ Jared spustil ruce a opřel se. „A dost už tohohle tématu. Přejdeme k dalšímu.“

Robert zaváhal: „Pane, jestli dovolíte, rád bych věděl, jak budu potrestán.“

„Řekl jsem, že ta záležitost je vyřízena. Vidím, že už jsi sám sebe pokáral za to, k čemu došlo, a to stačí.“

„Stačí?“

„Samozřejmě. Je to znamení, že se z tebe velmi rychle stává muž.“ Jared se spokojeně usmál: „Mám z tebe docela radost. Vidět, jak se svěřenci mění v čestné mladé muže, na jejichž slovo je spolehnutí, to je jeden z hlavních cílů vychovatele.“

Je to svatá pravda, uvědomoval si poněkud překvapeně. Dokonce se mu zdá, že je cosi velmi uspokojivého na práci vychovatele. Člověk by mohl dopadnout daleko hůř než skončit v takovéhle profesi, říkal si. Jeden doslova formuje budoucnost, když vzdělává mladé lidi.

Robert se ještě víc narovnal: „Ano, pane. Budu se snažit, abych vás nezklamal. Znamená to, že budete dál naším vychovatelem, i když jste se oženil s tetou Olympií?“

„Ano, vskutku. Docela mě ta práce těší. Ale je tu ještě něco, co vyžaduje okamžité jednání. Roberte, chci, abys velmi pečlivě vzpomínal a co nejpřesněji mi pověděl, co se včera večer dělo. Chci vědět všechno, co zločinci říkali, když jsi s nimi byl.“

„Ano, pane. Ale já myslel, že – jak jste povídal – je ta záležitost ukončená.“

„Pokud jde o tebe, tak ano,“ vysvětlil Jared. „Ale ještě jsou tu jedna nebo dvě maličkosti, které musím vyřídit.“

„Jaké maličkosti, pane?“

„Musím zjistit, kdo najal ty zloduchy, aby tě unesli.“

„Vy ho chcete najít?“ vyvalil oči. „S tvou pomocí, Roberte.“

„Vynasnažím se,“ ujistil ho a hluboce se zamyslel. „Ale nevím, jestli vám můžu pomoct. Pamatuju si akorát to, že říkali o svém zaměstnavateli, že je podnikatel jako vy, pane.“

„Nejspíš jste už slyšela ty řeči o milenci.“ Lady Aldridgeová se na Olympii zasvěceně usmála, když jí podávala šálek čaje. „Povídá se, že lord Chillhurst objevil svou snoubenku v nanejvýš kompromitující situaci s jejím nápadníkem a na místě zasnoubení zrušil. To samozřejmě nikdy nikdo nepotvrdil, nikdo ze zúčastněných se o tom nechce bavit.“

Olympia se zatvářila dotčeně: „Vážně pochybuji, že na těch řečech něco je, a rozhodně se tím nechci zabývat, madam.“

Byla dokonale otrávená. Přijala pozvání na čaj u lady Aldridgeové, protože neexistoval způsob, jak se mu zdvořile vyhnout. Poté co strávila dvě hodiny v knihovně lorda Aldridge, cítila se víceméně povinna být zdvořilá, i když v jeho sbírce map neobjevila nic užitečného. Naneštěstí se měla trpce přesvědčit o tom, že lady Aldridgeová je nezřízená klepna.

„Máte plnou pravdu, lady Chillhurstová. I já pochybuji, že na těch klepech něco je.“ Její poťouchlý výraz svědčil o tom, že tomu do puntíku věří.

„Výborně. Snad bychom mohly změnit téma.“ Olympia se ani nemusela snažit, aby to znělo znuděně.

Lady Aldridgeová ji zasáhla vzteklým pohledem: „Ale ovšem, madam. Nechtěla jsem vás urazit. Pochopte, že jsem se ani tak nezmiňovala o rodině vašeho muže jako o lady Beaumontové.“

„O té bych radši taky nemluvila.“

„Copak je s lady Beaumontovou?“ zamračil se lord Aldridge, který právě vstoupil do salonu. Zdržel se několik minut v knihovně, aby vrátil všechny drahocenné mapy do patřičných zásuvek. „Co má společného s mapou Západní Indie, kterou se lady Chillhurstová pokouší nalézt?“

„Nic, můj milý,“ usmála se dobromyslně jeho žena. „Jen jsem vyprávěla tu starou historii o tom, jak a proč skončilo před třemi lety zasnoubení Chillhursta a lady Beaumontové.“

„Samé tlachy a nesmysly.“ Aldridge přistoupil ke stolu a nalil si sklenku brandy. „Chillhurst dobře udělal, že to ukončil. Muž v jeho postavení se nemůže oženit s ženskou, která si začne s jiným ještě před svatbou.“

„Ovšemže ne,“ zamumlala lady.

„Musí myslet na svou čest,“ pokračoval Aldridge. „Ta Flamecrestova banda je čertovská tlupa originálů, ale odjakživa si dost potrpěli na otázky cti.“

Lady Aldridgeová se chladně usmála: „Jestliže si Chillhurst tak moc potrpí na svou čest, pane, proč nevyzval milence své snoubenky na souboj? Také jsem slyšela, že ho vyzval bratr lady Beaumontové, ale on to ignoroval.“

„Patrně proto, že je moc inteligentní na to, aby riskoval, že se dá zabít kvůli ženské.“ Lord si dopřál další doušek brandy. „Na každý

pád všichni vědí, že Chillhurst v sobě nemá ani unci horké krve. Zbytek rodiny je zatraceně svévolný, ale on ne. Zeptejte se každého, kdo s ním kdy obchodoval. Chladný a vyrovnaný jak se patří.“

„Vy jste někdy obchodoval s mým manželem?“ zeptala se Olympia v zoufalé snaze změnit téma.

„Zajisté. Vydělal jsem na tom balík,“ kývl s rázným uspokojením.

„Nevěděla jsem, že se s mým mužem znáte,“ podotkla.

„No, neznám. Nikdy jsem nejednal přímo s ním. On vůbec nejezdí do města a všechny obchody uzavírá přes toho svého agenta.“

„Přes pana Hartwella?“

„Přesně tak. Felix Hartwell vyřizuje záležitosti vašeho manžela už léta, ale každý ví, že rozkazy vydává Chillhurst. Úplně sám znovu vybudoval Flamecrestovo jmění, když je jeho dědeček a otec rozházeli. Rodina vždycky lítala ode zdi ke zdi, pokud šlo o finanční záležitosti, tedy dokud se velení neujal Chillhurst.“

„Můj manžel umí velmi obratně řídit a organizovat,“ pronesla Olympia s tichou hrdostí.

„Je zřejmé, že máte svého manžela velmi ráda, lady Chillhurstová.“ Lady Aldridgeová se chopila šálku. „Shledávám to velmi dojemným, byť dost zvláštním za daných okolností.“

„Za jakých okolností?“ otázala se Olympia, podrážděná chováním hostitelky. Pokud se od vikomtesy žádá, aby byla zdvořilá k takovýmhle lidem, uvažovala, pak pro ni bude hodně těžké plnit nové povinnosti.

„Jak říká můj manžel, Chillhurst je známý tím, že je neschopný jakýchkoliv citů. Člověk si říká, jestli snad právě proto lady Beaumontová nehledala útěchu u jiného během jejich zasnoubení.“

Olympia třískla šálkem o talířek: „Můj manžel je obdivuhodný muž v každém ohledu, lady Aldridgeová, a netrpí nedostatkem silnějších emocí!“

„Skutečně?“ V očích lady se zaleskl zlý úmysl. „Pak se divím, proč necítil nutkání vyzvat na souboj milence své snoubenky anebo zareagovat na výzvu jejího bratra?“

Olympia vstala: „Do rozhodnutí mého manžela vám nic není, lady Aldridgeová. A nyní, pokud mě omluvíte, hodiny právě odbily čtvrtou a já už skutečně musím jít. Manžel říkal, že mě vyzvedne ve čtyři, a on je v takových věcech velmi přesný.“

Aldridge kvapně postavil sklenku s brandy: „Doprovodím vás ke dveřím, lady Chillhurstová.“

„Děkuji,“ odpálila, nečekala a vyšla ze salonu.

Aldridge ji dohonil v hale: „Lituji, že jsem vám nemohl dnes ráno nijak pomoci, lady Chillhurstová.“

„Nic si z toho nedělejte.“

Už se vzdala naděje, že objeví mapu, jež by jí poskytla vodítko k lokalizování nezmapovaného ostrova, o němž je zmínka v deníku Claire Lightbourneové. Měla půlku mapy ostrova a k tomu ani zdání, kde ten zatrachtilý kousek země leží.

„Lady Chillhurstová, nezapomenete na mé varování stran Torberta, viďte?“ Aldridge ji nervózně pozoroval.

„Tomu člověku se nedá věřit. Slibte mi, že budete nadmíru opatrná, až s ním budete jednat.“

„Ujišťuji vás, že budu,“ odsekla naštvaně a zavazovala si šňůrky čepce, zatímco jí Aldridgeův majordom otevíral dveře.

Jared čekal v drožce pod schody, viděla i Ethana, Hugha a Roberta.

Usmála se a s úlevou seběhla po schodech, aby se k nim připojila.

15

„Jářku,“ zašeptal Hugh, když Jared odemkl dveře Flamecrestského sídla. „Vidíte to?“

„Tohle je nejlepší pokoj ze všech!“ vypískl nadšeně Ethan, hrnul se do komnaty za svým dvojčetem a zkoumal množství truhel a zakrytého nábytku, jímž byla místnost přeplněná. „Vsadím se, že v jedné z těch starých truhel je ukryto v klenotech pohádkové jmění!“

„Vůbec by mě to nepřekvapilo.“ Olympia zvedla svíčku a rozhlížela se přes hlavy chlapců po prostorné, šeré místnosti. Obrovské, jemné pavučiny povlávaly v mdlém světle voskovice jako potrhané závoje.

Ethan má pravdu, říkala si. Tahle komnata, která vypadá jako skladiště, je nejpoutavější ze všech místností, které jim Jared ukázal při obchůzce starého sídla.

Nebyla to ale místnost nejneobvyklejší. Té cti se dostalo galerii o patro níž, v níž bylo schodiště, které nikam nevedlo. Prostě končilo uprostřed kamenné zdi. V místnosti, kterou prozkoumávali nyní, se však ukrývala nanejvýš zajímavá sbírka všeho možného.

„Nedá se tušit, co by tady člověk mohl objevit,“ usoudila.

„Nejspíš objevíme nějaké strašidlo,“ předpovídal Robert s rozkoší. „Tohle je moc zvláštní místo, že? Vypadá to jako jedna z komnat v nějakém strašidelném hradu, co se popisují v knížce, kterou teď čtu.“

„Strašidla,“ vyjekl Hugh a hlas se mu lámal vzrušením i hrůzou. „Vážně myslíš, že by tady mohla být strašidla?“

„Možná dokonce i duch samotného kapitána Jacka,“ nadhodil Ethan. „Možná prochází zdí a sestupuje schodištěm v galerii.“

Jared pohlédl na Ethana s mírně zdviženým obočím.

Olympia se zamračila: „To je zajímavý nápad… duch kapitána Jacka.“

„Kapitán Jack umřel mírumilovně v posteli,“ oznámil Jared prostě. „Bylo mu tenkrát dvaaosmdesát a byl uložen k odpočinku do rodinné hrobky na ostrově Flame. Tenhle dům v čase jeho smrti ještě ani nestál.“

„Tak kdo zbudoval tenhle báječný dům, pane?“ zajímalo Hugha.

„Syn kapitána Jacka, kapitán Harry.“

Chlapec vykulil oči: „Váš dědeček? To musel být moc šikovný člověk.“

„Šikovný byl, to ano,“ souhlasil Jared. „Šikovný, pokud šlo o utrácení peněz. Tenhle dům představuje jednu ze zajímavějších metod, které vymyslel k tomu, aby zničil značnou část rodinného jmění.“

„Co se stalo se zbytkem vašeho rodinného jmění?“ ozval se Ethan.

„O ten se postaral otec se strýcem. Nebýt maminky, byli bychom všichni na žebrotě,“ vysvětloval Jared.

„Co udělala vaše matka, že vás zachránila před chudobou?“ ptal se Robert.

„Dala mi jeden ze svých náhrdelníků.“ Pohlédl Olympii do očí. „Dostala ho od mé babičky, která ho dostala od prababičky.“

„Claire Lightbourneové?“ zeptala se, oči rozšířené.

„Ano. Byl zhotoven z diamantů a rubínů a byl dost cenný. Maminka mi ho dala, když mi bylo sedmnáct, a řekla, abych ho dal ženě, kterou si jednou vezmu. Chtěla, aby se v rodině dědil v nepřerušené linii vikomtes Flamecrestových. Matka byla poněkud romantická, víte?“

„Nakonec jste si vzal tetu Olympii,“ podotkl Robert. „Dal jste jí ten náhrdelník?“

„Ano, dal jste ho tetě Olympii?“ chtěl vědět Hugh, uchvácený vyprávěním.

„Ne,“ sdělil Jared beze stopy pohnutí. „Na své devatenácté narozeniny jsem ho prodal.“

„*Prodal?*“ podivil se Ethan.

„To snad ne, pane!“ Robert se tvářil jako spadlý z nebe.

Hugh se na Jareda upřeně zadíval: „Vy jste prodal krásný náhrdelník po babičce? Jak jste mohl, když jste věděl, že ho máte dát své manželce?“

„Potřeboval jsem peníze, abych dal opravit jedinou loď, která v té době ještě patřila mé rodině.“ Nespouštěl pohled z Olympie. „Ta loď se pak stala základem pro všechny moje současné obchodní podniky.“

Olympia rozuměla jeho krutému odhodlání a chápala, co pro něj znamenalo prodat matčin náhrdelník. „To bylo velmi rozumné, mylorde,“ usoudila. „Jsem si jistá, že vaše matka byla hrdá, když jste použil ten náhrdelník ke znovuvybudování Flamecrestova rodinného jmění.“

„Nijak zvlášť,“ opáčil chladně. „Matka to vzala stejně melodramaticky jako všichni ostatní v rodině. Plakala, když se dozvěděla, jakým způsobem jsem první loď financoval. To jí však nebránilo užívat výsledků.“

„Jak to myslíte?“ dotíral Hugh.

Jared rozmáchlým pohybem ruky obsáhl celé rozlehlé sídlo: „Matka uspořádala tady ve městě mnoho krásných večírků. Ráda zvala hosty a utrácela značné částky za plesy a slavnosti, které v tomhle domě pořádala. Pamatuju si, že jednou zařídila, aby v salonu byl vodopád a malá laguna. Ovšem netekla tam voda, ale šampaňské.“

„Celý vodopád šampaňského…,“ vydechl Hugh okouzleně.

„Vsadím se, že jste ten náhrdelník koupil zpět, když jste zbohatl,“ naklonil Robert hlavu na stranu.

Jared chvilku mlčel, jako by nabíral dech. „Pokoušel jsem se o to, ale bylo pozdě. Náhrdelník už zničil klenotník, který ho koupil. Kameny odstranil a znovu zasadil do jiných náramků, prstenů a brož. Rozprodaly se mnoha lidem. Už nebylo možné najít všechny kameny a dát je zase dohromady.“

„Takže byl ztracen navždy,“ hlesl Hugh dramaticky. „Bohužel.“

Olympia zvedla hlavu: „Mně připadá, že jste udělal dobře, mylorde. Šlechtí vás, že jste zvolil v dané situaci praktický přístup, a mám tušení, že všichni z vaší rodiny jsou potají rádi, že se tak stalo.“

Jared nedbale pokrčil rameny a rozhlédl se po ztemnělé komnatě. Těžký klíč, jímž odemkl dveře, se houpal na železném kruhu, který držel v ruce. „Už na tom nezáleží, ne? Stalo se. Pokud jde o strašidla a podobně, pochybuju, že tady objevíte něco zajímavého, až na trochu zaprášeného nábytku a několik plesnivějících rodinných portrétů.“

„*Portrétů!*“ Olympii zaplavilo vzrušení. „Samozřejmě,“ potvrdil Jared.

„Možná je tady uložen nějaký obraz Claire Lightbourneové nebo dokonce i samotného kapitána Jacka.“

Přelétl místnost posledním lhostejným pohledem. „Možná. Můžete po nich pátrat později, jestli chcete. Už se dost připozdívá a tuším, že je čas k večeři.“ Ruka mu automaticky zalétla k prázdné kapsičce na hodinky.

Olympia sebou škubla, chlapci zatajili dech.

Jared se s nelibostí ušklíbl, když si uvědomil marnost svého počínání; bez komentáře se otočil a zamířil ke dveřím. „Půjdeme. Touhle obchůzkou jsme promarnili už dost času.“

Neochotně se vydali za ním; Olympia posledním pohledem objala komnatu a následovala je. Utěšovala se, že prozkoumá místnost důkladněji.

Jared spojil prsty do stříšky a pozoroval nového majordoma hodnotícím pohledem. Najal muže osobně poté, co řekl Felixovi, aby se obsazováním tohoto místa neobtěžoval.

Felixe překvapilo, že se Jared chystá promluvit s kandidáty na majordoma osobně. „Neříkej mi, že se chceš zabývat výběrem majordoma, Chillhurste.“

„Myslím, že bych to raději vyřídil sám,“ rozhodl Jared. „To místo, jak víš, vyžaduje mimořádné vlastnosti.“

Felix na něj nechápavě zíral: „Proč, proboha?“

Jared se lehce pousmál jeho údivu: „Protože ten člověk bude nucen spolupracovat s mou současnou hospodyní, což je nanejvýš neobvyklá žena.“

„Já ti říkal, abys mě nechal vystřídat ji cvičenou a zkušenou ženou,“ mumlal nesouhlasně Felix.

„To nemohu. Manželka nechce ani slyšet, že by paní Birdovou někdo nahradil. Dost k ní přilnula.“

„Ty si necháváš v takových věcech diktovat od manželky?“ podivil se nevěřícně.

Jared rozhodil ruce v gestu rezignované podřízenosti manželskému údělu: „Řekněme, že jí rád vyhovím.“

Felix hlasitě zafuněl: „Začínám věřit, že máš pravdu, když tvrdíš, že jsi uvězněný v pavučinách vášně, Chillhurste. Tohle se ti vůbec nepodobá, příteli. Neměl by ses poradit s lékařem?“

„Myslíš?“

Felix se zasmál: „Ano. Ale neradil bych ti navštěvovat toho, ke kterému chodí Beaumont. Podle všeho tomu šarlatánovi při léčbě Beaumontova nešťastného postižení nepřeje štěstí.“

Vzpomínka na Felixovy rady vykouzlila na Jaredově tváři mírný úsměv, když si prohlížel pana Gravese z Bow Street.

Graves byl vysoký, měl šikmá ramena, hubený byl jako tyčka a tvářil se truchlivě jako pohřební zřízenec. Jared si ho vybral, když

promluvil s několika adepty z Bow Street, kvůli známkám bystré inteligence.

„Tak tedy: chápete vaše povinnosti v této domácnosti?“ ptal se Jared.

„Arci, mylorde, chápu.“ Neklidně si popotáhl nový černý kabát, na jehož nádheru nebyl zvyklý. „Mám mít na očích obyvatele tohohle domu a postarat se, aby do prostor sídla nebyl vpuštěn nikdo, koho vy sám neznáte a neodsouhlasíte.“

„Správně. Také budete dávat pozor na veškeré neobvyklé nebo podezřelé události. Pokud tu přes den nebudu, chci denní hlášení o všem, co se stane, ať půjde o sebevšednější záležitosti. Je to jasné?“

„Rozkaz, mylorde.“ Graves se marně pokusil napřímit shrbená ramena. „Můžete se na mě spolehnout, pane. V té druhé záležitosti jsem si poradil dobře, ne?“

„Ano, Gravesi, poradil.“ Jared zaťukal prsty. „Vy a váš přítel Fox jste odvedli výtečnou práci při sbírání důkazů, které jsem potřeboval k potvrzení své teorie.“

„Fox a já jsme hrdi, že jste s námi spokojený, pane.“

„Jak už jsem vám řekl, mám důvod domnívat se, že se nedávno někdo pokusil unést synovce mé choti. Kromě toho je možné, že se někdo snažil vloupat do našeho dřívějšího bydliště v Ibberton Street. Chci, abyste měl všechno na očích. Ani mi tak nedělá starosti možnost krádeže jako bezpečí mé rodiny.“

„Rozumím, vaše lordstvo.“

„Výborně, ujmete se svých úkolů okamžitě.“ Jared se zahloubal: „Ještě jedna věc, Gravesi.“

„Ano, mylorde?“

„Vynaložíte veškerou snahu, abyste vyšel s hospodyní, paní Birdovou. Nechci být obtěžován hašteřením personálu. Je to jasné?“

Gravesovi se zalesklo v očích: „Arci, pane; paní Birdová a já už jsme se seznámili. Krásná ženská, s dovolením. Má energie habaděj. Vždycky jsem měl rád energické ženské.“

Jared skryl úsměv: „Vidím, že s touhle záležitostí si nemusím dělat starosti. Můžete jít, Gravesi.“

„Rozkaz, vaše lordstvo.“

Jared počkal, až novopečený majordom opustí knihovnu. Pak vstal a stoupl si k oknu. Zahrada byla dosud v truchlivém stavu, ale vnitřek velkého domu, který byl po léta neužíván, se už změnil. Všechno bylo vyčištěno a naleštěno do sytého lesku. Dřevo

nablýskané, okna zářila. Staré monstrózní panské sídlo bylo jako zázrakem proměněno v domov pro jeho čiperné malé svěřence a ženu, napadlo Jareda.

Ne, je to naopak, uvědomil si náhle. Ti tři kluci a Olympia proměnili dům v domov.

Po několika minutách tichého rozjímání se vrátil k psacímu stolu, odemkl zásuvku a vyndal diář. Otevřel jej a zadumal se nad řadou poznámek, které si udělal během několika posledních měsíců.

Neexistoval už žádný způsob, jak se vyhnout závěru, který byl nasnadě. Důkazy už jsou příliš silné, než aby je mohl ignorovat. Jared uvažoval, proč tak dlouho odkládá nevyhnutelné. To není jeho styl, váhat nad takovými záležitostmi.

Podezíral pachatele od počátku, ale doufal, že pro zpronevěru se dá najít nějaké jiné vysvětlení.

Je na čase jednat. Hlupáka hrál už dost dlouho.

Zpráva, že se Olympia provdala za vikomta Chillhursta, se rozšířila rychlostí lesního požáru. Dost toho litovala.

Být vikomtesou je otrava, říkala si o dva dny později, když vystupovala ze stařičkého Flamecrestova městského kočáru. Zdá se, že člověk nemůže ani chodit po svých, když má titul.

Jared nařídil, aby starý kočár vyvezli ze skladiště, naleštili a zapřáhli do něj čtyřspřeží mohutných šedáků. Ustanovil, že kdykoli Olympia opustí sídlo, bude ji doprovázet jeden ze statných lokajů a komorná.

Nová komorná, snaživá sedmnáctiletá slečna, poslušně následovala Olympii z těžkého kočáru po schodech Musgraveova institutu.

„Můžete počkat tady na některé té lavici, Lucy," mávla Olympia směrem k dřevěným lavicím na chodbě před knihovnou. „Asi za hodinu budu zpátky."

„Ano, madam," udělala zdvořilé pukrle.

Olympia spěchala do rozlehlé knihovny, kde jí obstarožní knihovník kývl na uvítanou.

„Dobrý den přeji, lady Chillhurstová. Lituji upřímně veškeré nezdvořilosti, které jsem se snad dopustil v minulosti."

„Dobrýtro, Boggsi." Stahovala si rukavičky a usmála se na něj. „Co povídáte o nezdvořilosti? Byl jste odjakživa nanejvýš milý."

„S lítostí musím říci, že mi nebylo známo, že jste vikomtesa Chillhurstová, madam," tvářil se ublíženě.

„Ach tohle,“ mávla nad tím rukou. S Jaredem už probrali, jak zvládat takovéhle situace. „Samozřejmě jste s tím nemohl být obeznámen. Můj manžel dává přednost soukromí, a tudíž jsme se pokoušeli vystupovat anonymně, když jsme tady ve městě. Ale byli jsme odhaleni, takže jeho lordstvo rozhodlo, že už nemá smysl to tajit, když naši totožnost zná kdekdo.“

Boggs absolutně nechápal, proč by si člověk s titulem měl přát zůstat v anonymitě, ale na to, aby to komentoval, byl příliš způsobný. „Ano, madam.“

„Moc by vám vadilo, kdybych si ještě jednou prošla mapy a atlasy v Západoindickém kabinetě?“

„Vůbec ne.“ S úklonou ji doprovázel do místnosti s mapami. „Poslužte si, madam. Už jsem odemkl jednomu členovi Společnosti. Teď tam zrovna studuje.“

„Ale? Pan Torbert, nebo lord Aldridge?“

„Pan Gifford Seaton.“

„Pan Seaton?“ Olympia se tak polekala, až málem upustila kabelku. „Nevěděla jsem, že je taky členem.“

„Ano, je. Vstoupil hned po tom, co se jeho sestra provdala za lorda Beaumonta. To budou tak asi dva roky, pokud vím. Tráví hodně času v Západoindickém kabinetě.“

„Aha.“ Přistoupila ke dveřím a nahlédla do zatuchlé místnosti.

Gifford stál u velkého mahagonového stolu nad rozvinutou mapou. Vzhlédl a podíval se na Olympii s vypočítavým úsměvem.

„Lady Chillhurstová.“ Jednou rukou přidržoval okraj rozvinuté mapy a mírně se uklonil. „Moc rád vás vidím. Slyšel jsem, že máte ve zvyku používat zdejší knihovnu.“

„Dobré jitro, pane Seatone. Teprve teď jsem se dozvěděla, že jste činný ve Společnosti pro cesty a bádání.“

„Četl jsem všechny vaše články, které byly publikovány v žurnálu Společnosti,“ zamumlal. „Nadmíru obsažné, smím-li se tak vyjádřit.“

„Jste velmi laskav.“ Byla absurdně potěšena. Opatrnost, kterou pociťovala, když spatřila Gifforda v knihovně, ustupovala. Přistoupila blíž a pohlédla na mapu. „Vidím, že studujete Západní Indii. Píšete nějaký článek, nebo máte v úmyslu tam cestovat?“

„Obojí je možné.“ Bedlivě ji sledoval. „Pokud vím, máte také zájem o tuto oblast, lady Chillhurstová. Boggs říkal, že studujete tyto mapy.“

„Má pravdu.“ Přelétla pohledem tu Giffordovu. „Ale tuhle jsem ještě neviděla. Zdá se, že je dost stará.“

„To je. Našel jsem ji minulý měsíc a nechal jsem ji dát stranou do zvláštní zásuvky, abych ji měl po ruce.“

„Vážně?“ Dychtivě mapu studovala. „Proto jsem na ni při svých dřívějších pátráních nenarazila.“

„Bezpochyby. Račte si ji prohlédnout nyní, jestli chcete. Pro mě je zajímavá, protože zobrazuje několik malých ostrůvků, které jsem nikdy nedokázal lokalizovat na žádné jiné mapě ze sbírek Společnosti.“

„To je zajímavé.“ Odhodila kabelku a sklonila se nad starým pergamenem.

„Soudím, že se zajímáte o nezmapované ostrovy Západní Indie, madam?“

„Ano, vskutku.“ Naklonila se blíž k mapě a hledala záchytné body. Prostá, nezdobená mapa byla na první pohled zklamáním. „Tohle je velmi nezvyklé vyobrazení. Zdaleka není tak složité jako většina ostatních.“

„Slyšel jsem, že to osobně nakreslil nějaký bukanýr, který se před více než sto lety plavil do Západní Indie.“

„Bukanýrská mapa?“ Rychle vzhlédla a zjistila, že na ni Gifford upřeně hledí. „Doopravdy?“

Pokrčil rameny: „Aspoň Boggs mi to říkal. Ale kdo si může být jistý takovými věcmi? Mapa není signovaná, takže neexistuje způsob, jak ověřit jméno toho, kdo ji nakreslil.“

„Fascinující.“ Vrátila se ke zkoumání mapy. „Rozhodně vypadá staře.“

„Ano.“ Gifford lehce přešlápl a přistoupil těsně k ní. „Lady Chillhurstová, rád bych se omluvil za své chování. Lituji, jestli jsem vás urazil.“

„Nic si z toho nedělejte, pane.“ Olympia důkladněji prohlížela malou tečku pevniny, které si na ostatních mapách nevšimla. „Pokud vím, podepsalo se na té záležitosti mnoho emocí.“

„Sestra a já jsme už dávno na světě sami,“ řekl. „Dokud se neprovdala za Beaumonta, byla naše finanční situace nadmíru ožehavá. Byly doby, kdy jsem se obával, abychom neskončili v chudobinci nebo ve vězení pro dlužníky.“

V Olympii se vzedmula vlna soucitu. Ona byla podobných obav ušetřena díky malému dědictví, které dostala po tetách.

„To pro vás muselo být hrozné," pronesla procítěně. „Neměli jste žádné příbuzné, na které byste se obrátili?"

„Žádné," pousmál se lítostivě. „Byli jsme odkázáni sami na sebe, madam. A většinou, bohužel, nesla hlavní břemeno sestra. Po mnoho let jsem nebyl schopen jí nějak podstatně pomoci. Starala se o mě, dokud se neprovdala."

„Aha."

Giffordova ústa ztvrdla: „Moje rodina nebyla vždycky chudá. Demetria a já jsme se ocitli v trapné situaci, protože otec neměl nadání na finanční záležitosti. A aby to bylo ještě horší, našel zalíbení v hráčských doupatech. Zastřelil se, když prohrál poslední zbytek dědictví."

Olympia zapomněla na mapu, bolest v Giffordových očích i jeho hlasu se nedala přehlížet. „To mě nesmírně mrzí."

„Moje babička byla velmi bohatá."

„Ano?"

„Ano," nasadil nepřítomný výraz, jako by hleděl do minulosti a měl ji jasně před sebou. „Zdědila po pradědečkovi loďařské impérium a zvládala je stejně dobře jako muž."

„Musela to být velmi šikovná žena," poznamenala.

„Prý byla nesmírně mazaná. Byly doby, kdy její lodi pluly z Ameriky do nejvzdálenějších koutů zeměkoule a vozily nazpátek hedvábí, koření a čaj."

„Z Ameriky?"

„Ano. Pradědeček založil svůj podnik v Bostonu. Babička tam byla vychována a provdala se za jednoho ze svých kapitánů. Jmenoval se Peter Seaton."

„Váš dědeček?"

Přikývl. „Nikdy jsem ho nepoznal, ani babičku. Otec byl jejich jediné dítě, a když zemřeli, podnik zdědil. Lodě prodal a přestěhoval se do Anglie." Sevřel ruku v pěst. „Oženil se a pak zničil celé jmění."

„Co se stalo s vaší matkou?"

Podíval se na zaťatou ruku: „Zemřela, když jsem se narodil."

„A teď už nemáte nikoho než sestru."

Přimhouřil oči: „A ona nemá nikoho než mě. Nejspíš dokážete pochopit, proč mě užíralo, když Chillhurst zrušil zasnoubení. Tolik se snažila, aby probudila jeho zájem! Dala do zastavárny poslední

maminčiny klenoty a nakoupila toalety, jen aby na něj udělala dojem.“

Olympia se dotkla jeho rukávu: „Pane Seatone, je mi líto všeho, co postihlo vaši rodinu. Ale prosím, nezazlívejte nic mému manželovi. Znám ho dost dobře a jsem si zcela jista, že nezrušil zasnoubení kvůli finanční situaci vaší sestry.“

„Demetria mi řekla pravdu a já raději věřím jí než jemu.“ Prudce se odvrátil: „Je to všechno zatraceně nespravedlivé.“

„Ale vaše sestra se sňatkem finančně zabezpečila a zdá se spokojená. Máte výhodu z příbuzenství s lordem Beaumontem. Proč nejste také spokojený?“

Otočil se, tvář staženou hněvem a zoufalstvím: „Protože to není správné. Nechápete? Není spravedlivé, že Chillhurst má všechno a my nic. Nic.“

„Pane Seatone, já vám nerozumím. Mně připadá, že máte všechno, co potřebujete.“

S námahou se ovládl. Zavřel oči a zhluboka se nadechl: „Prosím za prominutí, lady Chillhurstová. Nevím, co to do mě vjelo.“

Nejistě se usmála: „Snad bychom měli změnit téma. Budeme studovat tuhle mapu společně?“

„Snad někdy jindy,“ vytáhl z kapsy hodinky. „Mám další schůzku.“

„Ano, ovšem.“ Olympia rovněž pohlédla na hodinky a pomyslela na ty, které Jared použil jako výkupné za Roberta. „To jsou moc hezké hodinky. Můžete mi říci, kde bych mohla podobné koupit?“

„Koupil jsem je v jednom malém krámku na Bond Street. Nechal jsem si je tam zhotovit na zakázku i s řetízkem.“

„Aha.“ Se zaujetím přistoupila o krok blíž. „Na plášti vidím tuze neobvyklý motiv. To je nějaký had?“

„Mořský had.“ Vsunul hodinky zpátky do kapsy. „Tvor z mýtů a legend, chápete?“ Úsměv měl jen na rtech, oči ledové. „Je to symbol doby, kdy má rodina zaujímala ve světě právoplatné místo. A teď, pokud mě omluvíte, musím se vzdálit.“

„Přeju vám dobrý den, pane Seatone.“

Zamyšleně sledovala, jak opouští místnost. Když osaměla, obrátila se zpět ke staré mapě na stole, ale nemohla se soustředit. Duchem byla u složitého vzoru, který zdobil Giffordovy hodinky a přívěsek na řetízku.

Podivně známý motiv.

„Vítejte doma, madam!“ Graves úslužně držel dveře Flamecrestova sídla otevřené, zatímco Olympia spěchala do schodů. „Máme hosty.“

„Hosty?“ Zastavila se v hale a ohlédla se na nového majordoma: „Ví to paní Birdová?“

„Ano, madam, ví,“ uchechtl se. „A pěkně ji to vzalo.“

Paní Birdová se objevila jako na zavolanou: „To jste vy, slečno Olympie? Nejvyšší čas, že jste doma. Jeho lordstvo říká, že dneska bude na večeři o dva lidi víc. A ještě se čeká, že připravím dvě ložnice. To bych ráda věděla, jestli tady takovýhle věci budou pravidlem.“

„Tak na to skutečně nedokážu odpovědět,“ přiznala Olympia. „Nemám zdání, kolik přátel bude jeho lordstvo zvát.“

„Todle nejsou přátelé,“ oznámila Birdová zlověstně. „To sou příbuzný. Papá a strejček jeho lordstva.“ Ztlumila hlas a rozhlédla se, aby se přesvědčila, že je hala prázdná. „Papá jeho lordstva je *hrabě.*“

„Ano, já vím.“ Rozvazovala si šňůrky čepce. „Určitě si s problémem hostů v domácnosti dokážete poradit, paní Birdová.“

Graves se na paní Birdovou okouzleně usmál: „Ovšemže dokáže, madam. Za tu krátkou dobu, co pracuju v téhle domácnosti, je mi už jasné, že paní Birdová je žena velikých schopností.“

Hospodyně se zarděla. „Akorát jsem chtěla vědět, jak často se ode mě čeká, že budu takovýhle věci zvládat, to je všecko. Jeden musí dělat plány, víte?“

„Nezdráhejte se povolat mě ku pomoci, paní Birdová,“ zacukroval Graves. „Jsem hotov vypomoci vám, jak jen budu moci. Jsem si jist, že spojenými silami všechno zvládneme.“

Zatřepetala řasami: „Nejspíš to teda nějak pude.“

„O tom nepochybujte,“ odtušil.

Olympia kmitala udivenýma očima z jednoho na druhého. „Kde je jeho lordstvo a hosté?“

„Jeho lordstvo je v knihovně, madam,“ oznamoval Graves, „a hosté jsou nahoře s mladými pány. Mám za to, že hrabě a jeho bratr vyprávějí příběhy pánům Robertovi, Ethanovi a Hughovi.“

Olympia se zastavila: „Příběhy?“

„O jakémsi jedinci zvaném kapitán Jack, madam.“

„No, tohle vyprávění bude mé synovce dozajista nesmírně bavit.“ Sáhla po klice dveří knihovny.

„Dovolte, madam,“ vymrštil se Graves, aby otevřel.

„Děkuji,“ pronesla zdvořile, trochu zaražená službou, na niž nebyla zvyklá. „To děláte pořád?“

„Ano, madam, dělám. Součást mých povinností.“ Sklonil hlavu a uvedl ji do knihovny.

Jared seděl u psacího stolu. Když vstoupila do místnosti, vstal: „Dobrý den, má drahá. Rád vidím, že jsi doma. Máme návštěvu, přijel můj otec a strýc.“

„To už je mi známo.“

Jared počkal, až se zavřou dveře, a smyslně se usmál. Olympia mu vlétla do náruče a zvedla tvář vstříc polibku.

„Myslím, že se mi manželství docela zamlouvá,“ sdělil jí Jared, když konečně zvedl hlavu.

„Mně taky.“ Neochotně kousek ustoupila: „Jarede, právě jsem měla tuze zvláštní rozhovor s Giffordem Seatonem. Ledacos bych…“

Smyslný úsměv zmizel v záblesku hněvu: „Cos to říkala?“

„Není třeba zvyšovat hlas, mylorde. Slyším velmi dobře. Opakuji, že jsem hovořila s panem Seatonem.“

„Seaton s tebou mluvil?“

„Ano, to se ti právě snažím sdělit. Setkali jsme se v knihovně Společnosti v Musgraveově institutu. Je to tuze překvapující, ale ukazuje se, že pan Seaton i já máme zájem o Západní Indii.“

„Ten parchant,“ utrousil Jared nebezpečně tichým hlasem. „Já mu říkal, aby se k tobě nepřibližoval.“

Olympia se zaškaredila: „Myslím, že bys mu neměl dávat tak nepěkná jména. Pan Seaton má trápení, měl velmi těžký život.“

„Seaton je poťouchlý ničema, který má sklon k darebáctví. Přísně jsem mu nakázal, aby se k tobě nepřibližoval.“

„Pro spásu nebes, Jarede, to není jeho vina, že jsme se potkali v knihovně.“

„Tím si nebuď tak jistá. Seaton se patrně dozvěděl, že máš ve zvyku trávit tam hodně času, a naschvál si naplánoval návštěvu tak, aby se tam s tebou sešel.“

„Vážně, Jarede, zacházíš příliš daleko. Pan Seaton má zřejmě upřímný vědecký zájem o Západní Indii. Dokonce mě nechal nahlédnout do mapy, kterou v knihovně objevil.“

„Vsadím se, že pro to měl nějaký neblahý důvod.“ Usedl za psací stůl a vypadal značně zachmuřeně. „Ať je to jak chce, poradím si s

tím. Prozatím se budeš vyhýbat všem dalším kontaktům se Seatonem. Je to jasné, madam?“

Olympia na něj zděšeně zírala: „Tak dost, pane!“

„Dost? Ještě jsem ani nezačal. Dám mladému Seatonovi lekci, na kterou hned tak nezapomene.“

„Jarede, takovéhle řeči nedovolím! Přece si nemyslíš, že můžeš začít vydávat nesmyslné rozkazy a činit takováhle divoká prohlášení jen proto, že jsi můj manžel!“

Chladně na ni pohlédl: „Jsem si dobře vědom, že je vám milejší nedělat si starosti s nudnými detaily všedního života, madam. Většina z toho sem nepatří. Nicméně s ohledem na naše manželství existuje jedna maličkost, kterou, obávám se, budete muset mít na paměti.“

Olympia přimhouřila oči: „A copak je to za maličkost?“

Jared se opřel a založil ruce. „Jsem pánem téhle domácnosti. Dělám to, co považuji za nejlepší, a v souladu s tím se rozhoduji. A vy těch rozhodnutí uposlechnete, madam.“

Poklesla jí čelist: „Nic takového neudělám! Ne, pokud nebudu s těmi rozhodnutími souhlasit; a s vaším ediktem týkajícím se pana Seatona náhodou nesouhlasím!“

„Zatraceně, Olympie, já jsem tvůj manžel. Poslechneš mě!“

„Udělám si, krucinál, co se mi zlíbí, jako jsem to dělala vždycky!“ zabouřila. Za jejími zády se otevřely dveře, ale nevšímala si toho. „Teď mě vyslechnete, pane Chillhurste, a budete dávat důkladný pozor. Nezapomínejte, že jsem vás přijala do téhle domácnosti jako domácího učitele. Když se to tak vezme, jste stále ještě můj zaměstnanec.“

„To jsou nesmyslné řeči,“ odpálil. „Jsi má žena, ne má zaměstnavatelka.“

„To je, pane, věc názoru. Pokud jde o mě, nic se nezměnilo na naší původní dohodě.“

„Všechno se změnilo,“ cedil skrze zuby. „A to, madam, není věc názoru. To je otázka právního řádu.“

„Ho, ho!“ přerušil neznámý hlas hádku.

„Jářku, co se to tu děje?“ ozval se ode dveří další hlas. „Nepřipletli jsme se do domácí hašteřenice, co říkáš, Thaddeusi?“

„Rozhodně to tak vypadá,“ odtušil první mluvčí zvesela. „Nikdy jsem neviděl tvého syna, že by se vztekal, Magnusi. Možná mu manželství svědčí.“

„Zatraceně,“ zavrčel Jared a pohlédl ke dveřím. „Madam, dovolte, abych vám představil svého otce, hraběte z Flamecrestu, a mého strýce, Thaddeuse Rydera. Pánové, má choť.“

Olympia se otočila a ocitla se tváří v tvář dvěma nadmíru fešným pánům zralého věku. Oba hezcí, stříbrovlasí a skvěle nastrojení, usmívali se na ni s hříšným šarmem, který bezpochyby získal už nejedno ženské srdce.

„Flamecrest, k vašim službám,“ uklonil se elegantně vyšší. „Je mi potěšením, madam.“

„Thaddeus Ryder,“ vesele se zazubil druhý. „Rád vidím, že Jared konečně splnil svou povinnost vůči rodině. Nejspíš jste ještě neměli čas najít klíč k pokladu kapitána Jacka, že ne?“

Jared znechuceně vykřikl: „Zatraceně, strýčku! Copak nemáš smysl pro diskrétnost?“

Thaddeus na něj překvapeně pohlédl. „Už není třeba být diskrétní, hochu. Patří do rodiny.“

„Což je nejlepší ze všech možných situací, řekl bych,“ prohlásil Magnus se zářivým úsměvem. „Není třeba se plížit jako zloděj po nocích a snažit se z ní vylákat tajemství. Ráda nám poví všecko, co se o pokladu dozví, viďte, milunko?“

Olympia si prohlížela oba muže s velikým zájmem. „S radostí se vám svěřím se vším, co vím, ale myslím, že byste oba měli vědět, že po pokladu jde ještě někdo.“

„Propánajána!“ Magnus rozhořčeně zavrčel. „Toho jsem se bál,“ pohlédl na bratra. „Neříkal jsem, že mám mrazení v kostech, Thaddeusi?“

Thaddeus se zatvářil vážně: „To jsi říkal, Magnusi. To jsi říkal. A předtuch si v naší rodině člověk musí považovat. To všichni víme.“ Prohlížel si zvědavě Olympii. „Máte zdání, kdo by mohl jít po rodinném pokladu, milunko?“

Olympii se ulevilo. Konečně jsou tu lidé, kteří chápou její obavy a nebudou se vysmívat jejímu strachu. „No, má představa o tom, kdo se za hrozbami skrývá, vám možná bude připadat nepravděpodobná, pane. Chillhurst tomu odmítl uvěřit.“

Magnus nakrčil nos: „Můj syn je v některých věcech docela chytrý, ale nemá představivost. Nedbejte na něj. Povězte nám, co si myslíte, holčičko.“

Koutkem oka Olympia zahlédla, jak Jared sevřel ústa. Nevšímala si toho: „Jsem přesvědčena, že po pokladu kapitána Jacka jde něco nebo někdo, komu se říká Strážce.“

„*Strážce*.“ Magnus na ni zíral v úžasu.

Thaddeus byl zřejmě stejně omráčen a navíc mírně zmaten. „Strážce, hm?“

Přikývla: „Deník obsahuje jasné varování před nějakým Strážcem.“

Magnus a Thaddeus se po sobě podívali a pak oba pohlédli na Olympii.

„No, pokud tomu tak je, nemáte se čeho bát, víte, milunko?“ vysvětloval Magnus opatrně.

Thaddeus zazářil: „Přesně tak.“

Jared promluvil zlověstným tónem: „Mně by bylo milejší, kdybychom od tohohle tématu upustili.“

„Proč? Co víte o Strážci?“ zeptala se Olympia Magnuse.

Magnus nasadil strašidelný výraz: „Strážce je váš manžel, milunko. Copak vám zapomněl říct, že se mu dostalo veliké cti a odpovědnosti spojené s tímto titulem už v jeho devatenácti letech?“

„Rodina mu říká Strážce od té noci, kdy zachránil moje dva kluky z hloupé strkanice s jedním pašerákem,“ doplnil Thaddeus.

Olympia nevěřila vlastním uším. Nebyla schopna ani slova. Rychle se ale vzpamatovala a otočila se k Jaredovi: „Ne, o téhle maličkosti se mi neobtěžoval zmínit.“

Jared opřel ruce o opěradla křesla a pomalu vstával: „Ale Olympie, mohu ti vysvětlit…“

Zuřila: „Pane Chillhurste, vy jste mě klamal od samého počátku. Když ne jedním, tak druhým. Celou dobu jsem to omlouvala vaší prudkou, vášnivou a citlivou povahou, ale už zacházíte příliš daleko! Proč jste mi neřekl, že jste Strážce?“

„Krucinál, Olympie, vždyť je to nesmysl. Dělala sis starosti o nějaké legendární strašidlo, kterému jde o tajemství deníku. Já nejsem legenda ani strašidlo a na tom zatraceném pokladu mi vůbec nezáleží.“

„Pane Chillhurste, musím vám sdělit, že jste mi v této záležitosti nijak nepomohl. Naopak, ztěžoval jste mi můj úkol na každém kroku tím, že jste odmítal zajímat se o pátrání po tajemství deníku. Jsem velmi dotčena vaším jednáním, pane.“

„To vidím," zamumlal. „Ale k čemu je dobré vědět, že mi můj otec hodil na krk idiotský titul Strážce, když mi bylo devatenáct let? Tahle informace ti rozhodně nemohla napomoci v pátrání."

Olympia se napřímila. „To se teprv uvidí, pane Chillhurste!"

„Olympie, počkej…"

Neměla náladu čekat. Další kousek skládačky byl na světě. Musí o tom popřemýšlet. Aniž na někoho pohlédla, vyřítila se z knihovny.

16

Magnus se na Jareda zazubil: „Pane Chillhurste?“

„Má žena občas zapomíná, že už nejsem jejím zaměstnancem,“ odvětil chladně.

„Jejím zaměstnancem?“ zachechtal se Thaddeus. „Jářku, kde na to přišla?“

„To je dlouhá historie, pane,“ Jared obešel stůl, „a momentálně nemám čas ji vyprávět. Pokud mě nyní omluvíte, musím promluvit se svou chotí. Jak vidíte, je to žena poněkud temperamentní.“

Magnus se plácl do stehna a zařval smíchy: „Rád vidím, že sis našel zajímavou ženskou, hochu. Řeknu ti, že jsem se obával, aby sis nakonec nenašel nějakou nudnou, prozaickou osobu, která by v tobě podporovala jen ty nejhorší vlastnosti.“

Thaddeus se zasmál: „Zřejmě si myslí, že jsi mužem silných vášní, kluku. Kde k tomu, u všech ďasů, přišla?“

„To netuším.“ Sevřel pevně kliku. „Vrátím se brzy. Musím lady Chillhurstové něco objasnit.“

„Jen do toho, synu!“ pravil Magnus zvesela. „My si zatím posloužíme tvou brandy. Trochu francouzské dobroty kapitána Harryho ze sklepa, doufám?“

„Ano. Je to ona. Snažte se ji nezkonzumovat všechnu, než se vrátím.“

„Dej si na čas, kluku, jen si dej na čas,“ propustil ho Thaddeus mávnutím ruky.

Jared vyšel z knihovny, přešel mramorem dlážděnou halu a dal se po schodech nahoru.

Dveře do Olympiiny ložnice byly zavřené. Jared pevně sevřel rty a hlučně zaklepal.

„Jdi pryč,“ zavolala Olympia tlumeně. „Mám moc práce.“

„Olympie, chci s tebou mluvit.“

„Já vážně nemám čas na klábosení o tom, kdo v tomhle domě velí, pane Chillhurste. Mám práci.“

„Zatraceně, u všech výhní pekelných, ženská, přestaneš mi rozkazovat, jako bych byl jedním z personálu?“

Prudce stiskl kliku, očekávaje, že najde dveře zamčené.

K jeho překvapení tomu tak nebylo.

Dveře se otevřely mnohem prudčeji, než zamýšlel, a udeřily o zeď s takovou razancí, až Olympia v křesle nadskočila.

Zaškaredila se na něj: „Říkala jsem vám, že nemám čas, pane."

„Nemáš čas mluvit se svým manželem?" Zavřel a vkročil do místnosti, snaže se o bezstarostnou náladu, kterou nepociťoval.

Olympiino obočí se káravě stáhlo: „Momentálně vůči vám neoplývám zrovna náklonností, mylorde. Nemohu uvěřit, že jste mi nepověděl pravdu."

„Čert to vem, Olympie, pokouším se hodit ten nesmysl se Strážcem za hlavu už celá léta."

Upřela pohled na černou sametovou pásku a její tvář i hlas zněžněly: „Uvědomuji si, že ten titul ti asi připomíná strašlivé chvíle. Ale je to důležitá část skládanky. Může to být klíč k celé záhadě."

„To není klíč. Jak by mohl být? Připouštím, že v okruhu mé rodiny se mi říká Strážce, ale já kašlu na deník i na poklad. To varování přede mnou je hromada pošetilých nesmyslů. Nesmíš to brát vážně."

Zazářila porozuměním: „Proto jsi mi na začátku neřekl pravdu? Bál ses, jak bych si varování vyložila a že bych si o tobě myslela jen to nejhorší."

„Nechtěl jsem, aby ses mě bála. Zatraceně, madam, já nejsem duch kapitána Jacka!"

„Nikdy jsem neřekla, že jste. Já na strašidla nevěřím, mylorde."

„Jak potom mohu mít něco společného s tajemstvím deníku?"

Zamyslela se: „Tenhle problém se momentálně pokouším vyřešit. Musím nalézt spojení mezi varováním a Pánem *Siryn* a tím ostatním, co jsem se dozvěděla. Laskavě se vzdalte. Vím, že vás to nezajímá, a já se nemůžu soustředit, když tu stojíte a řvete na mě."

„Já na tebe neřvu."

„Řveš. Na mou duši, Jarede, tvoje přecitlivělá povaha to velmi komplikuje. Chápu to, samozřejmě, ale skutečně musím trvat na tom, abys opustil mou ložnici."

Jareda zaplavilo rozhořčení. „Neopovažujte se mě vyhazovat z ložnice, madam!"

„Proč ne? Je to má ložnice a teď tě tady nechci."

„Opravdu?" Skočil k ní a strhl ji do náruče. „V tom případě se přemístíme do mé ložnice!"

„Pane Chillhurste, okamžitě mě postavte!" Zachytila čepeček, který jí začal klouzat z vlasů. „Mám práci."

„To tedy máš. Je nejvyšší čas, abys splnila manželské povinnosti.“ S Olympií stále v náručí rozrazil spojovací dveře do své ložnice.

Položil ji na obrovskou postel. Zářivě rudé vlasy se rozlily po polštářích, šaty se vyhrnuly nad kolena a odkryly svůdně dlouhé nohy.

„Siréno,“ zašeptal. Touha v něm narůstala jako mocná vlna a hrozila ho smést.

Padl na ni, tělo ztuhlé. Cítil oheň v žilách a nutkavou touhu ve slabinách.

Vykulila oči: „Dobrotivé nebe, pane Chillhurste, je bílý den!“

„Dovolte, abych vám sdělil, madam, že v jistých zemích je zvykem milovat se za bílého dne.“

„Vážně?“ smyslně se usmála. „Za denního světla?“

„Taková představa by bezpochyby šokovala nudné, úzkoprsé lidi, kteří nejsou znalí světa. Ale my jsme jiní, co říkáš, Olympie?“

„Ano.“ Úsměv byl mírný a nekonečně něžný, oči naplněné výzvou. „My jsme jiní…“

Políbil ji na hrdlo a cítil, jak se mu vzdává. Zabořila mu prsty do vlasů a vypjala se vstříc.

Jareda se zmocnila žhavá, pulzující radost. Její opojná reakce v něm otevřela stavidla vášně. Je jeho, říkal si blaženě. Nedokáže mu odolat, ani když se na něj zlobí.

Určitě ho miluje. Musí ho milovat.

Náhle pochopil, že čeká, až od ní ta slova uslyší. Proč je nikdy neřekne? ptal se sám sebe.

Jistěže ho miluje.

Prozatím to odsunul stranou, neboť vášeň získávala navrch nad přemýšlením. Olympia vykouzlila úsměv Sirény a přejela svou nohou po jeho.

„Je to velké štěstí, že jsme se našli, viďte, mylorde? Nevěřím, že existuje na světě jiný muž, který by se mnou byl v takovém souladu jako vy.“

„Jsem rád, že si to myslíš,“ majetnicky uchopil do dlaně její prs. „Protože rozhodně neexistuje na zemi jiná žena, která by mě chápala tak jako ty.“

Jared se neochotně skulil z Olympie a zabořil se do podušek. Jednu paži si založil za hlavu a s hlubokým uspokojením pozoroval strop.

Olympia se zavrtěla a protáhla: „Milování uprostřed dne je velmi příjemný zvyk, pane, viďte? Budeme s tím muset zase brzy experimentovat.“

„To rozhodně budeme,“ přivinul si ji těsně k boku. „Mám dojem, že už se mě příště nebudeš pokoušet vyhodit z ložnice.“

„Pravděpodobně si to rozmyslím,“ slíbila Olympia vážně.

Jared se zamračil: „To, co jsem říkal, jsem myslel vážně, Sirénko. Můžeš mě očarovat pohledem nebo úsměvem, ale nebudeš mi rozkazovat, jako bych byl tvůj zaměstnanec. Ve vlastním domě jsem pánem, stejně jako ve svých obchodních záležitostech. *A budu pánem své ženy.* Je to jasné?“

„To je ono!“ Zpříma se posadila, nedbajíc nahoty, a oči jí zářily vzrušením: „Pán své ženy.“

„Jsem rád, že souhlasíte, madam,“ kochal se křivkou obnažených ňader. „Muž si v některých věcech musí umět dupnout.“

„Pán své ženy. Jarede, vždycky jsi mi říkal Siréno.“

„To ano.“ Zkoumal špičkou palce obrys levé bradavky. „To proto, že jsi Siréna.“

„Vy to nechápete, pane?“ Poklekla vedle něj ve zmuchlaných poduškách. „Právě jsi sám sebe nazval pánem Sirény. Kapitán Jack byl Pánem *Siryn* a ty jsi jeho potomek. Ty jsi nový Pán Siryn!“

Jared opožděně pochopil, kam směřuje její logika. „Olympie, ty už to přeháníš,“ zaúpěl.

„Ne, zdaleka nepřeháním!“ hupla z postele. „Musím se okamžitě vrátit k práci. Koukej zmizet, Jarede, rozptyluješ mě.“

„Madam, čirou náhodou jsem ve vlastní ložnici,“ zachechtal se.

„Ach ano. To jsi. Pak mě musíš omluvit, vracím se do své ložnice.“ Otočila se a jako vítr se vyřítila ven.

Jared se kochal pohledem na její roztomile zaoblené pozadí, dokud mu nezmizelo z očí. Pak vzdychl a zvolna se posadil.

Se zadostiučiněním mrkl na šatstvo, rozházené na posteli a koberci. Zvedl Olympiin malý bílý čepeček a mírně se pousmál.

Pak stočil pohled na hodiny. Je skoro jedna a on má za pětačtyřicet minut schůzku v přístavu.

„Zatraceně!“

Natáhl se po košili. Manželství nadělá člověku v denním rozvrhu pěkný galimatyáš.

O tři čtvrtě hodiny později Jared vystoupil z nenápadné drožky a přešel přes rušnou ulici k malé krčmě. Muž, kterého najal, aby se poptával po přístavu, už na něj čekal.

Jared usedl do boxu a gestem poslal pryč prsatou ženštinu. „Tak, Foxi, co jste se dozvěděl?“

Fox si otřel ústa rukávem košile a říhl: „Přesně to, co jste tušil, mylorde. Před šesti měsíci byl ten člověk pořádně v rejži. Byl tak na dně, že všichni čekali, že se z toho jakživ nevyhrabe. Pak se mu nějak podařilo splatit všechny dluhy. To samý se událo před třema měsícema. Přišel o všecko, ale našel způsob, jak ztráty pokrejt.“

„Aha,“ uvažoval. „Já věděl, co se děje, jen jsem nevěděl proč. Teď už to vím.“

Karban. Inu, každý má zřejmě svou tajnou vášeň, pomyslel si.

„Typickej případ, mylorde.“ Foxův světem znavený chápavý povzdech byl poněkud pokažen dalším říhnutím. „Člověka to vtáhne do hráčskýho doupěte a tam ho voškubou. Smutný, ale náramně běžný. Jedinej rozdíl je tentokrát v tom, že se tomu chlápkovi povedlo přijít k sobě, než bylo pozdě. To měl štěstí, co?“

„Ano, opravdu, velké štěstí.“ Jared vstal. „Zaplaceno dostanete prostřednictvím Gravese dnes odpoledne, jak jsme se dohodli. Děkuji vám za vaše služby.“

„Rádo se stalo, mylorde,“ přihnul si znovu piva. „Jak jsem říkal Gravesovi, sem dycinky k službám.“

Jared vykročil z krčmy a zůstal stát na chodníku. Chtěl zavolat drožku, ale rozmyslel si to. Musí uvažovat o tom, co se právě dozvěděl.

Kráčel zvolna a nazdařbůh, nevnímal krčmy a hospody, které míjel. I v tuto denní dobu byly zaplněny obvyklou společností nádeníků, námořníků, kapsářů, děvek a zlodějů.

Část Jaredovy pozornosti se jako vždy věnovala okolí. Dýka mu příjemně narážela do žeber.

Při chůzi probíral fakta, jež se dozvěděl. Nyní zná motiv zpronevěry, ale nic to neusnadňuje.

Přišel čas střetnout se s člověkem, který zradil jeho důvěru, ale nijak s tím nepospíchal.

Muž s nožem se vynořil z uličky jako stín, jeho temný obrys se krátce mihl na cihlové zdi, když se vrhl kupředu.

To krátké varování stačilo, Jared uskočil stranou. Útočníkova čepel místo něho zasáhla vzduch.

Muž se otočil, chytil rovnováhu a vyrazil podruhé. Jared vytáhl dýku, od dobré španělské oceli se odrazilo slunce.

Útočník přerývaně vydechl: „Nikdo neříkal, že budete mít kudlu.“

Jared se neobtěžoval s odpovědí. Kroužil kolem protivníka, jehož oči se zavrtávaly do dýky. Když měl jistotu, že veškerá padouchova pozornost se soustředila na čepel, vymrštil nohu v holínce.

Mohutným kopancem se mu trefil do stehna. Neznámý zavyl bolestí a vztekem a divoce se rozmáchl ve snaze chytit rovnováhu. Jared předstíral výpad dýkou, muž sebou cukl dozadu, zakopl a spadl na chodník.

Jared mu vykopl nůž z ruky a špičku dýky přitiskl ke krku. „Kdo tě najal?“

„Nevím.“ Zíral na jílec dýky. „Bylo to akorát vobchodní ujednání skrz vobvyklýho vyjednavače. Toho chlápka, co mi zaplatil, jsem vůbec neviděl.“

Jared se znechuceně napřímil: „Zmiz odtud!“

Muž nepotřeboval dlouho pobízet. Vyhrabal se na nohy a sahal po vlastní zbrani, válející se na kočičích hlavách.

„Nech toho,“ nařídil Jared tiše.

„Rozkaz, pane. Jak si přejete, pane. Však vona se eště ňáká kudla najde.“

Zločinec se rozběhl a zanedlouho zmizel v úzké uličce mezi dvěma mohutnými skladišti.

Jared shlédl na zbraň, která tu po útočníkovi zůstala.

Ne, říkal si, nemá smysl déle odkládat nevyhnutelné střetnutí.

O hodinu později stoupal Jared do schodů budovy, kde Felix Hartwell úřadoval už skoro deset let. Zaplavoval ho pocit únavy a smutku, když otevíral dveře do malého předpokoje. Vůbec si nebyl jist, co má člověk v takové chvíli povídat.

Hledat vhodná slova bylo stejně zbytečné. Když Jared otevřel dveře do zadní kanceláře, zjistil, že je pozdě.

Felix byl pryč.

Na stole ležel dopis adresovaný Jaredovi a očividně načmáraný ve velikém spěchu.

Chillhurste,

už chápu, že víš všechno. Byla to jen otázka času. Vždycky jsi byl zatraceně chytrý. Možná máš pár otázek. To nejmenší, co mohu udělat, je odpovědět na ně.

Byl jsem to já, kdo rozšířil zprávu o Tvé přítomnosti ve městě a o zvláštní dohodě, kterou máš se slečnou Wingfieldovou. Doufal jsem, že jakmile budeš odhalen, vrátíš se na venkov. Dělalo mi starosti mít Tě nablízku, Chillhurste.

Ale Ty ses rozhodl zůstat a já se rozhodl zjistit, zda bych nemohl využít jednoho z Tvých svěřenců k získání peněz, které jsem potřeboval. Chci, abys věděl, že jsem chlapci nechtěl nijak ublížit. Zamýšlel jsem pouze zadržet ho jako rukojmí za výkupné. Ale tys mě znovu přelstil. A zatraceně chytře.

Bezpochyby budeš prahnout po spravedlnosti, protože už jsi takový, ale jsem přesvědčen, že než opustím Anglii, nenajdeš mě. Mám už několik měsíců všechno připravené, protože jsem věděl, že tento den přijde.

Lituji všeho. Nikdy jsem nechtěl, aby věci zašly tak daleko. Jedinou omluvou je to, že jsem neměl na vybranou.

Tvůj F. H.

P. S. Vím, že tomu nebudeš věřit, ale jsem docela rád, že jsi dnes odpoledne přežil. Byl to čin zoufalce a já ho litoval, jen co jsem vydal rozkaz. Aspoň nebudu mít na svědomí Tvůj život.

Jared zmačkal dopis v pěsti. „Felixi, proč jsi mě, ve jménu božím, nepožádal o pomoc? Byli jsme přátelé.“ Nehnutě stál a dlouho upřeně zíral na desku Felixova uspořádaného stolu. Pak se otočil a bez ohlédnutí vyšel zpátky na ulici.

Toužil promluvit si s Olympií. Jedině ona to pochopí.

„Jarede, je mi to moc líto.“ Olympia vstala z postele a šla k Jaredovi, který stál a díval se do noci. „Nevěděla jsem o tvém přátelství s tím člověkem, ale chápu, jak ti asi je.“

„Já mu důvěřoval, Olympie. V průběhu let jsem mu předával čím dál větší odpovědnost. Byl s mými obchodními záležitostmi stejně obeznámený jako já. Zatraceně! Obvykle nedělám takové chyby.“

„Nesmíš si vyčítat, žes dal důvěru nepravému.“ Zezadu ho ovinula pažemi a divoce objala. „Muž s takovou vášnivou povahou jako ty často poslechne spíš srdce než hlavu.“

Jared se opřel rukou o rám okna. „Moje přátelství s Hartwellem bylo vyzkoušené časem. Znal mě líp než kdo jiný. To on mě seznámil s Demetrií.“

Olympia se zašklebila: „Nezdá se mi, že by ti tím nějak prospěl.“

„Ty to nechápeš. Nikdo nebyl z výsledku toho seznámení zdrcený víc než on.“

Hned jak se Jared pozdě odpoledne vrátil, Olympia poznala, že se stalo něco vážného. Pokoušela se promluvit s ním, ale nechtěl jí nic říci, dokud ostatní neodešli spát.

„Provedl jsem nějaké pátrání a myslím, že vím, jak to všechno začalo.“ Usrkl brandy. „Felix se zbláznil do hráčských doupat. Nejprve vyhrával.“

„A štěstí se k němu otočilo zády?“

„Ano. Štěstí se k němu otočilo zády. Tak to vždycky bývá. První prohry zřejmě pokryl z peněz, které mu vyplatili někteří naši investoři. Tyto účty doplnil z peněz, které obdržel z jiných zdrojů. Pokud se mu dařilo peníze přesouvat, mohl tajit, co se děje.“

„Jeho plán nějakou dobu fungoval, takže se osmělil.“

„Máš pravdu. Jeho hráčská vášeň zesílila a prohry se zvětšovaly. Před šesti měsíci jsem poznal, že se něco děje, a rozhodl jsem se na to podívat.“ Ústa se mu zkřivila: „Požádal jsem důvěryhodného agenta, aby to vyšetřil.“

„Musel být velmi chytrý, když před tebou dokázal tak dlouho tajit důkazy o krádežích.“

Pokrčil rameny: „Hartwell byl velmi chytrý. Právě proto jsem ho zaměstnal,“ zasmál se hořce.

„Zajímalo by mě, jak přišel na to, žes ty jeho triky odhalil,“ dumala.

„Zřejmě to pochopil dnes odpoledne, když se muži, kterého najal, aby mě zabil, nepodařilo splnit svůj úkol.“

„Cos to říkal?“ Olympia Jaredem zuřivě zalomcovala a přinutila ho obrátit se, aby mu viděla do obličeje. „Ty mi tvrdíš, že se tě někdo pokusil zabít, Jarede?“

Slabě se usmál jejímu zděšení: „Uklidni se, má milá. Nebylo to nic hrozného. Jak vidíš, neuspěl.“

„Pro mě to je hrozné! Musíme okamžitě něco dělat!“

„Co navrhuješ?“ zeptal se upjatě.

„Přece povolat soudce.“ Začala zuřivě přecházet sem a tam. „Najmout někoho z Bow Street. Musíme najít vraha, ať ho okamžitě šoupnou za mříže.“

„Pochybuju, že by to bylo možné. Hartwell už počítal s tím, že ho odhalím. Nechal mi dopis, že opouští Anglii.“

„Opravdu?“ podivila se. „Víš jistě, že je pryč?“

„Poměrně jistě.“ Dopil zbytek brandy. „Je to logické jednání a Hartwell je typ opatrného, logického muže.“ Znovu zkřivil ústa: „Docela jako já. To byl taky jeden z důvodů, proč jsem ho zaměstnal.“

Olympia se zamračila: „Tohle mě dopaluje, Jarede! Velmi ráda bych se postarala, aby pykal za pokus o tvou vraždu. Ten člověk musí být chladnokrevná příšera.“

„Ne. Myslím, že nakonec byl prostě jen velmi zoufalý. Patrně ho štvali věřitelé, možná mu vyhrožovali fyzickou újmou nebo odhalením.“

„Pchá! Jste moc laskavý, mylorde. Očividně je to zrůda. Dneska v noci nezamhouřím oka, jak mě bude v myšlenkách pronásledovat, co tě mohlo dneska potkat. Díky bohu, žes unikl.“

Jaredovi se zablýsklo v oku. „Jsem ti vděčný, že si o mě děláš takové starosti.“

„Nemusíš to podávat, jako bych byla jen zdvořilá,“ dupla. „Je naprosto přirozené, že mě to vyděsilo.“

„Pravda. Od poslušné ženy se očekává, že projeví jakousi obavu, když jí manžel sdělí, že o vlásek unikl smrti.“

„Jarede, tentokrát se posmíváš mně, nebo sobě?“

Pobavený pohled pohasl: „Nikomu. Jen bych rád věděl, jak hluboko tvá starostlivost sahá.“

Polekaně na něj zírala: „To je hodně pitomá otázka, pane Chillhurste.“

„Opravdu? Musíš mi odpustit, nejsem dneska v nejlepší formě. Bezpochyby je to tím rozčílením.“

„Jak bys mohl i jen na vteřinu pochybovat o hloubce mé starostlivosti?“ otázala se rozhořčeně.

Jared se usmál: „Jste velmi loajální vůči svým zaměstnancům, viďte, madam?“

„Vy jste o něco víc než pouhý zaměstnanec, pane,“ odsekla. „Vy jste můj manžel.“

„Á, tudy na to, že?“ postavil sklenku s brandy a rozpřáhl náruč.

17

Paní Birdová prudce postavila kávovou konvici na stůl s naservírovanou snídaní a přejela přítomné rozzlobeným pohledem: „Cooková chce vědět, kolik lidí má čekat dneska k večeři, vaše lordstvo. Stejně jako já nejni nijak nadšená z toho, když přijde hromada návštěv bez vohlášení.“

Jared zvedl šálek s kávou: „Můžete říci Cookové, že přesně vím, kolik kdo z vás dostává zaplaceno. Ve vašem případě, paní Birdová, došlo ke značnému zvýšení vzhledem k novým povinnostem. Jsem si dobře vědom, že platím jedny z nejvyšších mezd ve městě, a proto očekávám tu nejlepší službu. Sdělte Cookové, že u večeře budeme přítomni všichni.“

„Jak račte, vaše lordstvo. Ale je kapánek naštvaná. Nezazlívejte to mně, jestli něco připálí.“

Jared zvedl jedno obočí: „Jestli bude dnes večer něco připáleného, hledá si zítra nové zaměstnání. To platí pro všechny členy personálu, pokud nejsou schopni přizpůsobit se požadavkům této domácnosti.“ Zafuněla a hrnula se zpátky ke kuchyni. „Laskavě s sebou vezměte psa, paní Birdová,“ zavolal za ní.

Zastavila se a otočila: „Na co ten nóbl novej personál, když se vode mě pořád čeká, že se tady vo všecko postarám já, ptám se vás?“ Luskla prsty na Mínótaura: „Ven zpod toho stolu, zatracená příšero! Další klobásu už nepotřebuješ.“

Mínótaurus vylezl, tlamu plnou klobásy.

Ethan se udiveně obrátil na Jareda: „Já ho klobásou nekrmil, pane. Čestné slovo.“

„Já vím, kdo mu ji dal,“ upřel zdrcující pohled na otce. „Pokoušíme se zbavit ho zvyku jíst s rodinou, pane. Byl bych vám vděčen, kdybyste ho v tom nepodporoval.“

„Dobře děláš, synu. Kdes vzal tu hospodyni, smím se zeptat?“ Magnus zakrojil do buclaté klobásy. „Hubatá ženská. Nezdá se, že by měla moc úcty ke svým zaměstnavatelům.“

„Přišla s ostatními,“ řekl Jared nepřítomně.

Robert si připlácí ruku na ústa, aby potlačil zachichotání.

Olympia vzhlédla od vajíček: „Paní Birdové si nevšímejte. Je v domě už celou věčnost. Nevím, co bych si bez ní počala.“

„Nejspíš bys najala jinou hospodyni,“ odtušil Thaddeus. „Nějakou, co by se neškaredila na hosty hned od rána.“

„Ach, paní Birdovou bych nikdy nedokázala propustit,“ namítla.

Jared se opřel lokty o stůl, špičky prstů úhledně složil k sobě a zamyšleně pozoroval otce.

„S paní Birdovou si nemusíte dělat starosti, pane,“ sdělil mu chladně. „Ona a já jsme se už před nějakou dobou dohodli. A musím přiznat, že se zmínila o jedné zajímavé věci. Jak dlouho vlastně u nás chcete se strýcem Thaddeusem zůstat?“

Magnus vypadal ublíženě: „To už se nás pokoušíš vystrnadit, synu? Právě jsme přijeli.“

Thaddeus se zazubil: „Šetři dechem, kluku. Tvůj otec a já nikam neodjedeme, dokud nepomůžeme tvé paní rozluštit tajemství deníku Lightbourneové. Radši počítej s tím, že se nějakou dobu zdržíme.“

„Toho jsem se obával,“ vzdychl Jared a pohlédl přes stůl na Olympii. „Doufám, že odhalíš tu záhadu velmi brzy, má drahá, jinak tu máme nezvané hosty navždy.“

„Budu se snažit, mylorde,“ slabě se zarděla. Nevěděla, zda ji má jeho hrubost přivádět do rozpaků, či zda ji má ignorovat. Pokud si všimla, Magnus ani Thaddeus se nezdáli Jaredovými neomalenými poznámkami ani v nejmenším dotčeni.

„Výborně, přenechám tu záležitost na tobě.“ Jared opět sáhl po chybějících hodinkách: „Nesmím zapomenout pořídit si nové.“ Obrátil se na chlapce: „Je čas na vaše vyučování. Dnes ráno zeměpis a matematika, jestli se nemýlím.“

Thaddeus zaúpěl: „Jaká nuda!“

„To je celý můj kluk,“ zavrčel Magnus. „Dej mu sebekrásnější letní ráno a on je promarní zeměpisem a matematikou.“

Robert se na Jareda vynalézavě zadíval: „Pane, my jsme doufali, že bychom mohli být dopoledne omluveni z vyučování. Vaše lordstvo, hrabě říká, že chlapci v našem věku by měli každé letní ráno chodit na ryby.“

„Přesně tak,“ vmísil se Ethan. „A strýček Thaddeus říkal, že když on byl kluk, pouštěl vždycky v létě po ránu na potoce papírové lodičky.“

„A trénoval boj opravdovou šavlí,“ přidal se Hugh.

„Všichni tři můžete odejít od snídaně," přešel jejich návrhy. „Máte pět minut na to, abyste to stihli nahoru do učebny a otevřeli si knihy."

„Ano, mylorde," vyskočil Robert a uklonil se.

„Ano, mylorde," Ethan se kvapně uklonil a pelášil ke dveřím.

„Ano, mylorde," šupajdil třetí za bratry.

Jared počkal, až byli všichni z místnosti venku, a teprve pak upřel na otce a strýce chmurný pohled: „Tahle domácnost je řízena několika jednoduchými, ale absolutně neporušitelnými pravidly. Tím prvním je, že pravidla určuji já. A jedním z mých pravidel je, že chlapci mají vyučování každé dopoledne, pokud já nerozhodnu jinak. Budu vám vděčen, když se do toho nebudete vměšovat."

Olympia byla zděšena: „Chillhurste, mluvíš se staršími!"

Magnus se široce zazubil: „Zatracená pravda, synu. Projevuj trochu úcty, buď tak laskav."

Thaddeus se nezbedně zachechtal: „To je ono, děvče! Netrpte mu drzost vůči starším."

Jared vstal s očima upřenýma na Olympii: „Nemusíte si dělat starosti s mým chováním, madam. Ujišťuji vás, že jednám se staršími už dost dlouho na to, abych věděl, že pokud se jasně nevyjádřím od počátku, udělají mi v domě okamžitě zmatek."

„To bych ani neřekla," odtušila škrobeně.

„Věř mi," opáčil. „Znám je daleko líp než ty. Dobrý den, má milá, uvidíme se v poledne. Do té doby budu v učebně." Krátce pokynul hlavou otci a strýci: „Pánové."

„Sypej ven, synku," propustil ho Magnus jakoby nic. „My tu ještě budeme, až se vrátíš."

„Toho jsem se obával," odtušil ode dveří.

Vyšel do haly a zanechal Olympii o samotě s Magnusem a Thaddeusem. Vrhla po nich další úzkostlivý pohled a ulevilo se jí, že žádný z nich nevypadá ani v nejmenším uraženě.

„Chillhurst dává přednost uspořádané domácnosti," vysvětlovala.

„Netřeba omluv, má milá," zářil Magnus. „Ten chlapec byl odjakživa poněkud suchar. Byly doby, kdy jsme si nad ním s matkou takřka zoufali."

„Je to dobrý kluk," ujišťoval ji Thaddeus, „ale nevyvedl se do rodiny."

„V jakém smyslu?" zajímala se.

„Nemá v sobě horkou krev," odtušil Magnus smutně. „Chybí mu flamecrestský oheň, jestli víte, jak to myslím. Pořád dodržuje nějaké termíny nebo se dívá na hodinky a zahrabává se v obchodních záležitostech. Žádné prudké city, žádné silné vášně. Zkrátka velmi nenormální člen klanu."

Olympia se na ně zamračila: „Myslím, že Chillhursta moc nechápete."

„To je jedině dobře," odtušil Thaddeus. „On nás taky nechápe."

„Je to muž s jemnou vnímavostí a hlubokými vášněmi," hájila ho.

„Pchá! Člověk sice nepozná, že má v žilách krev bukanýra, ale jinak je to hodný kluk." Thaddeus se zamračil: „Když je řeč o jeho hodinkách, co se s nimi stalo?"

Sevřela rty: „Chillhurst svými krásnými hodinkami zaplatil výkupné za mého synovce."

Magnus se na ni upřeně zadíval: „Neříkejte! To je celý on, radši kluka vykoupit než do toho jít s dýkou mezi zuby a pistolemi. Kupec celým srdcem. Kdo podle vás kluka unesl?"

„Chillhurst má podezření, že to byl možná jeden známý, kterému věřil a který mezitím odjel ze země. Já si tím však nejsem tak jista."

Thaddeus přimhouřil oči: „Proberme vaše názory na tu věc, milunko."

Pohlédla ke dveřím, aby měla jistotu, že se Jared nevrací. „Inu, pánové, mám silné podezření, že ten, kdo Roberta unesl, šel po deníku Lightbourneové."

„Aha!" Magnus udeřil dlaní do stolu tak silně, až příbory nadskočily. „Souhlasím. Deník je s největší pravděpodobností jádrem všeho. Blížíme se k tajemství, Thaddeusi. Cítím to v kostech."

Thaddeusovi se zalesklo v očích: „Povídejte, co jste dosud zjistila, děvenko. Možná vám pomůžeme."

Olympia se nadchla: „To je skvělé! Byla bych vám velice vděčná za vaši pomoc. Musím říct, že Chillhurst zaujal k celé záležitosti dost chladný postoj."

Magnus těžce povzdechl: „Takový je ten můj chlapec; studený jak ryba. Tak tedy: jak daleko jste se s deníkem dostala?"

„Skoro až na konec." Odsunula talíř stranou, položila ruce na stůl a soustředěně si prohlížela své dva novopečené asistenty. „Ačkoliv se mi podařilo přeložit většinu záhadných vět, nedokážu úplně dešifrovat jejich význam."

„Koukněme se na to,“ navrhl nedočkavě Magnus.

„No, je tu věta o smíření Pána *Siryn* s Pánem *Mořského hada*. Na první pohled to vypadá jako celkem zřejmý odkaz na kapitána Jacka a kapitána Yorkea.“

„Kapánek pozdě usmířit jejich spor,“ konstatoval Thaddeus. „Oba už jsou dávno v hrobě.“

„To si uvědomuji. Ale čím dál tím víc mám dojem, že je nutné, aby se potomci obou rodin sešli a tu záhadu rozřešili,“ vysvětlovala. „Našla jsem půlku mapy pokladu. Tuším, že někdo z Yorkeovy rodiny musí mít druhou polovinu.“

„Jestli je to tak, nikdy poklad neobjevíme,“ uvědomil si Magnus zasmušile.

„Kruciš,“ Thaddeus udeřil pěstí do stolu. „Být tak blízko a dozvědět se, že nemáme šanci to najít!“

„Proč to říkáte?“ Podívala se z jedné zklamané tváře na druhou.

„Nedokážeme vypátrat potomka kapitána Edwarda Yorkea,“ podotkl Thaddeus smutně. „Neměl syna. Celý ten zatracený klan vymřel, pokud vím.“

Olympia chtěla něco poznamenat, ale zarazila se, když ode dveří promluvil Graves.

„Prosím za prominutí, madam.“ Na stříbrném tácku se vršily navštívenky a pozvánky. „Přišla ranní pošta.“

Olympia ho gestem ruky poslala pryč: „Podívá se na ni jeho lordstvo. Tyhle věci vyřizuje on.“

„Jak račte, madam,“ měl se k odchodu.

„Moment,“ otočil se na něj Magnus. „Ukažte, co to tam máte.“

„To jsou pouze pozvánky na různé společenské akce,“ vysvětlovala Olympia, podrážděná vyrušením. „Od té doby, co se lidé dozvěděli, že je Chillhurst ve městě, se jen hrnou.“

„Opravdu?“ podivil se Thaddeus. „Chodíte hodně na večírky a oslavy?“

„Kdepak. Chillhurst všechny pozvánky vyhazuje.“

Magnus zasténal: „To je celý on. Ten chlapec se nikdy nedokázal bavit. Otevřeme pár pozvánek a podíváme se, co se děje ve společnosti. Možná si najdeme něco zajímavého, když už jsme tady, Thaddeusi.“

„Máš pravdu.“ Thaddeus pokynul Gravesovi, aby poštu předal Olympii.

„Skutečně si nemyslím…," zarazila se, když před ni Graves položil tácek plný navštívenek a dopisů.

„Musíte se naučit bavit sama, pokud máte strávit zbytek života s Chillhurstem." Magnus ji láskyplně pozoroval: „Rozlomte pár pečetí a podíváme se, kdo co tenhle týden pořádá."

„Jak je libo, jestli na tom trváte," neochotně zvedla jednu malou bílou obálku a zaškaredila se na kus vosku, jímž byla zapečetěna. „Nemáte někdo něco, čím bych to mohla otevřít?"

Užasle zírala, jakou rychlostí se v rukou obou mužů objevily dýky, a civěla na ozdobné jílce zbraní, které jí podávali.

„Tu máte, děvče," nabídl Magnus.

Vzpomněla si na zbraň, kterou měl Jared na stehně, když přijel do Upper Tudway. „Mají všichni muži ve Flamecrestově klanu ve zvyku nosit dýku?"

„Rodinná tradice," ujistil ji Thaddeus. „Dokonce i synovec ji mívá po ruce."

„Ovšem dýka, kterou nosí Chillhurst, je zvláštní," poznamenal Magnus s hrdostí. „Sám jsem ji roky nosil, než jsem mu ji předal. Tu dýku nosíval osobně sám kapitán Jack."

„Vážně?" Olympia zapomněla na hromadu pozvánek. „Nevěděla jsem, že Jaredova zbraň kdysi náležela jeho pradědečkovi."

„Zatraceně krásný kus oceli," upozornil Magnus. „Nejednou zachránila kapitánu Jackovi život. Mému synovi taky, i Thaddeusovým klukům. Kapitán Jack jí přezdíval Strážce."

„*Strážce!*" Olympia vyskočila. „Vy jste ale nazval Strážcem Jareda."

„To taky je," ozřejmil Magnus. „Další rodinná tradice. Muži, který tu zbraň nosí, patří i titul."

„Můj ty smutku! Netušila jsem…," rychle uvažovala.

„Copak je, děvenko?" dotazoval se Thaddeus.

„Možná nic, možná všechno. Jedna ze záhadných vět v deníku zní: ‚Varuj se Strážce smrtícího polibku, když v jeho srdci hledáš klíč.'" Rychle se otočila: „Musím tu zbraň vidět na vlastní oči." Vyřítila se ke dveřím. Jen zaslechla, jak za ní židle skřípou o podlahu.

„Ho ho," zaburácel Thaddeus. „Je pryč, Magnusi! Něco ji napadlo."

„Za ní!" zařval Magnus.

Olympia na ně nečekala. Vyběhla do haly a brala schody po dvou až do třetího patra.

Když dorazila na odpočívadlo, zahnula a hnala chodbou k učebně. Celá zadýchaná sáhla po klice, stiskla ji a rozrazila dveře, až narazily o zeď.

Ethan, Hugh a Robert byli shromážděni kolem globusu. Lekli se, až poskočili, a vytřeštěně ji pozorovali.

Jared vzhlédl, spatřil Olympii a její rozčílený výraz. „Stalo se něco, má drahá?“

„Ano, ne, já nevím.“ Magnus a Thaddeus už dorazili za ní. „Chillhurste, moc by ti vadilo, kdybych si důkladně prohlédla tvou dýku?“

Jared pohlédl přes její hlavu na otce a strýce: „Co se tu děje?“

„Čert mě vem, jestli to vím,“ odtušil Magnus vesele. „Ta holka chytla vítr do plachet. My jsme jen v závěsu za ní.“

Jared obdařil Olympii káravým pohledem: „Jestli to má něco společného s tvým studiem deníku, má milá, může to počkat do odpoledne. Víš, že nemám rád, když se narušuje vyučování.“

Olympia se zarděla: „Já vím, ale tohle je nesmírně důležité, mylorde. Mohu si, prosím, prohlédnout tu dýku?“

Jared zaváhal a pak s viditelnou rezignací pokrčil rameny. Přešel místnost ke kabátu, zavěšenému na háčku, a vyndal z pochvy dýku. Beze slova ji podal jílcem napřed Olympii.

Opatrně zbraň převzala a dotkla se smrtonosné špičky. „*Střež se smrtícího polibku Strážce,*“ zašeptala. Prohlížela si složitý vzor na jílci. „Tvůj otec říká, že tahle dýka náležela tvému pradědečkovi a že se jí říkalo Strážce.“

Jared vrhl na otce ironický pohled: „Další nesmyslná rodinná legenda.“

Olympia převracela zbraň v ruce: „Existuje nějaký způsob, jak odstranit jílec?“

„Je to možné,“ připustil Jared zvolna. „Ale proč bys to chtěla dělat?“

Dychtivě vzhlédla: „Protože chci nakouknout do srdce Strážce.“

Jared od ní zbraň vzal, nespouštěje pohled z její tváře. „Jak je libo. Je zřejmé, že neexistuje jiný způsob, jak uspokojit tvou zvědavost.“

Usmála se: „Děkuji, pane.“

Vysunul tepaný jílec z čepu na čepeli a podíval se do dutého vnitřku jílce. „Zatracená práce.“

„Copak je?“ zeptal se Robert dychtivě.

„Co vidíte, pane?“ drmolil Ethan.

„Ano, co je tam?“ hrnul se s nimi Hugh blíž.

Jared pohlédl na Olympii: „Myslím, že mé paní náleží všechna čest.“

Olympia mu vytrhla jílec z ruky a nahlédla do něj. Uvnitř byl úhledně složený stařičký kus papíru. „Něco tu je!“ vyhrkla.

„K čertu!“ vyrazil Thaddeus.

„Vyndejte to, děvče! To čekání bude má smrt,“ hučel Magnus.

Třesoucími se prsty vytáhla Olympia složený papír, opatrně ho rozevřela a zkoumala, co je na něm napsáno. „Tuším, že čísla budou zeměpisná délka a šířka ostrova, kde je ukryt poklad.“

Jared položil ruku na glóbus: „Přečti mi je.“

Nahlásila čísla: „Musí to být v blízkosti Západní Indie.“

„To je,“ zamyšleně se zadíval na místo kousek na sever od Jamajky. „Podle všeho byl kapitán Jack výtečný matematik. Dokázal vypočíst zeměpisnou délku a šířku s velikou přesností.“

„Přisámbůh, synu,“ oznámil Magnus zvučně, „tvoje paní to dokázala. Našla klíč k pokladu!“

„Zdá se,“ usoudil Jared zvolna. „Ne tak docela,“ namítla. Všichni se k ní obrátili.

„Jak to myslíte?“ podivil se Thaddeus. „Máme v rukou vzácnou informaci, kterou potřebujeme, abychom dopluli na ten zatracený ostrov, kde kapitán Jack ukryl poklad.“

„Ano, ale máme jen polovinu mapy ostrova,“ připomněla. „Druhá polovina pořád ještě chybí. Jsem čím dál víc přesvědčená, že ji vlastní potomci kapitána Yorkea.“

„Pak je všechno ztraceno,“ udeřil Magnus pěstí do dlaně. „Žádní potomci neexistují.“

„Mohli bychom zkusit překopat celý ostrov,“ zamyslel se Thaddeus.

Jared se zatvářil notně opovržlivě: „I kdybyste ostrov dokázali najít, sotva objevíte poklad nahodilým kopáním.“

„Mohli bychom vám pomoct, pane,“ nabízel se Robert. „My umíme moc dobře kopat,“ ujišťoval Hugh. „A Mínótaurus dobře hrabe,“ nasadil tomu korunu Ethan.

„Dost!“ Jared zvedl ruku, aby je umlčel. „Olympia má pravdu. Nemáme ještě všechny kusy skládačky. Pátrání musí pokračovat.“

Olympia upírala pohled na papír, který byl ukryt v jílci dýky. „Musíme se pokusit zjistit, zda nežije někdo z Yorkeů.“

Magnus svraštil čelo: „Říkal jsem, že rod vymřel. Pokud vím, Yorke neměl syna, který by nesl dál jeho jméno.“

„A co dceru?“ nadhodila tiše.

V místnosti zavládlo ohromené ticho.

„Safra,“ zamumlal Thaddeus. „To mě nenapadlo.“

„Dcera může nést dál rodinný poklad nebo tajemství stejně dobře jako syn,“ pokračovala. „Abych pravdu řekla, zrovna včera mi pan Seaton vyprávěl, jak jeho babička řídila loďařské impérium, které zdědila po otci.“

Jaredův shovívavý výraz zmizel, vystřídán ledovým pohledem: „Nestrpím, aby se do toho Seaton míchal! Je to jasné, Olympie?“

„Ano, ovšem. Omluvte mě.“ Vydala se ke dveřím. „Musím se vrátit k deníku. Ještě jeden či dva body bych ráda prověřila.“

Magnus a Thaddeus se otočili, aby ji následovali.

„Dovolte, abychom vám pomáhali,“ zavolal Magnus.

„Ne, raději ne,“ odmítla. „Dám vám vědět, až budu mít něco, co by mohlo přispět k pátrání.“

„Inu, budeme se prostě muset zabavit nějak jinak,“ usoudil zklamaně Thaddeus a pohlédl zádumčivě na Jareda: „Co učíš ty kluky, mládenče?“

„V téhle učebně byste se nepobavili,“ odtušil. „Nestrpím už dneska žádné další vyrušování.“

„Odjakživa zkazí každou zábavu,“ zamumlal Magnus k Olympii, když jí přidržoval dveře. „Zavolejte, až nás budete potřebovat, má milá.“

„Spolehněte se. Co budete vy dva dneska dělat?“

Magnus a Thaddeus si vyměnili zádumčivé pohledy, pak se Magnus zářivě usmál:

„Probereme pár pozvánek, které jste před pár minutami dostala. Vsadím se, že syn se ještě neobtěžoval představit vás urozené společnosti, že ne?“

Jared tiše zaklel: „Olympia nemá zájem chodit do společnosti, pane.“

„Jak to víš? Je zřejmé, že ještě neměla příležitost získat v tomhle směru zkušenosti. Ty se vrať ke svému zatracenému vyučování, synku. Společenské aktivity své choti přenech nám.“

Olympia se podívala z jedné zatvrzelé mužské tváře na druhou. „Jde o to,“ poznamenala nejistě, „že vážně nemám co na sebe.“

Magnus ji otcovsky poplácal po rameni: „To nechte taky na nás, má milá. My dva byli v mládí šviháci a naše manželky byly považovány za klenoty, dej bůh pokoj jejich duším. Máme skvělý smysl pro eleganci, viď, Thaddeusi?“

„To máme.“ Thaddeus už zavíral dveře učebny, ale ještě se naklonil zpátky do místnosti: „Měl bys odpoledne zaskočit ke krejčímu, mládenče. Přece neuděláš manželce ostudu.“

„Krucinál, strýčku…,“ zavrčel Jared.

Thaddeus zabouchl dveře na znamení protestu a zazubil se na Olympii: „Běžte se podívat, co dokážete objevit v deníku, má milá. Já pošlu pro nějakou elegantní modistku a švadlenu a nějaké vzorky. Než se nadějete, opatříme vám pár slušných toalet.“

„Jak si přejete,“ přikývla nepřítomně. Třímala cár papíru, který vyndala z dýky, a hlava jí překypovala nápady. „Prosím, omluvte mě. Skutečně se musím vrátit k práci.“

Navzdory zdravému rozumu čekal Jared nazítří večer v devět hodin poslušně v hale. Na sobě měl černý kabát, kalhoty a naškrobený skládaný nákrčník, který mu objednal otec. Těžký starý městský kočár čekal pod schody, připraven přepravit Flamecrestův klan na ples v domě lorda a lady Huntingtonových.

Jared Huntingtonovy neznal, ale Magnus ho ujistil, že lady Huntingtonová je jeho stará známá z dob, kdy se dvořil Jaredově matce.

„Nemohl by sis přát lepší hostitelku, která uvede Olympii mezi společenskou smetánku,“ mnul si blaženě ruce, když vysvětloval Jaredovi plán. „Zná všechny správné lidi a všichni tam budou.“

„Nevidím důvod, proč svou ženu kamkoli uvádět,“ brblal Jared. „Je naprosto spokojena se současným okruhem činností. Myslím, že ji nebude bavit chodit do společnosti.“

„To jen dokazuje, jak málo toho víš o ženách, synku,“ zoufale potřásal hlavou Magnus. „Nevím, jak se ti povedlo ulovit takovou temperamentní ženskou, jako je Olympia.“

Jared úkosem vrhl na otce zamyšlený pohled: „Mám tomu rozumět tak, že svou snachu schvaluješ?“

Magnus se div neudusil smíchy: „Zapadne do rodiny.“ Jared se sarkasticky usmál při vzpomínce na nedávný rozhovor a netrpělivě pohlédl na hodiny v hale. Ani Magnus, ani Thaddeus ještě nesešli dolů, Olympii viděl naposled v poledne.

Jared očekával její příchod poněkud s obavou. Věděl, že otec a strýc byli předešlého dne zavřeni s krejčovou a jejími pomocnicemi několik hodin. Toaleta byla dodána dnes v pět odpoledne spolu s několika záhadnými krabicemi, ale neměl zdání, co může očekávat.

Viděl ve městě už dost ze současné módy, aby věděl, že vrcholem jsou vystřižené živůtky a tenké, jemné tkaniny.

Jestli bude Olympiina toaleta příliš nepřístojná, umiňoval si, prostě ji odmítne pustit z domu. V některých věcech musí muž stát na svém.

Objevil se Graves. Jared si všiml, že nový majordom vypadá ještě zasmušileji než obvykle.

„Prosím jich za prominutí, mylorde. Zrovna přinesli k zadním dveřím zprávu pro nich. Řikal sem si, že ji budete hnedka chtít.“ Podal mu zapečetěný dopis.

Jared dopis převzal a pohlédl na ubohý rukopis. „Od kterého ďasa to je?“

„Nevim, mylorde. Ten kluk říkal, že je to naléhavý.“

„Zatracená práce.“ Roztrhl list a přelétl obsah.

Pane,

s lítostí Vám sděluji, že řečený pán přece jen neopustil zemi. Jeden spolupracovník ho viděl ani ne před hodinou. Mám za to, že má namířeno na své staré pracoviště. Říkal jsem si, že byste se tam se mnou možná rád co nejrychleji sešel. Počkám na Vás v uličce za domem.

Váš Fox

Jared znovu pohlédl na schodiště a složil dopis. „Tohle souvisí s naším starým problémem, Gravesi. Prosím, neinformujte o tom mou choť, dělala by si starosti. Řekněte jí, že se s ní sejdu později u Huntingtonů.“

„Jak račte, pane.“ Graves otevřel dveře: „Snad bych vás měl doprovodit?“

„Netřeba. Bude tam Fox.“

Vyšel ze dveří a vydal se po schodech dolů. Uvažoval, co bude dělat, pokud se mu dostane do rukou Felix Hartwell.

18

„Tohohle jsem se bál.“ Thaddeus zachmuřeně pátral očima po přeplněném tanečním sále. „Vypadá to, že tvůj syn se vůbec neukáže, Magnusi.“

„Zatraceně, ke všem ďasům!“ Magnus vzal z podnosu, který ho míjel, sklenku šampaňského a vypil ji jediným douškem. „Věděl jsem, že se netěší, ale myslel jsem, že bude aspoň gentleman, i kdyby jen proto, aby neponížil Olympii.“

„Já nejsem ponížena,“ odmítla Olympia důrazně. „Chillhurst měl určitě velmi dobrý důvod, proč musel dnes večer odejít. Slyšeli jste, co říkal Graves. Obdržel naléhavou zprávu.“

„Pchá! Jediný druh zpráv, které Jared považuje za naléhavé, jsou ty, co souvisí s obchodními záležitostmi,“ zamumlal Thaddeus. Přejel Olympii od hlavy k patě uznalým pohledem. „Neví, o co přichází. Malý Robert měl pravdu. Vypadáte jako princezna z pohádky, děvenko. Nevypadá jako princezna, Magnusi?“

„To víš, že tak vypadá,“ usmál se okouzleně. „Ryzí diamant. Všichni po vás budou šílet, milunko. Krucinál, ale udělala ta krejčová dobře, když vás oblékla do smaragdově zelené.“

Olympia se usmála: „Jsem ráda, že schvalujete svůj výtvor, mylorde. Musím říct, že si dnes večer nějak nepřipadám ve své kůži.“

Spíš si připadala dost neskutečně. Po kotníky dlouhá sukně šatů s vysokým pasem jako by se kolem ní vznášela, živůtek byl vystřižený víc, než co kdy měla Olympia na sobě, a opatřený maličkými rukávky spadlými z ramen.

Vlasy měla uprostřed rozdělené pěšinkou a vyčesané do elegantního drdolu. Účes byl ozdoben zelenými saténovými květinami, drobné lokny se jí vlnily kolem uší. Saténové střevíčky a dlouhé rukavice z kozinky měly stejnou barvu jako toaleta.

Thaddeus, Magnus i krejčová se shodli, že jediné šperky, které lze připustit, je pár smaragdových náušnic. Olympia jim vysvětlila, že žádné smaragdové náušnice nevlastní.

„To zařídím,“ slíbil Thaddeus.

Odpoledne před plesem se vytasil s párem pozoruhodných náušnic se smaragdy a brilianty. Olympia se zděsila:

„Kde jste je, propána, vzal?“ vyptávala se podezíravě.

Thaddeus nasadil ublížený výraz: „To je dárek, děvenko.“

„Nemohu přijmout tak cenný dar, pane.“

„Já jsem vám je nekoupil,“ ujišťoval ji s poťouchlým mrknutím. „To váš manžel.“

„Ty mi koupil Chillhurst?“ zírala na klenoty v němém úžasu. Polekala ji a ve skrytu duše i nadchla myšlenka, že si Jared ve svém nabitém rozvrhu našel čas vybrat náušnice. „On je sám vybral?“

„Chtěl jsem říct,“ vysvětloval opatrně Thaddeus, „že vám je koupil takříkajíc. Pravda, nezaplatil za ně osobně, ale buďte klidná, že byly zaplaceny z jeho peněz.“

„Aha,“ ztratila o ně zájem.

„Ale no tak, je to skoro úplně totéž, jako kdyby vám je koupil on sám, děvenko,“ naléhal. „Jde o to, že Chillhurst je milý synovec, ale nemá ponětí o módě.“

„To je pravda, děvče,“ potvrdil to Magnus vážně. „Móda mu nic neříká. Ale zas je od časů kapitána Jacka v rodině jediný, kdo umí vydělat peníze, víte?“

Thaddeus vesele kývl: „Nemá smysl zastírat, že všechny prachy, které všichni v klanu mají na útratu, pocházejí tak či onak od Chillhursta.“

Olympia se zatvářila pohoršeně: „V tom případě bych čekala, že vy s hrabětem a zbytkem rodiny budete zacházet s Chillhurstem trošičku uctivěji, pane.“

„Ach, my máme toho kluka docela rádi,“ ohradil se Thaddeus. „O tom nepochybujte! Ale nedá se popřít, že není ze stejného těsta jako ostatní.“

Robert, Hugh a Ethan byli ohromeni pohledem na Olympii, když večer sestupovala po schodech.

„Jářku, tobě to sluší, teto Olympie,“ šeptal Hugh.

„Nejkrásnější dáma na celém světě,“ dodal Ethan.

„Jako princezna z pohádky,“ vynesl největší trumf Robert.

Byla dojata jejich obdivem, trochu jí to vynahradilo zklamání, které pocítila, když zjistila, že Jared není v hale, a tudíž ho ani nezajímá její proměna.

Poprvé si uvědomila, že dychtivě očekávala Jaredovu reakci na to, jak vypadá.

„Kruciš, blíží se Parkerwille," oznámil Magnus. „Bezpochyby bude chtít představit a tančit, stejně jako ostatní. Určitě nechcete na parket, milunko?"

„Už jsem vám říkala, že neumím tančit. Tety nepovažovaly tanec za důležité umění pro mladou ženu, naopak dávaly přednost výuce řečtiny, latiny a zeměpisu."

„Tenhle problémek vyřešíme brzy," zašeptal Thaddeus, zatímco se k nim blížil obstarožní muž s licousy. „Zítra najmu učitele tance."

„Prozatím si se starým Parkerwillem poradím já," rozhodl Magnus. „Odjakživa měl talent k chlípnosti." Lehce se uklonil nově příchozímu.

„Brý večer, Parkerwille," zaburácel. „To je let, co jsme se viděli naposled! Jak se vede vaší krásné paní choti?"

„Zemřela, děkuji." Parkerwille obrátil kluzký úsměv k Olympii. „Slyšel jsem, že máte konečně snachu, Flamecreste. Povídá se, že váš hoch ji až do dneška držel schovanou. Když ji teď vidím na vlastní oči, úplně to chápu. Představíte nás?"

„Ovšem." Magnus znuděně absolvoval představovací ceremoniál.

Lord Parkerwille uchopil Olympiinu ruku v rukavičce a uklonil se: „Jsem okouzlen, madam. Věnujete mi tento tanec?"

Olympia se nepřítomně usmála a vykroutila ruku z jeho sevření: „Ne, děkuji, pane."

Parkerwille se zatvářil hluboce usouženě: „Snad později?"

„To pochybuju," odtušil ledabyle Magnus s uspokojením. „Má snacha je při volbě partnerů nadmíru vybíravá."

Parkerwille se zaškaredil: „Je to pravda, pane?"

„Ano, vskutku." Magnus se bodře usmál: „Celý večer s nikým netančila, pokud vám to uniklo."

„Neuniklo," přiznal. „Ani nikomu jinému v sále." Lišácky se na Olympii usmál: „Všichni čekáme, koho poctíte svou přízní."

Olympii se tón jeho hlasu nelíbil: „Pane, já…"

„Lady Chillhurstová!" Z davu se vynořil lord Aldridge a zastavil se. „Je mi potěšením, že vás tu dnes večer vidím."

Magnus nasadil výhružný výraz: „Vy znáte tohohle člověka, má milá?"

„Ach ano," usmála se na Aldridge. „To je milé, že jste tady, pane. Je s vámi vaše žena?"

„Někde tu je," rozhlédl se kolem. „Dokážu vás přesvědčit, abyste si se mnou zatančila, madam? Bylo by mi velkou ctí být první, kdo vás povede na parket."

„Ne, děkuji," začala Olympia. „Víte, já…"

„Olympie! Totiž lady Chillhurstová." Gifford Seaton si k nim razil cestu davem. „Slyšel jsem, že tu dneska jste. Všichni o tom mluví." Prohlížel si ji překvapeně a s neskrývaným obdivem. „Dovolte, abych vám sdělil, madam, že vypadáte úchvatně."

Magnus se na něj zamračil: „Vy jste mladý Seaton, co? Vzpomínám si, že jsem se s vámi setkal, když byla vaše sestra zasnoubena s mým synem."

„Já si ho taky pamatuju," naježil se Thaddeus. „Pochybuju, že by Chillhurst považoval za vhodné představit vás lady Chillhurstové, Seatone, a my to rozhodně nemáme v úmyslu. Zmizte, a to hned."

Gifford se zatvářil dotčeně: „Lady Chillhurstová a já jsme se už setkali. Máme společné zájmy. Je to tak, madam?" obrátil se zpět k Olympii.

„Ano, zcela správně." Cítila ve vzduchu napětí. „Prosím, pánové, nepřivádějte mě do rozpaků tím, že byste snad vyvolali nějakou scénu. Pan Seaton a já se známe."

„Když to říkáte," zamumlal Magnus. „Překvapuje mě, že Chillhurst dovolil, abyste byli představeni, smím-li se tak vyjádřit."

„Chillhurst s tím neměl nic společného," zašklebil se Gifford sarkasticky. „Říkal jsem vám, že lady Chillhurstová a já máme společné zájmy. Oba jsme členy Společnosti pro cesty a bádání."

Olympia se přísně zamračila na nové příbuzné: „To by stačilo. Pan Seaton má plné právo dnes večer tu být a mluvit se mnou jako všichni ostatní."

Gifford se na ni usmál: „Děkuji, madam. Doufám, že mám také právo požádat vás o tanec jako všichni ostatní, kteří tu dnes večer jsou."

Olympia se lítostivě usmála: „Ano, samozřejmě. Ale obávám se, že musím odmítnout." Odmlčela se a její pohled padl na ozdobný přívěsek Giffordových hodinek. „Ale ráda bych si s vámi promluvila, jestli mohu, pane."

Tentokrát byl Seatonův úsměv vítězoslavný. „S radostí, madam. Dovolte, abych vás doprovodil k bufetu."

Olympia přijala rámě, které jí nabídl. Spatřila, že Magnus přimhouřil oči a Thaddeus vypadal ještě divočeji. Oba je zpražila:

„Vrátím se zakrátko, mylorde," oznámila hraběti, „prosím, omluvte mě. Ráda bych s panem Seatonem něco důležitého probrala."

„Inu, inu," mumlal za dvojicí Parkerwille. „To je zajímavý vývoj událostí, co?"

Olympia pobízela Gifforda: „Pojďte, pane, dychtím s vámi hovořit. Musím vám položit pár otázek."

„Jaké jsou to otázky?" Prováděl ji tlačenicí okázale nastrojených lidí.

„O vašich hodinkách."

Gifford se polekal: „Co, propána, mají s čím společného moje hodinky?"

„Ještě si nejsem jistá, ale moc ráda bych věděla, proč jste si na ozdobu vybral motiv mořského hada."

„Zatraceně!" Prudce zastavil u otevřeného francouzského okna a soustředěně zapátral v jejím obličeji. „Vy to víte, co?"

„Nejspíš ano," naznačila jemně. „Jste pravnuk kapitána Edwarda Yorkea."

Gifford si prohrábl rukou pečlivě načesané vlasy. „U všech ďasů pekelných! Měl jsem vědět, že na to přijdete. Něco mi říkalo, že si dáte dvě a dvě dohromady a dostanete správné číslo."

„Nemáte důvod se lekat, pane Seatone. Nevím, proč bychom nemohli spolupracovat." Zvědavě se na něj zadívala. „Smím se zeptat, proč jste to držel v tajnosti?"

„Nikdy jsem o své totožnosti nelhal," řekl unaveně. „A Demetria taky ne. Naše příjmení je Seaton. Jen jsme nikdy neřekli Chillhurstovi, kdo byl náš pradědeček."

„Proč ne?"

„Protože kapitán Jack Ryder byl zapřísáhlý nepřítel mého pradědečka. Proto." Zuřivě se ušklíbl. „Ryder byl přesvědčen, že ho Yorke zradil Španělům, ale není to pravda. Zradil ho někdo jiný. Na každý pád Ryder té zatracené španělské lodi unikl a vrátil se do Anglie jako boháč."

„Pane Seatone, prosím, vyvoláte scénu."

Gifford se temně zarděl a rychle se rozhlédl, zda ho někdo nezaslechl. „Lady Chillhurstová, nemohli bychom to probrat venku v zahradě? Nechci, aby polovina společenské smetánky tenhle rozhovor poslouchala."

„Ano, ovšem." V obavách z nezvladatelnosti jeho pocitů se nechala odvést ven, do vlahé noci. „Pane Seatone, chápu váš zájem o

poklad, ale netuším, proč jste byl tak tajnůstkářský. Ta válka mezi vaším a Chillhurstovým pradědečkem skončila už dávno.“

„To se mýlíte, madam. Neskončila nikdy,“ mimovolně zaťal pěst. „Hrabě z Flamecrestu přísahal mé rodině věčnou pomstu. Slíbil, že nikdy nedopustí, aby Edward Yorke dostal svou polovinu pokladu, který ti dva zakopali na ostrově. Také přísahal, že jeho potomci dostojí přísaze ve jménu rodinné cti.“

„Jak to všechno víte?“

„Babička zanechala vylíčení celé události spolu s pradědečkovou půlkou mapy.“

„Vy máte druhou polovinu mapy?“ vyhrkla dychtivě.

„Samozřejmě. Babička ji odkázala mému otci.“ Zkřivil obličej: „Bylo to jediné, co otec mně a Demetrii zanechal. Patrně by to dal do zastavárny se vším ostatním, kdyby existoval kupec na část mapy pokladu.“

„Co jste se dozvěděl z babiččina popisu té události?“

„Nic moc. Zřejmě se po otcově smrti pokusila přiblížit k Flamecrestovu klanu, ale byla odmítnuta. Nutila mého otce, aby to někdy zkusil znovu.“ Slabě se ušklíbl: „Kvůli starému přátelství, které kdysi mezi Yorkem a Ryderem existovalo.“

„Ona se pokusila o smír?“

„Něco tak zbytečného může zkoušet jedině ženská. Flamecrestovi nikdy nestáli o to, aby se spor ukončil. Harry, syn kapitána Jacka, babičce vzkázal, že hodlá dodržet přísahu svého otce. Nedopustil by, aby poklad padl do rukou kteréhokoli potomka Edwarda Yorkea. Tvrdil, že je to otázka rodinné cti.“

„To je celý Flamecrest,“ zadumala se Olympia. „Popudlivci.“

„Nebylo to správné,“ šeptal Gifford divoce. „Flamecrestovi a jeho rodině se dařilo, kdežto Demetria a já jsme neměli nic. *Nic!*“

„Současný hrabě z Flamecrestu taky ne, dokud ho nenapadlo předat podnik synovi,“ odsekla. „Pane, ještě jednu věc nechápu. Jestliže jste tolik nenáviděli rodinu mého manžela, proč, propána, vaše sestra souhlasila s tím, že se za Chillhursta provdá?“

„Nikdy nezamýšlela do toho manželství vstoupit,“ přiznal. „Upřímně řečeno, původně se s ním vůbec ani nezamýšlela zasnoubit.“

„Tomu nerozumím.“

Gifford netrpělivě vzdychl: „Přesvědčil jsem Demetrii, aby zařídila seznámení. Slyšeli jsme, že Chillhurst hledá nevěstu, a Demetria

našla způsob, jak se s ním seznámit, prostřednictvím jiné osoby, na kterou by dal.“

„Felixe Hartwella.“

„Ano. Dozvěděla se, že Hartwellovi důvěřuje, že je jeho obchodním zástupcem, a zařídila, aby se setkali. Demetria je velmi krásná.“ Giffordovi zasvítila v očích bratrská hrdost: „Žádný muž jí nedokáže odolat.“

„Takže se pan Hartwell postaral, aby Demetria dostala pozvání na ostrov Flame.“

„Správně. Já byl přirozeně jako její bratr pozván, abych jel taky. Myslel jsem, že když budu mít příležitost pátrat ve Flamecrestově rodovém hradu, možná se mi podaří najít chybějící polovinu mapy.“

„Co se stalo?“

Gifford se kysele zasmál: „Byli jsme v domě sotva pár dní, když Chillhurst požádal Demetrii o ruku. Demetria přijala, protože jsme mapu ještě nenašli. Řekl jsem jí, že potřebuju víc času.“

„Dobrotivé nebe,“ zamumlala. „Neměla jsem zdání, že se Chillhurst pustil do hledání manželky tak logicky a prakticky. To se mu vůbec nepodobá, chápejte.“

„Naopak. To je celý on, podle toho, jaké o něm mám informace. Ten člověk snad nemá v žilách krev.“

„To není pravda. Určitě pojal k vaší sestře něžné city,“ usoudila zvolna. „Jinak by ji nikdy nepožádal o ruku.“

Hleděl na ni jako na prosťáčka, ale nehádal se. „Ať je to jak chce, pravda je, že ji požádal o ruku. A já získal čas na hledání půlky mapy.“

„Kterou jste nikdy nenašel,“ prohlásila s chladným uspokojením. „To vám patří, pane, smím-li se tak vyjádřit. Vůbec jste se do toho neměl takhle poťouchle pouštět.“

„Neměl jsem na vybranou,“ zuřil tiše. „Kapitán Jack Ryder ze vzteku odmítl mému pradědečkovi dovolit hledat jeho podíl na pokladu a všichni jeho potomci byli stejně záštiplní.“

Olympia nakrčila nos: „Je zřejmé, že máme co dělat nejen s jednou vášnivou, vysoce emocionální rodinou, nýbrž hned se dvěma. Myslím, že přišel čas uzavřít mír. Souhlasíte, pane Seatone?“

„Nikdy,“ jeho oči plály zuřivostí. „Ne po tom, jak Chillhurst zacházel s mou sestrou. Nikdy neodpustím ani nezapomenu.“

„Pro spásu nebes, pane Seatone, nezdá se, že by vaše sestra nějak zvlášť toužila se za něj provdat. A pokud jde o vás, využíval jste její

zasnoubení jako záminku šmejdit po Flamecrestově hradu. Stěží se můžete tvářit jako poškozená strana.“

„Jde o to, že ji Chillhurst urazil,“ rozhořčoval se. „Ukončil zasnoubení nanejvýš krutě jen proto, že nebyla bohatá. Lituju, že byl příliš zbabělý a neutkal se se mnou na poli cti.“

Olympia se dotkla jeho paže: „Chápu, že tohle je pro vás velmi citlivé téma. Prosím, věřte mi, když říkám, že jsem si jista, že Chillhurst z důvodu, který uvádíte, zasnoubení neukončil.“

„Jistě. Trvá na tom, že je ukončil, protože se k sobě s Demetrií nehodili, ale to je lež. Já znám pravdu. Byl několik dní se zasnoubením docela spokojený a pak je jednou odpoledne bez jakéhokoli upozornění zrušil.“

„Docela bez upozornění?“

Gifford hněvivě přimhouřil oči: „Demetria, já a lady Kirkdaleová jsme dostali nařízeno, abychom se sbalili a do hodiny odjeli.“

Olympia na něj hleděla polekaně: „Lady Kirkdaleová s vámi byla na ostrově Flame?“

„Ovšem,“ souhlasil podrážděně. „Byli tam různí hosté a ona přijela jako Demetriina společnice. Byly s Demetrií už několik let velmi dobré přítelkyně. To lady Kirkdaleová později představila Demetrii Beaumontovi, víte?“

„Aha.“

Gifford zatínal a zase rozevíral pěsti: „Madam, vaše loajalita vůči manželovi je chvályhodná, ale musím vám sdělit, že na něj máte truchlivě pomýlený názor. S politováním vám sděluji, že na základě toho, co o něm vím, nelze uvěřit, že se s vámi oženil z lásky.“

„Skutečně si nepřeji probírat něco tak osobního, pane!“

Zatvářil se slitovně: „Má ubohá, naivní lady! Co můžete vy, neviňátko, které strávilo celý život na venkově, vědět o muži, jako je Chillhurst?“

„Nesmysl. Ujišťuji vás, že nejsem zdaleka tak naivní, jak si myslíte. Mé tety mi dopřály výtečné a rozsáhlé vzdělání a sama jsem dost pilně pokračovala ve studiu. Jsem značně světaznalá žena.“

„Pak si musíte uvědomit, že se s vámi oženil jen proto, že byl přesvědčen o vaší schopnosti nalézt tajemství deníku Lightbourneové.“

„Třesky plesky! Můj manžel by se nikdy neoženil z tak ubohých pohnutek. Ten poklad ho vůbec nezajímá. Nepotřebuje ho. I tak je velmi bohatý.“

„Copak nechápete? Peníze jsou to jediné, na čem Chillhurstovi *záleží.* Takový člověk nemůže mít nikdy dost, aby byl spokojen.“

„Jak to víte?“

„Protože jsem strávil skoro měsíc v jeho domácnosti.“ Rozhořčeně zvýšil hlas: „Dozvěděl jsem se za tu dobu hodně o Chillhurstovi, a to nejdůležitější, co jsem zjistil, bylo, že v sobě nemá vřelost ani cit vůči ničemu a nikomu kromě podniku a obchodů. Je to zatraceně studený čumák.“

„Chillhurst není studený čumák a já bych vám byla vděčná, kdybyste ho neurážel. A co víc, ujišťuji vás, že si mě nevzal, aby získal tajemství deníku. Velice bych ocenila, kdybyste se zdržel šíření tak zlomyslných klepů.“

„Ale musí to být důvod, proč si vás vzal. Proč by si potom takový muž bral nemajetnou ženu?“

„Pane Seatone, prosím, už nic neříkejte, nebo toho budete litovat!“

Gifford ji popadl za předloktí a zadíval se na ni s vážnou obavou: „Lady Chillhurstová,“ začal a odmlčel se, hlas se mu zadrhl pohnutím. Přesto pokračoval: „Má milá Olympie, smím-li být tak smělý. Vím, čím asi procházíte. Jste v této záležitosti nevinnou kořistí. Bylo by mi ctí, kdybyste dovolila, abych vám pomohl, jak bude v mých silách.“

„Ruce pryč od mé ženy!“ Jaredův hlas šlehl večerem jako ocelová čepel dýky. „Jinak vás s největší pravděpodobností zabiju hned, Seatone, místo v příhodnější dobu.“

„*Chillhurste!*“ Gifford pustil Olympiinu ruku a otočil se.

„Jarede, ty ses přece jen rozhodl jít na ples!“ zajásala Olympia. „To jsem ráda.“

Jared si jí nevšímal. „Varoval jsem vás, abyste se nepřibližoval k mé choti, Seatone,“ řekl velmi tiše.

„Vy zatracený prevíte!“ Giffordův hlas se chvěl nenávistí. „Tak jste se nakonec rozhodl, že se tu dnes objevíte. Všichni si říkali, jestli se budete obtěžovat. Doufám, že si uvědomujete, že vaše ubohá choť byla vaší nepřítomností jaksepatří ponížena?“

„Nesmysl,“ prohlásila Olympia rázně. „Mně to nevadilo ani v nejmenším.“

Žádný z mužů si jí nevšímal. Jared pozoroval Gifforda s výrazem chladné nudy, Olympia však zaznamenala v jeho oku nebezpečný lesk.

„S vámi se vypořádám později, Seatone.“ Vzal Olympii za paži.

„Budu se těšit,“ uklonil se Gifford posměšně. „Ale oba víme, že v diáři nikdy nenajdete vhodný čas k tomu, abyste se se mnou setkal, že? Posledně se vám to nepodařilo.“

Olympia velmi dobře věděla, že se Jared jen tak tak ovládá. „No tak, pane Seatone. Prosím, už ani slovo, buďte tak laskav. Můj manžel se hned tak nerozhněvá, ale obávám se, že ho nutíte jít na samotnou hranici sebeovládání.“

Giffordův výraz se změnil v opovržlivý: „Nemusíte si kvůli mně dělat starosti, lady Chillhurstová, nebezpečí souboje nehrozí. Váš manžel takové riziko ve jménu cti nepřijímá, viďte, Chillhurste?“

Olympia propadala panice: „Pane Seatone, vy nevíte, co mluvíte!“

„Myslím, že to ví velmi dobře,“ poznamenal Jared. „Pojď, má drahá. Tenhle rozhovor mě začíná velmi unavovat.“ Vykročil s Olympií zpět k tanečnímu sálu.

„Ano, ovšem.“ Ulevilo se jí, že nepadlo žádné vyzvání na souboj, až si samou radostí podkasala sukni a málem se rozběhla.

Pobaveně na ni pohlédl: „Vy máte tak naspěch, abyste si se mnou zatančila, madam? Jsem poctěn.“

„Ach Jarede, už jsem jednu chvíli myslela, že se necháš panem Seatonem zatáhnout do nějakého pitomého souboje. Dělala jsem si velké obavy.“

„Nemusíš se strachovat, má drahá.“

„Díky nebesům! Musím říct, že nikdy nepřestanu žasnout, jak dokážete zadržovat své vášně, pane. Je to nanejvýš působivé.“

„Děkuji. Snažil jsem se ze všech sil. Aspoň většinou se snažím.“

„Bála jsem se, že budeš hluboce uražen těmi nesmysly, co pan Seaton neuváženě chrlil.“

„Smím se tázat, cos s ním dělala v zahradě?“

„Nebesa, málem jsem zapomněla!“ Její vzrušení se vrátilo. „Vyšla jsem tam, protože pan Seaton chtěl se mnou mluvit mezi čtyřma očima.“

„To jsem pochopil.“ Zastavil ji těsně před vchodem do rozzářeného tanečního sálu. „Velmi mnoho lidí zde dnes večer zjevně dospělo k témuž závěru. Když jsem přišel, o dohady rozhodně nebyla nouze.“

„Propána!“

„Snad mi objasníš obsah toho veledůležitého soukromého rozhovoru?“

„Ano, ovšem.“ Překypovala vzrušením: „Jarede, nebudeš věřit, na co jsem přišla. Gifford Seaton a jeho sestra jsou přímými potomky kapitána Edwarda Yorkea. Jsou vlastníky druhé poloviny mapy.“

„Dobrý bože!“ Očekával, že uslyší cokoli, ale tohle určitě ne. Ohromeně na ni zíral: „Víš to jistě?“

„Absolutně jistě!“ Hrdě se usmála. „Začala jsem to tušit potom, co jsem vyslechla krátké dějiny jeho rodiny, a ještě víc potom, když jsem se dozvěděla, že ho zajímají mapy Západní Indie stejně jako mě. Navíc jsem náhodou zahlédla jeho hodinky a poznala motiv na jejich dekoru.“

„Jaký motiv?“

„Obrázek mořského hada,“ nedokázala utajit vítězoslavnou radost. „Tentýž mořský had, jaký je vyobrazen na přídi lodi na předsádce deníku.“

„Emblém Yorkeovy lodi?“

„Přesně tak. Dnes jsem mu sdělila své poznatky a dedukce a on přiznal, že je skutečně Yorkeův pravnuk. Právě to jsme probírali venku v zahradě.“

„Zatracená práce.“

„On a Demetria jsou potomky Yorkeovy dcery, a právě proto nenosí Yorkeovo jméno.“

Jared se zamyslel: „Takže on opravdu někdo po celou tu dobu po mapě šel.“

„Ano.“ Dotkla se jeho paže: „Prosím, nezlob se, Jarede, ale musíš vědět, že Demetria zařídila vaše seznámení proto, aby její bratr mohl pátrat po chybějící části mapy.“

„Přesvědčila Hartwella, aby mě s ní seznámil, výlučně proto, aby ten idiot mohl hledat legendární mapu pokladu?“ Jeho hlas zněl jaksepatří znechuceně.

„Jsem si jista, že pan Hartwell neznal její úmysly,“ namítla okamžitě.

„Na druhou stranu možná znal a napadlo ho, že by to mohl v budoucnu nějak využít,“ uvažoval. „Možná ho uchvátila svou krásou, jako uchvátí zpravidla všechny muže. Ale to sem teď nepatří.“

„Zcela správně,“ souhlasila ochotně. Nechtěla, aby setrvával příliš dlouho v myšlenkách na Demetriinu krásu. „To je všechno minulost, mylorde.“

Prohlédl si ji od hlavy k patě. „Lituji, že jsem tě sem dnes večer nemohl doprovodit, má milá.“

Olympii hřál obdiv, který viděla v jeho pohledu: „Nedělej si starosti, Jarede. Vím, žes dostal naléhavou zprávu. Graves mi to pověděl.“

„Týkala se toho, že Hartwell je dosud v Londýně.“

Olympia se vyděsila: „Tys ho šel vyhledat?“

„Ano. Šel jsem do jeho dřívějšího bytu, protože mi bylo řečeno, že by tam mohl být. Ale nikde ani stopy, že by se vrátil. Jsem přesvědčen, že informace, kterou jsem v tom dopise obdržel, byla nesprávná.“

„Díky bohu,“ uklidnila se. „To moc ráda slyším. Doufám, že se ten zlotřilý člověk už do Anglie nikdy nevrátí.“

„Já taky.“ Vzal ji za ruku a vedl k francouzskému oknu. „Když už tady teď konečně jsem, doufám, že mi dopřeješ jeden valčík, má milá?“

Olympia lítostivě vzdychla: „Kéž bych mohla! Je mi to moc líto, Jarede, ale já tančit valčík neumím.“

„Ó, ale já ano.“

„Umíš?“

„Dal jsem si tu práci a naučil se ho před třemi lety, když jsem pochopil, že se budu muset dvořit nějaké ženě. Nikdy jsem to nevyužil, ale jsem přesvědčen, že jsem to docela nezapomněl.“

„Aha.“ Naučil se tomu, aby se mohl dvořit Demetrii, pomyslela si kysele. „Kéž bych ti mohla dělat partnerku. Valčík považuji za velmi vzrušující tanec.“

„Společně zjistíme, jak moc je vzrušující.“ Dotáhl ji zvědavým davem na taneční parket.

Olympia byla téměř ochromena úzkostí: „Jarede, prosím, nechci tě ztrapnit.“

„Ty bys mě nikdy ztrapnit nemohla, Olympie.“ Položil jí ruku na záda. „Teď dávej pozor a poslouchej moje pokyny. Jsem koneckonců domácí učitel.“

„To je pravda,“ pousmála se, když kolem zavířila hudba. „Máte vzácný talent k výuce, pane Chillhurste!“

Dopis od Demetrie dostala Olympia nazítří ráno, právě když se chystala k práci na deníku.

Madam,
musím s Vámi ihned mluvit ve vážné a naléhavé záležitosti. Prosím, neříkejte nikomu o tomto dopise, a především neinformujte svého manžela, že se se mnou setkáte. V sázce je život.
Vaše lady B.

Olympii zamrazilo. Vyskočila a rozběhla se ke dveřím.

19

„Jste si jistá tou informací?“ zeptala se Olympia napjatě. Seděla na modré zlacené pohovce, otřesena tím, co jí Demetria právě pověděla. Otřesena, ale nijak zvlášť překvapena.

„Mám mnoho zdrojů. Všechny jsem si je prověřila a ještě ověřila.“ V Demetriiných krásných očích se zrcadlily úzkost a strach. „Nemůže být pochyb. Chillhurst vyzval mého bratra na souboj.“

„Dobrotivé nebe,“ zašeptala Olympia. „Toho jsem se bála.“

„Nemáte důvod se bát, čert vás vem!“ Demetria se obrátila od okna, jímž bezmyšlenkovitě hleděla do zahrady. „To já se děsím. Váš manžel hodlá mého bratra zabít!“

„Demetrie, uklidni se.“ Constance nalila čaj ze stříbrné konvice a posloužila si cukrem. Bylo zřejmé, že je v Demetriině salonu doma stejně jako ve vlastním. „Panikou nic nezískáme.“

„Tobě se to snadno řekne, Constance. Tvůj bratr nezemře.“

Constance výmluvně pohlédla na Olympii: „Ale ještě není všechno ztraceno. Mám dojem, že lady Chillhurstová je stejně vylekána jako ty a bude nám chtít pomoci.“

„Jestli to, co říkáte, je pravda, pak musíme najít nějaký způsob, jak souboji zabránit,“ vzchopila se Olympia a snažila se uvažovat logicky.

„Jak mu můžeme zabránit?“ Demetria neklidně přešla od jednoho okna k druhému, připomínajíc divokého, exotického ptáka uvězněného v přepychové kleci. „Nedokázala jsem zjistit den, místo, ba ani čas. Takové věci ti, jichž se týkají, důkladně drží v tajnosti.“

„Možná to dokážu zjistit.“ Olympia vstala a začala přecházet na druhé straně místnosti. V mozku jí vířilo vše, co právě vyslechla.

Jared se chystá riskovat život v souboji. *A je to všechno její vina!*

„Vy myslíte, že dokážete zjistit datum, čas a místo souboje, když já jsem se všemi svými zdroji neuspěla?“ otázala se pohrdavě Demetria.

„Nemělo by to být těžké,“ chlácholila ji Olympia. „Můj muž má velmi přesné návyky.“

„Ano, to má, že? Docela jako jedna z těch hraček na klíček ve Winslowově mechanickém muzeu.“

„To není pravda," opáčila Olympia uraženě. „Ale je přesvědčen o hodnotě dobře naplánovaného dne. Jestli si dal schůzku za svítání, mám tušení, že to bude mít v diáři."

„Dobrý bože!" Constance vyvalila oči. „Má úplnou pravdu, Demetrie. Všichni víme, že Chillhurst je zarytý stoupenec pořádku. Zapsat si údaje o souboji by mu bylo podobné."

Demetria pohlédla na Olympii s nadějí: „Dokážete najít nějaký způsob, jak mu prohlédnout diář?"

„S největší pravděpodobností. Ale to není hlavní překážka, které čelíme," divoce se soustředila. „Skutečný problém je najít způsob, jak souboji zamezit."

„Nejspíš bychom mohly uvědomit úřady," zamyslela se Constance. „Souboj je koneckonců protizákonný. Ale takový čin by mohl mít za následek zatčení jak Gifforda, tak Chillhursta. A přinejmenším by to vyvolalo pořádný skandál."

„Dobrotivý bože," vydechla Demetria. „Beaumont by zuřil, kdyby v rodině vypukl skandál z takových důvodů. Nejspíš by s Giffordem přerušil všechny styky a nedal mu ani halíř."

Olympia bubnovala prsty na opěradlo křesla: „A Chillhurst by mi nepoděkoval, kdybych ho dala zatknout. Musíme vymyslet něco jiného. Zkoušela jste to Giffordovi rozmluvit?"

„Ovšemže jsem se snažila." Sukně Demetriiny modrobílé ranní toalety zavířily, když vykročila k dalšímu oknu. „Ani omylem nepřipustí, že si nějaký souboj naplánoval, natožpak aby mě poslouchal, když mu říkám, že mu Chillhurst s největší pravděpodobností prožene srdce."

„Můj manžel se rozhodně nepokusí vašeho bratra zabít," přerušila ji Olympia rázně. „Bude se jen snažit bránit. Daleko větší starosti mi dělá, aby váš bratr nezabil jeho."

„Bratr není pro vašeho manžela žádný soupeř," zašeptala Demetria usouženě. „Slyšela jsem, že vítězství na soubojovém poli obvykle připadne muži s nejchladnějším srdcem a nejjistější rukou. Vítězí chladná, ne horká krev. A Chillhurst je bezpochyby chladnokrevný."

„To není pravda!"

Demetria odsekla: „Znám Chillhursta dobře a ujišťuji vás, že by ho nezarazilo, ani kdyby měl večeřet v pekle se samotným ďáblem. Ale Gifford to nepochopí. On se na to dokonce těší." Zavřela oči: „Prý touží po příležitosti pomstít mou čest. Nikdy Chillhurstovi neodpustil, co se událo před třemi lety."

Olympia zhluboka vydechla: „Váš bratr je velmi citlivý člověk, stejně jako všichni, kdo se na téhle saframentské události podílejí.“

„Kromě toho, že chce pomstít mou čest,“ pokračovala Demetria chmurně, „má pocit, že vám prokáže velkou laskavost, jestliže vašeho manžela prožene kulí, madam.“

„City vašeho bratra ovládají jeho mozek, že?“ střelila po ní uvážlivým pohledem. „Bezpochyby rodová vlastnost.“

„Gifford říkal, že víte, že jsme pravnoučata Edwarda Yorkea.“

„Ano.“

Constance pozvedla umně vytrhaná obočí: „Jste velmi chytrá, že jste na to přišla, lady Chillhurstová.“

„Děkuji,“ zamumlala Olympia. „Ale abychom se vrátily k našemu problému. Navrhuji, že nejprve se pokusím zjistit vše o souboji. Jakmile to udělám, musím vyřešit, jak manželovi zabránit, aby se ho zúčastnil.“

„I kdybyste to dokázala, k čemu by to bylo dobré?“ zeptala se Constance tiše. „Ti dva si jen domluví schůzku na úsvitě v jiný den.“

„Jestliže dokážeme zabránit prvnímu setkání, jež bylo očividně dohodnuto v žáru hněvu,“ uvažovala Olympia zvolna, „získáme tím trochu času, během kterého se pánové mohou uklidnit. Musíme ten čas využít.“

Demetria zalomila rukama: „Jak to myslíte?“

„Vy musíte přesvědčit Gifforda a já se ujmu úkolu útočit na Chillhursta.“

„To nebude fungovat.“ Demetria si bezdnadějně kousala ret. „Gifford je přesvědčen, že je Chillhurst zbabělec, protože nepřijal výzvu před třemi lety. Ale já vím skutečný důvod a ten nemá se zbabělostí nic společného.“

Olympia se teskně usmála: „Já ho znám taky.“

„Opravdu?“

„Ovšem. Jediný důvod, proč odmítl utkat se s vaším bratrem, byla jeho obava o vás.“

„O mě?“ užasla.

Constance se na Olympii přes okraj šálku zvláštně usmála: „Jste si tím zcela jista, lady Chillhurstová?“

„Ano,“ řekla pevně. „Je jasné, že Chillhurst se odmítl utkat, protože věděl, jak moc Demetrii na bratrovi záleží. Můj manžel jí nechtěl způsobit úzkost a trápení.“

„Pchá!“ odfrkla Demetria. „Na mně mu vůbec nezáleželo. Chillhurst přistupoval k manželství se mnou jako k obchodní smlouvě. Očividně vůbec neznáte pravdu.“

„Nesouhlasím,“ opáčila. „Hodně jsem o té záležitosti přemýšlela a dospěla jsem k několika závěrům.“

Demetria ji přerušila: „Dovolte, abych vám něco vysvětlila, madam. Důvod, proč Chillhurst před třemi lety nepřijal Giffordovu výzvu, byl ten, že se bál, aby nevyšla najevo fakta o skandálu a on nebyl ponížen.“

„Nejspíš máte na mysli to, že vás našel s milencem?“

V saloně zavládlo naježené mlčení.

Constance odložila šálek s čajem. „Vidím, že jste taky slyšela tu starou povídačku, co nějaký čas kolovala po zrušení zasnoubení.“

„Ano, slyšela. Nebyl to jen klep, že? Byla to pravda.“

„Ano,“ připustila Demetria tiše. „Ale já řekla všem, včetně Gifforda, že Chillhurst zrušil zasnoubení proto, že zjistil, že nemám žádné dědictví. Všichni, včetně Chillhursta, jsme se té historky drželi.“

„Bylo to v zájmu všech,“ zamumlala Constance. „Pravda by velmi uškodila všem, kterých se to týkalo.“

Demetria úkosem pohlédla na Olympii: „Bratr považuje Chillhursta za zbabělce nejen proto, že odmítl jeho výzvu, ale také proto, že Chillhurst nikdy nevyzval svého soka na souboj.“

„No, to sotva mohl, že?“ podotkla Olympia klidně. „Pán nemůže vyzvat dámu k souboji za úsvitu.“

Obě ženy na ni beze slova civěly. První se vzpamatovala Constance.

„Tak to víte také, ano?“ Oči se jí leskly sarkastickým pobavením. „Řekl vám to Chillhurst? Musím přiznat, že mě překvapuje, když vám svěřil pravdu. Pro muže je dost těžké najít svou vyvolenou s jiným mužem, ale ještě trapnější pro něj je nalézt ji s jinou ženou.“

„Chillhurst mi o tom neřekl nic,“ opravila ji Olympia. „Je to slušný člověk. Nikdy by nešířil klepy o ženě, s níž byl kdysi zasnouben.“

Constance se zamračila: „Myslela jsem, že nikomu neřekne pravdu. Ale jak jste se tedy dozvěděla, že já byla tím člověkem, s nímž tehdy Demetrii našel?“

„Vůbec nebylo těžké to vydedukovat,“ pokrčila rameny. „Bylo mi řečeno, že jste před třemi lety doprovázela Demetrii na ostrov Flame. Od prvopočátku mi bylo jasné, že mezi vámi a Demetrií panuje

zvláštní přátelství, docela jako mezi mými tetami. Jen jsem si ta dvě fakta dala dohromady.“

„Vaše *tety?“* Demetria úžasem nechala otevřená ústa.

„Teta Sophy byla ta, která se mnou byla skutečně pokrevně spřízněna,“ vysvětlovala Olympia. „Její velmi dobrá přítelkyně a společnice se jmenovala Ida. Vždycky jsem ji považovala za tetu Idu, protože jsem ji tak oslovovala.“

„Vy jste ty tety znala dobře?“ zeptala se Constance s velikým zájmem.

„Velmi dobře. Teta Sophy a teta Ida mě vychovávaly od deseti let, kdy jsem se bez haléře objevila na jejich prahu. Ujaly se mě, když se nikdo jiný z rodiny nechtěl obtěžovat. A byly na mě velmi hodné.“

„Aha.“ Constance pohlédla na Demetrii: „Její Milost není tak docela naivní holčička z venkova, za jakou jsi ji měla, má milá.“

„To vidím.“ Demetriin úsměv byl lítostivý. „Přijměte mou omluvu, madam. Chápu, že jste mnohem větší světačka**,** než jsem se zprvu domnívala.“

„Přesně to pořád říkám Chillhurstovi,“ odtušila Olympia.

Zápis v Jaredově diáři byl strohý a mrazivý. Olympia zaclonila plamen svíčky jednou rukou, zatímco četla vážná slova:

Čtvr. 5 ráno. Chalk Farm.

Hned pochopila, že Chalk Farm je místem konání souboje. Zavřela diář s pocitem děsu a sfoukla svíčku. Čtvrtek ráno. Pět hodin.

Má jeden den na to, aby vymyslela, jak zabránit Jaredovi v utkání s Giffordem. Bylo jasné, že bude potřebovat pomoc.

„Olympie?“ Jared se zavrtěl, když vklouzla zpátky do postele. „Děje se něco?“

„Ne. Jen jsem se šla napít vody.“

„Jsi moc studená.“ Přitáhl si ji k sobě. „Dneska je ve vzduchu mráz,“ zašeptala. „Určitě najdeme nějaký způsob, jak se navzájem zahřát.“

Jaredova ústa, horká, divoká a žádostivá, spočinula na jejích. Přitiskl jí dlaň na břicho. Olympia ovinula velmi pevně paže kolem jeho tvrdého, svalnatého těla. Vinula se k němu, jako by ho dokázala udržet v bezpečí už jen tím, že na něm bude viset jako o život.

Nazývá ji svou Sirénou, říkala si, ale ona mu nedovolí, aby se vrhl na skály. Najde způsob, jak ho zachránit.

„Vy chcete, abychom vám pomohli zachránit mého syna?“ Magnus civěl na Olympii v nechápavém úžasu. Pak pohlédl na ostatní, kteří byli shromážděni v pracovně před Olympiiným psacím stolem.

„Potřebuji vaši pomoc, pane.“ Odvrátila se od hraběte a zadívala se na Thaddeuse, Roberta, Hugha a Ethana s odhodlaným výrazem. „Všichni mi musíte pomoci. Můj plán nemůže uspět bez vaší spolupráce.“

„Já ti pomohu, teto Olympie,“ slíbil Hugh.

„Já taky,“ opakoval po něm Ethan.

Robert se v křesle napřímil: „Jářku, se mnou můžeš rozhodně počítat, teto Olympie.“

„Výtečně,“ řekla.

„Počkejte moment.“ Thaddeus zahýbal obočím. „Kdo říká, že ten kluk potřebuje zachránit?“

„Thaddeus má pravdu. Můj syn se o sebe dovede postarat sám.“ Magnus se hrdě zazubil: „Sám jsem ho učil zacházet s pistolí. Nerozčilujte se kvůli takové maličkosti, jako je souboj, má milá. Jared z toho vyjde jako vítěz.“

„Arciže vyjde.“ Thaddeus si propletl prsty na bříšku. „Má bystré oko a pevnou ruku. Nikdy jsem neviděl chladnější hlavu v krizi. Poradí si.“

Olympia zuřila: „Vy to zřejmě nechápete, pane. Já nechci, aby můj manžel riskoval svůj krk v nějakém pitomém souboji kvůli mé cti.“

Magnus se zamračil: „Na tom není nic pitomého. Čest dámy je zatraceně důležitá, má milá. Já osobně jsem měl v Jaredově věku za sebou už dva nebo tři souboje kvůli cti mé choti.“

„Já to nedovolím!“ vykřikla, rozhořčena Magnusovou bezstarostností.

„Pochybuju, že to dokážete zarazit.“ Magnus si hladil bradu. „Musím říct, že mě překvapuje, když můj syn projevuje takový temperament. Vypadá to, že má přece jen flamecrestský oheň.“

„Ten kluk nakonec bude dělat rodině čest,“ usoudil Thaddeus vřele. „Můžeš být na něj hrdý, Magnusi.“

„Dost těch nesmyslů!“ Olympia vyskočila a opřela se dlaněmi o desku stolu. „Vy, pane,“ obrátila se k Magnusovi, „jste nikdy vlastnímu synovi nerozuměl.“ Obrátila se k Thaddeusovi. „A vy ho taky moc dobře neznáte. Oběma vám stačí brát ho jako samozřejmost.“

Thaddeusovi zacukaly kníry: „Tak podívejte…“

„Nechci už slyšet žádné řeči o tom, jak jste se obávali, že postrádá rodinný oheň. Pravda je, že Chillhurst má v sobě víc ohně, než vy kdy pochopíte. Ale on ho ovládl a celý život ho drží pod kontrolou, protože musí nést takovou odpovědnost.“

„O čem to mluvíte?“ dotazoval se Magnus.

„Chillhurst si nemohl dovolit hovět svým divokým vášním a citům jako vy ostatní, protože mu zůstal na krku úkol starat se o vás. Věčně vás všecky musel zachraňovat.“

„Jářku, to je trochu přehnané,“ brblal Magnus.

„Že by?“ přimhouřila oči. „Popíráte, že mu byla ve velmi útlém věku vnucena obrovská odpovědnost, mylorde?“

„No, jak se to vezme,“ připustil Magnus mrzutě. „Ne že bych nebyl po ruce, abych dohlédl na důležité věci. Není to tak, Thaddeusi?“

„Zcela správně. Byl jsi po ruce a já taky. Ovšem žádný z nás neměl moc hlavu na obchody, Magnusi. To musím uznat. Tvůj syn byl jediný, kdo rozuměl financím a ekonomice.“

„A vy jste oba s radostí jeho talentu využívali, ne?“ Olympia upřela postupně na oba muže vyzývavý pohled. „No tedy…“ začal Magnus.

„Ha!“ přerušila ho. „Vy a zbytek rodiny beze všeho utrácíte peníze, které vydělává, ale odsuzujete ho právě pro tu povahu, která je k jejich vydělávání zapotřebí.“

„To není docela tak.“ Magnus se nešťastně zavrtěl v křesle. „Vydělávat peníze je moc pěkná věc, ale flamecrestská krev má hořet plamenem, ne studit.“

Thaddeus vzdychl: „Jared není jako my ostatní, Olympie. Nebo se tak aspoň až donedávna vůbec nejevil. To poslední, co chceme, je zchlazovat ho teď, když projevuje flamecrestský žár.“

„My ho zachráníme, nezchladíme,“ rozhodla Olympia upjatě. „A vy mi všichni pomůžete.“

„Ano?“ Magnus se zatvářil skepticky.

„Dovolte, abych vám to podala takhle,“ začala hlasem, ze kterého zvonil led. „Jestli mi v téhle záležitosti nepomůžete, postarám se, aby se nikdo z vás nikdy nedozvěděl, kde leží pohřešovaný flamecrestský poklad. Osobně zničím deník a všechna jeho tajemství.“

„Dobrý bože,“ zašeptal Thaddeus.

Muži si vyměnili zděšené pohledy.

Magnus se obrátil k Olympii s okouzlujícím úsměvem: „Jelikož jste to podala takhle, milunko, nejspíš vám můžeme být nápomocni.“

„Rádi přispějeme svou troškou,“ pravil Thaddeus vesele.

Robert promluvil: „Co máme udělat, teto Olympie?“

Olympia zvolna klesla zpět do svého křesla a sepjala ruce před sebou. „Přišla jsem na plán, který podle mého názoru bude fungovat velmi dobře. Chillhurst nebude rád, ale já jsem si jista, že jakmile se uklidní, uposlechne hlas rozumu.“

„Nepochybně,“ konstatoval Magnus smutně. „Můj syn vždycky poslouchá hlas rozumu. To je jedna z jeho největších chyb.“

Jared podržel svíčku výš a prohlížel si přeplněné skladiště nad schodištěm. „Cos mi tady chtěla ukázat, Olympie?“

„Jeden z portrétů.“ Olympia, zástěru přes ranní toaletu, zápolila s velkou, těžkou truhlou. „Je zaklíněný přímo za tímhle.“

„Nemohlo by to počkat do zítřka? Je skoro devět.“

„Už se nemůžu dočkat, až zrovna tenhle obraz uvidím, Jarede.“ Neúspěšně lomcovala mosaznou rukojetí truhly. „Doufám, že je to obraz tvého pradědečka.“

„Výborně, ustup stranou. Já tu truhlu posunu, má milá.“ Jared se usmál při pohledu na pramínky vlasů, které se hrnuly zpod Olympiina maličkého mušelínového čepečku. „Pročpak si myslíš, že je to portrét kapitána Jacka?“

Olympia se napřímila, rychle dýchajíc, a oprášila si ruce o zástěru. „Protože jsem ho krátce zahlédla a z toho mála, co bylo vidět, soudím, že ten muž na obraze vypadá přesně jako ty, i s tou páskou a vůbec.“

„To moc pochybuju. Ale rád ti ten obraz vyndám. Na, podrž tu svíčku.“

„Ano, samozřejmě.“ Vzala mu svíčku z ruky a zářivě se na něj usmála. „Jsem ti vděčná za pomoc.“

Zauvažoval nad jejím výrazem: „Děje se něco, Olympie?“

„Ne, ne, ovšemže ne.“ Svíčka se jí lehce zachvěla v ruce. „Chci ten obraz vidět, protože jestli je na něm kapitán Jack, mohl by obsahovat vodítko k pohřešovanému pokladu.“

„Á, ano. Ten zatracený poklad.“ Přistoupil k těžké truhle a odsunul ji stranou. Bledá záře svíčky ještě zeslábla, když zvedl další předmět, který mu překážel – křeslo zahalené těžkým mušelínem. „Olympie, pojď blíž s tou voskovicí.“

„Je mi to moc líto,“ ozvala se ode dveří podivně tenkým hlasem připomínajícím vykviknutí. „Ale obávám se, že to nejde.“

Jared postavil křeslo a otočil se právě včas, aby viděl, jak zabouchla dveře. Svíčku, kterou předtím postavila na podlahu, sfoukl průvan.

Jared se okamžitě ocitl v černočerné tmě. Uslyšel, jak se z druhé strany dveří otáčí v zámku těžký železný klíč.

„Vím, že se patrně budeš chvíli moc zlobit, Jarede.“ Olympiin hlas byl přes tlusté dřevěné dveře sotva slyšitelný. „Opravdu mě to velmi mrzí, ale je to jen pro tvé dobro.“

Udělal krok kupředu a špičkou boty narazil na truhlu. Škubl sebou a opatrně vztáhl ruku, aby si nahmatal cestu. „Otevři ty dveře, Olympie.“

„Otevřu je ráno. Na to vám dávám své čestné slovo, pane.“

„V kolik hodin?“ vyzvídal.

„Kolem šesté nebo sedmé, řekla bych.“

„Zatraceně, u všech ďasů!“ Chytrá žena bývá občas poněkud otravná, říkal si. „Mám dojem, že jste se dozvěděla o mé schůzce za úsvitu, madam.“

„Ano, Jarede, dozvěděla.“ Její hlas už zněl jistěji. „A protože vím, že s největší pravděpodobností neexistuje způsob, jak bych ti to mohla rozmluvit, když jsi zmítán tak mocnou vášní, dospěla jsem k závěru, že musím přistoupit k drastickému činu.“

„Olympie, ujišťuji tě, že tohle je úplně zbytečné.“ Udělal další krok kupředu a narazil holení o sedadlo zahaleného křesla. „Zatraceně!“

„Není ti nic, Jarede?“ zeptala se úzkostlivě.

„Je tu tma jako v pytli, Olympie.“

„Nechala jsem ti tam svíčku.“

„Zhasla, jak jsi zabouchla dveře.“

„Ach,“ zaváhala. „No, ke dveřím jsem ti připravila další svíčky a křesadlo, Jarede. Tak si nějakou rozsviť. Taky jsem ti opatřila studené občerstvení. Je na zakrytém podnose u té velké bedny v rohu.“

„Děkuji ti,“ pronesl jedovatě a třel si holeň.

„Paní Birdová osobně připravila jehněčí a telecí paštiku. A chleba je dneska ráno čerstvě pečený. Je tam taky trochu sýra.“

„Vidím, žes myslela na všechno, má drahá.“ Píď za pídí se sunul ke dveřím.

„To doufám. Pod jedním křeslem je nočník. Musím přiznat, že tohleto byl Robertův nápad.“

„Robert je inteligentní kluk.“ Nahmatal dveře, sklonil se a šátral po svíčce.

„Jarede, ještě něco ti musím povědět. Personál dostal na noc volno s tím, že se nemají vracet před svítáním, takže nemá smysl řvát, aby přišli lokaj nebo služka.“

„Nemám v úmyslu řvát.“ Na třetí pokus rozsvítil svíčku. „Pochybuju, že by mě z téhle komory bylo slyšet.“

„Zcela správně.“ Olympii se ulevilo. „Tvůj otec a strýc odvedli kluky do Ashleyho divadla a nejspíš se vrátí velmi pozdě. Všichni odpřisáhli, že ty dveře neotevřou.“

„Rozumím.“ Zvedl svíčku a zkoumal stěny komory.

„Jarede?“

„Ano, Olympie?“

„Doufám, že mi budeš moci odpustit. Uvědomuji si, že momentálně patrně dost zuříš. Ale musíš pochopit, že nemohu dovolit, abys za svítání riskoval svůj život.“

„Jdi spát, Olympie. Tuhle věc probereme ráno.“

„Poznám, že se velmi zlobíte, mylorde.“ Hlas zněl rezignovaně, ale rozhodně. „Nicméně skutečně neexistuje jiná možnost. Potřebuješ čas, aby ses uklidnil. Čas, abys rozvážil své činy. Momentálně tě bezpochyby spalují vášně a city.“

„Bezpochyby.“

„Dobrou noc, Jarede.“

„Dobrou noc, má drahá.“

Naslouchal jejím vzdalujícím se krokům. Když naposled prozkoumával tuhle místnost, bylo mu deset. Nebude snadné znovu nalézt tajný východ, který vede na schody do galerie o patro níž.

Musí přestěhovat velmi mnoho krabic a truhel, aby se dostal ke zdi. A až se k ní dostane, potrvá mu po čertech dlouho, než najde skryté péro, které otvírá tajné dveře. Vrstva prachu zakryla stará znamení.

Jared se v duchu usmál, když si uvědomil, s jakým úsilím Olympia vše naplánovala jen proto, aby ho uchránila před soubojem.

Celý život uvažoval, kdo by ho zachraňoval. Teď už odpověď znal.

Jaredovi trvalo víc než hodinu, než našel skryté dveře. Když se jeho prsty dotkly jemné čáry v dřevěném obložení, s tichým uspokojením zaklel. Pak vyndal dýku a vsunul její špičku do škvírky.

Starý mechanismus ve zdi rzivě zaskřípal, ale panel se otevřel. Jared uložil dýku, zvedl svíčku a vydal se dolů po schodech, které vystavěl kapitán Harry.

Je pravda, že hrabata z Flamecrestu byla bujará cháska, ale nikdo o nich nikdy neřekl, že jsou pitomci, uvažoval. Vždycky měli odůvodnění pro to, co dělali, i když mnozí ty důvody nechápali.

Jestliže se návštěvníci v domě rozhodli uvěřit, že schodiště na horní galerii, které nikam nevede, je pouze dalším důkazem flamecrestské výstřednosti, pak je to jejich starost. Dědeček Harry byl stoupencem únikové cesty z každé místnosti.

Jared zjistil, že ve třetím podlaží domu je úplná tma. Sestoupil do druhého podlaží, které rovněž tonulo ve stínu. Možná se Olympia rozhodla pracovat v knihovně, dokud se hrabě a ostatní nevrátí domů.

Docela často se s Olympií miloval v knihovně, napadlo Jareda, když zahájil sestup po posledním křídle schodiště. Nijak by mu nebylo proti mysli to dnes v noci zopakovat.

Dorazil na úpatí schodů a zjistil, že v hale je stejná tma jako ve všech ostatních místnostech v domě. Usmál se, když zahlédl slabou stopu světla pod dveřmi knihovny.

Vykročil kupředu a zakopl o velký, měkký, velmi těžký předmět. Při představě, jak se Olympie řítí potmě dolů se schodů, ho zamrazilo. Ale na zemi neležela Olympia. Byl to Graves.

Jared poklekl a dotkl se ze strany mužova hrdla. Tep byl silný. Graves si při pádu nezlomil vaz. Pak Jared zahlédl kalužinku krve na mramorové podlaze a vedle nehybné postavy stříbrný svícen.

Graves nespadl. Někdo ho pořádně uhodil do hlavy.

Jared pohlédl na zavřené dveře knihovny a jeho obavy zesílily. Vstal a potichu přešel halu. Sevřel v ruce kliku.

Vytáhl dýku z pochvy, zasunul si ji do rukávu košile a jílec sevřel pevně v dlani.

Pak sfoukl plamen svíčky a otevřel dveře.

Záře jediné svíce na psacím stole osvětlovala Olympii stojící u okna, oči vytřeštěné němou úzkostí.

Jednou paží Felix Hartwell svíral její hrdlo, v druhé třímal pistoli.

„Dobrý večer, Felixi,“ pozdravil Jared klidně. „Obával jsem se, že nemáš dost rozumu, abys opustil město.“

„Nepřibližuj se, Chillhurste, jinak přísahám, že ji zabiju,“ vyhrožoval chraplavým hlasem, který se nebezpečně třásl.

Olympiiny oči se při pohledu na Jareda zaleskly. „Řekl mi, že pozoroval dům a čekal na příležitost, až bude prázdný,“ vysvětlila klidně. „Obávám se, že můj plán zamknout tě ve skladišti a poslat všechny na večer pryč mu ji poskytl. Byl přesvědčen, že nikdo není doma.“

„Kdyby ses mě zeptala na radu, má milá, mohl jsem ti říct, že tvůj plán má pár chybiček,“ poznamenal Jared něžně, ale nespouštěl oči z Felixe.

„Buďte zticha,“ nařizoval Felix. „Chillhurste, musím dostat deset tisíc liber a musím je mít hned.“

„Je úplně zoufalý,“ zašeptala Olympia. „Už jsem mu říkala, že podle mého názoru v domě není nic, co by mělo takovou cenu.“

„To máš pravdu,“ souhlasil Jared. „Není. Aspoň nic malého a přenosného, co by stálo za takové peníze. Nejspíš by sis mohl vzít nějaký nábytek, Felixi.“

„Neposmívej se mi, Chillhurste! Varuju tě! Dychtím opustit Anglii, stejně jako chceš ty, abych už byl pryč. Ale jsem hluboko v dlužích a moji věřitelé jsou dost hnusná cháska. Doslechli se, že se chystám opustit Londýn, a vyhrožují mi smrtí. Musím jim zaplatit, než budu volný.“

„Inu, je tu nějaké stříbro,“ zamyslel se Jared. „Ale budeš potřebovat velký povoz, abys toho s sebou odvezl za deset tisíc liber. Poněkud nešikovné, když má člověk naspěch, aby upláchl ze země.“

„Musí tu být nějaké klenoty. Máš manželku. Určitě jsi jí dal nějaké cenné šperky. Muži v tvém postavení je vždycky novomanželce kupují.“

„Klenoty?“ Jared postoupil o krok blíž. Bude mít jen jednu šanci, říkal si. „To pochybuju.“

Olympia si odkašlala: „No, jsou tady ty náušnice se smaragdy a diamanty, mylorde. Ty, co jsem měla na plese u Huntingtonů.“

„No ano!“ vykřikl Jared. „Jsou tady ty náušnice. Samozřejmě.“

„Já to *věděl.*“ Felix přimhouřil oči se směsicí úlevy a vítězoslávy. „Kde jsou, lady Chillhurstová?“

„Nahoře v krabičce na mém toaletním stolku,“ zašeptala.

„Výborně.“ Felix ji pustil a odstrčil, pistoli stále namířenou na Jareda. „Půjdete nahoru a přinesete je, madam. Máte na to pět minut. Jestli se zdržíte déle, přísahám, že vašeho manžela zabiju. Rozumíte?“

„Ano,“ vyřítila se kupředu. „Nebojte se, pane. Hned jsem s náušnicemi zpátky.“

„Kvůli mně nepospíchej,“ krotil ji Jared, když letěla ke dveřím. „Budeš potřebovat svíčku, má drahá. Radši se vrať ke stolu a jednu si zapal na cestu.“

„Ach bože můj, ano, samozřejmě. Budu potřebovat svíčku.“ Olympia se otočila a vrhla se ke stolu.

„Pospěšte si,“ nařizoval Felix.

„Snažím se spěchat, pane.“ Zvedla nerozsvícenou svíci a sáhla po té, která už svítila. Očima se vpila do Jaredova pohledu.

Lehce se pousmál.

V tu chvíli uhasila svíčku.

„Krucinál!“ vykřikl do tmy Felix a jeho pistole zaburácela.

Jared vrhl dýku směrem do míst, kde stál Felix.

Ozval se vysoký, zděšený výkřik bolesti a vzteku a pak pád těla.

„Jarede?“ Ze tmy se ozvalo zapraskání a svíčka v Olympiině ruce zaplála. „Jarede, není ti nic?“

„Vůbec nic, má milá. Doufám, že příště vezmeš v úvahu mou potenciální užitečnost, než mě na noc zamkneš do skladiště.“

Felix na podlaze zasténal, otevřel oči a vzhlédl k Jaredovi: „Odjakživa jsi byl zatraceně chytrý.“

„Myslel jsem, že jsi taky chytrý, Felixi.“

„Já vím, že mi to nebudeš věřit, ale doopravdy mě mrzí, že to takhle dopadlo.“

„Mě taky.“ Přešel místnost a poklekl vedle Felixe. Prozkoumal jílec dýky, který mu čněl z ramene. „Budeš žít, Hartwelli.“

„Není o co stát,“ zašeptal. „Netoužím po šibenici, pane. Škoda žes mě nezabil, když už jsi byl v ráži.“

„Nepůjdeš do vězení,“ rozhodl Jared. „Postarám se, aby tvoji věřitelé dostali zaplaceno. A ty na oplátku opustíš Anglii navždy.“

„Ty to myslíš doopravdy, viď?“ Felix zapátral v jeho tváři. „Já tě nechápu, Chillhurste. Ale koneckonců, já tě vlastně nikdy nechápal.“

„To je mi jasné.“ Jared vzhlédl k Olympii postávající opodál. „Existuje jen jedna osoba na světě, která mě chápe.“

Graves vevrávoral do dveří, rukou si opatrně tiskl zátylek, ale vypadal poměrně čile. „Vidím, že jdu kapánek pozdě, mylorde.“

„Všechno je v pořádku, Gravesi. Jak je vám?“

„Přežiju to, děkuju, pane.“

Olympia se ustaraně otočila: „Gravesi! Vy jste raněn?“

„Není se čeho bát, madam. Za svou kariéru už jsem dostal do hlavy nejednou. Nikdy mi to moc neuškodilo, to mohu říct s hrdostí,“ zašklebil se svým umrlčím úsměvem. „Doufám, že neřeknete paní Birdové, jak jsem odolný. Mám v plánu hrát kapánek na její soucit, víte?“

„Bude zděšená,“ ujišťovala ho Olympia.

Gravesův úsměv zmizel, když pohlédl na Jareda. „Mrzí mě, co se stalo, pane. Propašoval jsem se zpátky do domu, když madam mě a zbytek personálu poslala na večer pryč, ale dorazil jsem moc pozdě. Už byl uvnitř. Vůbec jsem neslyšel, když ke mně přišel zezadu.“

„To nic, Gravesi. Přežili jsme.“

Hlasité zaklepání na domovní dveře je vyrušilo.

„Snad byste měl otevřít, Gravesi.“

„Já tam dojdu,“ rozběhla se Olympia. „Graves očividně není dnes večer v stavu konat své povinnosti.“ Rozsvítila druhou svíčku a vyšla do haly.

S vehementními protesty ji Graves následoval ke dveřím.

Jared se dotkl Felixova zraněného ramene.

„Kruci.“ Felix se prudce nadechl a omdlel.

„Demetrie! Constance!“ zvolala Olympia v hale. „Co tady vy dvě děláte? A proč jste přišel v tuhle hodinu, pane Seatone? Tak podívejte, jestli chcete probírat ten souboj, mohu vám klidně říct, že se konat nebude. Je to jasné?“

„Můžete Chillhursta pustit,“ doporučila Constance suše. „Demetria řekla svému bratrovi všechno. Gifford by se rád omluvil a odvolal souboj. Není to tak, Gifforde?“

„Ano,“ promluvil zkroušeně. „Prosím, sdělte manželovi, že bych s ním rád mluvil.“

Bylo slyšet Jaredovo volání: „Jsem tady, Seatone. Než se omluvíte, mohl byste laskavě zavolat doktora?“

Gifford stanul ve dveřích: „Proč, ve jménu božím, chcete doktora?“ Zalétl pohledem k Felixovi. „Zatraceně. Kdo to je? Proč je tady tolik krve?“

Olympia si stoupla na špičky, aby viděla Giffordovi přes rameno. „To je pan Hartwell. Právě se mě pokusil oloupit o mé smaragdové náušnice. Tamhle na podlaze je jeho pistole. Vyhrožoval, že zastřelí Jareda.“

„Ale co se mu stalo?“ Zíral na ležícího muže fascinovaně i s odporem.

„Chillhurst nás zachránil.“ Olympiiny oči zářily manželskou pýchou. „Hodil po panu Hartwellovi dýkou, právě když ten vypálil z pistole.“

„Chillhurst ho složil dýkou?“ Giffordovi se slyšitelně chvěl hlas.

„Jistě. Vždycky ji nosí u sebe, víte? Nejúžasnější na tom bylo, že se to všechno odehrálo v naprosté tmě. Já jen sfoukla svíčku a…“

Gifford vydal podivný zvuk, když Jared dýku dost prudce vytáhl z Felixovy paže. Krev z rány chvilku prýštila, než Jared paži pevně ovázal Felixovým vlastním nákrčníkem.

„Bože můj…“ Gifford vypadal, jako by mu vůbec nebylo dobře. „Nikdy jsem neviděl člověka, ze kterého trčí dýka.“

„Jestli vám to připadá nepříjemné,“ pravil Jared jakoby nic, „tak byste měl vidět člověka s kulkou v hrudi. Právě proto jsem vám poslal dopis s připomínkou, abyste zajistil na naší schůzce přítomnost lékaře.“

„Vy jste přece jen zatracený pirát, co?“ Gifford zpopelavěl a elegantně se sesul na zem v hlubokých mdlobách.

20

„Musím říct, že to bylo od tebe moc chytré, jak jsi uprchl z toho skladiště.“ Olympia se přitulila k Jaredovi. „Vy mě nikdy nepřestanete uvádět v úžas, mylorde.“

„Jsem rád, že na tebe i nadále působí moje skromné schopnosti,“ propletl jí prsty do vlasů.

Byly skoro tři hodiny ráno. V domácnosti opět panoval klid a všichni konečně byli v posteli. Ačkoliv cítila vyčerpání, Olympia zjišťovala, že spát se nedá. Večerní události byly dosud příliš čerstvé.

„Vaše schopnosti na mě dělaly dojem odjakživa, pane.“ Přitiskla mu rty k rameni. „Jsem moc ráda, že se nezlobíš, že jsem tě zamkla do skladiště.“

„Má krásná Siréno,“ zašeptal. „Nedokázal bych se na tebe zlobit. Když jsi otočila klíčem v zámku, pochopil jsem, že mě miluješ.“

Olympia znehybněla: „Jak jsi na to, propána, přišel?“

„Nikdo se mě nikdy nepokusil zachraňovat.“ Přejížděl rty po její tváři. „Nemýlím se, že ne? Miluješ mě?“

„Jarede, milovala jsem tě od toho dne, kdy jsi vstoupil do mé knihovny a zachránil mě před panem Draycottem.“

„Proč jsi mi to neřekla?“

„Protože jsem nechtěla, aby ses cítil povinen milovat mě na oplátku,“ vysvětlila. „Už jsi mi tolik dal. Doufala jsem, že mě miluješ, ale nechtěla jsem na tebe naléhat. Je pravda, že bylo těžké netoužit po něčem víc. Stála jsem o tvou lásku jako o nic jiného na světě.“

„Mělas ji ode dne, kdy jsem tě poznal.“ Lehce, se zbožnou úctou přejel svými ústy po jejích. „Připouštím, že jsem si zprvu neuvědomoval, že jsem zamilovaný. Byl jsem příliš zaneprázdněn snahou vypořádat se se silnou vášní, kterou jsi ve mně probudila.“

„No ano, vášeň,“ usmála se. „To je ono, že, pane?“

„Rozhodně je.“ Políbil ji na špičku nosu. „Ale láska v tom byla taky. Tohle jsem nikdy necítil k žádné ženě, Olympie.“

„To jsem ráda.“

„Vyhledal jsem tě, abych našel pohřešované jmění,“ šeptal do jejích rtů, „ale brzy jsem pochopil, že ty jsi jediný poklad, po kterém toužím.“

„Mylorde, vy mi berete dech.“ Ovinula mu paže kolem krku a přitáhla ho k sobě. „Pojď blíž a povídej mi nějaké cestovatelské historky. Chci slyšet o zvláštních, dalekých ostrovech, kde se milenci setkávají, aby se milovali na plážích posypaných perlami nedozírné ceny.“

Nepotřeboval pobízet; spočinul na ní a jeho ústa hledala její.

Olympia se zachvěla pod jeho žádostivou tíhou. Jared byl ztěžklý vzrušením a jeho vášeň v ní budila známou reakci. Zabořila mu nehty do ramen.

Když přišla pravá chvíle, ona byla připravená a na světě za dveřmi ložnice jim nezáleželo, Jared vklouzl do jejího tepla a chraplavě ji zašeptal do ucha:

„Zazpívej mi, má sladká Siréno.“

„Jenom tobě,“ zapřísahala se Olympia.

„Neměl jsem v plánu Seatona zabít,“ svěřil jí Jared o něco později.

„Ovšemže ne. Ty bys nikdy nikoho úmyslně nezabil, ale v žáru souboje může dojít k čemukoli.“ Olympiina ruka se sevřela kolem Jaredovy paže. „Mohl jsi přijít o život.“

„Nevěřím, že by to došlo tak daleko,“ usmál se do šera. „Usoudil jsem, že je na čase, aby dal někdo Seatonovi lekci.

Začínal být poněkud otravný.“

„Cos měl v plánu?“

„Věděl jsem, že Seaton je tak přesvědčen o mé zbabělosti, až si myslí, že se na schůzku za úsvitu nedostavím. Ale také jsem tušil, že když se na Chalk Farm ukážu, bude mít velké starosti.“

„Co jsi očekával, že se stane?“

„Měl to být jeho první souboj. Jeho první zkušenost se skutečným násilím. Bylo téměř jisté, že se mu ruka bude třást tak silně, že při výstřelu mine. Měl jsem v plánu nechat ho vystřelit jako prvního. Pak jsem mu hodlal dopřát minutu či dvě, aby uvažoval o situaci, a vypálit do vzduchu.“

„Cti by bylo učiněno zadost a Gifford by dostal lekci,“ pronesla zvolna.

„Přesně tak. Jak vidíš, má milá, nebylo třeba podstupovat všechny ty nesnáze a zamykat mě do skladiště," zasmál se a přivinul si ji k srdci. „Ale jsem docela rád, žes to udělala."

„Jak jsem mohla vědět, co máš v plánu? A co kdyby se něco nepovedlo? Skutečně se se mnou musíte o takových záležitostech v budoucnu poradit, pane Chillhurste."

Ložnicí se rozlehl mohutný Jaredův smích.

Scéna v knihovně o dva dny později se dala označit jedině jako hlučný chaos. Přítomni byli všichni kromě Jareda, který zrovna rozmlouval se svým novým obchodním zástupcem za zavřenými dveřmi Olympiiny pracovny.

Hlasitá konverzace v knihovně byla jen známkou toho, že se řada lidí pokoušela mluvit současně. V rohu místnosti Magnus a Thaddeus vykřikovali nad Giffordovou půlkou mapy. Gifford překypoval otázkami ohledně druhé poloviny, jež byla v držení Flamecrestovy rodiny.

Robert, Hugh a Ethan překypovali vzrušením. Postávali nad mapami a pronášeli nekonečné návrhy na to, jak vykopat poklad.

Mínótaurus skákal od jednoho k druhému, vrtěl ocasem a zvídavě všem očichával boty.

Na druhém konci místnosti Demetria vysvětlovala Olympii, jak dospěla k rozhodnutí, že je nejvyšší čas sdělit bratrovi celou pravdu o tom, co se událo před třemi lety.

„Celý život od té doby, kdy matka zemřela, jsem ho ochraňovala. Nemohla jsem dopustit, aby se kvůli mně nechal zabít."

„To chápu," ujistila ji Olympia. „Má štěstí, že má za sestru vás."

„Chillhurst měl ale pravdu," přiznala Constance. „Byl nejvyšší čas, aby Demetria přestala bratra ochraňovat. Už tak pro něj udělala až moc."

„Gifford si pěstoval zlou vůli vůči rodině vašeho manžela po celé roky, protože jinak se neměl nač upnout," podotkla Demetria. „A já dovolila, aby v něm ten vztek kvasil a rostl, protože mu to zdánlivě poskytovalo nějaký cíl i pocit hrdosti. Nevěděla jsem, co by s ním bylo, kdyby přestal být posedlý hledáním pokladu. Obávala jsem se, aby neskončil v hráčských doupatech."

„Vůbec jsme samozřejmě neočekávaly, že by někdy našel chybějící polovinu mapy," dodala Constance. „Ale před třemi lety,

když řekl Demetrii, že má v plánu po ní pátrat, nenapadlo ji nic lepšího než na jeho plán přistoupit.“

„Jedno vedlo k druhému,“ pokračovala Demetria. „Než jsem se nadála, Chillhurst mě opravdu požádal o ruku. Byl to pro mě šok, ale napadlo mě, že vdát se za něj by koneckonců nebylo tak špatné.“

„Myslela, že by jí mohl poskytnout finanční zabezpečení a postavení, které Gifford zoufale potřeboval,“ poznamenala Constance.

Demetria se sarkasticky usmála: „A Chillhurst nevypadal jako muž, který by měl na ženu moc velké nároky. Nepřipadalo mi, že by byl nějak zvlášť vášnivý, víte? Jen jednou mě polekal svými návrhy, ale když jsem nereagovala, nezdál se uražený. Myslela jsem, že se ho to nijak nedotklo.“

„Já si uvědomila, že to manželství nebude nikdy fungovat,“ zamumlala Constance. „Bylo jasné, že Chillhurst nemá v úmyslu trávit moc času v Londýně. Neměl zájem o život ve městě. Děsila mě představa, že bych byla od své drahé přítelkyně odloučena po celé měsíce.“

„A pak nás jednou odpoledne našel, a to byl konec,“ řekla Demetria tiše.

Příjemné, smyslné mravenčení Olympii signalizovalo, že Jared je nablízku. Otočila se a uviděla ho stát ve dveřích knihovny. Srdce se jí, jako vždy při pohledu na něj, prudce rozbušilo.

Vypadá stejně, jako když ho uviděla poprvé ve své knihovně, říkala si. Nebezpečný a vzrušující; muž, který vystoupil přímo z legendy.

Jaredův pohled se setkal s jejím a ústa se mu vědoucně zvlnila. Pak promluvil ke všem přítomným:

„Dobrý den vespolek.“ Nezvýšil hlas, ale všichni v knihovně okamžitě umlkli a vyčkávavě se k němu obrátili.

Když upoutal jejich pozornost, přešel místnost a zaujal pozici za psacím stolem. Otevřel diář a nahlédl do něj. Vzrušení v místnosti bylo hmatatelné.

„No, synu?“ otázal se Magnus dychtivě. „Zařídils to?“

„Učinil jsem rozhodnutí, které vás podle mého názoru bude všechny zajímat.“ Otočil stránku v deníku. „Zařídil jsem, aby jedna z Flamecrestových lodí vyplula za čtrnáct dní do Západní Indie.“

„Jářku!“ Thaddeus se nedočkavě zazubil.

„Plavidlo bude pod velením jednoho z mých nejdůvěryhodnějších a nejzkušenějších lidí, kapitána Richardse. Všichni, kdo touží pátrat po pokladu, se mohou nalodit," pokračoval Jared. „Soudím, že to budou Seaton, moji bratranci a s největší pravděpodobností i otec a strýc."

„To tedy budou," uchechtl se Magnus spokojeně.

„Já rozhodně na palubě budu," ujišťoval ho Thaddeus. „Hoho, co by člověk dal za podívanou na širé moře, co, Magnusi?"

Gifford se široce usmál. Olympia si všimla, že během posledních dvou dní mu z očí vymizela doutnající zášť.

„Děkuji vám, Chillhurste," uklonil se Gifford vážně. „Tohle je od vás opravdu moc hezké."

„Není třeba mi děkovat. Nesmírně rád vás všechny pošlu do Západní Indie, protože už se těším, jak se do mého života vrátí klid a pořádek."

„Znamená to, že vy nepoplujete pátrat po ztraceném pokladu, pane?" zeptal se Robert.

„Přesně tak, Roberte. Zůstanu doma a budu se starat o obchodní záležitosti a plnit povinnosti manžela a domácího učitele."

Robertovi se zjevně ulevilo.

Hugh a Ethan si vyměnili široké úsměvy.

Jared zavřel diář: „Myslím, že to jsou pro tuto chvíli všechna má sdělení. Venku v hale čeká nový obchodní zástupce, který vám poskytne podrobnosti ohledně plavby."

Magnus, Thaddeus a Gifford se vyřítili ke dveřím.

Když opustili místnost, Demetria pohlédla na Jareda: „Děkuji vám, Chillhurste."

„Není zač," mrkl na stojací hodiny. „A teď, když dovolíte, mám několik schůzek, které musím za dopoledne vyřídit."

„Samozřejmě," sarkasticky se usmála a vstala. „Nerady bychom se nadále vměšovaly do vašeho nabitého rozvrhu, mylorde."

„To tedy ne," zatvářila se Constance pobaveně a úklonem hlavy pozdravila Olympii: „Dobrý den, madam."

Olympia počkala, až se obě ženy odporoučí, a pokynula Robertovi.

Robert se zarděl a zadíval se na Jareda: „Pane, kdybyste dovolil, bratři a já bychom vám rádi dali dárek."

„Dárek?" Překvapilo ho to. „Copak to je?"

Chlapec vyndal z kapsy malou krabičku, přistoupil k psacímu stolu a podal ji Jaredovi. „Nejsou zdaleka tak krásné jako ty, co jste s nimi za mě zaplatil výkupné, pane, ale doufáme, že se vám budou líbit.“

„Zevnitř je nápis,“ upozorňoval snaživě Hugh. „Teta Olympia zadala klenotníkovi, aby ho tam udělal.“

Ethan ho dloubl do žeber: „Drž hubu, ty zatracený idiote. Ještě ani neotevřel krabičku.“

Jared zvolna rozbalil dárek a prohlížel si obsah. V místnosti vládlo napjaté ticho.

Jared stál a dlouho se díval na nové hodinky.

Pak je velmi opatrně vyndal a prozkoumal nápis. „Nejvýtečnějšímu domácímu učiteli.“ Když vzhlédl, měl v oku podivný lesk. „To se mýlíš, Roberte. Jsou daleko krásnější než ty, co jsem dal zločinci, který tě unesl. Všem vám moc děkuju.“

„Vážně se vám líbí?“ zeptal se Ethan.

„Je to nejhezčí dar, jaký mi kdo dal od té doby, kdy jsem byl malý kluk,“ řekl Jared tiše. „A abych pravdu řekl, mám dojem, že je to první dar, který jsem dostal od svých sedmnácti let.“

Robert, Ethan a Hugh se na sebe zazubili, Olympia měla co dělat, aby jí nevyhrkly slzy.

Jared přerušil dojetí tím, že vsunul nové hodinky do kapsy a pohlédl na chlapce: „Tak tedy,“ prohlásil řízně, „je čas na vaši další naplánovanou činnost.“

„Copak to je, pane?“ zeptal se Robert pochybovačně. „Doufám, že ne latina.“

„Ne, není to latina,“ usmál se Jared. „Paní Birdová vás čeká v kuchyni na čaj a koláče.“

„To je dobře, pane!“ zvolal Robert.

Hugh se blaženě rozesmál a vystřihl rychlou poklonu: „Jářku, mám docela hlad. Doufám, že budou perníčky.“

„Doufám, že budou rozinkové koláče,“ zatoužil Ethan, zatímco se klaněl.

„Já bych si docela dal švestkové koláče,“ zamyslel se Robert. Elegantně se Olympii uklonil a následoval bratry do kuchyně.

Jared pohlédl na svou ženu. „Už jsem se začínal bát, že spolu dnes dopoledne vůbec nebudeme sami.“

„Bylo to tu trochu hektické, že, mylorde?“ zapátrala v jeho tváři. „Jste si zcela jist, že nechcete jet s ostatními hledat ztracený poklad?“

„Naprosto jist, madam.“ Sundal si kabát, pověsil ho na opěradlo židle a zamířil ke dveřím. „Mám na práci lepší věci než se honit za nějakým pokladem, který nepotřebuju.“

„Jaképak věci, mylorde?“ Sledovala ho, jak otáčí klíčem v zámku.

Přistoupil k ní, v pohledu lesk doutnající touhy. „Milování s mou ženou je na čelném místě seznamu.“

Zvedl Olympii do náruče a zamířil k pohovce.

Ovinula mu paže kolem krku a vzhlédla k němu zpod řas: „Ale pane Chillhurste, co vaše dnešní schůzky? Takováhle věc vám nadělá v rozvrhu pěkný nepořádek!“

„Kašlu na schůzky, madam. Muž s mou povahou nemůže být otrokem pořádku.“

Olympiin tichý smích pohltil dobyvačný polibek jejího piráta.

Ústřední hrdinkou románu Klam lásky je Olympia Wingfieldová, dívka, která má na mladou dámu opravdu nezvyklé zájmy: Nezajímá ji ani móda, ani mladí muži, potenciální ženichové, ale namísto toho tráví veškerý čas v knihovně a pilně se věnuje studiu starobylých legend a pověstí. Bývaly doby, kdy se svou jedinou vášní mohla zabývat plně a bez výhrad, ale všechno se změnilo, když si obětavě vzala na vychování tři své malé osiřelé bratránky – a ještě mnohem více, poté co se objevil pohledný, nepohodou ošlehaný mladý muž jménem Jared Chillhurst.